
LYNNE MATSON
VAR OLMAYAN BİR ADADAN
NASIL KURTULURSUN?
ADA
YABANCI

Ada

Özgün Adı | *Nil*

Lynne Matson

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Özgür Emir
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | shutterstock.com / April Ward

1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-55-5

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Lynne Matson, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstan
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ADA

Çeviren

Bige Turan Zourbakis

STEPHEN İÇİN

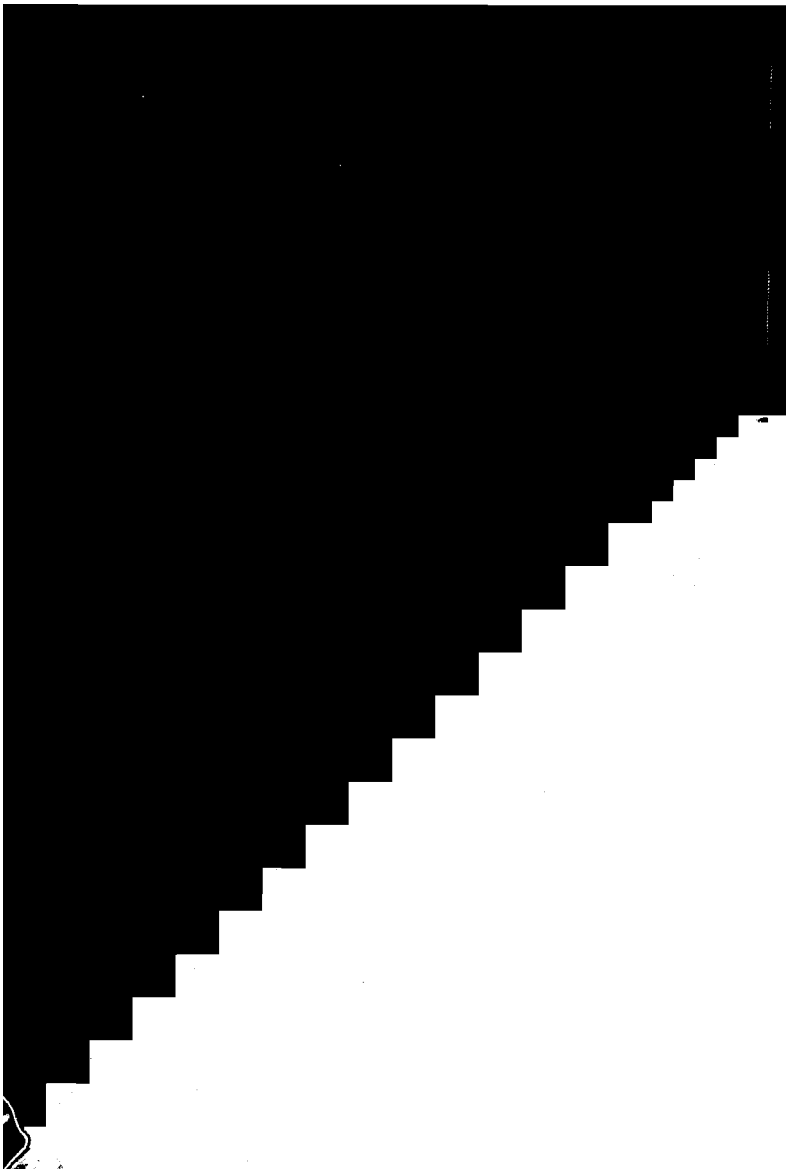
SENİ HANGİ DÜNYADA OLSA

BULURDUM

ZAMAN, İÇİNDE
YANDIĞIMIZ ATEŞTİR.

–DELMORE SCHWARTZ

BÖLÜM 1

CHARLEY

10 AĞUSTOS, ÖĞLEN SAATLERİ

Sıcak.

Açıklanamaz, tüketen bir sıcak; duman gibi boğuyor, ateş gibi yakıyordu.

Görünmez alevler buzlu bir hiçliğe doğru sivrilmeden önce hatırladığım son şey buydu, bir de bu hayret verici kamp ateşinden sağ çıkarsam, yeni arabasını eve geç getirdiğim için babamın kafayı yiyeceğini düşünmüştüm.

CHARLEY

10 AĞUSTOS, 11:56

Amma sıcak be!

Arabanın dışında topu topu bir dakika geçirmiştim ve şimdiden cılız bir tavuk gibi kavruluyordum. Asfalttan sıcaklık yükseliyordu. Ayak değiştirip babamın anahtarlarıyla oynadım, kutupları andıran kliması ve yeni araba kokusuyla Volvo'suna tekrar binmek için geberiyordum.

Onun yerine, arka koltuktaki poşeti aldım ve kapıyı çat diye kapattım. İade edilecek elli dolarlık giysim vardı. Yaz

boyunca bebek bakıcılığından bir tarafımdan terler akarak kazandığım elli dolarım, hiç almamam gereken saçma sapan iki eteğe heba olmuştu. Minileri acayip uçuktu ve benim üstümde tam kaltak eteği gibi duruyorlardı. Asla giyip sokağa çıkmazdım, zaten Em ya da Jen yanımda olsa, sepete atmama bile izin vermezlerdi.

Ama bugün de, tıpkı dün olduğum gibi, yine tek başımaydım.

Ne gıcık ya, diye düşündüm dudağımı ısırarak boş arabanın içine bakarken. Tek başıma olmaktan nefret ediyordum. Hep nefret etmişimdir ve nefret etmemden de nefret ediyordum. Yani hayatımda tek başıma sinemeya bile gitmedim ve bunu yapan insanlara gizliden gizliye imreniyorum. Doğrusu şu ki, hiçbir zaman yalnız kalmama gerek olmadı. Kızkardeşim Em veya ikinci sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Jen muhakkak yanımda olurdu. Ya da ikisi birden.

Şimdiye kadar.

Yeni bir yalnızlık dalgası, şu sıcakla beraber beni sardı; geçen hafta Em'i üniversitesine bıraktığımız zaman üstüme çöken ve yine dün Jen'in uçağa binip Milan yolunu tuttuğu zamanki hisle aynıydı. En sevdiğim iki insan artık yanımda yoktu.

Sonsuza kadar değil ki, diye hatırlatmak istedim kendime. Target'ın otoparkında ne kadar zavallıyım partisi vermeye niyetim yoktu. *Topu topu birkaç aylığına, taş çatlasın dört.* Jen'in yurtdışı eğitim programı aralık ayında bitecekti. Noel gelene kadar hayat eski güzel düzenine dönecekti ve son sınıfın bahar dönemi şahane geçecekti. O zamana kadar voleybola gidecektim. Antrenmanlar beni oyalardı, kafamı maçlara verirdim. Ayrıca her fırsatta Em'i Atina'da ziyarete gidecektim.

Biraz daha iyi hissederek babamın arabasını kilitledim ve açık alana doğru dönüp, durdum. Önümde kömür karası asfalt uzanıyordu, sadece aralardaki beyaz çizgilerle bölünmüştü. *Uzak köşeye park et,* demişti babam, göz kırparak anahtarlarını atarken. Anahtarı yakalayıp gülümsemiştim. *Ben de seni seviyorum, baba.*

Tabii ki en uzak uca park ettim. Yakında başka tek araba bile yoktu.

Yürümeye başlayınca *uzak* kelimesi hafif kaldı. Sanki kahrolası Mısır'a park etmiştim ve yemin ederim, hava o kadar sıcaktı. Hoş, Mısır'a hiç gitmedim ama Georgia'da ağustos ayında daha sıcak bir hava hatırlamıyordum. Target mağazasının kırmızı yuvarlak amblemi uzakta alev gibi parladı. Sıcak yüzünden dalgalar hâlinde buhar çıkıyor gibi görünüyordu. Yerin bulanıklaşmasını izledim, bir çöldeki vaha aklıma geldi öylesine. İnsanla birlikte hareket eden cinsten bir şey... hep uzaklaşan, hiç ulaşamadığınız bir dalgalanmaydı.

Bu öyle değil ama. Bu titreşim havaya doğru uzadı, dalgalı bir camdan duvar gibi halka halka yayıldı. Sonra takla attı.

Son sürat.

Tuhaf bir şekilde.

Bana doğru.

Göz açıp kapamama kalmadan tam önümdeki hava eridi. Erimiş kristal misali dalga dalga inip çıktı ve daha nefes almama bile kalmadan o dalga beni sessiz bir aceleyle sarıp dibe çekti.

Sıcak hava bir sarmaşık gibi her yanıma yapıştı, ardından alevler içinde infilak etti. Cildimin her bir noktacığı çığlık attı; her bir sinir ucum patladı.

Target'ın otoparkında kavruluyordum! Görünmez alevler iyice derine dalarken bu düşünce beynimi delip geçti.

Çığlık atmaya çalıştım ama sıcak boğazıma dolup nefesimi kesti; ağzımın içindeydi, ciğerlerimdeydi, *benim* içimdeydi, tıpkı sarsıp atamadığım yaşayan bir karanlıktı. Yakıcı zift damarlarımda gezindi, derken göğsümü doldurdu, soluğumu çalıp gözlerimin arkasına yapıştı.

Asfalttan da koyu bir karanlık bana doğru koştu; yere düşüp teslim oldum. En son duyduğum his buz gibi soğuktu. Saniyeler önceki sıcak nasılsa, o kadar çiğ, o kadar acı dolu, ısıran bir soğuk ve sonra ...hiç.

Işık yoktu. Ses yoktu.

Hava yoktu.

BÖLÜM 2

THAD

267. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

İki gün önce Kevin firar etti, tek başına Arama'ya çıktı.

Dün, saatinde zaman kalmadı.

Ve bugün; eh, bugün resmen iğrenç bir gün. Belki onun için de öyle, çünkü bir gün geçmesine rağmen, hâlâ Kevin'ın başarıp başarmadığından haberimiz yoktu. Tek bildiğimiz, bugün onun 366. Günü'ydü ve Nil Adası'nda hiç kimsenin 366. Günü olamazdı.

Midemden yükselen safrayı geri yutarak fark ettim ki sahilde bir hışımla koşuya çıkmak kafamı boşaltmama yetmemişti. Tam aksine, daha bile kötüydüm. Şimdi hem yorgundum hem de sinirim bozuktu. Ada'da bu, bir güne başlamak için hiç de iyi değildi.

Ağaçların bitiminden bir metre ileride durup kendimi nefes almaya zorladım. Bizim oradaki koç görse hayrete düşerdi. *Nefese odaklan, zihni odakla;* dağa çıkmadan önce koçumuzun klasik lafıydı bu, hoş bir kulağımdan girip diğerinden çıkardı ya neyse. Burnumdan havayı çektim, diyaframdan nefes aldım. *Nefes al... tut... nefes ver.* Koç her zaman doğru şekilde yaptığımız takdirde, nefesimizin köpüren bir okyanus gibi çıkacağını söylerdi. Ne ironiktir ki,

şu anda tek duyabildiğim köpüren bir *okyanus* sesiydi. Tam arkamda güçlü sular sıvı bir çığ gibi kayalara yıkılıyor, birbiri ardına devriliyordu.

Nefes al.

Sağ tarafımda siyah bir çizgi yanıp söndü. Anında dikkat kesilip bıçağımı çektim ve döndüm, çoktan kızarmış tosta dönüşebileceğimin bilincindeydim. Karartı ayaklarımın ucuna bir şey attı ve heyecanım oracıkta sönüverdi.

"Çok hoş." Ayağımın dibindeki kuşa şöyle bir baktım. "Burton, ne gerek vardı." Nil'deki bütün kediler arasında en dikkat çeken Burton'dı. Abanoz gibi siyah bir kediydi, patileriyse bembeyaz. Sanki kara batırılmışlardı.

Bıçağımı kılıfına sokarak Burton'a kafa salladım. "Gerçekten, sende kalsın."

Kedi artık sinir olmuş gibi bakıyordu, sanki daha fazlasını beklemişti. Burton ve ben aylar önce ateşkes ilan etmiştik. Ben ona balık kalıntıları atıyordum, o da karşılığında dişlerini gösterip hırlıyordu, arada bir de ilgisini belli etmek istercesine bana ölü bir şeyler getiriyordu.

Güne ölü bir kuşla başlamak gibisi yoktur.

O an kendimi o kuş gibi hissettim. Ayaklarıma kara sular inmişti, sanki sabahtan beri karları etrafa fışkırtarak kayak yapıyordum, oysaki burada gün daha yeni başlamıştı. Ve Nil Adası yüzünden, tam 266 gündür bir snowboard'a dokunmamıştım.

Kar, ölü kuşlar ve nefes alma egzersizlerine takılıp kalmak bir halta yaramadığından Duvar'a inen patikayı arşınlamaya koyuldum.

Braille alfabesiyle okuyan bir kör gibi harflere dokunarak adımı buldum. Her sabah yapıyordum bunu. Bir yanım obsesifliğin sınırında olduğumun bilincindeydi; diğer yanımınsa aldırmıyordu. Adada geçirdiğim dokuz aydan

sonra birkaç çatlak ritüelimin olması hakkımdı. Duvar *bizim* adımıza yapılmış bir anıttı, hâlâ burada olanlarımız için bile bir anıttı.

Harfleri okşamayı uzattıkça sakinleştim, ismimin üstünden üçüncü kez geçtikten sonra neredeyse Zen noktasına ermiştim. Derken Kevin'ın adına göz attım ve sakinleşen ruh halim paramparça oldu: Beş harf ve sonra bir boşluk. Sanki boşluğu suratıma çığlık atıyor, doldurulmak için yalvarıyordu. Ancak orayı doldurmak için ne kazımam gerektiğini bilmek zorundaydım; o çirkin boşluk *bilmediğimin* gaddar hatırlatıcısıydı. Gözlerimi kapadım. Başım patlayacak gibiydi. Eğer ben bu kadar korkunç hissediyorsam, Natalie'nin neler çektiğini hayal edemiyordum.

Hiç iyi değildir, diye düşündüm, dün gece Köy'e daldığında yüz ifadesi gözümde canlanarak. Hem umutlu hem umutsuz, adeta kaybolmuş vaziyetteydi. Üstelik en kötüsü de; kafamı Duvar'a vurmak istememe yol açan tarafı da beklemekten başka yapacak bir şeyin olmamasıydı. Bekle ve yas tut, bekle ve kutla, Kevin'ın akıbeti acaba bizi bekleyen sonun bir resmi miydi diye merak et. Nil'in en sevdiği oyun buydu, aklımızla oynadığı oyun.

Kevin kazanmıştır umarım diye dua ettim. Ama her iki şekilde de gitmişti işte ve geri dönmeyecekti. Nil'de uzatmalar diye bir zaman yoktu.

"Thad!"

Adımı duyunca döndüm. Rives bana doğru yürüyordu, rastalarını arkada toplamıştı, suratı son derece ciddiydi. Bir kalçasına pürüzsüz ahşap bir tahta dayamıştı.

"Kevin'dan bir haber var mı?" Gözleri omzumun üstünden etrafı fıldır fıldır taradı.

"Henüz yok."

"Belki bugün." Rives en az benim kadar hüsran içinde görünüyordu.

"Belki." Sanki hava nasıl diye konuşuyorduk. *Sence bugün yağmur yağar mı? Belki.* Üstünde hiçbir denetimimizin olmadığı bir konuda havadan sudan laflıyorduk işte.

Tahtasına baktım. Bu sabahki canavar dalgaları hatırlayıp kaşlarımı çattım. "Tek başına mı çıkacaksın?"

"Biliyorsun ," dedi Rives, sırıtarak. "Tabii ben de varım demezsen."

Yarım saniyeliğine, ciddi ciddi düşündüm. Sonra iç geçirdim. "Yapamam."

Rives bana uzun uzun baktı. "Emin misin, dostum? Beklerim."

"Teşekkürler ama yokum. Natalie'ye etrafı temizleyeceğime söz verdim."

Rives hayatta buna karşı çıkmazdı. Yürüyüp giderken seslendim, "Rives!"

Arkasını döndü. "Evet?"

"Dikkatli ol. Arkanı kolla, tamam mı?"

"Her zaman." Tekrar sırıtarak bana hızlı bir asker selamı çaktı.

Rives ağaçların arasında gözden kayboldu. Gökyüzü masmaviydi ve temiz hava tuz kokuyordu. Son 266 gündür olduğu gibi yine aynı sabahtı; ama değildi işte. Havada ketum bir elektirik vardı. Kevin hakkında verilen hükmü beklemekten öte, başka bir şeydi. Yeni bir şeydi, tam adlandıramadığım bir şey. Ama vardı işte; hissediyordum. Ayrıca da benimle ilgiliydi.

Yine ne çoraplar örüyorsun, Nil? Hafiften dehşete kapılarak merak ettim içimden. Etrafıma bakınınca rüzgârda kıpırdanan yapraklardan başka bir şey görmedim.

Nil bekle diyor, diye kıkırdadı esintiyle beraber.

Sanki başka seçeneğim vardı da.

BÖLÜM 3

CHARLEY

1. GÜN, ZAMAN BELİRSİZ

Kalçamda keskin bir acıyla uyandım. Gözlerimi açınca kırmızı gördüm.

Gerçek anlamda.

Pas rengi, sivri uçlu kayalar alabildiğine göz dolduruyordu. Otobüs kadar büyük kaya parçaları, araba boyutunda taşlar ve top ebatında, golf topu, beysbol topu, voleybol topu, aklınıza ne gelirse milyonlarca daha küçük taş parçası. Hepsi farklı biçimdeydi, kenarları tuhaf tırtıklıydı ve hepsi de aynı yanık kızıl tonundaydı. Yüksek bir düzlükte yan yatıyordum.

Ve *çıplaktım*.

Dışarıdaydım, hayatımda hiç görmediğim, ürpertici bir kayalık alandaydım.

Zar zor ayağa kalkıp tozu kiri silkeleyerek kenara doğru yalpaladım. Sivri çakıl taşları, bir kekin üstüne dökülen süs şekerlemeleri gibi kaplıyordu kayanın üstünü. *Kalçamın neden acıdığı belli oldu*, diye düşündüm. İki kere ayağım kaydı ama düşmedim.

Şişko gövdeli bir mantar biçimindeki kaya daha küçük taş parçalarına yaslanmıştı. Daha küçük taşları basamak

gibi kullanıp aşağı indim, ayağıma batan kayanın el verdiği ölçüde hızlı hareket ettim. En alt katta, gölgenin içine büzüştüm.

Kayaya yaslanıp donakaldım ve dinledim.

Tek ses, benden çıkıyordu. Ciğerlerime girip çıkan ıslığımsı hava, kalp odacıklarıma vuran kan. Çevremi saran sessizlik öylesine muazzam, öylesine bütündü ki, kendi başına bir varlığa sahipti: Tüyler ürpertici, neredeyse ötediyarlara aitti. Bir de kilometrelerce uzayan ıssız kırmızı manzarayı göz önüne alınca, kendimi yabancı bir gezegende uyanmış gibi hissettim.

Yabancı. Bir. Gezegen.

Zangır zangır titremeye başladım, hayatımda yalnızca bir kere duymuştum böyle dondurucu bir korkuyu, o da sarhoş bir sürücü arabamıza yandan çarptığında ve Em'i direksiyonun arkasına sıkışmış, alnından kapalı gözlerine parlak kırmızı kanlar akarken gördüğüm zamandı. Sonunda iyileşmişti ablam. Şu anda kendim için aynı şeyi söyleyemeyecektim ama. Anadan doğma, kim bilir neredeydim, *burası* her neresiydi. En son hatırladığım kavurucu sıcak, yakıcı soğuk ve acıydı.

Başımı aşağı eğince derimin kızardığını görmeyi bekledim ama sapasağlamdı. Her yeri, zaten görüyordum çünkü *çıplaktım.*

Yavaşça başımı kayaya yasladım. Kırmızı kayalık manzara sessiz ve durgun bekledi. En azından gökyüzü maviydi. Pasparlak, açık bir maviydi.

Belki de öldüm.

Bayıldım sanmıştım ama belki de ciddi ciddi *nalları dikmiştim.* Acaba o pis sıcak, ölüme girişin işareti miydi? Tanrı'nın unuttuğu çevremi güzelce bir inceledim, hemen aklıma *Cehennem* geldi. Cehennem kızıl kayalardan bir çöldü, çırılçıplak ve yapayalnız orada uyanıyordunuz.

Her zaman cehennemi, inim inim inleyen ölülerle dolu bir yeraltı mağarası zannederdim ama belki de herkese özel bir cehennem yapılıyordu, çünkü benimki aynen şöyleydi: giysisiz, insansız ve kesinlikle belirsiz.

Yine de cehennem gibi değildi sanki. Ayrıca her ne kadar son günlerde kiliseye gitmeyi atlasam da, gayet iyi bir çocuktum. Bizim oradaki golf pistinde Emle bira içmek için gece gizlice evden kaçmak hayatımda yaptığım en yaramaz şeydi, o bile o kadar kötü bir hareket değildi. En azından cehennemde son bulmaya sebep olacak kadar değildi. İçimden bir ses bana hâlâ yaşadığımı söylüyordu, sonra da içimden bir ses korkmam gerektiğini söyledi. Çok korkmam.

Em direksiyon başında sıkışmış kafasından kanlar akarkenki korkum geri geldi. Hava burada daha mı inceydi? Sanki yeterince soluk alamıyordum.

Etrafımda hiçbir hareket yoktu.

Alanı taradım, bana nerede olduğumu ya da olmadığımı söyleyecek bir şey aradım ama tek gördüğüm kayaydı. Her yeri kaplıyordu, öbek öbek yığılmıştı ve koca koca tümsekler görüş açımı kapatıyordu. Bir şeyler görmek istiyorsam, yukarı tırmanmam lazımdı. Fakat eğer kaya tepeciklerinin ilerisini görebilirsem, o zaman orada sinsice saklanan her ne varsa, onlar da beni görebilirdi.

Kapana kısıldım, diye düşündüm ama hiç şakam yoktu, *başımı taştan taşa vurabilirdim.* Kendimi açığa çıkarmak cidden kötü bir fikirdi. Öte yandan, sonsuza dek bu kayaya yapışık kalamazdım.

Öne doğru kamburumu çıkarıp en büyük yığına doğru emekledim ve yukarı çıkmaya başladım. Kayalara sürtünmek, sivri topların üstünde yalınayak yürümek gibiydi: rahatsız ama idare edilirdi, attığım adımlara dikkat etiğim sürece. Tepeye yaklaşırken çaktırmadan kenardan baktım.

Tek görebildiğim biraz daha kayaydı. Duraksadım, voleybol koçumuzun sesi kulağımda çınladı. *Boyunu kullan, Charley. İşine yarar.* Tamam, peki, sahada, formayla yapmak bir şeydi de, açık alanda çırılçıplakken yapmak bambaşka bir şey.

Derin bir nefes aldım ve tırmandım. Kayanın zirvesinde ayağa kalktım ama ister istemez tek elimle göğsümü ve diğer elimle mahrem bölgemi kapattım. Kendimi salak gibi hissederek kırık dökük manzarayı inceledim.

Uzaklarda mavi bir sis yükseliyordu, aralarda yeşil noktalar beliriyordu. *Dağlar,* diye düşündüm umutlanarak. Yeşil demek hayat demekti ve daha önemlisi, su demekti. *Mars'ta dağ var mıdır,* diye merak ettim. Sonra kendime tokat atmak istedim. Atmadım tabii, zaten yeterince gözler önünde olan kendimi iyice kızartmış olurdum ama cidden atmak istedim çünkü dağ olsun olmasın, Mars'ta oksijen yoktu ve şu anda kesinlikle oksijenle dolu hava soluyordum. Burası Mars değildi.

Yine de bu Dünya demek değildi ki.

Güneş, ki çok şükür bir taneydi, bulutsuz açık gökyüzünde tepedeydi. Çıplak omuzlarımın yandığını hissederek bir yerlere sığmmam gerektiğini anladım. Esmer tenli olmama rağmen eninde sonunda yanacaktım, özellikle daha önce hiç güneş görmemiş bazı bölgelerim kıpkırmızı olacaktı.

Sola baktım. Batıya doğru belki de. Yer yavaşça aşağı doğru eğim yapıyordu. Dağ yoktu ama o yön daha güvenli gibi hissettim nedense. *İpucunu takip et,* diye dalga geçerdi babam olsa kahve gözlerinin içi gülerek. Dış görünüşün yanı sıra, her zaman sezgilere kulak vermek bakımından ona çektiğime inanırdım. Batıya doğru ilerlemek *doğru* geliyordu bana.

Döndüm ve nefesim kesildi. Sekiz metre ileride, yer titreşiyordu. Hava dingindi. Eğer burası rüzgârlıyken böyle sessizse, rüzgârsızken herhalde mezarlık gibiydi.

Havada oluşan dalgalanma yukarı doğru yükseldi, sonra da hareket etti; bana doğru.

Sağa doğru yalpaladım, yaklaşan şeyden daha hızlı koşmaya niyetim yoktu ama *etrafından* dolaşacaktım, hortuma benzettim; Georgia'da bir kere görmüştüm bu doğa olayını. Patır patır dökülen kayalara doğru koşup düz noktalara basmaya çalışarak havadaki dalgalanmadan kaçtım. Topuğuma ağrı girdi, sendeledim ve geriye dönüp baktığımda o şey beş metre havada asılı duruyor, kapanıyordu. Ne hızlanıyor ne de yavaşlıyordu. Sadece süzülüyordu... hem de bana doğru.

Depar atarak kayalıklara doğru fırladım, kızıl üstünde kızıl bir iz bıraktım. Düz bir kaya bölgesi gözüme çarptı; hemen arkasında ufak bir mağara vardı; sanki kayanın ön yüzeyine oyulmuş bir sığınaktı daha çok, tam bana göreydi. Açıklığa doğru girdim. Akordiyon gibi kıvrılıp o sığ deliğe sığıştım.

Gölge perde gibi düştü üstüme. Sırtımı serin kayaya yasladım, gözlerim loşluğa alıştı.

Dalgalanma sessiz ve sinsice yaklaştı.

Saniyeler sonra dalgalanan hava parçası o kadar yakınıma geldi ki, elimi uzatsam dokunabilirdim, hoş, öyle bir şey yapmadım. Ama bakışlarımı kaçıramıyordum. Camın altında kalmış su gibi pırıldayan milyonlarca şeffaf ışın parçası bana göz kırptı. Bütün renkler oradaydı, dalgalanıyor, hareket ediyor ve doğal olmayan bir parlaklıkla doluyorlardı.

Derken dalgalanmanın kenarı tam burnumun dibinde bekledi. Arkası siyah oniksle kaplı jilet inceliğinde bir gümüş çizgiydi, önündeki ve arkasındaki hava berrak ve

yukarıdaki sema kadar maviydi. Hareketsizce oturdum, kıpırdamaya, nefes almaya korkuyordum, o şey beni içine çekecek ve kim bilir nereye götürecek diye ödüm patladı.

Dalgalanma ilerlemeye devam etti, yavaşça süzülerek gözden kayboldu.

Bir saniye geçti, derken iki.

Deliğimin dışında tekrar rüzgâr esmeye başladı. Ayak parmaklarıma tozlar savruldu, minicik kızıl girdaplar döndü.

O girdaplara baktım uzun uzun, hortumları ve hava titreşimlerini düşündüm. Hortum kesinlikle feci bir şeydi. Bu dalgalanmalar iyi miydi, kötü müydü bilmiyordum ama onlardan kaçmam gerektiğini hissediyordum. Birisi resmen beni buraya getirmişti, ki bu çok kötüydü, yani en azından iyi olmadığını biliyordum. Sapık bir Oz Büyücüsü masalı gibiydi, beni eve götürecek o parlak kırmızı ayakkabılar olmadan yaşanan bir masal.

Tam kıvrıldığım yerden doğrulmuştum ki, sağ tarafımda yeni bir dalgalanma oluştuğunu gördüm, birincisiyle tam aynı yerden çıktı.

Hiç tereddütsüz, mağarama gerisin geri sokuldum. Tozlar dümdüz kaldı, havalanmadan. Bu seferki, ilkinden çok daha uzaklara doğru uzandı ve yanımdan geçerken kenarı metrelerce yayıldı, santimlerce değil. Tıpkı ilki gibi, ikinci dalgalanma da durmadan geçip gitti.

Top gibi kalıp sus pus vaziyette tozları seyrettim sessizce.

Rüzgâr hafifledi, toz girdapları yere çöktü. Üçüncü bir dalgalanma görüş alanımda kızıl alanı silip süpürdü, bu seferki öncekilerden çok daha uzakta, ta ötedeydi. O da aynı şekilde sol tarafımda gözden kayboldu, göz açıp kapayana kadar kendi içine büzüşüp yok oldu, tamamen gitti. Havadaki dalgalanmaları uzaktan izleyince o kadar da

korkunç, o kadar da mühim görünmüyordu. En önemlisi de, beni bulmayı kafaya koymuş gibi değillerdi, yine de Dorothy'nin* hortumu kadar ödümü patlattılar.

İşte o sırada aklıma geldi, *Eğer buraya o şeylerden biriyle geldiysem, belki de bir başkasıyla geri dönecektim.* Dolayısıyla dördüncü kez dalgalanma yükselince ona doğru koştum. Dalgalanan hava duvarına doğru fırladım, topuklarımın acımasına aldırmadım, çırılçıplak vaziyette dörtnala koşarken kendimi gülünç hissetsem de her ne pahasına olursa olsun, o hava dalgasını yakalamayı kafaya koymuştum. Dalgalanma kızıl kayaya doğru ilerledi, yerden birkaç santim yüksekte havada kaldı, üç metre yükseğe çıktı ve bir buçuk metre kadar genişledi.

O şeyle aramdaki mesafeyi kapatırken, ona çarpınca tam olarak ne olacağını merak ettim. *Yakacak mı? Buz gibi üşütecek mi?* Üç metre sonra öğrenecektim.

İki.

Bir.

Artık birkaç santim kalmıştı ki hava titreşimi siyah bir noktacığa dönüşüp buruşur gibi yok oldu. Hop, gitmişti. Rüzgâr anında geri döndü, bir intikam alır gibi saçlarımı havalandırdı.

Havadaki dalgalanmanın yerinde yeller esiyordu.

Garip, kayalık bir platoda çıplak vücudumla ayakta kaldım, hiç anlamadığım bir konuda başarısızlığa uğramış gibi bir duyguya kapıldım. O şey her neyse, kaçırmıştım işte. Dalgalanmaların arasındaki mesafe artarken anladım ki bir sonrakini yakalayacak kadar hızlı koşamazdım.

Fakat kendime hakim olamadan bekledim, gözlerim bir hareket aradı.

Yeni dalgalanmalar oluşmadı.

---

* Açıklama.....

O şeyler, dalgalar gibi birkaçı peş peşe mi oluşuyor acaba? Ne kadar sıklıkla çıkıyorlar? Hiçbir fikrim yoktu. Zaten gerçekte ne olduklarına dair bir fikrim de yoktu.

Birden kıyafetsiz ve sığınaksız, ne kadar savunmasız olduğum kafama dank ediverdi. *Kaç buradan!* İçim avaz avaz bağırıyordu. *Bu alandan, güneşten uzaklaş, gözden uzak bir kuytuya gir.* İçimden bir ses bu arazi bir çıkmaz, *harekete geç* dedi.

Döndüm, bir adım attım ve acıyla iki büklüm oldum. Topuğuma şöyle bir bakınca yüzümü buruşturdum. Kesik kesik olmuştu, kan revan içindeydi ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu; hareket etmek dışında.

Yavaş ve acı dolu bir ilerleyişti benim için. Sırasıyla birkaç adım atıyor, durup yönümü tayin ediyordum, hoş, ne yöne gideceğimi bildiğimden değildi. Sola doğru beceriksizce iki adım attım, ardından öne doğru zıpladım, düz bir alanı hedef alırken kendimi Stephen King versiyonu bir Twister'ı çıplak oynuyormuş gibi hissettim. Bastığım yere dikkat etmeye o kadar odaklanmıştım ki az kalsın kaçıracaktım: Kırmızılığın arasmda krem rengi.

Yalpalaya yalpalaya yaklaşınca bir çift sandalet ve bir parça kumaş buldum. Yo, *kıyafetti.*

Derin bir yarığın tam yanında bir şort ve bandana duruyordu. İkisi de garip bir kirli beyaz renkti. Umutla sersemlemiş halde şortu almamla beraber parlak bir şey havaya uçtu: Vız diye kulağımm kenarından geçti, yarığın içinde gözden kayboldu ve boğuk bir *çıt* sesiyle yere düştü. Neydi acaba diye merak ettim ama o düşen şeyin ne olduğunu anlamak için karanlık delikten aşağı bakmaya hiç niyetim yoktu. Ben bu gidişle kendim de aşağıya yuvarlanırdım. Her neyse zaten, gitmişti artık

Şortu yukarı kaldırdım. Kumaş yumuşak ve giyilmişti.

Dümdüz kesimliydi, dikişleri sertti ve belden büzgülüydü; adeta ilkel bir erkek bermuda şortunu andırıyordu. Tek tarafı yırtıktı ama gayet giyilebilir durumdaydı.

"Çok hoş," dedim.

Cümlem boş havada bir çığlık gibi uzadı. Durdum, anında ödüm patladı, bu giysilerin başka birisine ait olduklarını fark ettim.

Biri beni izliyor olabilirdi.

Yepyeni bir panikle titremeye başladım bu kez. İş üstünde yakalanmış bir hırsız gibi kıyafetleri tutarak kayalıkları gözümle taradım, bütün kaslarım gerilmiş bir halde birisinin bir noktadan fırlayıp, "Onlar benim!" diye bağırmasını bekledim.

Kimse çıkmadı. Etraf suskundu.

Bu sabah uyandığımda hayatta yerde duran alelade giysileri alıp üstüme geçirmezdim, iyi de zaten bu sabah tüyler ürpertici bir kaya çölünde çırılçıplak mahsur kalmamıştım ki. *Denize düşen yılana sarılır*, diye düşünerek şortu üstüme geçirdim. Sonra kahkahalarla güldüm, çünkü tuhaf bir kader oyunu mudur nedir, üstüme cuk oturmuşlardı.

Her zaman zayıftım, erkek gibiydi vücudum, adım bile erkek adıydı. Bütün kızların kıvrımlı hatları ortaya çıkarken ben uzamıştım, bir seksene dayanana kadar deli gibi serpilmiştim. Son zamanlarda göğüslerim ufak bir çabayla yetişmeye çalıştıysa da hâlâ kalçam var demeye bin şahit isterdi. Erkeksi şortlar mükemmeldi.

Bandanayı da bir *Survivor* yarışmacısı misali göğsüme sardım. *Kabilem nerede bakalım*, diye espri yaptım içimden. Sessiz kayalara göz gezdirirken eğer burada bir kabile varsa, onlarla tanışmak istemeyeceğim aklıma geldi. Pek arkadaş canlısı olmayabilirlerdi.

Artık çıplak değildim ya, moralim bir milyon kat düzelmişti.

Sandaletler ayağıma büyüktü ama hiç yoktan iyiydiler, ayaklarımı sağlama almışken kırmızı deryada çarçabuk hareket ettim. Bazı kayalar kaygandı, diğerleri sağlamdı. Sağ sandaletimin arka kısmı çok geçmeden kırmızı boyaya batırmışım gibi oldu. *Güzel görünüyor*, diye düşündüm dalga geçerek ve adımlarıma dikkat ederek. Sanki bu kayalıklar yılanlar için yapılmıştı. Ama benden başka hareket eden tek bir şey yoktu.

Bir başka derin çatlak boyunca ilerlerken kaydım. Kırmızı kıymıklar aşağı döküldü, sanki onlar da kaçıyordu. İçlerinden biri bıçağa benziyordu. Elime aldım, ağırlığını saptamak için şöyle bir kaldırıp ölçtüm, sonra gücünü test etmek için bir yamaca çarptım. Kırılmadan durdu; hatta bıçak kayayı çizdi. *Tıpkı taş, makas, kâğıt gibi*, diye düşündüm. *Bıçak kayayı çizer.*

Bıçağı belime soktum, bir yerde lazım olabilir diye düşündüm. *Bıçak yılanı yener ya da daha kötüsü.* Ardından elimde uyduruk bir kayadan bozma bıçakla, teke tek savaştığımı düşündüm ve öyle komikti ki kahkahalarla güldüm, ki ağlamaktan iyiydi ama iki duygu da öylesine ham, öylesine güçlüydü ki aynı madalyonun iki farklı yüzü gibiydiler. Çok gülersem gözümden yaş gelebilir ve o yaşlar bir başladı mı, durduramayabilirim gibi hissettim. Kahkaha atmayı kestim, derin bir nefes aldım ve yürümeye devam ettim.

Fakat bıçağı bırakmadım, ne olur ne olmaz...

En sonunda kırmızı kayalık dalgalı bir siyahlığa, sanki asfalt dökülmüş ama bitirilmemiş gibi görünen bir alana açıldı. Çatlaklar yılan gibi bölüyordu siyahlığı ama çatlaklar haricinde bu kaya oldukça pürüzsüzdü. En güzeliyse, ayağımın altından kaymıyordu.

Yerden fırça gibi çalılar bitti, kuru çıra gibi benek benek göründü siyahın üstünde. Özellikle kocaman bir sık çalılığın yanından geçerken bir zebra bana şöyle bir bakış attı.

Zebra saldırır mı, diye merak ettim. Zebra agresifliğinden emin olamayarak bir adım geri attım.

Gözlerimi kırpıştırdım ve zebra gitmişti.

Tabii ki zebra sanrısı görecektim. Ne diye Robert Pattinson'ı ya da daha iyisi soğuk bir enerji içeceği vahası görmemiştim ki? Ağzım da, ödünç aldığım sandaletlerin altındaki çatlak toprak kadar kuruydu.

Düz siyah kaya, taşlık siyah toprağa dönüştü, garip ağaçlar, iskelet gibi gövdeleri olan, yağmayan yağmur gibi küçük yeşil damlalar şeklinde yapraklar sarkan ağaçlarla doluydu. Sıska çamlar gibi tuhaf ağaçlar belirdi, derken tanıdık bir ses duydum: Okyanus; uzaktaydı ama gerçekti. Kutlamama kalmadan yer ayna gibi parladı ve bir an için ıstırap çekerek gene hava dalgalanacak zannettim. Hâlâ o dalgalanmalar iyi mi, kötü mü, yoksa her ikisi mi karar veremiyordum.

Sonra suyu seyrettiğimi fark ettim. Berrak bir su gölüydü, siyah kayalığın ortasında kalmış, bir pinpon masası büyüklüğünde bir havuz. Bir avuç su alıp kokladım. Taze ya da muhtemelen hafif acıydı, inceden turşu suyu kokusu bu havuzdan ya da denizden geliyor olabilirdi. Kaybedecek bir şeyim yok nasılsa diye düşünerek bir yudum içmeyi denedim. Soğuk ve tazeydi, tadı güzeldi. Kana kana içip susuzluğumu giderdim. Doğrulup oturunca gökyüzünde bir beyazlık gözüme çarptı.

En yakındaki çalıya doğru eğilip iyice sokuldum. Kılımı bile kıpırdatmadan kulak kesildim. Doğu tarafında beyaz kanatlı iki yaratık yükseklere uçtu, göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Muhtemelen hayali zebranın aksine, bunlar gördüğüm ilk yaratıklardı. Bacaklar gözüme çarptı; insan bacağı ve ödüm patladı.

Kuş adamlar?

Neredeydim ben?

Yirmi dakika sonra anladım. Hayatımda gördüğüm en güzel mekândaydım.

Ağaçların yanında durup manzarayı seyrettim. Okyanus karşımdaydı, geç öğleden sonrası güneşinde ışıl ışıldı, ufak bir koya girinti yapan siyah kumsal uzanıyordu. Deniz kenarında siyah kayalar yükseliyor, kömürsü kristaller gibi parlıyorlardı. Her iki yanda, uzakta siyah yamaçlar yükseliyordu, yeşilliklerle doluydular. Tam yakınımda devasa palmiye ağaçları rüzgârda sallandı.

Sadece Travel Channel'da, Tanrı'dan sonra en zengin insanların sahip olduğu özel adalarla ilgili bir belgeselde gördüğüm tarzda, şahane bir güzellikti.

Hay anasını satayım, diye düşündüm, bir dalganın yükselip kırılışını izleyerek. *Tam anlamıyla kayboldum.*

Bir adım daha attım ve ayak parmağım sert bir cisme çarptı. Sandaletim araya takılmıştı. Eğilip baktım ve neye vurduğumu fark edince çığlık attım.

İnsana ait bir kafatasıydı.

BÖLÜM 4

THAD

267. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Ne ziyan bir gün.

Üç tam uçuşa rağmen, hiçbir şey görmedik. *İyi bir şey göremedik desem daha doğru olur,* diye düşündüm, korunun yakınında otlayan gergedanı hatırlayarak. Kendi içinde ölümcül silahını barındıran bir başka taze Nil eğlencesi. Çok şanslıydık.

Evet.

Elimiz boş geri dönünce Nat'in yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

O görüntüyü zihnimden atıp rüzgâra odaklandım. Bugünkü ilk şanslı ânımızda öğleden sonrası esintileri kıyıya vurmuştu, böylece ihtiyacımız olduğu şekilde mola verebilmiştik. Şu anda Ada'nın sunduğu her türlü avantaja açıktım. Kollarımda derman kalmamıştı, gözlerim sulanıyordu. Bitmiştim ve tahminimce Jason da aynı durumdaydı.

İneceğimiz alan, önümüzde yarım kilometreden az bir mesafede iki siyah çatlağın ortasında yer alıyordu. *İleriyi hedef al, burnu düşür, dümdüz git.*

En baş rüzgârla yavaşlayarak yerden yaklaşık yedi metre yükseklikteki kayalıkların üstünde süzüldük. Jason benden

önde gidiyordu. İniş de kalkışa benzemiyordu ama kendince telaşlıydı.

Derken o sesi duydum: Bir havaifişek gibi havada bir çıt sesi oldu. Yarım saniye sonra Jason'ın planörü yamuk yumuk burun üstü düşerek onu fırlattı.

"Jason!" diye seslendim. "Ağırlığını değiştir!"

Jason sağa kaydı, planörü başka noktasından tuttu ve sadece on üç yaşında olmasına rağmen bir profesyonel gibi indi. Serinkanlı duruşu sayesinde, on dördü görme şansına sahipti.

Bir kanat açıklığı kala indim, hâlâ on beş metre yüksekteymişim gibi damarlarım adrenalinle zonkluyordu.

"İyi misin?" diye seslendim.

"Evet. Destek çubuğu kırıldı." Planörünü kaldırdı. Yan sopalardan biri kırık bir kol gibi, aksakça sallanıyordu.

Yaralı uçuş aletine bakarken kırılma Nil'den bir mesajdı diye garip bir duyguya kapıldım. Ölümün ne kadar yakın olduğunu hiç de dolambaçlı olmayan bir yoldan hatırlatıyordu. Sonuçta destek kısmı insanı korkutacak kadar kırılmıştı ama öldürecek kadar yüksekte olmamıştı. Önce ölü kuş, şimdi kırık planör.

Mesaj alındı, diye düşündüm bedbaht bir edayla. Nil yol kazasına kurban gitmek gibisi yoktur.

Sakatlanmış planörü yüklenip dere tepe yürüdük, Natalie'nin beklediğini biliyorduk. Maalesef, bizi ilk Bart buldu. Baraka'ya yaklaştığımız sırada karşımıza çıkıverdi.

"Thad," diye başladı, genizden gelen mızmız sesi sinir kat sayımı tavana yükselterek, "konuşmamız lazım. Neredeyse bir aydır Arama'ya girmedim. Yirmi dokuz gündür."

"Merhaba Bart," dedim, uçuş aletimi üstümden çıkararak. "Hayır, Kevin'ı bulamadık. Ya da giysilerini. Sorduğun için sağ ol ama."

"Affedersin," dedi. Gözleri Jason'a kaydı, sonra fıldır fıldır bana döndü. "Ama vaktim geliyor, Thad, biliyorsun ki öyle. Haksızlık bu."

"Haksızlık," diye tekrar ettim, ses tonumu aynı seviyede tutmaya özen göstererek. "Gerçekten mi?" Alaycılık tınısı karıştı ve Kevin sırra kadem bastığından beri ilk kez kendimi kaybettim. "Fark etmediysen belirteyim, Nil'de hiçbir şey *adil* değildir. Buraya inmen *haksızlık*. Ayrılmak için boktan bir denemeye sahip olmak ve her kahrolası gün, ölüme yaklaşmak *haksızlık*. Artı, herkes için sürekli kıçını yırtan eski Lider'imizin ateşin karşısında oturmuş, acaba erkek arkadaşı öldü mü diye kara kara düşünmesi, asla öğrenemeyebileceğinden korkması da *haksızlık*."

Bart onaylamakla itiraz etmek arasında gidip gelerek tükürükler saçtı, ikisini de duymak istemedim. *Neden vaktimi harcıyorum ki?* diye merak ettim.

Elimi kaldırdım. "Doğru söylüyorsun. Haksızlık. Ama durum bu. Takımları ben seçmiyorum. O yüzden birilerinin seni seçmesini istiyorsan, bence biraz taşın altına elini koymalısın." Bart'a aynı seviyeden baktım. "Hem ayrıca Köy kurallarını sevmiyorsan, ayrılabilirsin."

Bart sararıp soldu. "Peki." Döndü, sonra hızla kendi etrafında tur attı. "Biliyor musun, bıçağı kaybetmek bir kazaydı. Benim suçum değildi."

"Evet, öyleydi." Talla, Baraka'dan dışarı adımını attı, sarı saçlarını düğüm yaparak toplamıştı. "Güvenceye almadın. Ve kaybettin. Senin hatandı."

"Tabii ki onun tarafını tutarsın. Herkes onun işine göz koyduğunu biliyor zaten. Ya da belki de sırf ona göz koydun." Bart pis pis sırıttı.

Talla resmen hırladı. "Tek istediğim eve gitmek. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar iyi. *Senin* de istediğin bu değil mi?"

"Yeter," diye çıkıştım. Oradan oraya uçmaktan o kadar bitkindim ki daha fazlasını kaldıramayacaktım. "İkiniz de kesin. Natalie ile konuşmam lazım."

"Çok geç," dedi Talla. Ateşi işaret etti, Jason, Natalie'nin yanında dikilmiş, kolunu omzuna sarmıştı ve Natalie'nin başı mağlup bir şekilde öne eğikti.

Tanrım, nefret ediyordum buradan.

BÖLÜM 5

CHARLEY

5. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

İzci kız olmalıymışım ben. Ya da bir ninja. Hatta daha iyisi savunmada siyah kuşak sahibi bir Ninja izci kız.

Bir başka ağız sulandırıcı balık uzanmış parmaklarımın arasından kayıp giderken son aklıma gelen düşünce buydu. Bizim oradaki Kroger marketi yağmalayabilir, manyak bir karides ve mısır ekmeği tabağı hazırlayabilirdim ama hayatımda bir karidesi elle yakalayamaz, mısırı dövemezdim. Şu ana kadar hiç balık tutmamış, kamp kurmamış, yenilebilir bitkileri saptamamış ya da kibritsiz ateş yakmayı öğrenmemiştim. Ayrıca karateye hiç başlamadığım da su götürmez bir gerçekti.

Voleybol kampı birden bana çok ezikçe göründü.

Yorgun argın kuma pat diye oturdum. Bu sabah ağaçların başladığı çizgide bir sığınak yapmak için bambu ve palmiye yaprakları topladım, öğlen güneşinden uzak tutacak çok gerekli bir gölge alan oluşturmak için. Coğrafya öğretmenimizin üçgen doğadaki en güçlü şekildir diye geveledeğini hatırladım, adam haklıymış meğer. Bambu saplarından iskelet ve palmiye yapraklarından örtü yaptım,

inşa etmek hemen hemen bütün gün sürdü ama sonuç oldukça şahaneydi; hoş, gösterecek kimse yoktu. Uğraşmaktan kollarım jöleye dönmüştü. Yorgunluktan kemiklerim ağrıyordu ve açlıktan ölüyordum. Hâlâ ödüm kopuyordu.

Şu son beş gün, hayatımın en uzun günleriydi.

Nerede olduğumu, eve nasıl döneceğimi bilmiyordum. Ne gemi görmüştüm, ne uçak, en sinir bozucu olansa tek insan bile yoktu. *En azından yaşayan insan yoktu,* diye istemeye istemeye kendimi düzelttim. O insan kafatasını aklımdan bir türlü atamıyordum. Yarı toprağa gömülü bembeyaz olmuş insan kafatası ve göz yuvasına saplanan sandaletim. Ayağımı dışarı çektiğim gibi koşmuştum ve bir daha da oraya yaklaşmadım.

Kafatasının sahibine ne olmuştu acaba? Açlıktan mı ölmüştü? Onu bir şey mi öldürmüştü? Eğer öyleyse, ne? Bu soruların hiçbirisi beni bir yere çıkarmıyordu ama zaten tam şu anda hiçbir şey öyle değildi. Adeta kendi *Alacakaranlık Kuşağı* bölümüme düşmüştüm ve nasıl çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her şey o dalgalanan havayla alakalıydı, biliyordum. Fakat kırmızı kayalık alandan beri hiç dalgalanma görmemiştim. İnanın bana, her yana bakıyordum.

En azından yiyecek buldum. Kuzeye doğru ağaçlardan garip yeşil meyveler sarkıyordu. Bir kuşun onlardan yediğini gördüm, dolayısıyla beni de öldürmeyeceğine kanaat getirdim. İki tane koparıp soydum. Limon kadar ekşiydiler ama yine de o yeşil meyveyi mideye indirdim, geriye bir tek dış kabuğu kaldı.

Sırf meyveden oluşan diyetimde ağırlıklı olarak hindistancevizi ve ananas yer alıyordu. Kayadan bozma çakımı kullanarak bir dakika içinde bir ananası soyabiliyordum ama hindistancevizleri daha zordu. Kabuğunu delebili-

yordum, meyveyi ters çevirip bir gazoz içer gibi sütünü kafaya dikiyordum, tükenince de boş kabuğu bir taşa çarpıyordum. Şu ana dek hiçbir hindistancevizi kırılmayı kabul etmemişti ve en az sekizinde denemiştim. Kaya çakım bile kıramıyordu ki, o kaya parçasının kıymıkları neredeyse her şeyi keserdi, hâlâ sızlayan şiş topuğum da dahil. Ayağımı okyanusa sokmak iyi gelir gibiydi ama ne zaman denize otursam balıklar acımasızca benle uğraşıyor, yenilebilir varlıklarıyla bana nanik yapıyorlardı.

Canım hakikaten balık çekiyordu, suşiye bile razıydım. Elimle balık tutma becerisinden yoksun vaziyette, sığmak projemden kalma malzemelerle kendime bir mızrak yaptım. Tamam, mızraktan çok ucuna palmiye yaprağı ipiyle sivri bir taş bağlanmış bir bambu çubuğuydu. Belki bir balığı yakalayabilirdim böylece.

Fakat tıpkı hindistancevizi kırmak gibi, ev yapımı dandik bir mızrakla balık avlamak da imkânsız çıktı. Ya mızrağımdan dolayıydı ya kötü tekniğimdendi. Önemli değildi; sonuç aynıydı: Balık yoktu.

Hüsrana uğrayarak üç kuruşluk mızrağımı alıp denize fırlattım. Mızrak suyun üstünde uçtu, bir kere sekip battı. *Süper*, diye düşünüp hemen bir anlık sinire yenildiğime pişman oldum. Eğer adamakıllı bir yiyecek bulmazsam, ben de ortadan kaybolacaktım.

Suyun yanından ayrılıp güneye doğru yürüdüm. *Belki bir fıstık ağacı bulurum*, diye düşündüm iyimserce. Sonra da umarım yenilebilir bir fıstık türünü tanırım diye dua ettim.

Kalın bambuların arasından geçtim, palmiye korusundan yürüdüm ama hindistancevizi sütünden fazlasını bulmak için çırpınarak yürümeye devam ettim, hiç yapmadığım kadar güneye gitme cesaretini gösterdim. Koy, denize doğru kıvrılıp sarp bir uçurumla son bulurken bitki örtüsü

azaldı. Siyah ve muazzam uçurum, çıplak kayalıktı. Tabanına yakın yerde parlak yeşil yapraklı ufak bir çalı tek başına büyümüştü. Yaprakların arasında yamuk yumuk sarı meyveler vardı.

Biraz daha meyve, diye düşündüm hiç sevinmeden ama en azından değişik tür bir meyveydi. Çalılık sağlıklı görünüyordu, üstü siğilli gibi kabarık meyvesi pek öyle değildi ve sarı meyveyi dalından koparmamla beraber iğrenç bir kusmuk kokusu burnuma çarptı. Öğürerek geriye doğru sendeledim, kusmamaya çalıştım.

İğrenç kokulu meyveyi orada bırakıp yukarı tırmandım. Yamacın üstünde oyuklar vardı, tam el ve ayak koymak için yapılmıştı sanki. Kolaylıkla ritmimi buldum ve kıvrımı döndükten sonra kendimi kocaman bir taş kemer sırasının önünde buldum.

Manzara nefes kesiciydi.

Açıklıkların üstünden, siyah çerçeve arasına alınmış mavi gökyüzü görünüyordu. Tam aşağıda sular tıslayıp kayalara vurdu, siyahın üstüne beyaz savurdu. Yavaş bir daire çizerek döndüm ve bir şey gözüme takıldı. Sarp taşların arasında pürüzsüz bir şey.

Bana bir voleybol sahası uzaklıkta olan en geniş kemer tam göz hizasında kocaman düz bir noktaya sahipti. Hayır, düz değildi, en azından tamamıyla düz değildi. Kayanın yüzeyinde çatlaklar oluşmuştu, doğal olamayacak kadar tektipti hepsi.

İlgimi çektiği için biraz daha yaklaştım. Kayanın yüzeyini bir oyuk süslüyordu: Kusursuz bir daire şeklinde kazınmış bir çıkmaz, tam ortada da bir insan figürü. *İlkel bir mağara resmi gibi,* diye düşündüm. Fakat kazınmış şekli inceledikçe çıkmazın ilkel olamayacak kadar simetrik olduğunu fark ettim; geceleri mısır tarlalarında oluşan tüy-

ler ürpertici şekillere benziyordu. Ama o da doğru değildi. Ayrıntıların derinliğine bakılacak olursa öyle tek gecede yapılabilecek bir çizim değildi bu. Tam merkez noktasındaki insan resmi, çizen kişinin de insan olduğunu gösteriyordu ya da belki de buna inanmak istedim. Buna inanmaya *ihtiyacım* vardı. Dehşet verici kafatası keşfimin ardından yabancı gezegen endişemi üstümden atamamıştım.

Orada ne kadar süre dikildim, emin değildim, halkaları elimle takip ettim, anlamlarını çözmeye çabaladım. Sonunda bacaklarıma kramp girdi. Midem isyan etti. Hava soğumaya başladı.

Serinlik daldığım düşüncelerden uyandırdı beni. Kafamı kaldırıp bakınca güneşin battığını gördüm ve oradan daha hızlı kaçamazdım herhalde. Gecenin bir vakti burada kalmak istemiyordum.

Kayadan yapılma kemerlerden ayrılmak, tahminimden de uzun sürdü. Geldiğim yollar gelgitle yükselen sular tarafından kapanmıştı, çalkantılı suyla birlikte taşlara çarpmamak için daha yüksekte kalmak zorundaydım. Sığınağıma geri döndüğümde tir tir ve zangır zangır titriyordum. Ayrıca, karnım *gurulduyordu*.

Maalesef tek seçeneğim hindistanceviziydi.

Hemen birini mideye indirdim ama tatlı sütüyle öğürdüm ve içimde tutmak için uğraştım. Mide kramplarıyla sarsılırken canım bir açma ya da tost çekti. Yanında da gazoz. Bir Sprite pınarı, buzlu buzlu, limonumsu baloncuklu, tam midemi yatıştıracak serinlikte. Midemi tutarak ürperdim. Sonra güneşin suya yaklaşarak batışını izlerken bir daha ürperti geldi.

Geceler, gündüzden bir milyon kat daha beterdi.

Geceleri zifiri karanlıktı, klostrofobik, tüyler ürpertici karanlıkla doluydu.

Geceleri korkudan ve üşümekten titreme nöbetleri geçiriyordum. Sadece garip kuş-adamlar ya da potansiyel uzaylılardan değil, garip bir şekilde gece vakti sinsice dolaşanlardan ödüm patlıyordu. En büyük korkumsa yılanlardı. Altı yaşındayken patenimin içinde uyuyan bir yılan bulduğumdan beri, bu hayvanlara karşı neredeyse felç edecek büyüklükte bir korku geliştirmiştim. Yılan fobim mantıklı değildi, biliyordum; şu anda yılandan başka endişelerim olmalıydı, fakat nereden bileyim kafatasını bulduğum kişinin yılan ısırdığı için ölmediğini. Son dört geceyi bir ağaca kıvrılarak, elimde kaya hançerimle bekleyerek geçirmiştim. En azından korkunç yaratıklar tarafından kaldırılmadım ama zar zor uyuyabilmiştim.

Şimdiyse karanlık geri dönüyordu.

Kumsaldaki kocaman siyah bir kayaya doğru koştum ve yanına kıvrıldım, güneşten kalma yüzeysel sıcaklığın tadını çıkardım. İlk kez gece inerken sahilde kaldım, yıldızların çıkışını seyrettim. İlk yıldız kümelerinin şekli belirirken gözlerimi kırpıştırdım. Küçük Ayı oradaydı, tertemiz gökyüzünde parlıyordu, Kutup Yıldızı hepsinden de göz kamaştırıcıydı.

Dünya üzerindeydim ama dünyanın *neresindeydim*, hiçbir fikrim yoktu. Ya da hangi zamandaydım.

Yapayalnızdım.

Sonuna kadar çekilip uzatılmış bir lastik bant gibi koptum. Araba kazasından sonra Em'i gördüğüm anki gibi böğüre böğüre ağladım ama Em gibi değildi, çünkü yanımda elimi tutacak, bana her şey düzelecek diyen kimse yoktu. Hiçbir şey iyi değildi, özellikle de ben. Etrafımdaki plaj kadar boşalana kadar ağladım, sonra tükenmiş vaziyette öylece yattım yerde. Hâlâ üşüyordum ama titremiyordum. Tuhaf bir uyuşukluk çökmüştü üzerime.

Tam uyuyakalıyordum ki, bir tıkırtı sesiyle alarm çalmış gibi uyandım.

Gürültü yoğunlaştı, sonra durdu. Sessizlik hemen her yeri örttü. Kayaya iyice yapışarak kulak kabarttım. Kuru bir dal çıtırdadı, sonra bir diğeri. Gırtlaktan gelen ilkel bir haykırış gecenin havasında yankılandı.

Bir şey arkamdaki ağaçlarda hareket ediyordu. İnsan sesine benzemeyen bir şey.

En az benim kadar aç olabilecek bir şey.

BÖLÜM 6

THAD

271. GÜN, GECE

"Nat.."

"Hayır." Kararlılığı yüzünden okunuyordu. Küçük kardeşim Holly'yi ilk andırışı değildi.

"Bak, senin Önceliğin var," dedim. "Gitmen gerek."

Ateşin ışığı Natalie'nin yanaklarını, gözleri kadar çökmüş gösteriyordu. Arama ekibi Kevin'sız döndüğünden beri öyleydiler.

Natalie sessiz kalınca, farklı bir yöntem denedim. "Artı, kafa dağıtır, başka şey düşünmüş olursun, hı?"

Natalie bana doğru döndü, yüzüne gölgeler düştü. "Sence Arama'ya çıkmak, Kevin'ı aklımdan atmamı sağlayacak mı?" Kahkaha attı, cansız bir sesti. "Tek düşündüğüm bu. Her günün her dakikası. Onu ne kadar çok özlediğim, ne kadar çok onunla olmak istediğim, başarmış olmasını ne kadar umut ettiğim. Fakat Arama'ya gidersem, hiçbir zaman öğrenemeyebilirim. Ve daha kötüsü, ya şey bulursam..." Dudaklarım sımsıkı bir çizgi şeklinde bastırıp başım iki yana salladı.

"Tamam," diye onayladım, sanki seçimi üstünde söz hakkım varmışçasına. "Ama yakında, tamam mı Nat? Burada böyle kös kös oturarak bir yere varamazsın."

"Duydum," dedi Natalie.

Peki dinledin mi? diye düşündüm. *Çünkü Nil Adası eminim dinledi.* Elbette bu da Nil'in eğlencesinin bir parçasıydı. Günlerimiz bir bir tükenirken kıdemlilerin can çekişmesini izliyor, onlar kararsızlıkla ya da Nat gibi yasla vakit kaybettikçe karga gibi ötüyordu.

"Düşüneceksin, söz mü?" diye sordum, en nazik ses tonumu kullanarak. "Gitmeyi yani?"

Natalie feri kaçmış gözlerini bana çevirdi. "Tek düşündüğüm bu."

E hepimizin öyle değil mi? diye düşündüm. Rüzgâr ağaçları keser gibi geçti ve yemin ederim, Ada'nın kahkaha attığını duydum.

Rives gelip Nat'e sessizce sarıldı, sonra yanındaki taşa oturdu. Kimsenin fazla diyecek sözü yoktu, derken birkaç dakika sonra Natalie ayaklandı.

"Ben çıkıyorum. Yarın sabah görüşürüz çocuklar. Bir başka şafak, bir başka günde." Gülümsemeye bile çalışmadı.

"Kaldır başını, ikizim," dedi Rives. "Çıkmayan candan umut kesilmez." Elini kulağının arkasına yaslayıp abartılı bir dinleme hareketi yaptı. "Son gülen iyi gülüyorsa, bakayım gülen var mı?" Rives elini aşağı indirip sırıttı. "Kesinlikle duymuyorum."

Nat, Rives'e yorgun gözlerle baktı. "Nil Adası'nda kimse keyiften gülmez biliyorsun." Çocuğun omzunu sıktı. "Ama sağ ol."

"Nefret ediyorum bundan," dedi Rives, Natalie çıkıp gittikten sonra. Natalie'nin gözden kaybolduğu karanlığa doğru baktı. "Tanrım, umarım Kevin geri dönebilmiştir. İyi birisiydi o."

"Biliyorum."

Bir dakika karşılıklı oturduk, alevlerin geceyi bölüşünü izledik. Daha önce hiç görmediğim, minicik gri bir Nil kedisi ateşin ısıttığı bir taşa sürtündü, sırtını esnetip mırıldandı. Nil'de yer gök kediydi. Kimisi zararsızdı, kimisi değildi. Önümdeki o kadar küçüktü ki, buralı bir kedi mi diye merak ettim. Kediyi izlerken Burton'ı düşündüm. Ölü kuş adağını geri ittiğimden beri şüpheli bir biçimde ortadan kaybolmuştu. Bu gelişigüzel düşünceler silsilesiyse beni tekrar Kevin'a döndürdü ve zihnimin bu yolculuğu çok sinir bozucuydu.

Rives dirsekleri üstüne yaslanıp yıldızları seyretti. "Hiç alıştığın oluyor mu?" diye sordu sessizce. "Beklemeye?"

"Hayır," dedim. "Her seferinde iğrenç."

Rives başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyordum."

O gece uykuya dalmak bir ömür sürdü sanki. Kevin'ı ve Natalie'yi düşünerek olduğum yerde uzandım. Ama en çok da Nil'i düşündüm.

Nil Adası, tıpkı sabahtan akşama kadar süren bir yolculuk sonrası, halinizden memnun ve hayattan başınız dönmüş halde konaklayacağınız yere giriş yaptıktan sonra gözünüze çarpan kız gibiydi. Güzel görünümlü, gayet seksi. Uzun saçlar, sıkı bir vücut, can alıcı bir gülümseme. Adı mesela... Mallory gibi bir şey.

Fakat onu yakından tanımanızla, gerçeklik bağırsaklarınızı deşiyordu. Gerçek şuydu ki, zalimdi bu ada. Kalpsizdi. Siz arkanızı dönünce en yakın arkadaşınızla yatan türden bir kızdı. Maskesi düştüğü anda, ışıltısını da yitiriyordu. Nil Adası bir ceviz kabuğuyla kaplı halde buydu işte. Aklınızı başınızdan alacak kadar alımlıydı, ta ki dış yüzeyini soyup altındakini görene kadar.

Benim için neler planladığını ilk merak edişim değildi doğrusu.

BÖLÜM 7

CHARLEY

12. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Üç gündür uyumamıştım ve hindistancevizini düşününce bile midem kalkıyordu. Bir parçacık protein yiyebilsem, daha iyi hissedeceğimi biliyordum; ya da en azından açlıktan ölmeyeceğimi. Dolayısıyla son birkaç sefil saattir palmiye yapraklarından bir ağ örüyordum.

Elimdeki ağa şöyle bir baktım, çok komik göründüğüne karar verdimse de, örmeye devam ettim.

Hava serin ve karanlıktı; yıldızlar yok olmaya başlıyordu. Bir kayanın yanına sığınmış vaziyette robot gibi çalıştım, zihinsel bir uçurumdan yuvarlanma halinde olduğumun bilincindeydim. Midem bulanıyor, ellerim titriyordu, sanki bir kerede bir sürü enerji içeceği içmiş gibiydim. İki gece önce uzaklarda bir kükreme duymuştum, gırtlaktan gelen, vahşi bir sesti, Atlanta Hayvanat Bahçesi'ndeki bir aslan gibiydi. Ancak kükreme bir dinozora ait deseler, inanırdım. Şu anda uyku haricinde her şey mümkündü benim gözümde.

Dün gece hele en kötüsüydü. İlk önce kükremeler duydum, ardmdan ne olduğunu bilemediğim sesler. Kükreme ya da uluma değildi, daha çok insandışı bir kıkırdamaydı.

Sonsuza dek sürdü adeta, karanlıkta yankılandıkça yankılandı. Ne halt olduğunu bilmiyor, öğrenmek filan da istemiyordum. Tek anladığım, orada, ormanda *bir şey* vardı, ara sıra geceleri yanımdan geçen sıradan keçi dışında bir şeydi. Karşılaşmak istemediğim bir şey.

Bir diğer palmiye yaprağını zorla yerine sokarken kendi puan cetvelimi ölçtüm. On bir öd patlatan gece. Beşinde gece keçisinden ziyaret, ikisinde tarih öncesinden kalmaya benzer kükremeler ve birinde tüyler ürpertici kahkaha. Ayrıca adamakıllı bir yiyecek yemeden, doğru düzgün uyumadan, insansız ve hava titreşimsiz geçen on bir koca gün. Dün bir titreşim gördüm sandım, sanki siyah kumdan güneye doğru ilerledi ama emin olamadım. Acaba zebra gerçek miydi diye merak ettim. Hiç yağmur yağmamıştı, hava durumu hiç değişmedi. Her gün güneşli, açık, esintili ve sessizdi.

Sessizlikten de kötüsü, tecrit durumuydu. Bir kez daha cehennemi düşündüm. Ya da arafı. Ya da içinde bulunduğum başka, muhtemelen daha kötü bir şeyi. Yine de burası akla hayale sığmayacak güzellikte gözden ırak bir yerdi. Gün batımları olağanüstüydü: Güneş batmadan önce suya çarpan göz kamaştırıcı alevli ışınlar. Gündoğumu da bir o kadar nefes kesiciydi. Uyuyamadığım için doğal olarak ikisi sırasında da gözüm açık oluyordu. Kumlar kömür kadar siyah, sularsa cam kadar berraktı. Kıyıdan biraz uzakta, sular parıldayan bir camgöbeğine dönüşüyor, engin ve nefes kesici bir görkemle ufka doğru uzuyordu.

Sırf bana ait olamayacak kadar güzeldi ama yine de durum buydu işte.

Kimin giysilerini giydin, Charley? Zihnim bana fısıldadı. *Kimindi bulduğun o kafatası?* Belki de yalnız değildim ama aynen öyle hissediyordum. Evim, ışık yılı uzaktaydı benim için.

Annemle babam acaba şu anda ne yapıyordu, diye merak ettim. Üstünde benim resmim olan el ilanları mı yapıştırıyorlardı mahalleye? Peki ya Target? Otoparkta güvenlik kameraları var mıydı, varsa ne gösteriyordu? Havanın dalgalanmasını mı? Bayılmamı mı? Umarım çırılçıplak halimi yakalamamışlardır, diye dua ettim. Sonra ne fark eder ki dedim, çünkü Target kameraları ne kaydetmiş olursa olsun, buraya gelip beni bulmalarına yardımı olmazdı. Beni buradan kurtarabilecek tek kişi bendim.

Balık ağıma şaşkınlıkla baktım.

Ben ne zaman kaçmaktan vazgeçip hayatta kalma moduna geçmiştim? Günlerdir çevreyi keşfe çıkmamıştım. Barınağımın yanında takılmış, enerjimi kendime saklayıp günün en sıcak zamanında güneşten uzak durmuştum.

Ama artık değil.

Çıkacaktım. Tekrar kırmızı kayalık alana gidecek ve dalgalanan hava arayacaktım; elimdeki tek ipucu onlardı. Fakat yemek istiyorsam, şimdi arasam iyi olurdu.

Kendime bir gün verdim. *Bu* günü. Yiyecek toplamak için, yoksa her koşulda gitmiştim.

Güneş doğdu, hızlıca yükseldi. Tepemde bir kuş havalandı ve anlık bir hayatta kalma zekâsıyla kuş yuvası avlamaya karar verdim. Biraz yumurta çalabilirsem, hindistancevizi emdiğim gibi içindekileri mideye indirebilirdim, ilkel bir çeşit protein içeceği işte.

Ağımı kenara koyup ağaçlık alan boyunca yürüdüm, güneye doğru ilerledim. Ne üzücüdür ki, keçim ağaçların arasından fırlayıp beni takip etmeye koyuldu. Dün ona meyve kabuğu atma hatasını yapmıştım ve o zamandan beri, dibimden ayrılmıyordu.

"Kışt!" diye bağırdım.

Keçi bana deliymişim gibi baktı. Hayvana aldırmamaya karar verip yürümeyi sürdürdüm, ağaçlarda kuş yuvası

aradım, taradım ama ne zaman kafamı çevirip arkaya baksam, keçi orada duruyordu. Benim şansıma, izini sürmeye çalıştığım kuşları korkutup kaçırıyordur.

Sahilde bir avuç kuş daireler çizdi, tembel ve uyanıktılar. Daha fazlası siyah kumda toplandı; akbabaya benzer ama daha küçüktüler. Yerde duran bir şeyi gagalıyorlardı. Kafatasını hatırlayarak temkinlice yanaştım, fakat keçi önden koşup kuşları korkuttu. Bir tanesi suratıma doğru uçuşa geçti. Arkaya doğru zıplayıp çığlık attım.

Kumun üstündeki kuşlar kaçışmıştı. Aradaki boşluktan bir yengeç kabuğu gördüm.

Sadece bir yengeç, diye düşündüm rahat bir oh çekerek.

Çiğ yengeç yiyebilir miydim? Düşünmemle beraber öğürdüm; cevap hayırdı.

Denize doğru gittim, yengece ve yağmacılara daha geniş alan tanıdım. Israrcı keçim yukarıdaki yola saptı, açağlık alanda sekerek gitti.

Yükselen güneş omuzlarıma çarptı. Suyun yanından yavaş yavaş yürüdüm, sıcaklığı içime çektim ve tam ağaçların serin gölgesine geri dönmeye kendimi hazırlamışken korunun içinden benekli bir hayvan önüme atladı. İri bir köpek boyutundaydı, bir kedi gibi alçaktan ve hızlı hareket ediyordu, sanki deli bir mutant çitaydı. Köpek-kedi havada uçtuğu gibi dişlerini keçinin boynuna geçirdi, çenesini şöyle bir salladığı gibi keçiyi yere çarptı. Kuşlar uçuştu; keçi karşı koymadan devrildi. Benekli hayvan, sanki bir National Geographic özel belgeseli misali keçiye yumuldu.

O NEYDİ BE? Beynim avaz avaz bağırdı.

Suya geri döndüm, yaratığın keçiyi ana yemek olan benden önce bir iştah açıcı olarak görmesinden korkuyordum. Boynuma kadar suya batıp sahile paralel hareket ettim, görünmez olmayı dileyerek köpek-kediye gözlerimi dikmiştim. Yaratık, keçi ziyafetine odaklanmıştı. Hayvan

bir noktacık halini alınca sudan çıktım ve ağaçlık alanın kenarındaki saklanma yerime doğru koştum.

Yumurtaymış, balıkmış, yarın sabah buradan ayrılma planımmış, unut gitsin.

Hayvanların kükrediği, insanların can verdiği ve keçi katili yaratıkların çıt çıkarmadan ağaçların arasından fırladığı bu ıssız alan canıma tak etmişti artık. Bu manyak yerden *şimdi* gidiyordum, bir sonraki etobur benim peşime düşmeden. Burama. Kadar. Geldi.

Göğsüme sardığım kumaşı çıkardım, suyunu sıktım ve tekrar giydim, çok şükür kumaş hemen kuruyordu. Çaresiz bir beceriklilikle hareket edip sonuncu yeşil meyvemi de yedim ve boş hindistancevizi kabuklarımın içinde sakladığım suyu mideye indirdim. Yolda yine dolduracağımı bilerek son damlasına kadar içtim. Yarısı bitmiş ağım, kumların kenarında bir çalının dibinde yerde duruyordu. Dışarı çektim, hançerimi buldum ve yaprakların arasından şöyle bir bakarak sahilimi son bir kez inceledim.

Derken şok geçirip neredeyse çalının içine düşecektim. İki çocuk plajda yürüyordu. *Benim* plajımda.

Ve dümdüz bana doğru geliyorlardı.

BÖLÜM 8

THAD

278. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Köy'de moraller yerlerdeydi. Nil Adası için bile, bu kadarı ilk kez görülüyordu.

Yaptığı işkenceden dolayı Ada'dan nefret ederek öylece yattım. Sürekli devam eden zihinsel atlıkarınca. Köy'ün şu anki havası, sanki herkesin bir ayağı çukurda gibiydi. Kevin'la ilgili bir haber bekleme olayı bizi öldürüyordu, ki bence maksat buydu.

Kahvaltımı ettikten sonra Duvar'a doğru yürüdüm. Kaç sefer, sayısız sefer. Ahşaba oyulmuş, sırf önadlarla doluydu. Kevin'ın ismine baktım, belki gece gece iyi bir haber gelmiştir dedim ama gelmediğini biliyordum. Elbette adının yanındaki yer boş duruyordu. Bekliyordu, aynen bizim gibi.

Kendi adımı bulup her bir harfe hafifçe vurdum, bugün elimle izini süremeyecek kadar huzursuzdum. Sonra boşluğa vurdum. Ne çarpı işareti, ne onay. *Hâlâ buradayım.* Ardından Kevin'ınkine baktım tekrar. Ne çarpı işareti, ne onay. Ama o gitmişti.

Ramia gibi.

Lütfen Ramia gibi olmasın.

Ramia ortadan kaybolduktan sekiz ay sonra hâlâ kayıptı. Ne ceset ne bir ipucu. Sekiz ay sonra bile, son sözleri bana kafayı yedirtiyordu.

İlk kez acaba Ramia, Kevin'ın akıbetini tahmin etmiş miydi diye meraklandım.

Önemli değil; hiçbir anlamı yok. Ne zaman Ramia'yı düşünsem, ki bu, itiraf edeceğimden daha sık oluyordu, kendi kendime aynı tesellilerde bulunuyordum. Ramia'yı, çarpı işaretlerini ve Nil Adası'na dair tüm olumsuzlukları kafamdan silerek Duvar'ın yanından uzaklaştım ve tahtamı almaya gittim.

Baraka terkedilmişti. İçeri girmedim; girmeme gerek yoktu. Bütün tahtalarımız dışarıda duruyordu. En sevdiğim tahtayı yerinden kaldırırken birisi tarafından izlendiğim hissine kapıldım. Yavaş bir daire çizerek dönüp geniş açıyla çevremi taradım.

Temiz. Ne hareket ne insan.

Gerginliğimi uykusuzluğa yorup Jason'ı aramaya gittim.

Deniz kenarına inmiş, suya taş atıyordu, dudakları çizgi şeklindeydi. Jason, tanıdığım en yaşlı on üç yaşındaki insandı. Kevin, bir ağabey gibi kol kanat gererdi Jason'a ve Kevin'ın gidişinden iki hafta sonra bile hâlâ Jason'ı tek görmeye alışamamıştım.

"Selam dostum," dedim, duyabileceği mesafeye ulaşınca. "Hazır mısın?" Sörf tahtamı işaret ettim.

"Hı hı." Jason yerden kalkıp son taşı da fırlattı. Siyah parça havada uçup suya düştü. Jason gözden kayboluşunu izledi, sonra tek kelime daha etmeden sörf tahtasını aldı ve peşimden suya girdi.

Dalgalar rahat bir buçuk metre vardı, fakat amansız bir rüzgâr yandan vurup dalgaları sertleştiriyordu. Suya inerken gözlerimi kapatırsam, bir an için kendimi Whistler

Kayak Pisti'nde hissedebilirdim. Snowboard yarama tuz basılıyor desem hafif kalırdı ama Nil'deydik işte, alabildiğim kadarını alacaktım. Yine de, mesafemizi uzun bir göz açıp kapama süresince tuttum. Kevin'ın bana Birinci Gün söylediği gibi, Nil'de gözleri dört açmak gerekti.

Akıntı hızla ilerleyerek bizi güneye doğru çekti. Bu gidişle Siyah Koy'da son bulacaktık, sörf tahtasıyla; özellikle de bizimkiler gibi salt tahtadan yapılmış sörf tahtalarıyla, yürüyerek dönmek için fazlasıyla uzun bir yoldu, artı balık tutmamız da gerekiyordu. Tam dalıyorum diye seslenmiştim ki, inceden bir çığlık suyu deldi. Sonra kayboldu, bir dalganın üstüne püsküren siyah toz gibi yok oldu.

Tahtamı sımsıkı tutarak çığlık atan kişiyi aradım.

Talla ağzı kapalı ellerini kürek yapmış, devam ediyordu. Tipik azimli suratına bakmca sesin ondan çıkmadığını anladım.

Sahile dönersek, Rives sürat koşusu yapar gibi bir grubun başını çekiyordu, duvara top atıp hız çalışıyorlardı. Orada da sıradışı bir şey yoktu. Kız gibi çığlık atan biri yoktu yani.

Derken eğer birisi çığlık atsaydı, sörfün üstünden onu duyamayacağımı fark ettim.

Çık kafamdan, Nil.

Jason'a el işareti yapıp kıyıyı gösterdim. Başparmağını kaldırarak onay verdi. Sörf tahtamı köpüklerin arasından sürüklerken Siyah Koy'a baktım, çığlık kulağıma su kaçmış da atamıyormuşum gibi zihnimde kalmıştı. Belki de Nil'di o. Yeni takımlar kurulmuştu, Kevin hâlâ ortalıkta yoktu ve Natalie kılını kıpırdatmayı reddediyordu. Bir de ben, öylesine sinirleri bozuk ve yorgundum ki, gaipten sesler duyuyordum.

On dakika sonra elimizde ağlar beynimizde kaygılarla Jason ve ben, havuzların yolunu tuttuk.

Balık havuzlarımız çok marifetliydi, benden dolayı değildi. Ben buraya geldiğimde onlar halihazırda vardı ve ben gidince de kalacaklardı. Gelgitle yükselen sularla dolan siyah taştan havuzlar. Kamıştan yaptığımız tuzakların kapısını kapattık mı, mızrakla balık avlamak bebek işiydi, planımız özünde buydu zaten.

Fakat bir şey beni Koy'a çekti.

"Şuna ne dersin?" dedim Jason'a. "Hadi önce Siyah Koy'a gidelim, kırmızı meyveden arayalım, sonra dönüşte balık tutarız. Nasıl sence?"

Jason başıyla onayladı ve tam o anda, Köy'den mümkün olduğunca kaçmak istediğimi anladım.

İçe doğru döndük, uçurum boyunca çıkan patikaya saptık, sonra Koy yakınlarında yoldan çıktık. İlk kırmızı meyve ağaçları dopdoluydu ama meyvesi hâlâ yeşildi, o yüzden yürümeye devam ettik. Kumlar, ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Köy yakınlarındaki beyaz kumdan daha iri parçalı bu kum gece kadar siyahtı, ölüm kadar karaydı. Klasik bir Nil güzelliği.

"Çok sessiz," diye yorum yaptı Jason, başını çevirerek.

Anında durdum. "Bekle," dedim tek elimi havaya kaldırıp.

İkimiz de kıpırdamadan durduk. Ayak seslerimiz olmayınca sahil mezarlık kadar sessizdi. Muhtemelen bir dolaplar çeviren Nil kadar sessiz. Etrafı taradım, ağaçların orada bir hareket var mı diye kontrol ettim. *Gözlerimi dört açmıştım.*

Biraz yukarıda bir çalı öne geldi ve arkaya fırladı, rüzgâr olamayacak kadar sert bir hareketti.

"Jason," dedim bıçağımı çıkarıp, "Hareket. Dümdüz on metre ileride, yukarıda. Diğer tarafıma gel, tamam mı?"

Jason hemen harekete geçti. "İnsan mı?" diye fısıldadı. "Yoksa hayvan mı?"

İsim, şehir, hayvan ya da eşya? diye sordu zihnim. Çocukken oynadığım bu oyun aklıma geldi birden. Nil'de hiç eğlenceli değildi. Kesinlikle insanı hayvana tercih ederdim, ikisini de eşya ya da 'şey'e tercih ederim burada. Daha önceden de keşfettiğim üzere insanı şeyler öldürüyordu. Şehir ya da yer sorgusuz sualsiz bilinen tek kategoriydi zaten. Orada cevap hep Nil'di.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şey. Belki de hiçbir şey."

Tekrar yürüyüp gözlerimi hareket gördüğüm noktaya kenetledim.

Aynı çalı sallandı. Kesinlikle bir hareket vardı, daha çok ortadan ayrılma gibi. Parmaklarım bıçağı iyice kavradı.

"Bir şey geliyor," dedim Jason'a.

Çalı kenara doğru ayrıldı ve bir karaltı dışarı çıktı. Bir kız. Uzun boylu, zayıf. Uzun bacaklı, kaslı. Harika omuzları olan. Dolgun dudaklı. Adalı zayıflığında görünmesine rağmen, hayatımda gördüğüm en göz alıcı kızdı.

Ve üstünde, Kevin'ın kıyafetleri vardı.

BÖLÜM 9

CHARLEY

12. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Kumlara adımımı atınca çocukları iyiden iyiye süzdüm.

Her birinin elinde kahverengi bir ağ; o sırada ağlarını çok fena kıskandım, ve tek omuzlarına astıkları bir sukabağı testisi vardı. İkisi de benimkiyle aynı kumaştan yapılmış, beyaz şort giymişti; ikisinde de ne ayakkabı ne de gömlek vardı. Ayrıca ikisi de gerçekten yanık tenliydi, vücutlarında bir gram yağ yoktu. Kendi beslenme tipimi göz önüne alınca sebebini anlamam zor değildi. Kısa boylu olan kıvırcık sarı saçlı ve çilliydi. Burnu çok kötü soyuluyordu. Taş çatlasın on beş yaşındaydı.

Uzun boylu çocuk ilgimi çekmişti.

On sekiz, belki on dokuz yaşındaydı. Çıkık elmacık kemikli ve kumral saçlıydı, saçları omuzlarına değiyordu; sanki marketlerin kitap reyonunda satılan, alelade bir romansın kapağından fırlamışa benziyordu. Kesinlikle insandı ve çok yakışıklıydı.

Bana hayaletmişim gibi bakıyordu. Genç çocuğun yanında duruşu ve tavrı gayet korumacıydı. Keçi-katili aklıma geldi, ardından hafifçe havaya kaldırdığı bıçak tutan

elini fark edip hemen şöyle düşündüm, *Belki de benden çekiniyor.* Bir anlığına kendimi onun gözünden gördüm: Avurtları çökmüş, güneş yanığı içinde, yüzünde bir parça makyaj olmayan, on iki gündür okyanus kıyısında kamp yaptıktan sonra çalıların arasından fırlayan, bir seksenlik vahşi bir çocuk. Tropikal bir ucubeydim.

"Merhaba," dedim gülümsemeye çalışarak. Sanki nasıl yapıldığını unutmuştum. El sallayıp daha az tehditkâr görünmeye çalıştım, fakat iki çocuk da gülümsemeyince kendimi salak gibi hissettim.

Kısa boylu çocuk mızrağını bana doğru tuttu. "Kevin'ın kıyafetleri onlar." Koyu renk gözleri suçlayarak bakıyordu.

Uzun boylu çocuk uzanıp yavaşça diğer çocuğun mızrağını indirdi. "Onu gördün mü?" diye sordu. "Bir çocuk? Siyah saçlı, senin boylarında?" Elini daha küçük çocuğun omzunda tuttu ve ses tonu yumuşadı. "Ya da cesedini?"

Bu kıyafetleri çaldığımı zannettiler! Hem de bir cesetten!

Dehşete düşerek bir avazda konuşuverdim. "Hayır! Hiç kimseyi görmedim! Yani siz daha ilk gördüğüm insansınız! Bu kıyafetleri yerde buldum, ta şuradaydı..." Çılgınlar gibi kırmızı çöle doğru kolumu salladım, sonra aşağı düşen üstümü yakaladım. O kadar kilo vermiştim ki, kumaşları tutacak et kalmamıştı, "Kırmızı kayalarla dolu bir alanın ortasındaydı."

Çocukların yüzüne gün doğdu sanki; öyle bir rahatladılar ki. Birbirlerine sırıttılar ve uzun boylu çocuk, kısa boylu olanın sırtına şaplak attı, diğeri de havaya yumruğunu kaldırıp, "Evet!" diye bağırdı. Ardından, sanki orada olduğumu yeni hatırlamışlar gibi tekrar bana döndüler.

"Üzgünüm," dedi uzun boylu, kumral saçlı çocuk. Mimikleri artık temkinli değildi. Gözleri yoğun bir safir mavisiydi, ilk düşündüğümden daha açıktı. "Ben Thad, bu da Jason."

Genç çocuk gülümseyip el salladı. "Merhaba."

"Merhaba," dedim, surat ifadelerinin böyle bariz değişmesine şaşırarak. "Ben Charley."

"Tanıştığımıza memnun oldum Charley," dedi Thad, kapak modeli gülüşünü çakarak. "Cennete hoş geldin."

Bir an kafam çalışmadı. Sonra toparlandım, hızlı hızlı konuştum. "Bir hayvan var. Benekli. Şu tarafta." Sahile doğru işaret ettim. "Ağaçların arasından fırlayıp keçimi yedi."

"Keçin mi vardı?" Thad tek kaşını kaldırdı; hep yapmak istediğim ama hiç yapamadığım bir hareketti.

"Pek sayılmaz." Kendimi geri zekâlı gibi hissettim. "Beni takip ediyordu."

"Ediyordu." Thad başını salladı.

"Evet. Öldü. Çünkü *bir şey* ona saldırıp kahvaltı niyetine hapur hupur yedi."

Thad tekrar kafa salladı, tuhaf bir şekilde hiç oralı değildi, bu da çok tuhaftı, ne de olsa *devasa bir köpek-kedi az önce keçimi yemişti.*

Dimdik baktım çocuğa. Adrenalinim hızla azalıyordu ama bir kıvılcım kalmıştı geriye ve Thad'e yönelttim. "Bak, bir şey o keçiyi yedi. Büyük bir köpek gibiydi ama kedi gibi hareket ediyordu ve benekliydi. Neydi o?" diye öğrenmek istedim.

"Açtı," dedi, sırıtarak.

"Şey..." Gülümsemesine bakarken biraz bocaladım, "O şeylerden daha çok var mı? Sürü gibi yani?"

Thad omuz silkti. "Şüpheliyim. Tahmin etmem gerekirse, Köy'ün etrafında sinsice gezdiğini gördüğümüz o yalnız sırtlandı. Çoğunlukla tavşan ya da Nil kedilerini avlar."

"Tavşanları mı?" Kaşlarımı çattım. "Etrafta hiç tavşan görmedim. Ya da kedi."

"Belki de sırtlan onları yemiştir." Gözlerinin içi ışıldayarak sırıttı bana. Amanın ya, herif *taş ötesiydi*. Birazcık da sinir bozucu.

"Charley, ne kadar zamandır buradasın, biliyor musun?"

Hiç tereddüt etmedim. "On iki gündür."

Gene aynı kaş hareketini yaptı. "On iki mi?"

Başımla onayladım. "Gündoğuşunda bir ağaca işaret koyarak günleri saydım, o yüzden doğru söylediğimden eminim, tabii eğer uyanmadan önce bir gün boyunca baygın değilsem ama sanmıyorum. Fena halde yanardım, çünkü üstümde..." Aniden sustum, yüksek sesle geveleyip durduğumu fark ettim. Ben asla gevelemezdim. *Tecritte kalan insanlar gevelemeye başlar mıydı? Yoksa sırf Thad etkisi miydi?* Kafamı toplayıp düşünemiyordum.

"Dur tahmin edeyim. Uyandığında çıplaktın, ha?"

İçimden çok kötü bir his beni çıplak *gördüğünü* söyledi.

Thad kıkırdadı. "Herkese öyle oluyor, tek sen değilsin. Ama baksana, Kevin'ın giysilerini giymişsin artık." Ödünç aldığım bermuda şortumu işaret etti.

"Doğru," dedim utanarak. Bir şey içimi kemirdi, fakat yorgunluktan bitmiş beynim düşünmeye üşeniyordu. Ne soracağımı bulamadan Thad konuştu.

"Charley, tarihi hatırlıyor musun? Bayıldığında, burada uyanmadan önce?"

"On Ağustos."

"Hangi yıldı?"

Söyleyince başıyla onayladı, sanki bildiği bir bilgiyi teyit etmiştim. Ona hangi tarih olduğunu sanmıştı, diye sormak istedim, fakat kafamın içi çöplük gibiydi. Devreler ateşlenmiyor ya da yollar birleşmiyordu. Dikkatim dağılarak Thad'in saçlarının omzuna değişini izledim, sorusu zihnimde yankılandı. *Tarihi hatırlıyor musun... burada uyanmadan önce?*

"*Burası* neresi?" diye sordum, o tek kelimeye cankurtaran gibi sarılıp. "Neredeyim ben?"

"Siyah Koy."

Thad'in cevabı beni benden aldı. Tekrar etmeme kalmadan nefes kesici bir ada röportajcısı misali devam etti. "Charley, bu kadar şahsi konulara girdiğim için özür dilerim ama kaç yaşındasın?"

"On yedi." Alnım dimdik durdum. "Peki ya *sen*?"

Gülümsedi. "On yedi."

"Gerçekten mi?" dedim ve şaşkınlığımı gizleyememiştim. "Daha büyük duruyorsun."

Thad kahkaha attı. "Ufak bir ada yaşantısı insana bunu yapıyor işte. Ada yaşantısı demişken, yanlış anlama ama yemek yemek ister gibi bir halin var. Ve uyumak. Bizimle Köy'e gelsene? Bir sürü yiyecek ve yatağımız var, hazır olduğunda herkesle tanışabilirsin."

Thad'e dümdüz baktım. Onu hiç tanımıyordum ve şimdi kalkmış, onunla kim bilir neredeki yabancı bir Köy'e gitmeyi düşünüyordum. On iki gün süren yalnızlıktan sonra,düşüncesi müthiş bir rahatlıktı. Duraksadığıma inanamıyordum ama yapmıştım işte.

"Sorun yok Charley," dedi Thad sessizce. "Hepimiz senin geçtiğin yoldan geçtik."

"Hepimiz değil," diye sesini çıkardı Jason. "Samuel doğudan geldi ve Talla korudan..."

"Jason." Thad küçük çocuğa baktı. "Yeter. Ne demek istediğimi anladın."

Jason sırıtarak parmaklarını ağzının üstünde gezdirip fermuar hareketi yaptı. Thad tekrar bana döndü. "Charley?"

Thad'in gözlerinin içine bakınca ona güvenmeye karar verdim, *sanki başka seçeneğim varmış gibi*. "Tamam," dedim, titrek ve garip bir şekilde aklım başımdan uçmuş gibiydim. Adrenalin kafası artık gitmişti.

Bıçağımı düşündüm, sonra zavallı yarısı örülmüş filemi ve içi boş hindistancevizi kabuklarımı. Fazla bir şey değildi ama sanki yanımda götürmem önemliydi; kendime ait bir şeyim olmalıydı. *Benden* bir şey, benden geriye ne kaldıysa işte, ki fazla bir şey yoktu. "Dur, eşyalarımı alayım."

Thad meraklı görünüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim." Düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, çünkü zihnim korkunç derecede allak bullak olmuştu.

Döndüm, o kadar hızlı hareket etmiştim ki, beynim kafamda kenara çarptı. Tam arkamda Thad, adını çoktan unuttuğum çocukla konuşmaya başladı. Çocukların sesleri boğuklaştı. Bacaklarım ağırlaştı, her bir adımım bir sonrakinden zordu. Hindistancevizleri külçeye dönüştü kucağımda. Gözlerimin önünde siyah noktacıklar uçuştu, aç sırtlanın benekleri gibi bulanıklaştılar.

Tamı tamına ne olacağını anlamamla beraber çok net idrak ettiğim bir an oldu. Tıpkı önceki gibi, durdurmaktan acizdim.

BÖLÜM 10

THAD

278. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Charley geri dönerken ne alacak, diye merak ettim. Topu topu on iki gündür buradaydı. Çoğu çaylağın tek başına dayandığından daha uzun mücadele etmişti ama yine de, büyük bir koleksiyon toplamaya yetecek vakti olmamıştı.

Jason'a baktım. "Olduğun yerde kal. Dikkatin açık olsun, tamam mı?"

Jason başıyla onayladı. "Tamamdır."

Charley'nin peşinden çalının kenarına yürüdüm. Hareketlerini izlerken birdenbire aklıma kumsala ilk adım attığı an geldi. Siyah kumların üstünde dikilmişti, alnı açık, Kevin'ın şortu üstünde düşük bel durmuş ve bandanası göğsüne sarılmış vaziyette, siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu, sanki bir çizgi romandan fırlamış, esaslı bir karaktere benziyordu.

Şoka uğramıştım.

Dış görünüşünden, giysilerinden. Hatta öylesine şoke olmuştum ki, tanışma faslında beni yenmişti ki, bu da bir ilkti. Aksanı yoğundu, bal gibi ağdalıydı. Sözcüklerin dilinden dökülüşü çok hoşuma gitti, fakat şu anda en çok

sevdiğim şey Kevin'ın giysilerini bulmuş olmasıydı, sadece giysilerini.

Şimdiye dönersek rahatlama ve sevinç sardı her yanımı, iki sert dalga gibi bir kez daha kırıldı üstümde ve günlerin endişesini götürdü. *Başardın, dostum.*

Natalie'ye müjdeyi vermek için sabırsızlanıyordum. Jason'a söyletmeye karar verdim. Bırak yeniden yaşasın. Rives'e de sırtlandan bahsedecektim.

Ağaçların arasında bambudan bir ufak kulübeye gitti, incecik ve çok etkileyiciydi. Charley yavaşça ilerliyordu. Belki de bizimle birlikte gelme konusunda fikrini değiştirmişti. Köy'e gelmesini söylediğimde bana sanki çırılçıplak yüzmeye gidelim, demişim gibi bakmıştı. Köy'den kurtulmak isteyen ilk insan olmayacaktı ama Nil Adası'nda yapayalnız izcilik yaptığını düşününce içim ürperdi.

Bir kaya aldı, birkaç yeşillik ve iki hindistancevizi. Hindistancevizleri küçük ve hamdı, tam ona bırak onları diyecektim ki yana doğru tuhaf bir adım attı.

"Charley, iyi misin?" Yaklaştım ve nesi olduğunu merak ettim.

Cevap vermedi.

Duraksadım. "Charley?"

Kayayı elinden bıraktı, ardından kontrolünü kaybetmiş bir jonglör misali hindistancevizlerini attı. Yeşil yapraklar konfeti gibi dağıldı. Charley yere yığıldı, kafası içimi hoş eden bir çat sesiyle bir taşa çarptı.

Yanına doğru koştum, çok ama çok geçti. *Hadi ama Thad.* Kendi kendime tokat atmak istiyordum. *Zamanlaman daha iyi olabilirdi.*

Charley şuurunu yitirmişti. Şakağından parlak kırmızı kan akıyordu. Yanına diz çöktüm, ne yapacağımı kestiremedim. Başına darbe almış kişileri yerinden oynatmak hiçbir zaman iyi bir hareket değildi ama Jason'ı tek başına

yardım istemeye yollamaya hiç niyetim yoktu. Kızı burada bırakmak da bir seçenek değildi. Nil Adası'na bir kurban vermek gibi olurdu.

Charley'yi kucakladım, o boyda birisine göre fazla hafif olduğunu düşündüm.

Kumsala adımımı attığım sırada Jason yanıma geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bayıldı. Başını kayaya çarptı."

"Kanıyor."

"Sahi mi? Hiç fark etmemiştim yani!" Jason'a hırladım. "Hadi acele edelim. Ağaçlık alandan gözünü ayırma. Elin mızrağında olsun."

Konuşmadan hızlı hızlı yürüdük, aynı yoldan gerisin geri geçtik. Charley kımıldamadı bile, bu da beni korkuttu.

"Thad, bak!" Jason heyecanla çığlık attı. "Gördün mü? Gelgit çizgisinin yakınında!"

"Ne?" dedim nefes nefese.

"Saat iki yönünde bir kapı!"

Şimdi gördüm. Biraz yukarıda yerden ışıl ışıl parlayan hava yükseliyor, adeta canlı bir buz tabakası gibi kımıldıyordu.

"Git Jason!" dedim. "Koş!"

"Ne?" Ağzı açık kalmıştı. "Hayatta olmaz! Senin o!"

"Hayır. Ben Charley'yi geri götüreceğim. Git şimdi!"

Jason'ın yüzünde anlık bir kararsızlık belirdi.

"Koşsana, kahrolası! *Koş!*"

Jason aletlerini attı ve yayından fırlamış bir ok gibi atladı. Kolları iki yanında, topukları yeri kazarak sahilde bir cirit gibi koştu, ancak bu kez her şeyini vererek yapıyordu. Yetmiş metre ileride, yanardönerli bir hava duvarı bizden uzağa yuvarlanıyor, ağaçlara doğru ilerliyordu.

"Açını ayarla!" diye bağırdım.

Jason beni algılamadı ama duyduğunu biliyordum. Başı önündeydi, ayakları siyah kumların üstünde uçuyordu.

Koş hadi, Jason. Yetiş oraya. Sürati ve mesafesi tamdı. Açısı yerindeydi.

Göğsüm zafer duygusuyla kabardı. Jason bir metreden yakındı.

Derken kapı kendi içine çöktü, titreşen bir çizgiye, ardından siyah bir noktaya dönüştü. Sonra da yok oldu.

Bugün sadece bir zafer, diye alay etti Nil, ojeli parmağını sallayarak, ada gözleri kahkahalar atarak. *İki değil.*

Jason çıkış kapısının yok olduğu noktada kalakaldı, elleri dizlerindeydi, göğsü inip kalkıyordu.

"Başka var mı?" diye seslendim. İçimden bir ses hayır dedi, birincisi fazla hızlıydı ama nevi şahsına münhasır Nil'in ne dolaplar çevirdiği belli olmazdı.

"I-ıh. Tekliydi," diye seslendi Jason.

Kahretsin, diye düşündüm. Çünkü ikili kapı olsaydı, Jason yetişirdi. Fakat onun günü bugün değildi. Ya da benim. Ya da bir başkasının. Tek kapı açılmıştı ve kimseyi almadı.

Jason'ın yüzü depar atmaktan kıpkırmızı olmuştu, öne doğru eğildi, nefesini düzene soktu. Artık koşmaya gerek yoktu, en azından yirmi üç saat elli dokuz dakika boyunca.

Charley'nin gözleri hâlâ kapalıydı.

"Dayan Charley," diye mırıldandım. "Neredeyse geldik."

Siyah kumlardan ayrılıp ağaçların arasından geçtim, sarp yamacın arasından geçen kestirme yola minnettar oldum. Neredeyse koşuyordum ama koşmuyordum, bir ayağım yerdeydi, Charley'yi fazla sallamamaya çalıştım. Çok geçmeden üçgen çatılı kulübelerden oluşan daireyi gördüm. Deniz kenarındaki insanları görecek kadar yakındım, onların beni duyamayacağı kadar uzak. Tam yamacı arkamda bırakmıştım ki, Jason bana yetişti, elinde hem kendi hem de benim silahım vardı. Ve Charley'ninkiler.

"Şimdi ne olacak?" diye oflayıp pofladı.

"Natalie'yi bul," dedim. "Kevin ve Charley'yi anlat ona. Yardıma ihtiyacımız olduğunu söyle. İlk önce Kevin'ın haberini ver!"

Jason başını sallayarak yanımdan ayrıldı, neredeyse kapının peşinden koştuğu zamanki kadar hızlıydı. Fakat bu kez başı dimdikti ve pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

Eğilip Charley'ye baktım. Altın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Hey Charley," diye fısıldadım. "Nil Köy'üne hoş geldin."

BÖLÜM 11

THAD

278. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Köy'ün kenarına varmadan ses dalgası vurdu. Tezahüratlar ve ıslıklar havada savruldu; Kevin'm başarı haberi hızla yayılıyordu.

Charley kıpırdamadı.

Natalie, gülen yüzüyle iki gözü iki çeşme, koşarak yanımıza geldi. Fakat Charley'ye adamakıllı bakınca tebessümü söndü. Gözlerini Charley'den ayırmayarak tam komutan moduna geçti, sert asker emirleri vermesine ramak kalmıştı.

"Çok kan kaybetmiş ama kafadaki yaralar hep çok kanadığı için ne kadar kötü olduğunu kestirmek şimdilik zor," dedi Natalie, üçgen kulübesine doğru yürüdüğümüz sırada. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir. Birisi bütün gece yanında kalmak ve birkaç saatte bir onu uyandırmak zorunda."

Bir ara lafını kesip beyin sarsıntısı hakkında çok bilgiliyim diyecektim ama kendini kaptırmıştı, o yüzden karışmadım. On üç yaşındayken snowboard yaparken başımı bir ağaca çarpmış, bayılmıştım ve bir gece boyunca kusmuştum; üstelik de kafamda kask olmasına rağmen. Ol-

masaymış, kesin ölürmüşüm zaten. Hâlâ kask takmadan çıkmam. Ya da çıkmazdım.

Ada'da kar oluyordu ama hiç dokunmamıştım. En yüksek dağın en tepesini toz gibi kaplıyordu, oysaki üstümüzde uygun giysiler ya da oynayacak aletler yoktu. Karlı bir dağ, tam bir Nil şakasıydı.

Charley inleyince Natalie'yi cümlenin ortasında susturdum. "Hadi onu yatıralım," dedim, dönüş yolunda kızı çok hırpalamamış ve sarsıntısını beter etmemişimdir diye dua ederek. Onu ne kadar çabuk bir yere koyabilirsem, o kadar iyiydi. "Nereye?"

"Benim evime," dedi Natalie. "Başını temizlerim ve yanında kalırım."

"Ben de kalırım," dedim çabucak.

Natalie bana garip garip baktı. "Henüz değil. Rives'in sana ihtiyacı var. Bart ile nöbet konusunda tartıştılar. Birisinin Bart'ı sakinleştirmesi lazım." Natalie sırıttı. "Senin yani."

Bart. Charley ve Bart, taban tabana iki zıtlık; tezat, bir Nil klasiğiydi. Bart kulağınızın dibinde vızıldayan, kaç kere elinizle kovarsanız kovun ısrarcı ve sinir bozucu bir sivrisinekti. Şu anda uğraşmak istediğim son insan Bart'tı ve beni Charley'den koparıyordu. Tipik işte.

Nat'in üçgen kulübesine Charley kucağımda girdiğim gibi sağ taraftaki yatağa doğru ilerledim.

"Hayır!" Natalie beni engellemek için önüme zıpladı. "O yatak değil. Buradaki." Diğer yatağı işaret etti.

"Nat, canım çıktı," diye homurdanarak diğer yatağa doğru seğirttim, bu da diğerinin aynısıydı benim gözümde. Ön kollarım artık geberiyordu, bacak kaslarım da öyle. Nat'in liderliği bazen sinir edici bir patronluk taslamaya geçiş gösteriyordu, mesela şimdi. Hangi yatak olduğu önemli değildi; Charley önemliydi.

Charley yerleştikten sonra Natalie, Charley'nin yarasıyla ilgilenmeye koyuldu. Neosporin ve Motrin olsa şahane olurdu ama elimizde tuzlu su ve ölü yapraklar vardı. Natalie'nin kendi eline bir kumaş sarışını, ardından bir avuç ezilmiş kuru yaprağı alıp Charley'nin yarasına bastırışını izledim. Natalie'nin doktorluğu esnasında Charley kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Sence iyi mi?" Charley'nin kapalı gözlerine baktım. "Tam anlamıyla gitti."

"Sanırım. Kesiği o kadar derin değil. Çok zayıf ve muhtemelen susuz kalmış, aynı zamanda yorgunluktan bitmiş. On iki gün az bir zaman değil." Kuru yaprak kompresini yerinde tutarak boş eliyle Charley'nin gözüne düşen saçları geri itti Natalie. Bu basit nezaketiyle boğazım düğümlendi. Rives'in de dediği gibi, Natalie iyi bir kızdı.

Düşüncelerimi okurcasına kafasını kaldırıp gülümsedi. "Onu ilk görünce aklıma tesadüfen Köy'e girdiğim gün geldi, üstelik ben daha üç gündür ortalıkta dolaşıyordum. On iki ha! Neden bir deri bir kemik olduğu belli. Gerçi böyle bacaklara sahip olmak için neler vermezdim."

Elimde olmadan Charley'nin bacaklarma baktım. İncecik bir örtüyle örtülmüşlerdi ama uzun, ince ve manyak seksi olduklarını hatırlıyordum. Aklıma sahildeki Charley geldi, sonra kollarımda kanlar içindeki Charley.

Gözlerini aç, diye düşündüm. *Gözlerini aç da iyi olduğunu bileyim.*

"Thad?"

Natalie dimdik bana bakıyordu.

"Efendim?" Zihnimi temizledim ya da öyle yapmaya çalıştım.

"Başkaları var mı oralarda?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bugünkü kapıyı gördük. Siyah Koy'da yanıp söndü. Jason kıl payı kaçırdı. Çok yaklaşmıştı."

Natalie iç geçirdi. "Kıl payı sayılmaz. Eğer siz kapıyı gördüyseniz, Samuel yakalamadı demektir. Ya da Li."

"Hayır. Ya da bir başkası." Natalie'ye manalı bir bakış fırlattım. "Demek yarın yola çıkıyorsun?"

"Ertesi gün. Nil Gecesi'ne kalmak istiyorum."

"Tamam." Tekrar Charley'ye baktım, ya şuursuzdu ya da uyuyordu. "Onun için yapabileceğim bir şey?"

Natalie başını bana doğru çevirdi. "Şu anda yok. Dinlenmeye ve suya ihtiyacı var. Bak ne diyeceğim. Sen dönene kadar ben Charley ile oturayım mı? Sen git işleri hallet, sonra nöbeti devral. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ayağa kalkarken Natalie konuştu, "Thad, bir şey daha." Yumuşak sesi boğuktu. "Kevin'ın işaretini kazır mısın?"

Tekrar boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Onur duyarım."

Başını sallayarak teşekkür etti ve bana sessizce el salladı.

Bugün Duvar'a ikinci yolculuğumdu, gerçi bu seferki ilkinden çok daha tatmin edici bir amaca hizmet ediyordu. Doğruca Kevin'ın adının yanına yürüdüm ve büyük bir zevkle yanına bir onay işareti koydum. Boş alanı bunu uzun zamandır bekliyordu. *Tebrikler, dostum. Başardın.*

Siniri bozuk halimden eser kalmamıştı.

Rives'i bulmaya çıkınca Samuel'a rastladım, bu sabah lavlı arazide Arama yapmak üzere yola çıkan oda arkadaşımdı. Esmer teninden sular akıyordu ve yağmur değildi, en azından adanın bu kısmından değildi.

"Üzgünüm, dostum," dedim, uzanıp elini sıkarak. "Belki yarın."

"Belki." Samuel başıyla onayladı, düşünceli bir hali vardı. "Bir kapı gördüm sandım. Var gücümle gittim." Kafasını iki yana salladı, hayalkırıklığı hâlâ yeniydi. Hepimiz

yanlış alarmın peşinden koşmuştuk. "Ama hey," zoraki sırıttı, "vaktim var. Yirmi dokuz gün, gerçi sayan kim?"

"Doğru." İkimiz de güldük, çünkü cevap *herkesti.*

"Kevin'ın haberini aldın mı?"

"Yo." Samuel'ın suratı düştü. "Neymiş?"

Ağzım kulaklarıma vardı. "Başardı. Kızın teki kıyafetlerini kırmızı lav arazisinde bulmuş."

İşte bir anda umut geri dönmüştü. "Pekâlâ." Samuel da gülümseyerek başını salladı. "Duymak istediğim buydu."

"Kesinlikle. Başaracağız." Samuel'm elini sıktım.

"Mecburuz dostum," dedi, gülüşü sönerek, canımı çıkaracak kadar sıkarak. "*Mecburuz.*"

Telaşını bana teslim etmiş gibi son derece yoğun duygulara kapılmıştım, başımla onayladım ben de.

"Sörf yapacağım." Samuel sulara baktı. "Gelmek ister misin?"

"Ben yaptım bile. Dalgalı ama idare eder."

Samuel el salladı. Gidişini izledim, Samuel'ın yarın öğle saatine kadar yapabileceği hiçbir şey olmadığının bilincindeydim. Beklemekten başka hiçbir şey.

Ve sörf yapmaktan başka hiçbir şey.

Samuel'ın tam arkasında bir kafa boyunda dalga kabardı ve ilerledi. Kıyıya çat diye vurdu, bu sabahki sulardan da temiz köpürdü. Çok daha temizdi. *Rüzgâr,* diye düşündüm. Yer değiştirmişti. Çapraz rüzgâr gitmişti, yandan çarpan dalgaları da götürmüştü, adeta okyanus da Kevin'ı kutluyordu.

Okyanusu şöyle bir tararken Rives gözüme çarptı. Rives'le ne kadar çabuk konuşup Bart konusunu halledersem, Charley'nin yanına o kadar çabuk dönebilirdim.

"Bekle," diye seslendim Samuel'a. "Geliyorum."

Baraka'nın yanına dimdik konmuş tahtalara doğru yü-

rüdük. Yüzgeçsiz, ahşap tahtalar benden önce burada bulunan birisi tarafından yapılmıştı ve benden sonra gelecekler tarafından da kullanılacaktı; tabii ben tahtayı kırmazsam, ki kesinlikle yapmamalıydım. Bir sörf tahtası kırmak, kötü karmaydı sanki ve Tanrı biliyordu ki, hiç ihtiyacımız yoktu buna.

En sevdiğim tahtayı, en inceyi aldım, aşağı yukarı iki buçuk metre uzunluğundaydı. Suyu delecek yüzgeci yoktu ama olsun. Evdeki Burton tahtalarımın da yüzgeci yoktu ve yine de karı unufak ediyorlardı. Su, kar. Her neyse. Bana tahta verin yeter, basar kayarım. Nil Adası'nın en iyi yanı bu.

Ya da buydu.

Charley'yi ve ateşle dolu altın rengi gözlerini düşündüm. Kumlara değene kadar geçen sürede bu sabahı kafamda yeniden canlandırdım.

"Dengemizi bulma vakti," dedi Samuel.

"Aynen." Kafa salladım.

İki siyah kaya yığını, raftaki kitapların yaslandığı destekler gibi duruyordu tam tahtaya uzanıp suya girdiğimiz noktada. O tarafa doğru yol alınca mide bulandırıcı bir şekilde başınız dönüyordu, çünkü dalganın zamanını çok iyi hesaplamak zorundaydınız, yoksa kayalara çarpabilirdiniz ve eğer Nil Adası'ndan anladığım bir şey varsa; yani ciddi anlamda idrak ettiğim, kafama kakılan bir şey varsa, o da şuydu: Zamanlama adanın özüydü.

Siyah duvarlar arasından suya girdim, hızlı hızlı ellerimle suyu ittim ve suyun kabardığı noktaya doğru ilerledim. Kıyıya yakın noktada Rives sakin suları elleriyle itiyordu. Bart ortalıkta görünmüyordu. Hiç şaşırmadım, sörf yapmazdı çünkü ama buralarda olup Rives'in başına ekşir zannetmiştim. Ya da daha beteri benim.

Dalga kırıldıktan sonra Rives'in tekrar tahtayla çıkmasını bekledim. Günler sonra ilk kez, girdiğim sıra dopdoluydu. İnsanla, enerjiyle doluydu. Kevin'ın başarı haberinin baş döndürücü heyecanıyla doluydu. Feciydi, yine de Charley'yi aklımdan atamıyordum.

Kumsalda durmuş, alnı açık bekleyen Charley.

Yüzümü süzen, patlamaya hazır bir bomba gibi bekleyen Charley.

Yatakta yatan, şuurunu yitirmiş, baygın Charley.

"Rives!" Elimle gelmesini işaret ettim.

"Selam dostum," dedi, kaydırağını kenara çekip. "Duydum bile. İyi haber hemen yayılıyor." Otuz iki diş sırıtıyordu.

"Kesinlikle. Dinle, Bart olayı nedir?" diye sordum. Şu meseleyi hemen halledersem, Charley'nin yanına da hemen dönebilirdim. "Nat nöbet konusunda tartışma çıktığını söyledi?"

Rives kafa salladı, sinir olmuş gibiydi, ki çok nadir yaşanırdı. "Dün gece uykum kaçtı, o yüzden biraz dışarı çıktım. Baktım Bart ateşin karşısında horul horul uyuyor. Yani bildiğimiz derin uykuya dalmıştı. Sadece iki fener yanıyordu, hepsi sönmüştü. Onu uyandırdım, kaldır kıçını yatağına git, nöbeti ben tamamlarım dedim. Sakinleştikten sonra konuşacağım seninle dedim ona. O yüzden bu sabah ufak bir toplantı yaptık. Nöbet görevinden alındığını söyledim ona. Arama'ya çıkmaya bu kadar can atan birine göre, yanımıza almaya değer olduğunu gösterecek bir bok yapmadığını ekledim. Yani Bart'ı destek kuvvet olarak ister miydin? Nöbette uyursa..." Rives kafasını sağa sola salladı, tiksiniyordu adamdan. "Özellikle de kaplanın hâlâ dışarıda kol gezdiğini, etrafta dolaşıp durduğunu bildiğimiz halde? O kedicik şimdiye açlıktan ölüyordur."

Rives omuz silkti, öfkesi yatıştı. Hiçbir zaman uzun süre sinirli kalamazdı. "Her neyse, orada bıraktık işte. Hâlâ mızmızlanıyor. Benden bu kadar. Neyse dinle," Rives rahatı kaçmış gibiydi. "Bir şey daha var. Ve dün gece, Bart nöbetçiyken yaşandı."

BÖLÜM 12

CHARLEY

13. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Gözlerimi açtığımda dehşet verici bir an için nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Sonra dünü gerisin geri hatırladım. Thad'le karşılaşma... benim düşmem. Thad ve sarı saçlı bir kızın görüntüsü, arada acı ve susuzluk hissi, hepsi yorgunluk sisi içindeydi. Em'in tatlı sesi hatıramda canlandı, yanında meyveli Sprite ve sıvı çimen tadı aldım. Anlaşılan kafamı tahminimden de kötü çarpmıştım.

Dikkatlice doğruldum. Başım ağrıyordu ama daha beterini bekliyordum. Kim bilir neden yapılmış bir yatakta yatıyordum, her iki yanı açık, küçücük bir evde, incecik bir örtüyle örtülüydüm. Siyah taştan örülmüş yarım duvarlar ahşap kenarları destekliyordu, en üst de sazdan bir dam. Serin ve tuzlu hava yanağımı okşadı. Sabah kokuyordu.

Sol yanımda bir yatak daha vardı, sarı saçlı bir kız benekli bir battaniyenin altına kıvrılmış, uyuyordu. Gözleri kapalıydı, ellerini yanaklarının altına sokmuştu. Kırılgan ve eğer bu mümkünse, benden daha yorgun görünüyordu.

Diğer tek mobilyaysa ilkel bir sandalye ve küçük bir masaydı. Masanın üstünde bir sukabağı testisi ve yarım

hindistancevizi kabuğu duruyordu, fark ettim ki bu bir bardaktı. Birdenbire ağzım bir kutu makyaj pamuğundan daha kuruydu sanki ve başımdaki ağrıyı unutmuştum. *Lütfen su olsun. Lütfen içi dolu olsun.*

Sukabağı testisini kaldırırken ellerim titredi. Hindistancevizi kabuğu bardağına döktüm, içinden su aktığını görünce sevinçten havalara uçtum. Tazecik ve tatlıydı, neredeyse gazoz kadar serinleticiydi.

Kana kana içtikten sonra dışarı çıktım.

Daire şeklinde dizilmiş, yanları açık sazlık kulübelerin yanında durdum. Tam ortada devasa bir ateş yakılmış, korlardan duman tütüyordu. Ateşin etrafını bir sürü meşale sarıyordu. Okyanus uzakta değildi; dalgaları duyabiliyordum. Gökyüzü hareli yeşilimsi maviydi, tam güneş karanlığı ortadan kaldırmadan önce gökyüzünde oluşan renkti bu. Hava serindi, hafiften esintili ve sessizdi, son on iki gündür her sabahki şafak vaktini hatırlattı bana.

Ancak ilk kez, yalnız değildim.

En sonuncu kulübenin ilerisinde bir çocuk ayakta duruyordu, sırtı bana dönüktü. Yüksek direkler arasında uzanan ve üstünde sıra sıra kazınmış kelimeler olan kocaman bir ahşap tabelaya dönüktü yüzü. Çocuk tek elini kazınmış isimlerin üstünde dolaştırıyordu. Geniş omuzlarını özgüvenle dik tutuşu bir yerden tanıdıktı; omuzlarına değen altın rengi saçları da öyle. Çıplak sırtı mükemmel bir V şeklindeydi. Tam çocuğun Thad olduğunu çıkarırken arkasına döndü.

Beni görünce gülümseyerek ve bana doğru yürümeye başladı. Bense ağzım açık durmuş bakıyordum, konuşmadım. Sanki çok fazla şok yaşamış, kafamı toplayamıyordum, özellikle bu kadar erken saatte. Thad de ağzını açmadı, bu da tuhaftı bence. Yalnızca gözleri üstümde, yürümeyi sürdürdü.

"Günaydın Charley," diye fısıldadı. Artık o kadar yakındı ki, ona dokunabilirdim, hoş, öyle bir şey yapmadım ve birdenbire sessizliğinin sebebinin, açık taş evlerde uyuyan insanları düşünmekten kaynaklandığı kafama dank etti. "Başın nasıl?"

"Bir taşı alıp vurmuşum gibi." Onun gibi yumuşak bir tonla konuştum.

Gülümsedi. "Daha doğrusu küçük bir kaya diyelim."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım, aynı şekilde gülerek. "Hatırlamıyorum çünkü."

Thad'in gülüşü soldu. "Evet. Tahmin ettim. Uyandığında yanında olmadığım için üzgünüm."

Thad'in yanımda oturan hali birden zihnimde canlandı. "Dün gece yanımda mı oturuyordun?"

Başıyla onayladı. "Natalie ve ben nöbetleşe seni kontrol ettik."

"Natalie?" Kaşlarımı çattım. "Diğer yatakta uyuyan kız mı?"

"Evet. Dün gece sana doktorluk yaptı." Durdu. "Hey, yıkanmak ister misin?"

"Seninle mi?" diye yumurtladım şoktan.

Thad gülmemek için kendini zor tuttu. "Hayır, benimle birlikte değil, gerçi yine bayılmadığın ya da boğulmadığından emin olmak için seninle gelmem lazım."

Ciddi miydi, anlayamadım. Hiçbir zaman alaycılığı anlama konusunda yetenekli değildim.

"Natalie uyandığın zaman duş almak istersin belki diye düşündü. Şimdi uyandın işte. O yüzden..." Thad sırıttı. "Yıkanacak mısın?"

Kokuyor muydum? Düşünemeyeceğim kadar berbattı durum, özellikle de Thad adada fotoğraf çekimine hazır görünürken. Ayna olmadan bile, korkutucu derecede pis göründüğümün farkındaydım.

"Tamam, ama sabun getirmedim," diye fısıldadım.

"Hallederiz. Hindistancevizi gibi kokmak senin için dert değilse. Guava'mız bitti de."

Yine dalga mı geçiyordu, kestiremedim.

"Olamaz, canım guava çekmişti tam da," dedim. "Ya da hiç olmazsa kivi."

"Adada kivi yetişmiyor, en azından ben görmedim. Bekle. Hemen dönerim."

Nereye gideceğim ki? diye merak ederek Thad'in, benimkinin yanındaki kulübeye girişini izledim.

Thad yeniden ortaya çıktı. Şimdi elinde kahverengi bir heybe vardı, askısını göğsünden çapraz asmıştı ve omuzları böylece daha geniş görünüyordu.

Omuzlarını unutup sordum, "Thad, neredeyim ben?"

"Köy'desin," dedi. "Hepimiz adanın doğu kıyısındayız, kuru tarafta. Fark ettiysen burada hiç yağmur yağmaz ama batıya çok yağmur düşer. Orada gerçek anlamda bir yağmur ormanı var. Ayrıca bir volkan."

"Thad, dur." Sesim sert çıkmıştı. "Ne adasında demek istedim."

"Nil," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Nil Adası'ndasın."

"Nil mi?" diye sordum, hafızamı tarayarak. Sosyal bilgilerde çok dikkatli bir öğrenciydim. Haritalara karşı enteresan bir ilgim olduğundan bahsetmiyordum bile. Odamın tek duvarı bütünüyle dünya haritasıyla kaplıydı. Saatlerce inceler, gitmek istediğim yerleri hayal ederdim. Uzak ülkeleri, meşhur şehirleri, ırak adaları. Hiçbirisinin adı Nil değildi. "Hiç duymadım burayı," dedim.

"Buraya varana kadar ben de duymamıştım."

"Tamam da *burası* nedir? Nasıl bir yer yani?"

Thad elini saçında dolaştırdı. "Doğrusunu istersen bilmiyorum. Öyle bir yer işte."

Öyle bir yer işte.

Buz gibi bir manzara canlandı gözlerimin arkasında: Kırık bedenim kaldırımda yatıyordu, kafam çatlamış kanıyordu, uzakta Target amblemi parıl parıl parlıyordu ve bir grup acil yardım ekibi başıma üşüşmüş, olumsuz anlamda kafalarını sallıyordu.

"Öldüm mü?" Sesim tuhaf bir şekilde sakindi. "Yoksa rüya mı görüyorum? Bunlar gerçek mi?"

"Ölmedin Charley," dedi Thad sessizce. "Kesinlikle rüyada da değilsin." Ardından gülümsedi, ses tonu çok daha hafifti ve ayaklarımı işaret etti. "Sandaletler nasıl?"

Alelade sorusundan ötürü hayrete düşerek otomatik şekilde cevap verdim. "Güzel."

"Gerçekten mi? Çünkü ayağına büyük görünüyorlar."

"Birazcık büyükler," diye itiraf ettim. "Ama hiç yoktan iyidir. O kırmızı kayalar feciydi."

"Keskin, değil mi?" Thad kafa salladı. "Gel sana ayağına göre bir sandalet bulalım." Takip etmemi işaret etti. Yürürken Thad neredeyse çıt çıkarmadı. Bir atlet zarafetine sahipti; güçlü, akıcı ve özgüven doluydu.

Thad kampın bir ucundaki küçük bir taş kulübede gözden kayboldu. Bir dakika geçti, sonra tekrar kafasını dışarı uzattı. "Geliyor musun?" Şaşırmış gibiydi. "Korkma, yemem."

Sırıtarak peşinden içeri girdim, karşılığında hazır bir cevap aradım ama bulana kadar o an geçmişti bile.

Diğer kulübeler gibi bunun da temelini siyah taşlar oluşturuyordu, açık tahtayla iskeleti yapılmıştı ve damı sazdandı. Kenarlarında ve arkada raflar vardı, hepsi tertemiz fildişi rengi kumaşlarla, sepetlerce çaputla, top top iple, bıçakla, heybeyle, anlayamadığım bir aletle ve sandaletle doluydu. Bir sürü sandaletle.

"Burası Baraka," diye anlattı Thad. "Aletlerimizi burada saklıyoruz. Çarşaflar, giysiler, silahlar, testiler, ipler, ne

ararsan. Senin için en önemlisi de sandaletler. Sport Chek sayılmaz ama işini görür."

"Sport Chek nedir?" diye sordum, sonra kendimi salak gibi hissettim. Sport Chek, aynen spor malzemeleri satan bir yere benziyordu, havalı bir isim koymuşlardı işte. Ya beynim hâlâ uyuyordu ya da başımı tahminimden de sert çarpmıştım.

"Bizim oradaki bir mağaza," dedi Thad hoşsohbet bir edayla, bir sıra sandaleti gözden geçirerek. "Tamam," dedi, bana ayağımdakilerin aynısı bir çift uzatarak. "Bunları dene. Bakalım daha mı iyi olacak."

Birine ayağımı soktum. Cuk oturdu.

"Çok etkileyici," dedim. "Eğer bu ada gösterisinden bir şey çıkmazsa, kadın ayakkabıları sektöründe şansın var."

"Aklımda tutarım. Başka planlarım var ama her zaman yedek planın olması iyidir." Thad sırıtarak elini uzattı. "Eskilerini alayım."

Sandaletleri uzattım ve Thad rafa yerleştirirken durup kaşlarını çattı. Tek elinde kanlı sandaletle kafasını kaldırıp baktı. "Yaralı mısın, Charley?"

Elmacık kemiklerindeki ışık çekildi, yüzü daha bir heykelimsi göründü ama esas ifadesi beni şaşırttı. Endişeli, garip bir şekilde savunmacıydı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve kekeledim, "Hayır. Yani öyleydim. Buradaki ilk günümde ayağım kesilmişti. Artık daha iyi. Okyanusa soktum."

"İyiymiş." Thad kanlı sandaleti yerine koydu. "Hazır mısın?" Başıyla çıkışı gösterip gülümsedi. Beynim pelte gibiydi.

Dışarısının temiz havası zihnimi açtı. "Tamam, Nil Adası diyorduk." Kelime bile dilime yabancıydı. "Burası nedir? Nasıl geldim? Bana her şeyi anlat."

Kamptan uzaklaşmaya başladık ve okyanusun uğultusu azaldı. Dikkat kesildim, yürürken yönümü tayin etmeye çalıştım ve tam sorumu yineleyecekken Thad cevap verdi.

"Hiç *Survivor*'ı izlemiş miydin?"

Başımla onayladım. "Hı hı."

"Tamam, eh Nil Adası biraz öyle bir yer, sadece hiç kimse çuvallarca pirinç getirmiyor, kimse ailesinden mektup almıyor. Ayrıca kimse oyla elenmiyor."

Bir kez daha kinayeli mi konuşuyordu anlayamamıştım.

"Eee, nasıl ayrılıyoruz peki buradan? Yani *ayrılabiliyor* muyuz?" Cevap vermesine kalmadan yumurtladım, "Bir kafatası buldum."

"Kafatası mı?" Thad yürümeyi kesti. "Nerede?"

"Koyun yakınlarında, plajın bittiği yerde. Ben..." durdum, yutkundum, "ayağım takıldı."

Thad düşünceli düşünceli durdu.

"Eski bir kafatasma benziyordu," diye ekledim. "Sanki uzun zamandır oradaydı." Hiçbir yorum yapmayınca sessizce konuştum. "Thad, o kişiye ne olmuş?"

Thad başını olumsuz anlamda çevirdi. "Bilmiyorum." Sesindeki dürüstlük, ızdırap taşıyordu.

"Peki buradan ayrılabiliyor muyuz?" diye tekrarladım.

"Elbette. Herkes ayrılıyor eninde sonunda." Thad'in esprisiz konuşması geri dönmüştü.

"Gerçekten mi?" diye sordum birden kuşkulanarak. "Nasıl? Eve nasıl dönüyoruz?"

"Buraya geldiğin şekilde, Charley. Kapı açılıyor. Birini yakaladın mı, gittin."

"Kapı mı?" Kaşlarımı çattım. Bir kapıya ya da geçide benzer hiçbir şey görmemiştim. Derken bir ampul yandı. "Havadaki dalgalanmalardan mı bahsediyorsun?"

"Dalgalanma?" Thad gülümsedi. "Bu terimi hiç duy-

mamıştım ama evet, aynı şey. Titreşim. Sıvı duvar. Hava akımı. Sıcak hava dalgası. Solucan deliği. Portal. Kapı." Durdu. "Adını ne koyarsan koy ama hepsi aynı sonuca çıkıyor. Adadan çıkmanın tek yolu."

Kapılar ve geçitlerle ilgili, Nil Adası'yla ilgili kafamda bir milyon soru vardı. Her soru bana el salladı, ilk önce beni sor diye seslendi, dolayısıyla doğal olarak bambaşka bir şey sordum. "Sport Chek sizin orada bir mağaza dedin de, ben hiç duymadım. Sizin orası neresi?"

"Whistler, British Columbia. Kanada'da Vancouver'ın biraz kuzeyi. Sen neredensin?"

"Ben Amerikalı'yım. Atlanta yakınlarında oturuyorum, Roswell denen bir kasabada."

Yine ağaçların arasında yürüyorduk, okyanusa paraleldik. Tek ses adımlarımızdı; hiç cırcır böceği, sinek ya da hayvan sesi yoktu. *Tuhaf,* diye düşündüm. *Sessiz ada.*

"Roswell mi? Hani şu uzaylıların göründüğü yer değil miydi orası?" diye sordu Thad.

Kahkahalarla güldüm. "Hayır. Orası Roswell, New Mexico. Ben Roswell, Georgia'da yaşıyorum." Durdum. "Ama otoparktaki hava dalgalanmasından sonra Roswell, Georgia da bana normal görünmüyor artık."

"Dur tahmin edeyim. Öğle saatiydi, hava sıcaktı, güneş parıl parıldı. Yer eridi, yükseldi ve sonra bir bakmışsın yanıyorsun, sonra da gözlerin karardı. Uyandığında çıplaktın." Sesi o kadar tonlamasızdı ki, mahalle lokantasındaki menüyü okusa yeriydi.

"Hemen hemen. Sana da öyle mi oldu?" diye sordum.

"Farklı sözler, aynı şarkı."

Thad'e şaşkın bir bakış fırlattım.

Güldü. "Herkesin hikâyesi aşağı yukarı aynı. Farklı yerler, farklı ülkeler ama hep öğlen saati, hep hava güneşliyken. Hep bir kapı açılıyor ve sonra ...puf. Çıplak vaziyette uyanıyorsun. Burada, Nil Adası'nda."

Yalnız demeyi unuttun.

"Tamam Charley, hemen şu ağaçlardan sonra."

Ağaçlar yemyeşil ve gürdü. Yer aşağı doğru eğim yaptı, sonra ağaçlar siyah kayaların arasında kalmış kocaman bir havuza açıldı, adeta bir Hollywood filminden fırlamış, egzotik bir yüzme çukuruydu. Su berraktı, ışıldıyordu, en az üç katlı bir bina yüksekliğinde siyah bir duvardan dökülen bir şelalenin bulunduğu noktadan çıkan beyaz dalgalar hariç, tekdüze bir gümbürtüyle akıyordu şelale; okyanus gibiydi ama daha sabit, daha az ritmikti.

"İşte burası," dedi Thad. "Kristal Havuz."

"Çok güzelmiş," diye fısıldadım. Tropikal cennetimden, kartpostallara yaraşır bir parça daha, hoş buradan kimseye kart atamazdım ya, neyse. Em'i düşündüm ve boğazım düğümlendi.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun. Çok mu yürüdük?"

"Yok, iyiyim. Sadece şey..." Yutkundum, "Keşke kardeşim de burayı görebilseydi." Em'in burada, ona doğumgünü hediyesi aldığımız, havalı objektifi olan fotoğraf makinesini ayarladığını, tek tek kareler çektiğini hayal ettim. Boğazımdaki düğüm büyüdü. "Çok severdi."

Thad sessizce konuştu. "Olduğu yerde daha iyi."

Thad'e baktım. Heybesine uzanıyordu, yüzü görülmüyordu.

"Tamam," diye sırıtarak kafasını kaldırdı. "Hindistancevizi sabunum, bir havlum ve temiz giysilerim var. Havuz sığ. Ama dikkatli ol. Şelalenin olduğu tarafta çok hızlı bir şekilde kafana akar. Şelalenin arkasında ufak bir çıkıntı var. Giysilerini havuzun kenarına koyacağım ve arkamı döneceğim." Koyu mavi gözleri oyuncu bir havayla fıldır fıldır döndü. "Söz, gözetlemem."

Yanaklarım kızardı. "Kesinlikle gözetleme yok." Ağzım kurudu ve birdenbire her tarafım yine yapış yapış oldu.

"Çılgınca bir soru. Diş fırçanız var mı?"

"Sayılır. Biraz kaba ama işe yarıyor." Thad heybesinden uydurma bir alet çıkardı. Bir ucunda sivri parçalar olan bir çubuktu. "Kılları çok uzun ömürlü değil; bitkiden yapılma. Bu da seninki. Natalie yaptı."

"Teşekkürler." Tanımadığım bir kıza karşı müthiş minnet duyuyordum. Sonra kafama takıldı. "Kapıların arasından eşyalar da geçiyor mu? Mesela diş fırçaları?" diye güldüm.

"Hayır. Eşya yok. Sadece canlılar, insanlar gibi. Burada, Nil Köyü'ndeki her şey bizler ya da bizden önce gelenler tarafından yapıldı." Sesinde tartışmasız bir gururlanma vardı ama hüzünlüydü, ne düşündüğünü merak ettim.

Thad önüne baktı ve saçına bir ışık parçası vurdu, altına yansıyan altın. Tam o anda hayatımda hissetmediğim kadar pis hissettim kendimi.

Havuza doğru bir adım atıp durdum. Kenarlar kaya kaplıydı, girinti çıkıntılarla doluydular; tam zehirli su yılanları için mükemmel bir saklanma noktası. "Thad," dedim yavaşça, suyu inceleyerek, "içinde yılan var mıdır?"

"Hayır." Sırıttı ve gözlerinin içindeki o hınzır ışık geri döndü. "Yılan yok. Havuz'da yok, Nil'in hiçbir yerinde yok."

"*Hiç* mi? Emin misin?"

"Eminim. Adada soğukkanlı hayvan yaşamıyor, yılan ya da kertenkele yok. Hiçbir sürüngen yok. Yalnızca sıcakkanlı yaratıklar Nil'de son buluyor."

"Hıh. Yılan yok." Nil Adası bana birden o kadar da korkutucu görünmedi. Havuz'a bir bakış daha attım, sonra tekrar arkamı döndüm.

"Uzaylı? Uzaylılar var mı peki?"

"Havuz'da uzaylılar yok," diye cevap verdi Thad dümdüz bir sesle.

"Havuz'u kastetmiyorum. Nil'den bahsediyorum." Gözlerimi devirdim. "Sadece... Buraya geldiğim ilk gün uçan bazı yaratıklar gördüm. Kuşa benziyorlardı ama yemin ederim, kafaları vardı. İnsan kafaları. Eh, buraya çok acayip bir yolla geldim sonuçta, onlar nedir diye merak ediyordum. Tehlikeli mi, değil mi diye de."

Thad'in dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Ben ve Jason'dı o gördüğün, planör kullanıyorduk." Tek kaşını kaldırdı, daha çok sırıttı. "Tehlikeli bir şey değil yani, değil mi?"

Bence sen bayağı tehlikelisin. "Eh, seni gördükten birkaç dakika sonra düşüp başımı çarptım," dedim.

"Üzgünüm," dedi, elini saçında gezdirip.

Burnumdan homurtu gibi bir ses çıkardım. "Benim bayılmamdan dolayı sen niye özür diliyorsun?"

"Seni tutamadığım için üzgünüm."

Aramızda garip bir sessizlik oldu; taze sabah havası birden ağırlaştı. Thad boğazını temizleyip Havuz'u işaret etti.

"Bir uyarı, Charley. Su serindir. Kaynaktan gelir, o yüzden ilk girdiğinde şoke olabilirsin." Sırıttı, havadaki oksijeni çalan tembel bir gülüş çaktı. "Artık arkamı dönüyorum."

Thad'in sırtı bana dönükken suya adımımı attım.

Su serin değildi. Ben serinin anlamını bilirdim. Kasım ayının başında sabah ilk iş yüzünüze çarpan hava serin olur. Buzdolabından çıkardığınız bir kutu gazoz serindir. Sıcak taraf devreye girmeden önce duştan akan su serin gelir insana.

Havuzdaki su *çivi gibiydi.* Havuz'a adım atmak, bir buz kovasına ayaklarımı sokmaktan farksızdı, bir kere yoğun bir voleybol antrenmanı sonrasında, buz banyosunun kasların iyileşmesine yardımcı olduğuna inanan aşırı hevesli koçumuzun önerisiyle yapmıştım. Tam bir işkence olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse adadaki hindistancevizi

sabunlu rüya banyomun, gelmiş geçmiş en kısa yıkanma olacağını düşünüyordum.

Fakat buz gibi suda oturdukça kendimi daha iyi hissettim. Sütlü sabunla cildimi ovdum, derimi kumların tahriş ettiğini hissettim, tenim kızarana ve hassaslaşana kadar ovaladım. *Temiz* hissedene kadar.

Sonra saçımla uğraştım. Başımdaki kesiği hissettim ve o noktadan uzak durmak için mücadele ettim.

"İyi misin, Charley?" diye seslendi Thad. "Hâlâ bilincin yerinde mi?"

"İyiyim."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver." Sesindeki gizli kahkahayı duydum.

"Ben hallettim, sağ ol. Biliyorsun, her ne kadar öyle görünmesem de, daha önce *banyo yapmışlığım* var."

Şimdiyse Thad açıktan açığa gülüyordu.

Saçlarımı duruladıktan sonra yaş saman gibi oldular ve kremsiz dolaşıklığını açmak kâbus gibi olacaktı, biliyordum zaten. Sonra saç fırçam olmadığını fark ettim. Belki Thad'de vardı. O pratik heybesinde ne numaralar gizliydi, tıpkı sihirli bir şapkanın ada versiyonuna benziyordu.

Sudan çıktım, kurulandım ve hemen temiz giysiler giydim. Öncekiyle aynı kumaştı, sadece bu kez boyundan bağlı bir bluz ve etek olduğunu tahmin ettiğim bir kumaş parçasıydı. İç çamaşırı yoktu. *Burada herkes donsuz mu geziyordu?* diye merak ettim eteği belime dolarken. Sımsıkı bağlarken kahkahalar attım. Target'tan alıp iade edeceklerimden, beni buraya getiren o manyak mini eteklerden daha kısaydı.

"Komik olan nedir?" diye sordu Thad.

"Bence Nil Adası'nın bir espri anlayışı var," dedim, eteğime hin bir bakış atarak. "Sapık bir anlayış."

"Çabuk öğreniyorsun."

Üstümdeki giysilere baktım dönüp, acaba bunun yerine şortu giyebilir miyim diye merak ettim ama artık temizlendiğime göre eski giysilerimin; ya da Kevin'ınkilerin, ne kadar pis olduğunu fark etmiştim. Seçenek olamayacak kadar kirlilerdi, orası kesindi. Şort o kadar leş gibiydi ki, ada mini eteğim ona nazaran çok güzeldi: Acı bir gerçekti bu.

"Giyindin mi bari? Elbette bu ağaçlar çok tatlı ama müsait durumdaysan..." Cümlesini tamamlamadı.

"Müsaitim." *Sayılır, el kadar eteğimi saymazsak.* "Artık arkanı dönebilirsin."

"Nasılsın?" Thad'in gözleri doğruca bacaklarıma gitti.

Utanç içinde.

"Daha iyi," dedim. "Temiz olmak harika bir duygu. Yardımın için teşekkürler."

"Yardım etmedim. Ama teklif ettim, hatırlatırım." Sırıttı.

İnledim. "Ne demek istediğimi anladın."

Daha çok güldü Thad.

Kesinlikle tehlikeliydi.

Konuyu değiştirdim, "Adada inek olduğunu tahmin ediyorum?" Sandaletimi işaret ettim. "Ve keçi? Ve..." Üşütük birisi gibi konuşmak istemediğimden tereddüt ettim. "Zebralar?"

"Olabilir." Thad omuz silkti. "İneklerimiz, tavuklarımız, keçilerimiz ve her nedense, bir sürü kedimiz var. Sandaletleri kimin yaptığından emin değilim. Son zamanlarda daha çok kıyafet yapmak zorunda kaldık. Kıtlık çekiyoruz. Kâğıt ağacı kullanıyoruz."

"Kâğıt ağacı mı?"

"Eminim adamakıllı bir botanik adı vardır ama burada bilen yok. Ağacın kabuğunu, kâğıt ve kumaş yapmak için kullanıyoruz. Çok kolay bir iş olduğunu söyleyemem, o yüzden elimizdeki giysilere özen gösteriyoruz, çünkü ye-

nisini yapmak meşakkatli. Çim etekler de var ama onlar fazla uzun ömürlü değil."

"Çim etek." Kulaklarıma inanamıyordum. "Sakın hindistancevizi kabuğundan üst olduğunu söyleme."

Thad kahkahayı patlattı. "Giymek istersen var."

"Yok sağ ol." İçimden aslında *Nah giyerim* diyordum ama babam küfür etmeye karşıydı, sadece en kötü durumda, mesela Bulldog futbol takımında oyun kurucu takımdan atılınca filan izin vardı. Tekrar düşündüm de belki de hindistancevizi kabuğundan bir üst *Nah giyerim* lafını hak ediyordu. Çok geç.

Thad kirli kıyafetleri yerden aldı. "Hazır buradayken, şunları da yıkayalım, ha?"

Elinden çektim. "Ben yaparım."

"Ne yani, erkekler çamaşır yıkayamaz mı sanıyorsun?" Yine o tek kaşını kaldırma hareketini yaptı.

Hayır, pis kokulu kıyafetlerime dokunmandan utanç duyuyorum. Thad'in teklifi garip bir samimiyet ve biraz da garip hisler barındırıyordu. Fakat tekrar itiraz etmeme kalmadan elimden bandanayı çekmişti ve usta bir edayla suda çitiliyordu.

Thad'i taklit ederek şortu yıkamaya başladım. Çok geçmeden her şey Bath&Body Works'ten alınmış hindistancevizli limonlu duş jeli gibi kokmaya başladı.

"Sabunu kim yapıyor?" diye sordum.

"Li. Bitkisel şeylerle arası çok iyi. Pekinli. Pek İngilizce bilmiyor ama anlaşıyoruz işte. El sabunu en güzeli. Başından beri yapmayı biliyor muydu, yoksa Ramia'dan mı öğrendi bilmiyorum ama kimse Li kadar güzel sabun yapamıyor."

"Ramia nerede?"

"Gitti."

Thad ayağa kalkarken kumaşı sıktı. Ben de aynısını yaptım, fakat doğrulunca dünya dönmeye başladı.

Thad dirseğimden yakaladı. "Sakın gene benim yanımda düşüp bayılma."

"Yapmam," dedim, hızlı cevap yapıştırmış gibi olmamaya çalışarak. Zayıf hissetmekten nefret ediyordum ama öyleydim işte. Thad'in dirseğimi tutan eli, şakaklarımdaki zonkalamayla yarıştı ve sonunda zaafiyetim geçti. "İyiyim. Sadece çok hızlı kalktım."

Dirseğimdeki baskı yok oldu.

Kendimi kontrol altında tutmayı kafaya koyarak konuyu değiştirdim. "Baksana, sende saç fırçası yoktur, değil mi?"

"Tarağa ne dersin?" Heybesine uzanıp hayatımda gördüğüm en güzel tahta saç tarağını çıkardı. Elle oyulmuştu, kalın dişleri pürüzsüz olana kadar zımparalanmıştı.

"Vay canına. Hiç böyle bir şey görmemiştim." İpeksi tahtanın üstünde gezdirdim parmaklarımı.

"Miguel'in işçiliği. Köy'deki en iyi kakmacıdır."

"Köy'de başka kim var?" Thad'in kayasına oturup saçımla savaşmaya giriştim. "Bir de başka kaç Köy daha var?"

"Hiç yok. Sadece Nil Köyü. Ada o kadar büyük değil. İnsan sayısı da sürekli değişiyor. Şu anda ben varım, Natalie, Rives, Jason, Li, Talla, Raj, Heesham, Samuel..." Thad parmaklarıyla sayarak konuştu. "Senle beraber yirmi bir ediyor."

Ara vererek titreyen ellerimi kucağıma koydum, acaba kafamı ne kadar sert vurdum, diye merak ettim. *Yorgundum.*

"Charley, alınma ama her an düşecekmiş gibi görünüyorsun. İstersen, saçını taramayı ben bitirebilirim." Elini uzattı ve tarağı işaret etti.

Uzanmış eline ağzım açık bakakaldım.

Saçımı taratmaya *bayılırdım.* Sırtımın kaşınmasından, masaj yaptırmaktan, başka her şeyden çok severdim ve hep tatlı bir çocuğun saçlarımı taradığını hayal etmişimdir.

Thad az önce gizli fantezimi bir ada tabağında bana sunmuş bulunuyordu.

BÖLÜM 13

THAD

279. GÜN, SABAHIN ERKEN SAATLERİ

Kafamda ciddi anlamda bir ne bok yiyorum anı yaşıyordum.

Kıza saçlarını taramayı teklif ettiğime inanamıyordum. Fakat her an kafaüstü düşeceğe benziyordu. Bir kez daha yani. Dünden dolayı kafasındaki şişlik hâlâ duruyordu. Rengi solmuştu ya da belki de az önce saçını taramayı teklif ettiğim içindi. *Cidden, Thad, ne bok yiyorsun?*

Charley'nin gözleri tarağa yapışıktı, sanki evet desem mi, diye tartar gibiydi. Sanki ne bokuna sordum diye merak eder gibiydi.

Belki de Nil sonrası planımın kuaförlük olduğunu sanıyordur.

Gülmemek için kendimi çok zor tuttum ama Charley, *ona* güldüğümü sansın istemezdim. Nil sonrası planlarımda kar ve snowboard, sponsorlar ve yarışlar vardı, beni bir dükkâna kapatıp hesap kitap tutma ya da saça stil verme gibi her gün sabahtan akşama kadar aynı sıkıcı şeyi yapmaya hapsedecek monoton bir iş değil. Ancak Nil Adası'nda geçirdiğim dokuz aydan sonra iyi düşünülmüş planım daha çok solan beyhude bir umut gibi görünüyordu bana.

Uzaklarda ve hayal meyal. Artı muhtemelen çoktan suya düşmüştü.

Artık içimden gülmek gelmiyordu.

Charley kafasını kaldırıp tebessüm etti. Tanrım, çok hoş bir kızdı. "Peki." Tarağı bana uzattı. "Teşekkürler."

Arkasına doğru yanaştım, yüzümü görememesine sevindim. Tek kelime daha etmedi. Aklından ne geçtiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu; okuması imkânsız bir insandı.

Benim için bir ilk yaşanıyordu, ilk kez bir kızın saçlarını tarıyordum. Neden teklif ettiğimi ben de bilmiyordum ve nasıl ki Vancouver Canucks hokey takımı iyi bir savunmacıya ihtiyaç duyuyorsa, dokuz ay önce olsa böyle bir teklif yapmayacağım da o kadar gerçekti. Ama bana çok... doğru geldi. Artı burada 278 gün geçirdikten sonra kaybedecek bir şeyim yoktu. En kötü ihtimal bir "hayır" olurdu.

Fakat Charley evet demişti.

Saçlarını boynundan çektim. Siyah saçları çabucak kuruyarak yumuşacık dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Ânın tadını çıkara çıkara, yavaş yavaş çalıştım. Başını hafifçe yana yatırmıştı ama kımıldamıyordu. Charley'nin saçlarını da tıpkı kendisi gibi kusursuz olana kadar taradım.

"Tamamdır," dedim.

"Teşekkürler." Sesi boğuktu, sanki evi özlemiş gibi kalınlaşmıştı.

"Dönmeye hazır mısın?" *Hayır de. Henüz değil de. Evet deme de, ne dersen de.*

Çünkü ben hazır değildim. Bu ânı bırakmaya hazır değildim. Nil Adası'nın çirkinliğini ona göstermeye hazır değildim. Charley ile takılmak istiyordum, sadece Charley ile. Tek başına on iki gün boyunca hayatta kalan, beni son

yirmi dört saattir aylardır yapmadığım kadar çok güldüren bu sıkı kızı tanımak istiyordum. Birdenbire son 278 gündür hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim bunu.

"Hazırım," dedi. *Kahretsin.*

"Eee," dedim yürürken, "kapı sana çarptığında neredeydin?"

"Target mağazasının otoparkındaydım. İhtiyacım olmayan bazı kıyafetleri iade edecektim," dedi, eteğini çekiştirerek. "Target'ta her şey satılır biliyorsun." Başını bana doğru eğdi. "Ya da belki de bilmiyorsun. Kanada'da Target var mı bilmiyorum ama masa oyunundan bikiniye kadar ne ararsan bulabilirsin. Sattıkları şeylerin yarısı bir gömleğin arka cebi kadar kullanışlıdır ama anlamadan bir bakmışsın ki, sepetin dopdolu." Charley sırıttı, fakat düşüncelerim, bikinili halinin hayaline takılmıştı.

"Her neyse işte," elini havada salladı, "fırın kadar sıcak bir gündü. Ağustos ayında Georgia öyledir." Kahkaha attı, sonra gülüşü yok oldu. "Yerin titreştiğini gördüğümü hatırlıyorum, çölde vaha gibi. Derken *hareket etti* o titreşim ve sonra bir baktım, alev alev yanıyorum. Yandım, sonra dondum, sonra da buradaydım. Eh, tam burada değil de işte." Eliyle etrafımızı işaret etti yamuk bir gülüşle. "Ama ne demek istediğimi anladın."

"Anladım." Yarım gülüşüne karşılık verdim.

Düşünceli görünüyordu. "Hayatın boyunca unutmayacağım tuhaf anlardan biriydi. Yani çok netti. Target amblemi, sıcaklık. Los Angeles'ın çoğunu dümdüz eden o müthiş depremi duyduğumda nerede olduğumu çok iyi hatırladığım gibi. Target'a bir daha asla eskisi gibi bakamam."

"Los Angeles'ı deprem mi vurdu?"

Charley başıyla onayladı. "Geçen ay. Çok büyüktü, yedi nokta bir şey. Feciydi."

"Vay canına." Depremi düşündüm, gerçek dünyada ka-

çırdığım bir başka olaydı işte. "Canucks hokey takımı geçen sezonu nasıl kapattı, biliyor olamazsın değil mi?" diye takıldım.

"Nasıl kapattıklarını bilmiyorum da, Thrashers'ı yer bezi yaptıklarını biliyorum. Bizim takım ezildi. Çok kötüydü."

Charley'ye dümdüz baktım. *Bizim takım*, demişti. Sanki cidden önemser gibi. "Hokey maçlarını takip eder misin?"

"Sadece Thrashers'ı. Bir sürü maça gideriz. Eğlenceliler gerçekten."

"Evet." *Charley hokeyi seviyor!*

"Thad." Sesindeki tebessüm yok olmuştu, düşüncelerimi durdurdu. "Sence bizim oralarda neler oluyor? Yani, insanların Nil Adası'ndan haberi var mı? Bizi bulmaya gelen olacak mı?"

Bazı acımasız Nil Adası gerçeklerinden bahsetmenin zamanı gelmişti. Sadece bir parça. Hepsini tek seferde alınca yutması zor oluyor ve Charley'nin boğazında kalmasını istemiyordum.

"Bilmiyorum," dedim, yüzde yüz dürüstlük göstererek. "Ne bildiklerini bilmiyorum ama durum şu: Evden birilerinden gelecek yardıma bel bağlamazdım. Gemi yok, uçak yok, burada karaya vuran hiçbir şey yok. Adada olanlar dışında hiçbir şey bulunmuyor." Durdum. "Tek giriş yolu ve tek çıkış yolu var. Kapı."

Charley başıyla onayladı, sıfır kurtarılma umudu kafasına dank ediyordu şüphesiz. "Peki ya sen?" diye sordu sessizce. "Kapı sana çarptığında sen neredeydin?"

Snowboard yapıyordum ve sinirim bozulmuştu. "Bir dağın tepesindeydim. Helikopterle board yapmaya çıkmıştım." Durdum, o âna zorla geri döndüm. "Dört kişiydik." *Ben, Jonas, Finn ve Carter, kısa bir süre önce kız arkadaşımla yattığı için çektiği vicdan azabını itiraf eden en yakın arkadaşım.*

"Herkes helikopterden atlayıp kaymaya başlamıştı, ben nefesimi düzene sokuyordum." *Ve ağzını burnunu kırmadan önce Carter'a biraz zaman tanıyordum.* "Güneş parlıyordu. Kayak giysilerimin içinde terlediğimi hatırlıyorum. Derken karlar sıvıya dönüştü ve biraz daha terledim; yanıyordum. Bayıldım. Uyandığımda buradaydım."

"Ben de bayıldım. Hayatımda hiç düşüp kendimden geçmemiştim. Şimdiyse son iki haftadır iki kere bayıldım." Charley şaşırmış görünüyordu.

Hiç şaşırma, diye düşündüm. Nil Adası sürprizlerle doluydu. Charley'ye hakkını teslim etmek gerek, hiç de ayılıp bayılan bir tipe benzemiyordu. Tam aksine, biraz yemek yese, milletin alnını karışlayacak bir tipe benziyordu.

Charley beni süzüyordu. "Sen de mi kızıl çölde uyandın?"

"Hayır. Ben dağın eteklerinde uyandım." Elimle işaret ettim.

"Yani geçitler her noktada belirebilir."

Cümlesi bir soru olmamasına rağmen, evet anlamında başımı salladım.

"Ayrıca sadece öğlen vakti geliyorlar?" Charley noktaları birleştiriyordu. *Uzun sürmez,* diye düşündüm.

"Dışa açılan kapılar sadece öğle saati yanıp sönüyor," dedim. "Fakat içeri açılan kapılar her an çıkabilir. Benimki beni buraya gece attı mesela."

"Gece mi?" Charley dehşete düştü. "Çok kötü. Burada karanlıkta gözümü açtığımı hayal edemiyorum."

Sessizce yürüdük. En kötü haberi patlatmaya hazırlanıyordum.

"Dışa açılan kapılara dönelim," dedi Charley. "Hep dalgalar halinde sıra sıra mı geliyorlar?"

On iki günlük vakit içinde tam olarak kaç kapı gördüğünü merak ettim. "Hayır. En sık rastlananlar tekli kapılar,

en hızlı da onlar. Tam yarışçılar, süratlarinden dolayı yakalamak da zor. İkililer daha az meydana geliyor ama çok da az değiller. Daha yavaş hareket ediyorlar, yakalamak daha kolay. Üçlüler nadiren de olsa çıkıyor. İkililerden bile yavaşlar, oyalanıyorlar sanki."

"Peki ya dörtlüler?"

"Dörtlüler mi?" Başımı sağa sola çevirdim. "Hiç öyle bir şey görmedim."

"Ben gördüm."

"Hey, hızlı bir soru," dedim. "Lens takıyor musun?"

Charley kahkahalarla güldü. "Görüşüm gayet keskindir. Ayrıca dörtlü kapı gördüm, kızıl kayalık alanda, buraya ilk geldiğim gün. Hiç o kadar hızlı hareket etmiyordu ama yine de yakalayamadım." Mahcup olmuş gibi durdu. "Sonuncu dalgayı görene kadar yakalamak aklıma gelmedi. Ama o zamana dek çok uzaklaşmıştı."

"Etkilendim. Çoğu insan ilk başta kapılardan kaçıyor, peşlerinden koşmak yerine."

"Ah, onu da yaptım. Unutma ki dörtlü kapıydı. Birkaç dakika düşünmeye vaktim oldu."

"Çok uzun dakikalar değil ama." Hâlâ dörtlü kapı fikrini sindiremiyordum. *Bize daha çok şans mı tanıyorsun, Nil, yoksa nanik mi yapıyorsun?* Şimdi bir dörtlü görme umuduna, aynı zamanda bu kayadan kurtulma şansımızı tam dört kere kaçırdığımız bilgisine sahiptim. Elbette Samuel dördünden birini yakalayabilirdi. Ya da daha iyisi, Li.

Charley bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu.

"Madem kapılardan bahsediyoruz, sana Köy'le ilgili bir atlama haber vereyim. Takımlar halinde kapı Arama'ya çıkarız ve burada ne kadar uzun süredir kalmışsan, önceliğin o kadar artar. Birisi de senin Gözcün olur."

"Gözcü mü?"

"Evet, Gözcü." Başımı salladım. "Buraya hepimiz çıplak geliyoruz, dolayısıyla gözlük ya da lens üstümüzde kalmıyor. Bazı insanlar beş metre ötedeki kapıyı göremiyor, nerede kaldı elli metre ötedeki. Ta uzaktan yerin sıvıya dönüştüğünü, sonra yükselip yuvarlandığını görmek zorundasın. Ayrıca yakalayıp kesmek için hangi yöne doğru koşman gerektiğini de bilmek zorundasın. Gözcü'nün görevi bu; kapının yükseldiğini tespit etmek ve sana hangi yöne gideceğini göstermek. Seninse tek yapacağın koşmak." Durdum. "Arama ekipleri üç dört kişi, taş çatlasın beş. Köy'e dönerken Gözcü'ye eşlik edilmiş oluyor, artı aletleri rahatça taşıyabiliyor."

Sor hadi, Charley. Ne kadarını yutabileceğini bana göster.

Charley kaşlarını çattı. "Neden bütün ekip kapıdan geçmiyor?"

Aferin sana. Biri gitti. Kaldı iki. "Çünkü bir kapıdan tek seferde yalnızca bir kişi geçebiliyor. Bir kişi, bir kapı. Ada'nın kuralları böyle."

Charley ıssız ada gibi sessizdi.

Elbette Nil Adası'nın eğlencesi biraz da buydu. Çaylakların parçaları birleştirirken kıvranışını izlemekti. Adanın maskesinin arkasını görmelerini seyretmekti. Charley için Nil'in maskesi yavaş yavaş düşmeye başlıyordu. Bazı insanlar için bir anda dağılırdı; diğerleri için parça parça düşerdi. Her iki şekilde de, herkes için günün birinde ortadan kaybolurdu sonuçta. Mecburen.

"Kapılar bizi geriye mi götürüyor?" diye sordu Charley, sesi kaydadeğer derecede sakindi. "Eve, Target'ın otoparkına? Yoksa başka bir yere mi? Bir başka dünyaya mı?"

Bu iki etti, diye düşündüm. *Geriye kaldı bir.* "Bilmiyorum, Charley. Kimse bilmiyor. Fakat gelen bütün kapıların bizim dünyamızdan açıldığını biliyoruz, o yüzden dışa açılan kapıların da bizi götüreceğini düşünmek mantıklı,

bir çeşit döngü gibi. Fakat doğrusu, tam olarak bilmiyoruz. Emin değiliz." Duyguların yüzünden geçişini izledim, o kadar hızlı ve hiddetliydi ki, durdurmak istedim.

"Hey," dedim, parmağımla çenesini hafifçe kaldırıp, "düzelecek. Aileni tekrar göreceksin. Söz veremem ama inanıyorum." Samuel'ın bir gün önceki hali kadar şiddetli konuşmuştum.

Charley'nin altın rengi gözleri beni inceledi, gerçekleri arar gibiydi. Ada'nın güzel maskesini sonsuza dek çatlatan son gerçeği arar gibi. Kafasını salladı, fakat gözlerinin içi sıkıntılıydı.

"Sorun yok." Dün söylediğim yalanın aynısını bir kez daha fısıldadım ona.

Gözlerini benden ayırmadı. "Bir sorum daha var," dedi.

İşte geliyor. Nil'in maskesini unufak eden sonuncu soru.

"Sor bakalım," dedim, hazırdım.

"Bu sabah uyandığımda yemin ederim o kızın, Natalie'nin, yatağında bir çita postu vardı. Buralarda çita da mı var?"

Sorusu beklediğim soru değildi. "Bildiğim kadarıyla yok ama olabilir de." Gülümsedim. "İnekler ve keçilerin yanı sıra arada bir çita, aslan ve kaplana rastladık."

"Zebrayı unutma," dedi, zoraki gülümseyerek.

"Çok doğru. O beyefendiyi de sayabiliriz."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun? Belki dişi?"

"Evet."

Charley ağaçlara göz attı. "Thad, demek istediğim, Nil Adası'nın haberdar olmadığımız tehlikeli yanları olabilir, çitalar gibi. Göremediğimiz şeyler?"

"Tam üstüne bastın," dedim. *İsim, şehir, bitki ya da eşya.* En zor olanlar hep cansız şeyler.

"Sadece Nil'i çözmeye çalışıyorum," dedi. Gülmüyordu.

Charley'ye gün meselesini söylemem gerektiğinin farkındaydım. Ama tereddütte kaldım. Belki bu sabahı mahvetmek istemediğim içindi. Ya da belki de insan bir kere öğrendi mi, her an aklındaydı, beyninde yaşayan bir sülük gibi umutları emiyordu. Ya da bir saat gibi dakikaları sayıyordu, gerçi benim beynimdeki akort aleti gibi tıklıyordu. Bomba patlamadan önceki *tiktak* misali.

Yakında, diye düşündüm. *Nil Adası'nın ne mal olduğunu yakında kendin anlarsın.*

Charley'ye söylemedim.

Benden önce sessizliği doldurdu gerçi. "Peki şu isim kazıma olayı nedir? Karşılaştığımız yerin güneyinde, siyah kayaların üstündeki."

"Çıkmazdaki Adam mı?" diye sordum.

"Çıkmazdaki Adam," diye tekrar etti Charley, sanki tüm hissiyatıyla duyumsayarak. "Aynen. Kim kazımış onu?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Doğu tarafında da tıpa tıp aynı bir çizim var, yağmur ormanına yakın ama onun ortasında bir kadın duruyor."

"Ne anlama geliyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Charley sustu. Ardından, "Peki ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Hepimiz bir çıkmazın ortasındaki sıçanlarız?" diye sırıttım.

"Ciddiyim," dedi.

"Ben de."

Uzun bir süre, duyduğumuz tek ses sandaletlerimizin altında çatırdayarak toza dönüşen yapraklardı.

Sonra Charley durup bana dümdüz baktı. "Adadan çıkan birisini tanıyor musun? Yani şahsen tanıdığın birisi diyorum, Thad, duyduğun birisi değil?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Var. Umudumuzun olduğuna eminim Charley." Çünkü bunu sorduğunu biliyordum. *Bir şans var mı? Yoksa sıçtım mı?* "Hepimiz için." Bu kez sözlerim onun için miydi, kendim için miydi emin olamadım.

Başıyla onayladı.

"Eee, bana ailenden bahset," dedim, konuyu değiştirmek için yanıp tutuşarak. "Kız kardeşinle aranda kaç yaş var?"

"Ablam aslında. On ay farkla." Charley konuşurken sözleri dilinden şeker gibi dökülüyordu. Ne Nil Adası ne de dünya üzerinde ömrüm boyunca Charley gibi birini hiç tanımamıştım. Uzun bacakları benimle aynı hizada adım atıyordu, bu da hoşuma gitmişti. Koşmayı sever mi, diye merak ettim.

Sevse iyi olur, diye güldü Nil.

Tam o anda Ada'nın hamlesini yaptığını ve hileli oynadığını anladım. Çünkü Nil'den ne kadar nefret edersem edeyim, Charley'den hoşlanıyordum ve onu yakından tanımak için sabırsızlanıyordum.

Ama yakında ayrılacaktım.

Nil git diyor. Nil kal diyor. Nil tam anlamıyla çatlağın tekiydi ya da belki de o bendim.

Charley konuşmayı kesmişti.

"Em hakkında ne diyordun?" diye sordum, aniden çöken sessizliği doldurmak için.

Charley başını yana eğmişti. "Kahvaltı mı o? Çok leziz bir şey kokuyor."

"Kesinlikle. Tahminimce ızgara balık, ılık ananas. Dünkü ızgara balık ve ılık ananastan sonra bir değişiklik olacak." Gülümseyerek Charley'ye çaktırmadan baktım. Tereddütlüydü, neredeyse gergindi. Çenesini kaldırışını izledim, sanki kendini hazırlıyordu.

"Hey," dedim, altın rengi gözlerini üstüme çekerek. Bir başka ateşli Charley gerçeği olarak, gözleri benimkilerle aynı seviyedeydi. Fakat gardını almıştı, ilk tanıştığımız günkü gibi.

"Köy'e gelmek biraz garip, farkındayım. İnsanlarla tanışmak. Yeniliklerle dolu bir macera treni gibi. Ama unutma, herkes senin geçtiğin yoldan geçti. İstersen yanında dururum. Özel ada rehberin olurum." Sırıttım.

Evet demen yeterli.

BÖLÜM 14

CHARLEY

13. GÜN, SABAH SAATLERİ

"Tamam," dedim. "Hep kendime has bir tur rehberim olsun istemişimdir." Aklımdan geçen ada *tanrısı* lafını sesli söylemediğime sevindim.

Sonra lezzetli bir koku aldım ve tek düşünebildiğim *yemekti.*

Ateşin etrafındaki daire faaliyet doluydu. Balıklar kömürlerin tepesinden sarkıyordu ve bir kenara lahanaya benzer yeşil yapraklar istiflenmişti. İnsanlar etrafta dolaşıyordu, belki on kişi vardı. Erkekler gömleksizdi, düzgün fiziklerini sergiliyorlardı ama çoğu zayıflığa yakındı. Birisi neredeyse iskelet gibiydi. Kızlar da eşit derecede iğne iplikti. Ada diyetinin sert bir kilo verme programı olduğu çok belliydi, hele hele hayatta kalmak için gerekli fiziksel hareket zorunluluğu göz önüne alınınca. Çoğu kız benim gibi bellerine doladıkları etekler giymişti ve hemen hemen hepsinin göğsünde, Kevin'ın bandanasıyla yaptığım gibi bir kumaş parçası sarılıydı. Bir kız benim gibi boyundan bağlamalı giymiş, aynı şekilde bağlamıştı ve görünce rahatladım. Hiçbir zaman kılık kıyafeti çok önemseyen bir tip değildim ama tersten giymiş olmak da istemezdim.

Thad parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı. Bütün kafalar bize çevrilince seslendi. "Günaydın millet. Tanıştırayım, Charley."

Kendimi okul döneminin ortasında sınıfa giren yeni öğrenci gibi hissettim.

"Bazılarınızın bildiği üzere," diyordu Thad, "Kevin'ın giysilerini o buldu. On üç gündür burada."

Tüm gözleri üstümde hissederek otomatik olarak el salladım ve güldüm. "Herkese selam." Kafa sallamalar, gülen suratlar. Çita battaniyesinin altındaki kızı, Natalie'yi tanıdım. Bana el salladı.

"Duymamışsınızdır belki, Charley aramıza yeni katılan tek kişi değil. Heesham dün bir inek bağladı." Bir sürü erkek havayı yumruklayıp ıslık çalarak bağırdı. Thad gülümsedi, elini kaldırıp konuşmaya devam etti. "Jason, Holstein cinsi olduğunu söylüyor; yani sağmalık inek, o yüzden menümüze taze süt ekleyeceğiz. Nasıl süt sağılacağına dair bedava ders almak isteyenler, Jason'a sormaktan çekinmesin. Son olarak da bu gece bir Nil Gecesi."

Kalabalık biraz daha ıslık çalıp sevindi. Thad'in önce beni tanıştırmasına, sonra inek ve sonra Nil Gecesi haberini vermesine sevindim, o da her neyse. Artık ilgi odağı değildim. Planı buyduysa eğer, şahaneydi.

"O zaman hadi işe koyulalım, şansımıza bakalım." Thad selam verdi. Konuşmalar kaldığı yerden devam ederken bir çocuk bize doğru yaklaştı. Yanık tenli ve çiroz gibi çocuk siyah saçlıydı, Thad gibi omuzlarına kadar uzamıştı saçları. *Adaya has standart erkek saç kesimi,* diye düşündüm.

"*Ola,* Charley." Çocuğun sesi yumuşacıktı. "Ben Miguel." Ahşap oymacı, hatırladım.

Merhaba dememe fırsat tanımadan Thad'e döndü.

"Sana ihtiyacım var, amigo. Bir şey göstermem lazım." Miguel'in ses tonundaki yoğunluk beni ürpertti.

Thad, Miguel'e kafa salladı. "Tamam." Bana döndüğünde Thad'in gözlerinin içi simsiyahtı. "Charley, sen bir şeyler atıştırsana. Karnın zil çalıyor, biliyorum. Bir dakika sonra dönerim." Sonra tekrar gülümsedi. "Zebralara karşı gözünü dört aç, tamam mı?"

Gözümü dört açıp arayayım mı, yoksa sakınayım mı? Çünkü nedense zebralar en küçük endişemdi. Thad çoktan yürüyüp gidiyor, takip edemeyeceğim kadar hızlı konuşan Miguel'i dinliyordu. Sekizinci sınıf İspanyolcam zaten zayıftı ve durdukça olgunlaştığı söylenemezdi.

Üstelik ada rehberim de gitmişti.

Ne yapacağımdan emin olamayarak komik derecede kısa eteğimle öylece dikildim, sıkılgan ve tuhaf bir şekilde yalnız hissettim. *İşte kabilen,* diye düşündüm etrafıma bakarak. Ama sanki verilen aradan sonra gelmiş, oyuna geç kalmış birisi gibiydim.

Oyun değil, diye düzeltti zihnim sertçe. Burada hiçbir şey oyuna benzemiyordu.

Natalie, yanında benimkine benzer askılı bluz giymiş bir kızla beraber geldi. Natalie'den daha uzun ve zayıftı, koyu esmer tenliydi ve köprücük kemikleri bluzun altından çıkıntı yapıyordu. Acaba benim omuzlarım da onunkiler kadar kemikli mi görünüyordu, diye merak ettim; eğilip bakacaktım ama kendimi tuttum.

"Selam Charley!" Natalie bana gülümsedi. "Muhtemelen hatırlamıyorsundur ama ben Natalie. Başın nasıl?"

"Daha iyi. Biraz hatırlıyorum ayrıca. Dün için teşekkürler."

Natalie elini salladı. "Lütfen. Sanki ne yaptım! Bu Sabine. Sabine, Charley."

Sabine gülümsedi. "Hoş geldin, Charley. Ben de senin gibi burada yeni sayılırım. Elli gün, tek tek saydım." Konuşmasında tatlı bir kayganlık vardı. Bluzumu işaret etti. "Güzel sarmışsın."

"Teşekkürler," dedim. "Tersten giymediğime seviniyorum."

"Giyseydin bile, kimse fark etmezdi." Sabine hâlâ gülümseyerek omuz silkti.

Sabine'in peşinden birçok insan kendini tanıttı. Ben de kafa sallıyor, gülümsüyor, insanlara memnun oldum diyor ve içimden hepsinin adını nasıl tek tek hatırlayacağım ve ne zaman yemek yiyeceğiz diye merak ediyordum.

"Ben Jillian." Koyu kahve saçlı, çilli, iple bağlanmış iki uzun saç örgüsü. "Yüz Elli İkinci Gün."

"Bart. Doksanıncı Gün." Ukala gülüş, yanık omuzlar. İnsanın dibine girerek konuşuyordu.

"Samuel." Sıkı tokalaşan biri. Kısaca kafa salladı. Boynunda devasa bir köpekbalığı dişi. "Fazla uzun."

"Dur." Kızın teki, hafiften toplu olduğu dikkatimi çeken tek kişi öne çıktı ve hafifçe çocuğu dirseğiyle dürterek kocaman sırıtıp bana döndü. "Ben Macy. Altmış bir gündür buradayım."

"Julio." Genç, bebek yüzlü. İspanyolca üç sayı mırıldandı. Birini yakaladım. Gerçekten *uno*.

Ne tuhaf, diye düşündüm. Herkes gününü bir onur nişanı gibi göğsüne takıyordu adeta. İsimler ve sayılar birbirine karışmaya başladı.

"Raj." Ya da en azından sıradaki çocuk başını uzatıp öyle demişti. Onun selamlaşmasına odaklanmaktan başka bir kızınkini tamamen kaçırdım.

"Talla." Düz sarı saçlar, fıstık gibi bir fizik. Gün sayısını kaçırdım, çünkü gözlerim göğsüne takılmıştı. Hiç kimse büyük göğüslü ve kaslı değildi ama Talla fazlasıyla öyleydi. Elindeki mızrak hiç duruma uygun değildi.

Saçları çenesinde küt kesilmiş, ufak tefek bir Asyalı kız eğilerek selam verdi. "Li," dedi yumuşakça. "Üç Beş Dördüncü Gün." Aksanı o kadar ağırdı ki, verdiği sayıyı hesaplamam uzun sürdü.

Üç Beş Dördüncü Gün.

354 gündür buradaydı.

Kıza gülümsedim ve içten içe burada bir sene boyunca kalmış olma ihtimalim karşısında şok geçirdim. Thad'in saçlarımı tarayışını hatırlayarak bir süre burada kalmak o kadar da kötü olmaz herhalde diye düşündüm. Ama bir *sene*! Vay anasını, bayağı uzun bir süreydi.

Çıkış kapılarını yakalamak, tahminimden de zor olabilirdi.

Grup geldikleri kadar çabuk dağıldı. Geriye bir Natalie kaldı. Li'nin gidişini izledim, hâlâ neredeyse bir senedir burada olması fikrine alışmaya çalışıyordum. Li'nin duyamayacağından emin olunca Natalie'ye döndüm. "Li'yi doğru mu duydum? Üç yüz elli dört gündür mü buradaymış?"

"Evet." Natalie iç geçirdi. "Çok kötü, değil mi?"

"Aynen. Li'den daha uzun zamandır burada olan var mı? Yani elli yaşına gelmiş, hâlâ çıkış kapısı arayan bir seyyah adalı var mı?"

Natalie kahkaha attı. "Çok komiksin. Hayır. Burada en uzun zaman kalan Li." Sonra bana garip bir bakış fırlattı. "Thad bu sabah seni havuza götürdü, değil mi? Sana tüyoları verdi mi?"

Başımla onayladım. Natalie bir süreliğine sıkıntılı göründü, sonra o kadar çabuk güldü ki, endişeli halini hayal ettiğimi sandım.

"Eh, seni bulduğuna sevindim. Yıkanmana yardım etmeyi planlıyordum ama uyuyakalmışım. Bugünü mü buldum, desene? Her neyse, ormanın pisliği içinde günlerce gezindikten sonra ilk kez banyo yapmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlıyorum." Gözleri saç diplerime kaydı. "Hadi bir şeyler yiyelim, sonra kafanı kontrol ederiz.

Al." Bir parça ekmek uzattı ve elinden kapmamak için kendimi zor tuttum. Ekmek tatlı ve nemliydi. Ve bildiğimiz *ekmekti.*

"Hayatımda bu kadar lezzetli bir şey yediğimi hatırlamıyorum," dedim, son lokmanın tadını çıkararak.

Natalie kahkaha attı, gözlerinin içi aydınlandı. "Julio'nun ailesinin bir fırını varmış. Buraya geldiğinden beri deneyip duruyor."

"Charley."

Kafamı çevirince Sabine'in üstünde balık ve ananas parçaları olan bir tahta uzattığını gördüm. "Al bakalım," dedi.

"Teşekkürler."

"Ben içecekleri getireyim," dedi Natalie. "Bir de biraz daha ekmek alayım." Bana göz kırptı. "Hemen dönerim."

Sabine'in peşinden siyah kayalığa doğru yürüdüm, armut minder şeklini almış dört dev kaya parçası vardı, granit kadar pürüzsüz ve bir o kadar serttiler. Natalie elinde üç hindistancevizi kabuğu kupa ve bir dilim ekmekle geri döndü, ekmeği tahtamın üstüne bıraktı. Kupaları dağıttıktan sonra Sabine'den dolu bir tahta alıp oturdu.

"Şerefe," dedi Sabine kupasını kaldırıp. "Tanıştığımıza memnun oldum, Charley, bu koşullar altında olsa da."

"Daha kötü de olabilirdi," dedim. "En azından kahvaltımız ve ateşimiz var."

Sabine kıkırdadı. "Unutmuşum. On iki gündür avare avare dolaşıyorsun." Öne doğru eğildi. "Herhangi bir kapı gördün mü?"

"Bir tane galiba. Ah, bir de buradaki ilk günümde gördüm."

Sabine kafa salladı, sonra parmaklarıyla balığını tuttu. Ada görgü kurallarına dair hızlı kurs verilmesine sevinerek onu taklit ettim.

Balık beyaz etliydi, ağızda dağılıyordu, hafif bir turunç

tadı aldım. Daha önce hiç kahvaltıda balık yememiştim ama zaten bugünlerde her şey yeni bir deneyimdi. Ne olduğunu anlayamadan gitti balığım. Ananasıma geçtim ve yavaş yemeye çalıştım.

Ateş çatırdıyor, uzaklarda okyanus uğulduyordu ve seslerle kahkahalar arka planda rahatlatıcı bir gürültü halini alıyordu. Hayatımda yediğim en gerçeküstü kahvaltıydı.

Sabine'in yüzünde güller açtı. "Heesham'ı gördüm," dedi, tahtasını koyarak. "Hemen dönerim."

"Sabine nereli?" diye sordum Natalie'ye, kız aceleyle uzaklaşırken. "Aksanını anlayamadım."

"İsviçre. Hayır, bir dakika ...o Andrea'ydı.. Sabine şey... Belçikalı mıydı? Hayır." Natalie başını iki yana sallayıp inledi. "Of ya. Stella'ydı o. Sabine'in nereli olduğu tamamen kafamdan silinmiş." Natalie şakaklarını ovuşturdu. "Bilmem lazım, değil mi?"

"Peki ya sen?" diye sordum. "Senin evin neresi?"

"Amerika. Minnesota'da Rochester adlı küçük bir kasaba. New York'un Rochester'ıyla karıştırma ama." Güldü. "Sen de Güneyli'sin sanki. Amerikalı mısın?"

"Doğma büyüme. Ben de Atlanta dışında Roswell diye küçük bir kasabada yaşıyorum, New Mexico'nun Roswell'iyle karıştırma ama." Natalie kahkahalar atarken ben de gülümsedim. Yine de tebessümüne rağmen, yorgun görünüyordu, hüzünlüydü.

"Hey, iyi misin?" diye sordum.

"Hı hı." Bileğindeki minik bir deniz kabuğu bilekliği döndürerek önüne baktı. "Sadece Kevin'ı gerçekten çok özlüyorum. Tek düşünebildiğim eve dönüp onu bulmak."

"Peki kapıların bizi geri götüreceğini nereden *biliyorsunuz*?" Bu yorumumdan anında pişmanlık duydum. *Aferin sana, Charley. Tam onu yükseltmesi gerekirken Natalie'nin umut baloncuğunu patlat.*

Natalie hiç oralı değildi. "Bilmiyoruz ama mantıklı geliyor. Buraya seni onlar getiriyor, demek ki başka bir yere de onlar götürür. Neden eve geri götürmesin?"

"Peki bizi başka bir adaya bırakmayacağını nereden biliyoruz? Ya da başka bir zaman dilimine?" Cevap bulmak için yanıp tutuştuğumdan çenemi tutamıyordum, neyse ki Natalie aldırış etmiyordu.

"Orasını bilmiyoruz," diye tekrar etti aynı gerçekçi ses tonuyla. "Fakat buradaki bütün insanlar ve hayvanlar Dünya'dan geliyor, ayrıca biz de *kesinlikle* Dünya yüzeyinde bir yerdeyiz; yıldızlardan anlayabilirsin, dolayısıyla kapıların bizi eve geri götürdüğünü tahmin ediyoruz. Bu anormallik her neyse, Dünya'ya bağlı. *Bizim* Dünya'mıza ve anladığımız kadarıyla aynı zaman dilimine bağlı. Nil Adası'ndaki zaman, bizim oradaki zamanla eş. Thad seni bulduğu gün tarihi sormadı mı?"

Başımla onayladım.

"Eh, çünkü sürekli bir değişiklik var mı, takvimimiz hâlâ doğru mu diye kontrol edip duruyoruz. Şu ana dek güzel. Nil Adası'nda yirmi üç Ağustos ve dünyamızda da öyle."

23 Ağustos. Şu anda okulda olmalıydım. Cebir çalışmalı, Sylvia Plath okumalı, voleybol oynamalı, hafta sonu Em'i ziyarete gitme planı kurmalıydım. Ama değildim, burada, Nil Adası'ndaydım. Nil her neredeyse ya da her neyse.

"Peki burası ne o zaman? Nil yani." Thad'in çoktan cevapladığı soruların aynısını tekrar sorduğumun farkındaydım ama elimde değildi işte. Yiyeceğe ihtiyacım olduğu kadar cevaplara da ihtiyacım vardı ve Natalie, Thad'den daha konuşkan görünüyordu. "Paralel bir dünya mı? Alternatif evren mi?"

"Paralel dünya, uzamda bir çatlak, kim bilir." Omuz silkti. "Burada da, yerimizde yurdumuzda olacağımız gibi

yaşlanıyoruz. Günler tam aynı şekilde geçiyor. Nil'in ne olduğu önemli değil. Burası öyle bir yer işte."

Öyle bir yer işte. Aynen Thad'in kelimeleri. Hiç kimse burayı kavramak için benim kadar yanıp tutuşmuyordu galiba.

Ananasımın son parçasıyla oynarken Natalie de balığını bitiriyordu. *Balık.*

"Salak bir soru ama madem geçitlerden sırf sıcakkanlı yaratıklar geçiyordu, o zaman adada balık nasıl var?" Tabağını işaret ettim.

"Bilmiyoruz," dedi Natalie. "Okyanus soğukkanlı hayvanlarla dolu ama adada hiç yok. Bir tane bile. Kapılardan sadece sıcakkanlı hayvanlar geçiyor. O zaman belki de okyanus adadan önce buradaydı; belki de aynı anda belirdiler." Omuz silkti. Ses tonu *Öyle bir yer işte* dediği anla aynıydı. "Fakat kapıların tek çıkış yolu olduğundan eminiz."

"Nasıl eminsiniz?"

"Arada bir birisi bir kano ya da sal yapar ve kaçmaya çalışır. Ancak akıntı onları muhakkak geri getirir. Nil Adası'ndan ayrılmak istiyorsan, havada açılan o kapıları yakalamak zorunda olduğundan eminim."

Nil Adası'ndan ayrılmak istiyorsan. Ürperdim.

"Peki neden Nil?" Çıplak kollarımı ovuşturdum. "Yani adanın ismi neden böyle?"

"Çünkü burası kimseye ait bir alan değil, Charley," dedi Natalie sessizce. "Var olmayan bir yer. Hiçbir yerde değil ama yine de buradayız işte."

"Hı," dedim, öncekinden de çok tüylerim ürpererek, "yani *adının* Nil olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Ha, şu mesele." Natalie kupasını havada salladı. "İsim Duvarı'nın tepesine kazımışlar." Bu sabah Thad'in, eliyle üstünden geçtiğini gördüğüm tabelayı işaret etti. "Kalmak istiyorsan, adını oraya yazacaksın."

"Kalmak istiyorsan derken?" diye sordum şaşırarak.

"Çok haklısın." Natalie kahkaha attı ama hıçkırık gibi çıktı sesi. "Hepimiz er ya da geç buradan ayrılmak isteriz. O yüzden Arama sistemini kurduk, herkese en iyi kaçma fırsatını verebilmek için." Düşünceli bakışı geri dönmüştü. "Thad sana Arama'yı açıkladı mı?"

"Bana Köy'ün, Arama ekiplerini desteklediğini söyledi."

Natalie başıyla onayladı, ardından Sabine'e doğru baktı, kız simsiyah saçlı, uzun boylu, kahve tenli ve gür sakallı bir çocukla konuşuyordu. Heesham olduğunu tahmin ettim, Sabine'in ayağa kalkıp selam vermeyi planladığı çocuk. Ağırlık çalışılan bir spor aletinden yeni kalkmışa benziyordu; pazuları dev gibi şişti. Sadece filmlerde gördüğüm şekilde apış arasına bir kumaş sarmıştı. Sonradan anladım ki, koca koca bacak kasları hazır şortlara asla sığmazdı. Ağzı kulaklarına vararak devasa ellerinin içinde yeşil yapraklı bir şey tutuyordu, Sabine yaprakları incelerken dikkatlice gösteriyordu. Ancak Heesham, Sabine'in yüzünü izliyordu, kendi elindekini değil.

Anında samimi bir ana burnumu sokuyor gibi hissedip bakışlarımı kaçırdım.

Natalie hâlâ çifti seyrediyordu. "Sabine olağanüstü. Otlar ve tıbbi bitkiler konusunda çok bilgili. Annesi alternatif tıpla ilgileniyormuş. Ona bildiklerimi gösteriyordum, pek fazla sayılmaz aslında." Şimdi Natalie dönüp bana baktı. "Babam Acil Servis doktoru. Bisikletten düşen filan herkes doğruca bizim eve gelir, o yüzden biraz yardım edebiliyorum. Ya da tehlikeyi anlıyorum." Gülümsedi. "Her neyse, kan görmeye dayanabiliyorsan, biraz ada tıbbı öğrenmek isteyebilirsin. Biz öyle diyoruz işte. Kendi aramızda bir espri."

Hiçbirimiz gülmedik ve Natalie'nin küçük yüzü Em

gibi oldu. "Acele etme. Herkesi tanı, ne yaptıklarını öğren. Ne yapmakta iyisin ya da ne yapmak istiyorsun, anla. Bazıları balık tutar, bazıları avlanır. Kimileri ekinlerle ilgilenir. Pek yok gerçi, sadece yer elması, çeşitli kök sebzeler ve otlar. Jillian'la tanışmayı ihmal etme, kâğıt ağacı saptamada üstüne yoktur ve Julio fırıncımız. Macy sabun yapımını öğreniyor; çok kolay ama bir fırıncı ya da terzi daha çok işimize yarardı. Dikiş dikmeyi biliyor musun?"

O kadar hızlı konuşuyordu ki, kendimi ağırkanlı hissettim. "Hımm, dikiş mi? Hayır."

"Hadi ya, ben de. Han ayrıldığından beri doğru düzgün bir terzimiz olmadı. Sadece hangi yeteneklere sahip olduğunu düşün, zihnini açık tut, tamam mı?"

Başımla onayladım. Thad'in işi neydi acaba diye merak ettim.

"Thad sana Sözleşme'den bahsetti mi?" Natalie çoğu insanın göz kırpma hızında konu değiştiriyordu.

"Hayır."

"Eh, eğer adını Duvar'a yazarsan, Sözleşme'nin kurallarına uymayı kabul etmiş oluyorsun. Üstüne düşen vazifeyi yerine getirmek, Köy'ü ve Arama ekiplerini desteklemek için. Adada çok yemek var ama yakalamalıyız, toplamalıyız, bazen pişirmeliyiz ve tüm bunlar zaman alıyor. Kimileri planörleri tamir ediyor, giysi biçiyor vesaire. Hepimiz Arama ekiplerine destek veriyoruz. Köy'ün amacı bu. O yüzden burada, Köy'de kalmak istiyorsan, bir şekilde katkıda bulunacaksın. Köy böyle işte."

Yüzümü okumuş olmalıydı, çünkü şöyle dedi, "O kadar da korkutucu değil. Sadece çok kalabalık değiliz, o yüzden ekipleri desteklemek için geride kalanlar Köy'ün işleyişine yardım eder. Bir Köy'den çok kamp zaten ama bizim." Sesinden gururlandığı belliydi, aynı gururu bu sabah Thad'de de duymuştum.

"Kalmayan oluyor mu?" Kulağa cidden çok kötü bir fikir gibi geldi.

"Arada bir yeniler tek başına kopar gider. Bazen geri dönerler, bazen dönmezler." Gerçekçi ses tonu tüylerimi ürpertti. "Kişisel bir karar ama umarım sen kalırsın." Gülümsedi.

On iki gündür yalnız kaldıktan sonra tek tabanca vahşi ormanı arayıp taramaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca içimden bir ses Nil Adası'nda, yılanları bile sıcak ve yumuşak gösterecek sırlar saklı olduğunu söylüyordu.

"Ben varım," dedim Natalie'ye. "Bir şekilde bir katkıda bulunurum."

Söylemesi dile kolay elbet. Mızrakla balık avlayamıyor, aptal bir ağ öremiyor ya da ateş yakamıyordum. Adada ekmek pişirme konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Evde kutudan çıkan kek karışımlarını pişirmeye alışkındım.

Belki sabun yapabilirdim.

"Charley," dedi Natalie tereddütle, "benimle aynı kulübeyi paylaşmak ister misin? Yeni bir oda arkadaşımın olması güzel olurdu."

Bir şekilde eski oda arkadaşının kim olduğunu anladım. Onun giysilerini giymiştim.

"Tabii. Ayrıca Kevin için üzgünüm."

"Ben değilim." Sesi şiddet doluydu. "Başardı."

Yani onu özlediğin için üzgünüm. Fakat ne diyeceğimi bulamayınca konuyu kapattım.

"Eee, sen ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Çok uzun zamandır." Natalie hindistancevizi kabuğu kupasının kenarında gezdirdi parmağını. "O kadar uzun zamandır ki, ev sanki başka bir yaşamda kaldı."

Sabine geri döndü, lafımızı dağıtmasına sevindim.

"Affedersiniz," dedi. "Sham'e takıldım. Bir süredir aradığım bir bitkiyi bulmuş da." Sabine bitkiler ve otlardan

bahsedip geveledi, dediklerinin çoğunu kaçırdım; aksanı tüm ilgimi oraya çekiyordu. Gülüşü de öyle.

"Kuru yaprakları bulan Sabine," diye lafa girdi Natalie gülümseyerek. "Yaprakları ezersen uyuşturucu etkili bir merhem elde ediyorsun, müthiş yardımcı bir şey. Meyvesi zehirli ama Sabine çekirdeklerini çay gibi demliyor ve bekletip fermente ettikten sonra uyku iksiri yerine kullanılıyor. Dün gece gözünü açamamanı sağlayan buydu, yaralıyken ilk uyanmaya başladığında ondan verdik. Elimizdeki, Tylenol'a en yakın şey bu." Yüzünden özlem dolu bir bakış geçti. "Keşke Kev kolunu kırdığında da biraz içebilseydi. Ama en azından artık evine döndü, Motrin ve ortopedik cerrahlar diyarına vardı. Bazen burada yaptığım en iyi şey oydu diye düşünüyorum. Kolunu sarmak, kaybetmesini önlemek. Kevin cerrah olmak istiyor. Her neyse," derin bir nefes aldı, "gel senin kafana bakalım." Natalie *hızlı* konuşuyordu, yetişmeyi öğrenmem lazımdı.

Natalie'nin parmakları kafamda gezindi. "İyi görünüyor. Sadece fazla oynama, tamam mı?"

"Tamam." Sanki kana dokunmak istiyormuşum gibi. Kuru, yaş, benim, başkasının, fark etmez. Kan görünce bir tuhaf oluyordum, ne şekilde olursa olsun. Benim için ada tıbbı söz konusu değildi.

Çok geçmeden kahvaltı alanı temizlendi, ne yiyecek ne insandan eser kaldı. Bir kez daha dün gece benimle ilgilenen ve bugün bana arkadaşlık eden yabancıya, Natalie'ye minnettar kaldım. Ancak ada rehberimin kayıp olduğunu fark etmeden duramadım.

Sabine ayağa kalktı. "Bakalım bu geceye hazırlık nasıl gidiyormuş."

"Bu geceye mi?" diye sordum, yine kendime şaşırarak.

"Bu gece bir Nil Gecesi," dedi Natalie hınzırca gülerek. "Ne zaman birisi eve dönse, kutlarız. Kevin gibi yani."

Yüzünde güller açtı. "Ayrıca aramıza yeni katılanlara hoşgeldin deriz, senin gibi." Suratımı görünce güldü. "Merak etme. Büyük bir olay değil."

Büyük olay ya da değil, umarım spot ışıkları bende değil, Kevin'da kalırdı. En yeni yarışmacı olarak yeterince göze battığımı hissediyordum zaten.

Ağaçların arasından geçerken havada şüphe götürmez kızarmış et kokusu yayıldı. "Birisi bir şey tütsülüyor," dedim derin bir nefes alarak. Az önce yemek yemiştim ama sanki üniversitedeki maçlar öncesi yemek satan açık arabaların önünden geçmişim gibi ağzım sulandı.

Sabine surat astı. "Domuz bu. Merak etme Charley, yemek zorunda değilsin."

"Zorunda değil miyim? Yemek *isterim*. Haftalardır bu kadar güzel bir koku almamıştım."

Natalie kahkahalarla güldü. "Sabine vejetaryen, Charley. Et yemez."

"Anladığım kadarıyla sen değilsin?" dedi Sabine, burnunu buruşturup. Ama gülümsüyordu.

"Hayır. Ben Güneyli'yim. Barbekü bizim orada ana yemektir."

Ağaçlar aralanarak bizi sahile ulaştırdılar. Sandaletimin altında beyaz kumlar dağıldı, son iki haftadır üstüne bastığım siyah kumdan daha inceydiler. Fakat kum, karşımdaki manzaraya kıyasla bir hiçti.

Güneş parlıyordu, bulutsuz gökyüzünde yükseliyordu. Okyanus önümüzde uzanıyor, ufka doğru esniyordu, maviyle mavi buluşuyordu. Kıyıya yakın yerde dalgalar kırılıp geri çekiliyordu. Ancak Nil Adası'na adım attığımdan beri ilk kez plaj insan ve faaliyetle doluydu. Bir ateş çukurundan havaya tembel tembel duman yükseliyordu. Çocuklar ateşin etrafına toplanmış konuşup gülüşüyordu.

İki gömleksiz erkek, bir hindistancevizini futbol topu gibi atıp tutarak oyun oynuyordu, omuzları ve sırtlarını incecik bir ter tabakası kaplamıştı. Playboy tavşanı görünümlü kız, uzun boylu rastalı bir çocuğun yanında sahilden aşağı hoplayıp zıplıyordu, adeta adaya has sportif giyim reklamı gibiydiler. Diğer çocuklar sörflerin üstünde süzülüyor, beyaz suların üstünde gidiyorlardı. Sanki bir ada dinlenme kampına benziyordu, mükemmel bir Hawai tatil beldesiydi.

Bir kemancı yanlış notaya basınca kulak tırmalar ya, onun gibi bir şey gıcırdadı içimde.

"Natalie?" dedim dönerek, "Yetişkinler nerede? Sadece küçük çocuklar burada?"

BÖLÜM 15

THAD

279. GÜN, SABAH SAATLERİ

Charley'nin yanından ayrılmaktan nefret ediyordum ama Miguel'in yüzündeki bakış bana başka çare bırakmamıştı.

"Hayırdır?" dedim. Miguel çoğunlukla serinkanlı olurdu. İngilizcem yamuk o yüzden sadece dinlerim tarzı bir sakinlikti ama sakindi. Şu anda yüz ifadesinde serinkanlı duruş dışında her şey vardı. Ciddi anlamda rahatsıza benziyordu. "Baraka'yla mı ilgili?"

"Hayır." Miguel sesini alçak tuttu. "Elia'nın ekibi. Bir şey getirdiler. Görmen gereken bir şey."

Kötü bir şey. Miguel'in yüzünden okunuyordu. Midem taş yutmuşum gibi oldu.

"Baraka'nın arkasında," dedi. "Hadi gel."

Sy ve Johan, Köy'ün kenarında yassı bir kayanın üstünde yayılıyordu. Johan'ın saçları sarıdan çok kahverengiye benziyordu ve iki çocuğun cildi de kir pas içindeydi. Arama'dan gelmiş kadar kirlilerdi, hatta daha fazla. Elia'dansa eser yoktu.

"Tekrar hoş geldiniz," dedim.

Sy ayağa kalktı. "Thad, şuna bak."

Bana doğru yürüdü, içinde kıymetli bir kristal parçası varmış gibi katlanmış bir kumaş uzattı. Hemen yanımda Miguel istavroz çıkardı ve taramalı tüfek gibi İspanyolca

dua etti. Johan kusmaya hazır gibi görünüyordu.

Sy yavaşça kumaşın bir köşesini kaldırırken yemin ederim Nil kıkır kıkır gülüyordu. Kumaşın içinde bir bileklik duruyordu, fildişi rengi bir kol düğmesi, beş santim genişliğinde ve pasparlak, pürüzsüz bir düğme.

O düğmeyi tanıyordum.

Sahibinin onu oyması aylar almıştı; kum ve tuzdan oluşan rafine bir karışımla zımparalayıp parlatması uzun sürmüştü. Kızın yanında oturduğumu, düğmeyi ovalayışını izlediğimi hatırlıyordum. O zaman bana tüyler ürpertici gelmişti. İçi boş ve kof haliyle şimdi korkunçtan da öteydi.

"Ne bu?" Bart'ın sesi omzumun üstünden çıktı. Bizi takip ettiğini unutmuşum.

"Bileklik," diye cevap verdim, sinir olarak. Sonra Sy'e baktım. "Nerede buldun?"

"Korunun yakınlarında." Yutkundu. "Her kimse, başarılı olamamış. Bileğinden çekip çıkarmak zorunda kaldım. Ya da daha doğrusu bileğinden geriye kalanlardan." Sy mahcup mahcup bekledi.

"Bırak kalsın dedim ona." İlk kez konuşan Johan'in sözleri çivi gibiydi. "Bilekliği geri getirmek uğursuzluktur, dedim ama tutturdu." Johan, Sy'a pis bir bakış fırlattı, Sy de resmen sindi. "Anlamıyor." Johan'ın sıkıntılı yüzü Miguel'inkiyle aynıydı. "Cesedi gömdük, bilekliği de beraberinde gömmeliydik."

Tartışmasız gerçek.

"Bak, ben geri getirelim diye düşündüm," dedi Sy. "Sen ya da bir başkası o kişinin kimliğini tespit edebilsin diye. Sırf anlatmakla tam kimliği belirleyemezsin sandım. Bir çarpıyı hak ediyor, dostum. Duvar'da."

Bu da tartışmasız bir gerçekti.

"Fakat birisini ebedi uykusunda rahatsız etmek..." Johan anında sustu. Başını iki yana sallayıp haç çıkardı.

"Ne var bunda abartacak anlamıyorum," dedi Bart.

"Teşekkür ederim," dedi Sy, her kelimeyi vurgulayarak.

Johan ağır ağır nefes verdi ve gözlerini Sy'a dikti. Sesi hüsranla acıma karışımıydı. "Mesele şu," dedi yumuşakça, "sen bilekliği aldıktan sonra hiç kapı görmedik. Bir tane bile."

Sy kaskatı kesildi. "Bir geçidin parlaması garanti değil ki. Zaten şans eseri. Sırf tesadüf."

"Kötü şans," diye yapıştırdı Johan. "Üstümüze çektin işte. Bilekliği orada bırakmalıydın."

"Hayır," dedi Sy. "Doğru şeyi yaptım. Bir çarpıyı hak ediyor."

Tartışma kuruydu, dönüp dolaşıp yine buraya geliyordu.

"Yeter," diye patladım. "Olan oldu." Sinirim bozulmuştu, gözümü düğmeden alamıyordum.

"Neden yapılma?" diye sordu Bart, meraklı bir sesle. Naifçe.

"Kemikten."

Sy sanki eli alev almış gibi düğmeyi yere attı.

Öne doğru çıktım. Gevrek kemik, kömür kayaya çarptı ve vurup parçalanmadan önce yakaladım.

Johan aklını yitirmiş gibiydi. "Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi! Sy, kötü karmayı üstümüze çekmeye mi *çalışıyorsun?*" İki elini saçında gezdirip diplerinden çekti.

Sy elimdeki düğmeye baktı, ağzı yarı açıktı, Johan da bana doğru döndü. "Kime aitti biliyor musun?" diye sordu, gözleri kocaman açılmış ve kaygı doluydu.

"Ramia," dedim sessizce. "Adı Ramia'ydı."

Sy konuşabildi, ancak gözleri düğmeye kenetlenmişti. "Kemik mi?" diye sordu. "Kim kemikten bir şey oyar?"

"Ramia," dedim.

"Evet, anladım orasını," dedi Sy. "Ama çok pis bir şey dostum."

Omuz silktim. "Ramia kemikten balık oltası da yapardı." *Ve rahatsız edici bir yetenekle insanların geleceğini tahmin ederdi, kendininki de dahil.* Gözlerimi kapattım, bana dair kehanetini zihnimden atmaya çalıştım. "Ben geldikten üç hafta sonra ayrıldı."

"Fazla uzaklaşamamış," dedi Bart, aynı anda Sy da, "Çok kötüymüş," derken.

Birdenbire bileklikten kurtulmak için sabırsızlandım. Elimde ağırlaşmıştı sanki. "Ben bunun icabma bakarım, tamam mı?"

"Gömeceksin, değil mi?" Johan'in gözleri seğiriyordu.

"Kesinlikle."

Johan ayağa kalktı. "Seninle gelirim. Sy, sen de gel." Johan'ın ses tonu Sy'a kaçacak delik bırakmadı. "Kızı biz gömdük, bunu da biz gömmeliyiz. Dua da ederiz." Kısaca Bart ve Miguel'e döndü. "Alınmayın ama sizin ayrılmanız gerek. Thad'le beraber üç kişi oluyoruz ve şu anda teslisin uğuruna ihtiyacımız var."

Miguel hiç ikiletmedi. Tekrar tekrar istavroz çıkararak uzaklaştı. Bart biraz oyalandı, sonra gitti.

Sessizlik içinde yürüdük, Çiçek Tarlası'nı geçip gömme alanına vardık. Johan ve Sy düz taşları kullanarak bir çukur kazdı. Kumaşı kemiğin etrafına bir kefen gibi sardım, sonra deliğe koydum ve Johan minik mezarlığın üstünü toprakla doldurdu. Kumaş gözden kayboldu, Nil kendine ait olanı geri aldı.

Johan belinden ufacık bir keseyi çözerek içinden bir avuç beyaz mercan çıkardı. Her parçayı teker teker toprağa dizip bir haç işareti çizdi.

Hâlâ dizlerinin üstünde oturarak, "Dua edelim," dedi.

Gözlerimi kapatıp Johan'ın derin sesini dinledim.

"Cennetteki Babamız, sana diz çöktük geldik. Bu bileklikği kutsamanı istiyoruz senden. Sahibi Ramia'yı da kutsa

lütfen. Huzur içinde yatsın; ailesine de güç ver. Her neredeyseler, senin gücünden ver. Yüce Baba, lütfen bize yardım et. Lütfen bizi Nil'den koru ve sağ salim eve dönmemizi sağla. Amin."

"Amin," diye mırıldandım.

"Vay anasını, Johan, ölen kıza mı dua ettin, bize mi?" diye sordu Sy ayağa kalkarken. "Bütün dualarını öyle bir araya koyabilir misin?"

Johan omuz silkti. "Zarar gelmez. Yardımı dokunabilir." Gözleri endişeyle kararak bana baktı. "Thad, içimde kötü bir his var. O bilekliği almamalıydık."

Johan, Köy'deki en dindar ve en batıl inançlı insandı. Fakat benim de içimde kötü bir his vardı. Bir ceset bulmak hiçbir zaman iyi değildi ve üstündeki bilekliği almak; hem de *kemikten* yapılma bir bilekliği almak, daha da beterdi sanki. Özellikle de *Ramia'nın* kemik bilekliği. Bizi bekleyen Nil kâbusları aşkına.

"En azından Köy'ün içine geri dönmedi," dedim, iyi bir yan arayarak. "Ayrıca sonunda Ramia'nın da bir haçı oldu."

Johan başıyla onayladıysa da, hâlâ kaygılı görünüyordu.

"Ne tür bir kemikti?" diye sordu Sy. "Sakın insan kemiğiydi deme."

"İnek."

"Eh, o da bir şeydir," dedi Johan.

Tüm dönüş yolu boyunca tek konuşmamız bu oldu.

Köy'ün yamacında Sy lafa girdi. "Görüşürüz," diye mırıldandı. Ardından Havuz'a doğru seğirtti. Johan benimle takıldı.

"Ramia için işaret kazıyacağım," dedim.

Johan başıyla onayladı. "Thad." Sesi sertti. "Bir daha Sy ile çıkmayacağım. Biliyorum, daha yeni ama laf dinlemiyor. Ayrıca Nil'i anlamıyor." Johan durdu. "Ramia'yı bul-

mamızdan yaklaşık bir saat önce, içeri açılan bir kapı yirmi metre ileride yanıp söndü. Bir su aygırı düştü dışarı. Hem de kocaman. Çığlığımla yeterince uyarı almıştık ama Sy panik yaptı. Saklanmak için yerinden fırlarken beslenme desteğini düşürdü ve bil bakalım kim üstüne basıp çiğnedi? Anladın sen, su aygırı. Son iki günlük yiyeceğimiz gitti." Johan vurgulamak istercesine parmaklarını şıklattı. "O yüzden erkenden geri döndük. Sonra bileklik. Yanımıza almamalıydık. Ama Sy dinlemedi."

"Anladım," dedim. "Sy ile konuşurum ben."

"Güzel," dedi Johan. "Belki sen onun gözlerini açabilirsin."

Şüpheli, diye düşündüm. Eğer kemik bileklik-su aygırı ikilisi Sy'ın Nil'in kötü karmasını tanımasına sebep olmadıysa, hangi sözcüklerin bunu doğuracağını tahmin edemiyordum.

"Denerim," dedim. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Duvar'a doğru yürüdüm, Ramia'yı kafamdan atmaya ve Charley'yi bulmaya hazırdım. Doğrudan Ramia'nın eprimiş ismine gidip yanına bir çarpı attım. Ardından, alışkanlık gereği kendi adıma bakış attım. O harfleri kazıdığım an daha dün gibiydi: Tahtayı oyduğumu, sözleşmeyi mühürlediğimi ve rahatlamayla karışık özgüvenimi iyi hatırlıyordum. Garip gerçek şuydu ki, buraya ilk düştüğümde gizliden gizliye halimden memnundum. Tüm baskılardan kurtuluş ve kaçıştı sanki, Nil'i zoraki bir tatil, mecburi sezon arası olarak görmüştüm. Çok geçmeden tekrar dağlara döneceğimi düşünüyordum. Babamla onun hayalleri mi, yoksa benim hayallerim mi savaşına geri dönecektim.

Daha fazla yanılamazdım herhalde. Duvar'ı kirleten çarpılardan anladığım kadarıyla yanılan sürüsüyle insan vardı.

Ramia haricinde. Ölümü konusunda haklı çıkmıştı o.

Gözlerimi kapadım, o anda Duvar'dan ve çarpılardan ama en çok da Ramia'dan tiksindim, çünkü kehanetlerini kafamdan atamıyordum.

Etrafımda dönünce neredeyse Li'yi yere düşürüyordum.

"Ramia." Çarpıyı işaret etti. "Nasıl biliyorsun?" Li boğazını kesme hareketi yaptı eliyle.

"Sy ve John onu bulmuş."

"Hayır. Ramia olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Bilekliğinden." Elimi bileğime doladım. "Kemik taş. Ona aitti."

Li kafasını salladı, tekrar Ramia'nın yeni çizilmiş çarpısma döndü. "Nil deli," diye fısıldadı.

"Thad! Gelen kapı!" Macy ağaçlığın oradan bağırdı. "Sahilde!"

Bıçağı çekerek Macy'ye doğru fırladım. Kabzası hâlâ sıcaktı. Son sürat kumda depar attım, tam içe açılan kapıyı tüm pırıltısı ve göz kamaştırıcı ışıltısıyla görecek kadar yakındım. En iyi ihtimalle saniyeler vardı.

Charley, Sabine ve Natalie benimle kapı arasında duruyordu. Tam ileride Raj bıçağını çekmişti; Samuel ve Rives silahlarını kavradı.

Bıçağımı alçakta tutarak Charley'ye doğru fırladım. Gözleri kapıdaydı. Kapı iki boyutlu bir disko topu misali kumların üstünde ışıldadı ve bir saniyeliğine plaj, parıldayan havaya yansıdı.

Sonra her bir zerresi kararda.

İçinden geçen. Gerildim. *İnsan mı, eşya mı, yoksa hayvan mı?*

Natalie, hafiften Charley'nin önüne doğru çıktı, aynı anda havadan kırmızı bir bulanıklık düştü.

İnsan, diye derinden rahatladım. Bir oğlan. Azı dişli ya

da pençeli bir şey değil. Kapı büzüşüp içine çökerken, göz kırpması gibi yok olurken bıçağımı kaldırdım.

Yavaşlayarak Charley'nin arkasından koştum, tam mırıldanmasını duymaya yetiştim, "Bir çocuk daha."

Konuşmama meydan kalmadan Charley, Natalie'ye baktı. "Yetişkin yok da ne demek? Çocuk olmaması..." Sesi ölçülüydü, özellikle üstüne basa basa konuşmuştu; Charley'nin bu sabah Nil'in parçalarını birleştirirken kullandığı sesi tanımıştım. "Köy'de yok, burada hiç yok öyle mi?"

"Adada yok," dedi Natalie. Göğsüne sardığı kumaşı çoktan sökmüş, çocuğun apış arasına örtüyordu. Çocuk hâlâ baygındı. "En gencimiz Jason, on üç yaşında düştü. Buraya gelen en büyük kişi on dokuz yaşındaydı. Hepimiz aralarda bir yerde düşüyoruz. Bu tip gibi." Kollarını göğsünde kavuşturmuş Natalie başıyla çocuğu gösterdi. "Thad sana anlatmadı mı?" diye sordu Charley'ye, yüzü allak bullak. "Kapılardan yalnızca yeniyetmeler geçiyor."

"Arada bir de bir dağ aslanı," diye mırıldandı Charley.

"Afrika aslanlarını unutma," dedim. "Onlar da çıkıyor."

Başını sertçe yana çevirdi. "Dalga geçiyorsun."

"Yo. Kapıların düzenli aralıklarla Afrika ovalarında yuvarlandığından emin sayılırız."

"Zebra." Charley başını salladı. "Doğru ya."

Rives, Natalie'ye bir kumaş parçası attı. "Harika hamle ikizim. Günümü aydınlattın."

"O halde burada işim bitti," dedi Natalie, Rives'e, göz açıp kapayıncaya kadar kumaşı göğsüne dolayarak. Ancak gözlerini Charley'den ayırmadı.

"Aslanlar, zebralar ve ergenler, vay anasını," dedi Charley gergin bir sesle. Çocuğa gözlerini dikmişti.

Çocuk inledi, ben hariç herkesin dikkatini çekti. Ben hâlâ kaşlarını çatan Charley'ye odaklanmıştım.

"Yanmış mı?" diye sordu Charley. "Yani, kapılar insanı yakabiliyor mu? Benimki öyle hissettirmişti. Çocuk da kızarmış görünüyor."

Şimdi dönüp baktım da, çocuk cidden biraz gevrek görünüyordu. Suratı pancar gibi kırmızıydı, tıpkı saçları gibi. Omuzları da öyle.

"Kapı onu kızartmışsa, bir ilk olacak," dedim. "Bence Nil bronzluğuna erken başladı."

Charley başıyla onayladı. "Zavallıcık. Şimdi neden bu sabahki 'şarkı aynı, sözler farklı' girişine *yalnız* kelimesini eklemediğini anlıyorum. Sanırım herkes yapayalnız ve çıplak uyanmıyor, sadece şanslı olanlarımız öyle."

"Şanslı mı?" Natalie'nin sesi bıçak gibiydi. Bana tek kaşını kaldırdı ve ağzımı oynattım, *henüz değil.*

Çocuk tekrar inleyerek gözlerini kırpıştırdı.

"Hâlâ Charley'ye Nil Adası'nı tanıttığını gördüğüm için, bunu ben alacağım." Nat'in ses tonunda tehlikeli bir tını gizliydi. "Sen istemiyorsan tabii."

"Tamamen senindir," dedim.

Çocuk hızla doğruldu, kumaş üstünden kayıp her tarafı göründü. Kumaşı tekrar önüne çekip şok geçirerek bize baktı.

"Selam," dedi Natalie, kibar ama kararlı lider sesiyle. "Sorun yok. İyisin."

"Hay aksi." Çocuğun gözleri Natalie'ye kaydı fıldır fıldır. "Siz de ne boksunuz be? Ayrıca mayom nerede?"

Çocuğun haline cidden üzüldüm. Charley haklıydı. Anadan üryan plajda belirmek çok beter olmalıydı, bir başına karanlık bir çayırda uyanmaktan kötüydü.

"Giysilerimi mi yürüttünüz?" Çocuk gözlerine inanamıyor gibiydi. "Ve kol saatimi." Kumlarda arkaya doğru geriledi, fakat üstünü örtmeye çabaladı.

"Kıyafetlerini biz almadık." Natalie'nin sesi teskin ediciydi. "Ben Natalie. Biliyorum, şimdi çılgınca gelecek ama buraya uzayda açılan bir solucan deliği aracılığıyla geldin. Giysilerinse yetişemedi. Bir dakika sonra bütün sorularını yanıtlayacağım, söz veriyorum. Ama önce sıcaklık dalgası sana çarptığında neredeydin?"

Çocuk suratını buruşturdu. "Sen nereden biliyorsun?" Aksanı kaba ve sertti. Natalie'ye gözlerini kısıp baktı. "Bana n'aptın?"

"Ben bir şey yapmadım." Nat'in sesinde yine asabiyet duyuluyordu. "Sıcaklık, açılan kapıdandı. Portal yani. Bir solucan deliği seni buraya getirdi. Ama sen neredeydin?"

Çocuk gözlerini kırpıştırdı. "Mikonos'ta. Tatildeydim."

"Tamam." Natalie eski haline dönerek gülümsedi. "Günlerden neydi hatırlıyor musun?"

"Ne günü?" Çaylak afallamış görünüyordu.

"Hatırlamaya çalış," diye nazikçe teşvik etti Nat. "Günlerden neydi?"

Çocuk söyledi ve Natalie başını salladı. "Yıl?"

Natalie tekrar başıyla onayladı. "Peki, sana söylediğim gibi, ben Natalie. Senin adın nedir?"

"Rory."

"Nil'e hoş geldin, Rory."

"Nil mi?" Rory kaşlarını çattı. "Nil hangi cehennemde?"

"İyi soru," dedi Charley.

Rory gözlerini ona çevirdi aniden, bir süre bacaklarını kesti, sonra yukarı çıktı. Dudaklarının kıvrılıp gülümsediğini görünce beynini dağıtma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

"Sen kimsin?" diye sordu Charley'ye.

"Charley. On üç gündür buradayım." Cevabı Rory ile ilgili tüm düşüncelerimi yok etti. Charley günlerin bu kadar önemli olduğunu nereden biliyordu? "Sadece bu kaçıklık

ortamına tek yeni gelenin sen olmadığını bilmek hoşuna gider diye düşündüm," diye ekledi gülümseyerek.

Bilmiyor, diye garip bir rahatlama duyarak düşündüm. *Sadece nezaketen söylemiş.*

Natalie tekrar sazı aldı. "Nil bir ada. Buraya hepimiz senin geldiğin yolla geldik ve hepimiz eve dönmeye çalışıyoruz. Kapılar her iki tarafa açılıyor." Kuru kuru gülümsedi. "Cennete hoş geldin."

"Kahrolası." Çocuk bir Charley'ye bir Natalie'ye baktı, sonra hepimizi süzdü. Heesham ve Rives'i incelerken kaskatı kesildi, bakışları tekrar Natalie'ye dönüp sertçe odaklandı. "Siz beni *geri zekâlı* mı sanıyorsunuz?" Pis pis bakıyordu. "Bu Alis Harikalar Diyarı'nda zırvanızı yutar mıyım sanıyorsunuz? Neyin peşindesiniz? Para mı?"

"Pek sayılmaz." Natalie iğrenir gibi konuşmuştu. "Sana anlattığımız gerçek. Neye inanmak istediğin sana kalmış."

"Hay sıçayım," dedi Rory. "Mayom yok, cep telefonum yok, hangi boka düştüğüm hakkında ya da siz çatlakların ne sikim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok." Parmakları kumaşı o kadar sıkı tutuyordu ki, boğumları beyaz oldu; kir gibi benekler pıtrak pıtrak çıktı. "Siktiğimin masal kahramanı manyakları."

"Dediğim gibi, şu anda Nil'desin," diye yapıştırdı Natalie, "ve burası masal değil, sana o kadarını söyleyeyim. Ayrıca sakıncası yoksa *sik* lafım bu kadar çok kullanmasan olur mu? Sikilmiş sinirlerime dokunuyor." Bunu dedi ve bir hışımla orayı terk etti.

Şoka girdim. Nat'i daha önce ne küfrederken ne de bir çaylağı azarlarken görmüştüm.

"Hemen dönerim," dedim Charley'ye. Ardından Rives'e baktım, küçümseme ve acıma karışımı bir ifadeyle Rory'yi süzüyordu. "Rives, sen ilgileniyorsun, değil mi?"

"Hı hı." Rives başıyla onayladı. "Nat, iyi misin?"

Döndü ve iki gözünün çeşme gibi aktığını görünce ağzım açık kaldı. "Artık dayanamıyorum. İnsanlar geliyor, gidiyor. Arada dangalaklar düşüyor ve Kevin yok." Sesi çatlıyordu. "Yeter. Kaçmak istiyorum. Kevin'ı istiyorum ve eve gitmek istiyorum."

Sinirleri boşalmaya hazır görünüyordu ya da belki de boşalmıştı.

"Biliyorum. Hey!" Yaklaşıp ona sarıldım ama tek elini havaya kaldırdı. "Hayır, iyiyim," dedi, kaydadeğer şekilde sakin bir sesle. "Charley'nin yanına dön."

Charley. İğrenç bir ada rehberiydim. İki kere onu ortada bırakmıştım.

"Ona söylesen iyi olur." Natalie gözlerini kıstı. "Ayrıca şimdi. Bilmeye hakkı var."

"Biliyorum. Sadece ona biraz zaman tanıyordum. Alışması için falan."

Natalie iç geçirdi. "Zaman yok. Biliyorsun." Durdu, ardından tam bir Nat bakışıyla bana sertçe vurdu. "Eğer Charley'ye sen söylemezsen, ben söylerim."

BÖLÜM 16

CHARLEY

13. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Rives denen çocuk Rory'yi alıp götürdü, omzundan tutup yürüttü. Rory dudaklarını büzmüş suratıyla delirmiş bir akvaryum balığına benziyordu ya da belki de sadece güneş yanığındandı.

Tam döndüğüm sırada Thad yeniden yanımda belirmişti.

"Sanırım adada yeni bir rehbere ihtiyacım var," diye takıldım. Yüzü düşer gibi oldu. "Şaka yaptım," dedim. "Natalie iyi mi?"

"Kevin'ı özlüyor."

"Tahmin ettim." Sonra bir şey hatırladım. "Hey, Miguel sana ne gösterdi?"

"Bir dana kemiği."

"Dana kemiği," diye tekrar ettim. "Neden?"

"Gömmem lazımdı."

"Tamam," dedim. "Danaya kötü bir şey mi olmuş? Yani belli ki ölmüş hayvancağız. Ama çok mu kötüymüş?"

"Aslında hayır. Dana bir yamaçtan düşmüştü. Herkes akşam yemeğinde et yedi." Thad sırıttı.

"Hıh." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Sahilde çevreme baktım. Sörfçüler gelmişti. İçlerinden biri Jason'dı, tanıdım, beni Kevin'ın giysilerini çalmakla suçlayan kıvırcık saçlı çocuk. Oğlanlar hindistancevizi futbol topunu atmayı kesmişti; ateşin çevresindeki grup ikiye ayrılmıştı. Havada ağustos ayında Atlanta sıcağı ve nemi kadar ağır bir beklenti asılı kalmıştı.

Derken kafama dank etti: Neredeyse öğlen olmuştu.

"Herkes bir kapı mı arıyor?" diye sordum. "Çıkış kapısı."

"Evet." Thad'in gözleri sahili dolaştı. "Her zaman tam öğlen saati geliyorlar ama tek bildiğimiz bu. Herhangi bir yerden çıkabilirler, fakat hiçbir zaman peş peşe iki gün aynı noktadan değil." Elini saçında gezdirdi, belli ki morali bozuktu. "İğrenç bir şey. Piyangoyu kazanmaya çalışmak gibi."

Kimsenin okyanusu gözlemediği dikkatimi çekti.

"Denizden geldiği oluyor mu hiç?" diye sordum.

"Hayır. Sadece karadan." Thad'den gerginlik dalgaları yayılıyordu resmen.

Heesham bize en yakın durandı, yaklaşık sekiz metre mesafedeydi. Sabine, Heesham'a yakındı, onun da gözleri Thad kadar meşguldü. Diğer iki çocuk; birisi Miguel diye tanıdım, ağaçlığın orada dikildi; diğerleri sağa doğru dağılmıştı. Tam Natalie, Li ile birlikte ağaçlara doğru yürürken rüzgâr havada kaldı, güneş biraz daha yaktı ve her şey çok hızlı gelişti.

Sabine'in topuklarının altındaki kum eridi. Tam arkasında ışıldayan kumlar havaya yükseldi, sonra kumlar döküldü, hafiften dalgalandı ve yanardönerli hava başının üstünden yukarı esnedi. Rory'yi buraya getiren kapıyı hatırlayıp anında aradaki farkı gördüm. Bu kapı, kırmızı kayalık arazidekiler gibiydi: Daha şeffaf, daha az yansımalıydı; bir aynadan çok cama benziyordu ve bu kapı yerden

yükselmişti, oysaki Rory'ninki havanın ortasında anında açılıp düşmüştü. Bu dışarı açılan bir kapıydı. Ve tam Sabine'in arkasındaydı.

Kapı hâlâ yükseliyordu ki, Heesham bağırdı, "Sabine! Koş!"

Diğer sesler: "Li! Kapı!" Koro oldular, "Li! Li!"

Büyük bir şaşkınlıkla Sabine'in kapıya doğru değil, kapıdan *uzağa* sıçradığını gördüm. Aynı anda Li, Natalie'den koştu, Sabine'e doğru son sürat koştu. Sabine kıvrılıyor; Li koşuyordu. Dalgalanan hava öne doğru yuvarlanıp Sabine'in üstünden geçti. Sabine çığlık attı, vücut hatları dalgalanıp soldu, kapı kendi içine çöküp yok oldu; ve gitti.

Sabine de öyle.

Li bir buçuk metre ötede kalakaldı, beti benzi atmıştı.

Heesham yaralı bir ayı gibi bağırıp tuhaf sessizliği cam gibi kırdı. Suratında öfkeli çizgiler derinleşerek okyanusa doğru yürüdü, denize küçücük bir şey fırlattı. Düşmesini beklemeden hızla koşmaya başladı plaj boyunca. Tek başına.

Ortamdaki hava değişimi şoke ediciydi.

Kimse tebessüm etmedi. Kimse kahkaha atmadı. Heesham dışında kimse kılını bile kıpırdatmadı. Sadece Nil üstünde çıplak bir çocuk gökten düşebilirdi ve kimse gözünü bile kırpmadan dururdu. Ancak kapı Sabine'i yuttuğunda herkes şoka uğramıştı.

Thad'e döndüm. "Sorun nedir? İnsanlar neden Sabine adına sevinmiyor? Ona kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece... Li o kadar uzun süredir burada ki, o kapı onun olmalıydı. Artı Sabine bizim için büyük bir kayıp." Thad başını sağa sola çevirdi. "Çok büyük bir kayıp."

Miguel ve henüz tanışmadığım sarışın bir çocuk yürüyerek yaklaştılar. Sarışının suratı hiddet ve mağlubiyet karışımıydı; tıpkı Heesham gibiydi ama farklıydı. Daha az sinirli, daha çok hayalkırıklığı içindeydi.

"Thad," dedi, nereye ait olduğunu saptayamadığım bir aksanla, "görüyorsun ya! En iyi şifacımız, gitti." Çocuk parmaklarını şıklattı, ardından saçını kökünden çekti. Gözleri çakmak çakmaktı. "Sy çekti bunu üstümüze. Onunla konuş. *Gözünü* açsın."

Thad iç çekti. "Duydum, Johan. Denerim."

Çocuk biraz yatışır gibi başını salladı.

Miguel öfkeli çocuğa kafasını çevirdi. "Hazır mısın, amigo?" Çabucak üçe kadar sayıp son sürat tabanları yağladılar.

"Bütün paramı Johan'a yatırıyorum," dedi Thad. Ot gibi bir sesle konuşmuştu.

"Senin paran yok ki," dedim. "En azından burada."

"Hayır, yok." Sesi hâlâ duygusuz, tonlamasız halde yarış yapan çocukları seyretti Thad.

"Thad, bana bak." Dikkatini çektim. "Herkes Li'nin kapıya yetişmesini istiyor demiştin. Ona ait olmalıydı dedin. Ne demek bu?"

Thad tekrar çocuklara döndü ancak yüzünden bir gölge geçti, günün parlaklığı ve aydınlığıyla taban tabana zıt, ruh-daraltan bir karanlık.

"Hadi," dedi, "gel biraz yürüyelim."

Hareket etmedim. "Hayır. Yürümek istemiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Üstelik de hemen şimdi."

Thad altın rengi saçları gözlerinin içine düşerek bana baktı, yüzü sımsıkı kapalıydı. Ardından iç çekti, ifadesi az önce Johan'da gördüğüm gibi bir mağlubiyete dönüştü. "Haklısın. Bilmen lazım. Ben sadece..." Başını sağa sola salladı, esprisiz bir kahkaha attı.

"Sadece ne?" diye sordum.

"Salakça davranıyordum. Kaçınılmazı ertelemeye, bir dakikalığına öyle bir şey yokmuş gibi yapmaya çalışıyordum. Ama var işte."

"Ne var?" Sabrım taşarak kaşlarımı çattım.

"Ada." Thad iç çekti. "Tamam, işte durum şu. Buraya ergenlik yıllarındayken, on üç on dokuz yaş arası bir yerde geliyorsun. Bir yılın var. Ya bir kapı yakalarsın ya da..." Durdu, safir gözleri alevler içindeydi, kendisi tutuşacak zannettim.

"Ya da?" diye bastırdım.

"Ölürsün."

Masavi gökyüzü hâlâ bulutsuzdu, turkuaz okyanus yavaş yavaş beyaz kumsala vuruyordu, fakat manzara birden çarpıklaştı. Thad'in sözleri kafama dank ederken yamuldu.

"Ne demek ölürsün?"

"Ölürsün demek." Thad'in ses tonu ağırdı; o ateş sönmüştü. "Adeta herkesin kişisel bir geçiş kapısı var, o zaman boyunca Nil'e geçiş kapısı açık duruyor. Her zaman bir yıl. Tamı tamına üç yüz altmış beş gün. Eğer o pencereyi kaçırırsan, işin bitiyor."

"Ne demek işin bitiyor? *Ölüyor* musun? Nasıl?" Hayatım boyunca hep ayrıntıları irdeleyen bir insan olmuşumdur ve bunlar çok önemli göründü gözüme.

"Orasından tam emin değilim. Şu ana kadar son günlerinde hiç kimsenin yanında olmadım, çoğu kişi o zaman gelince tek başına Arama'ya çıkar. Ardından ya kıyafetlerini ya da cesetlerini buluruz." Thad hasta gibiydi. "O yüzden sana günleri sordum, çünkü takip etmek çok mühim."

"Tik-tak," dedim, hızlıca zihnimden hesap yaparak.

"İyi misin?" Thad beni yakından inceliyordu.

"Harikayım. On sekiz yaş zaten çok abartılıyor."

"Sakın bana pes ettiğini söyleme." Şoka girmişti.

"Dalga geçiyordum. Önümde hâlâ üç yüz elli iki gün var." Thad'e baktım. "Ya sen? Kaç günün kaldı?"

Thad yamuk yumuk sırıttı. "Seksen altı. Ama sayan kim?"

Ben. Em direksiyonun arkasında kanlar içinde korkusu içime saplandı tekrar. Nil Adası'nı Thad'siz hayal edemiyordum ama daha fazlası vardı. Daha derin, daha ham, anlayamadığım ya da beklemediğim bir şey, sadece *hissettiğim* bir şey vardı.

Ben.

BÖLÜM 17

THAD

279. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

"Ben," dediğine yemin edebilirdim.

Belki dudaklarını okumuştum ya da belki de duymak istediğim buydu. Ona gerçeği açıkladığımda altın rengi gözlerinden dehşet geçti; ve içimde bir şeyler gitti. Kırılmadı ama teslim oldu. *İstek* geldi içime.

Savaşma isteği.

Kalma isteği.

Charley ile olma, tanımadığım ama istediğim, aylardır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim, bu kızla olma arzusu. Ayaklarım Nil toprağına bastığından beri ilk kez, buradan ayrılmaktan çok istediğim bir şey vardı: Zaman. Sınırsız zaman, bana yeniden yaşadığımı hissettiren kadını tanımak için zaman. Tam o anda Nil'den gene nefret ettim, çünkü bana elimden kapabileceği ya da daha beteri, kendine saklayabileceği bir şey vermişti.

Yutkundum, duygularımın çağlamasıyla savaştım, ardından müthiş bir suçluluk çöktü. Charley'yi kandırdığım için nefret duydum. Belki düpedüz yalan söylememiştim ama ona en başmdan tam gerçeği açıklamamıştım. Tam bir Bart hamlesiydi.

"Üzgünüm, Charley." Kendimi sümük gibi hissediyordum.

"Az önce üzgünüm Charley mi dedin?" Sanki artık ölümden bahsetmediğimize sevinir gibi gülerek aydınlandı yüzü. "Sanki bunu daha önce hiç duymamışım gibi. Neden özür diliyorsun?"

"Sana daha önce açıklamadığım için. Söylemedim çünkü insan bir kere öğrendi mi, sürekli günleri saymaya başlıyor ve hiç durmuyorsun ama bahane değil bu. Sana bu sabah söylemem lazımdı." Yüzünü taradım, tam olarak nerede durduğumu anlamaya çalıştım.

Bir dakikalığına çok uzaklarda gibi göründü. Ardından bana gülümsedi, gözleri sıcacık ve berraktı. "Sorun değil," dedi. "Söylememene sevindim sayılır. Hey, hâlâ yürüyüşe var mısın?"

Alnı dimdik duran, hayatımda tanıdığım bütün kızlardan daha nefes kesici ve sessiz bir mücadeleyle dolu Charley'ye bakınca ağzım kulaklarıma vardı. "Artık değil. Hakkımı sonraya saklayabilir miyim?"

Charley afallamıştı. Ancak hepsinden öte, yorgun görünüyordu.

Kıkırdadım. "Pestilin çıkmış gibisin. Bence tam şu anda sahilde uzun bir yürüyüş en çok ihtiyacın olan şey değil. Seni geri taşımak zorunda kalabilirim."

Bana ters ters baktı. "Senden kimse beni taşımanı istemedi."

"Doğru. Hey, gene olsa yaparım. Ama sana bir şey göstermek istiyorum." Nil Adası'nın çirkinliğine tezat oluşturacak bir şey, Charley'nin seveceğini düşündüğüm bir şey.

Köy'den, sonra da ağaçlık alandan geçtik.

"Yani plajda yürüyüş yapamam ama ormanda bir gezintiye uygunum, öyle mi?" diye sordu Charley. Yüzü solgundu, gözümden kaçmadı; ya da hoşuma gitmedi.

"Yakında. İki dakika en fazla ama bir atıştırmalık iyi giderdi." Durdum, kıza mola zamanı verdim. "Sence?"

"Harika," dedi, siyah bir taşa oturup. "Benim canım fıstık ezmeli ve reçelli sandviç, cips ve Snickers çekti. Yanında da bir Sprite." Konuşurken eli yine kafasına gitti.

"Ananasa ne dersin?" Heybemin içinden meyveyi çıkardım. "Snickers'a yakın sayılır. Çikolatasızı, karamelsizi, fıstıksızı ve nugasızı." Bıçağımla ananası ikiye kestim, her bir yarının ortasını oydum. Yarım ay şeklinde bir dilim kestikten sonra sarı meyveyi bıçağımın ucuna takıp Charley'ye uzattım.

"Vay be," diyerek meyveyi bıçağımın ucundan aldı. "Bu kullanışlı aleti nereden buldun? Ben zavallı bir ananası lav taşıyla deşmiştim. Pek hoş olmamıştı."

"Baraka. İçeride bir yığın bıçak var. Çoğu ahşap. Tahmininden daha güçlüler, arada birkaç sert metal de var bunun gibi. Bizden önce gelen birileri yapmış. Bizim işimiz onları bilemek ve kaybetmemek." *Tekrar sağ ol, Bart.* Arama'ya giderken en büyük aleti al ve elin boş geri dön. Daha sonra Bart'la konuşmayı kafamın bir köşesine not ettim, Sy'ı da. Sonra Charley'ye dikkatimi verdim.

İkimiz sessizce yedik, kabukları ormana atıp parmaklarımızdan akan suları yaladık.

"Hayatımda yediğim en nefis Snickers." Charley gülümsedi. "Sağ ol."

Kahkaha attım. "Dur bekle. Daha güzeli geliyor."

Rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Üstümüzde mavi gökyüzü parlıyordu, ağaçların arasından çıkınca karşımızda rengarenk bir çayır bulduk: Morlar, maviler, pembeler, kırmızılar, sarılar ve bir sürü beyaz. Renkler rüzgâra eşlik ederek hafifçe sallanıyordu.

"Burası Çiçek Tarlası," dedim. "Ne tür çiçekler olduklarını bilmiyorum ama."

"Olağanüstü," dedi Charley kısaca.

Bir dakika için sadece öylece dikildik orada. Her zamanki gibi gözlerim en parlak beyazlığa kaydı. Tarlada değil ama sağ tarafta, yukarıdaki, dağın zirvesindeki. Doruğu beyaz kaplamıştı, buzlu güzellikle dolu bir şekerleme gibiydi. Ağzım sulandı; karın tadını alabiliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi bıraktım, içimde hastalıklı bir telaş duydum. Adada en sevdiğim nokta burasıydı, aynı zamanda en nefret ettiğim.

Derken rüzgâr fısıldadı, gözlerimi açıp Charley'ye baktım.

Gözlerini tarlaya dikmişti Charley. Esinti saçıyla oynuyordu, etrafına savuruyor, uçlarıyla omzunu gıdıklıyordu. Başı bir yana eğilmişti, yüz ifadesi garipti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bana bakıp gülümsedi. "Hiç. Bana burayı gösterdiğin için teşekkürler." Ancak tekrar tarlaya döndüğünde o garip ifade yeniden oluştu. Okuyamadığım için kafama takıldı.

"Charley, sorun nedir?"

Charley kahkaha attı, *her şeyi* ifşa eden muğlak bir ses çıktı. "Çok komik," dedi, hâlâ Tarla'yı seyrederek. "Burada her şey çok güzel. Fazla güzel. Gerçek değil gibi sanki. Gerçekten de değil zaten."

"Ah, gerçek ama," dedim.

Hayır anlamında başını çevirdi. "Hayatımda bu kadar güzel bir yer görmedim. Siyah kum plajı, Kristal Havuz. Çiçek Tarlası. Kızıl lav arazisi bile kendince tuhaf havasıyla güzel. Ama gerçekten gerçek değil. Çünkü üç yüz elli iki gün sonra yok olacak, değil mi?" Charley bana döndü, bakışları hayalet görmüş gibiydi.

Dış yüzeyin ışıltısı sönmüştü. Charley için Nil Adası'nın maskesi tamamen düşmüştü artık.

***

Aynı gün öğleden sonra Rives'ı kenara çekip ona Charley'nin bulduğu kafatasından bahsettim.

"Miguel, Heesham, Nat ve başka istediğin herkesi yanına al. Siyah Koy'a gidip bulmaya çalışın. Bulursanız kimlik saptamaya çalışın. Bir bileklik ya da kolye arayın. Herhangi bir şey." Bir torba dolusu beyaz çakıl taşı verdim eline. "Sonra da gömün."

Rives başıyla onayladı. "Tamam, abi."

Rives yürüyüp giderken kafatasını düşündüm. *Buradan ayrılabiliyor muyuz?* Charley altın rengi gözlerinde kaygıyla sormuştu. *Herkes ayrılıyor eninde sonunda,* diye cevap vermiştim. Doğruydu. Ancak canlı mı, cansız mı başarırsın, orası ayrı meseleydi; cevap Ada'ya kalmıştı.

Nil deli, demişti Li.

O kadar haklıydı ki. Üstelik şu anda tam da görmeye ihtiyaç duyduğum kişi oydu.

BÖLÜM 18

CHARLEY

13. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Natalie saçımla oynarken yatağa oturdum. Günün en son gerçeküstü Nil ânı yaşanıyordu. Daha az *Survivor*-vari, daha çok *Amerika'nın Yeni Top Modeli*'nin ada versiyonu gibiydi ama kendimi uzaydan gelmiş gibi hissediyordum.

Natalie'nin kulübesinin dışında alacakaranlık çöküyor, fener ışığı gibi titreşiyordu. Günün son ışıklarını kullanarak Natalie adaya uygun bir topuz yapıyordu saçıma, işine o kadar odaklanmıştı ki ağzını bıçak açmıyordu, gerçi içimden bir ses düşüncelerinin saçımdan daha önemli bir noktaya odaklandığını söylüyordu. Çiçek Tarlası'ndan döndüğümden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Moralini düzeltmek için ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü işin aslı, kendim de havalara uçmuyordum.

Seksen altı gün.

Üç yüz elli iki gün.

Seksen altı gün.

Rakamlar beynimin içinde neon tabelalar gibi yanıp sönüyordu. *Bir kere öğrendin mi, günleri saymaya başlıyorsun ve hiç durmuyorsun.* Thad haklıydı. Ancak kafama mıhlanan *onun* günlerinin sayısıydı. Seksen altıya kıyasla, üç yüz elli iki sanki bir ömür gibiydi.

"Natalie." Aniden dönmemle tarağı burnuma çarptı.

"Affedersin!" Kaç saattir ilk kez gülümsediğini görüyordum.

"Dinle, Thad bana günlerden bahsetti."

"Biliyorum. Mecburdu." Sesi sertti.

"Merak ediyordum. Senin kaç günün kaldı?"

"Otuz üç."

"Otuz üç mü?" Yerimden fırladım. "Neden Arama ekibinde değilsin?" Bildiklerime dayanarak dışarıda hava dalgalanmaları avına çıkmış olmalıydı, burada oturup saçımı tarıyor değil.

"Evet. Ama Kevin ayrıldıktan sonra ben biraz ipin ucunu kaçırdım. Başardı mı, başarmadı mı öğrenmek zorundaydım ve adadan ayrılmaya korktum, haberi kaçırmaktan korktum ya da şeyi öğrenmekten..." Durdu, boştaki eli bileğindeki kabuk bilekliği yokladı. "Yarın sabah yola çıkıyorum. Az önce Thad'le ekibimi netleştirdik."

Thad. Seksen altı günü kalmış, bana ve belli ki herkese; mesela Arama'ya çıkmak için o kadar da can atmayan Natalie'ye, bakmakla meşgul Thad.

"Gitmek istemiyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"İstiyorum. Ama bugün gerçekler tokat gibi yüzümüze indi, biliyor musun? Bir kapı yakalamanın ne kadar kaypak olduğunu hatırladık. Sabine gitti ve burada saçını kestirmesine gerek olacak kadar uzun bile kalmamıştı. Öte yandan Li duruyor, iki haftası kalmış." Bilekliğini o kadar hızlı çeviriyordu ki, kabuklar cildinde iz bırakıyordu. "Başaramayabilirim Charley," diye fısıldadı. "Kevin'ı bir daha hiç göremeyebilirim. Garantisi yok. Burada öyle."

"Hiçbir yerde yok ki," dedim. "Ama öyle düşünemezsin."

Bilekliğine gözlerini dikti.

"Natalie, nasıl hissettiğini bilecek kadar uzun zamandır burada değilim, numara yapacak halim yok. Ama Kevin başardı, sen de başarabilirsin. Pes edemezsin. Otuz üç şansın var ve kaç ikili kapı açılacak diye hesap edersen, kim bilir daha kaç tane, üçlü ve dörtlüleri saymazsak üstelik. Ama denemezsen, hiçbirini yakalayamazsın."

Şimdi kafasını kaldırıp baktı. "Dörtlü mü?"

"Hı hı. Buradaki ilk günümde görmüştüm. Demek istediğim, pes etme. Ne Kevin ne kendin hakkında. Benim için de, tamam mı? Bana biraz ablam Em'i hatırlatıyorsun; pes etmezsen." Elini sıktım ve tezahürat yapma konusunda ne kadar işe yaramaz olduğumu hatırladım. *O yüzden senden hayatta ponpon kız olmaz,* diye düşündüm. *Hem o hem de bir seksen boyun.*

Bana o kadar şevkle sarıldı ki, sanki Em'in ruhuna bürünmüştü. "Teşekkürler Charley. Kev'in giysilerini iyi ki sen buldun." Durdu. "Kıyafetlerle beraber başka bir şey bulmadın, değil mi?" Gözlerinin içinde parlayan umut kıvılcımı, Natalie'nin gayet sıradan ses tonunu yalanladı.

"Sadece sandalet. Niye ki?" Thad'in öğleden sonra anlattıkları kulağımda çınladı. *Bizim görevimiz onları bilemek ve kaybetmemek.* "Ah, bıçaktan mı bahsediyorsun? Onu mu kaçırdım?"

Natalie allak bullak oldu. "Bıçak mı? Yo. Hiç ya." Sonra bana altıncı sınıfta kahkül kestiğimde annemin attığı eleştirel bakış benzeri bir bakış attı. "Eh, saçını bu gece bitirmek istiyorsak, işe koyulmalıyız."

Otuz dakika sonra Natalie, "Oldu," diye duyurdu.

İki ince çubuk kullanarak saçımın bir kısmını kendince son moda bir model yapmıştı. Gerisi de sırtımdan aşağı iniyordu. Ardından kömürle gözlerimi boyamış ve nar tadında bir şeyle dudaklarımı parlatmıştı. Bir adım geri atıp kanvasını inceleyen bir ressam misali beni süzdü. "Şahane

görünüyorsun. Ten rengin için adam öldürebilirdim, bacaklarını saymıyorum zaten. Tek şey eksik." Tek parmağını kaldırıp sırıttı. "Buldum." Öne uzanıp yatağının kenarındaki çelenkten tek beyaz çiçek koparıp kulağımın arkasına soktu. "İşte," diye kafa salladı. "Saçında çiçekten taçlar olmaz, senin için fazla karmaşık. Ama bu," çiçeği düzeltti, "mükemmel."

Gözleri kıyafetlerime kaydı ve kaşlarını çattı. "Eh, en azından temizler. Anthropologie'ye uğrayıp sana bir şeyler alamam ya zaten! Ama üstündekileri daha iyi oturtabilirim." Natalie göz açıp kapayıncaya kadar üstümdeki askılıyı düzeltti; sırtımdaki o rahatsız kumaş potluğu yok oldu. Ardından eteğimi yeniden bağlayarak birkaç santim kısalttı.

"Çekiştirmeyi bırak Charley." Kumaşı tutan elimi yakaladı. "Sandığın kadar mini değil. Artı, bir kere geliyoruz şu dünyaya." Kendi sözleriyle gafil avlandı. Kasıldığını gördüm, gözlerini kapayarak kendiyle savaştı.

Bu kez ona sarıldım.

"Natalie, sorun yok. Başaracaksın."

Bir dakikalığına bana sıkıca sarıldı. Ardından bırakıp gözlerini sildi.

"Tamam, bu kadar sulugözlülük yeter," dedi. "Yoksa kömürlerimiz akacak ve çok uğraştım." Gülümseyerek çiçek tacını boynuna astı. Ardından sanki daha önce defalarca yapmış gibi, küçük bir kâsede duran minicik çiçek goncalarından bir avuç alıp üç saniyede saçına taktı, çilek sarısı tutamların arasında inci gibi durdular. "Teşekkürler Charley. Burada olmana çok seviniyorum, gerçi burada olmana çok da üzülüyorum." Gülümsedi, gerçek bir Natalie gülüşüydü.

"İşinizi bölüyor muyum?" Kapıda duyduğum bir sesle içim hop etti.

"Her zaman," diye azarladı Natalie, Thad'se sırıtıyordu. "Ama hiç çekinme." Bana bakıp göz kırptı.

Thad içeri doğru girdi ve A şeklindeki yanları açık kulübe birden bana çok dar geldi.

"Selam," dedim.

"Selam." Thad bana gülümseyince bir an nefessiz kaldım. Aynı çıplak göğüs, aynı sert karın kasları, omuzlarına değen aynı altın rengi saçlar. Her zaman boynundaki ip kolyeyi takmıştı, fakat bu gece teniyle karışan tek bir karamel rengi kabuk vardı ucunda; yemin ederim daha önce orada bir kaya parçası duruyordu. Bakışları beni taradı, bacaklarıma takıldı.

"Çok şey olmuşsun," Yutkundu, "kıyafet kıtlığında gibi."

"Sahi mi?" Alnım açıktı, eteği çekiştirmemeye kararlıydım. "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle. Nasıl düzeltileceğini biliyorum." Ellerini arkasından çekip parlak yeşil bir asma dalıyla örülmüş, beyaz çiçeklerden bir kolye uzattı. Sade ve göz alıcıydı.

"İzin verir misin?" diye sordu. İlk kez emin değildi.

Sadece başımla onayladım.

Thad yaklaştı. Birkaç santim dibimde, hindistancevizi ve meyvemsi bir şey kokuyordu. Nazik bir hareketle çiçekli kolyeyi başımdan geçirdi. "Bir kıdemlinin yeni gelenleri karşılaması gelenektir. Georgialı Charley, Nil Köyü'ne resmi bir hoş geldin olarak düşün bunu." Mavi gözleri oyuncuydu. "Bunu en son söylediğimde bilincin kapalıydı."

Dünkü sisli anları yeniden gözden geçirmeye çalışırken çiçeklerin serin hissini tattı tenim. Thad, saçlarımı kaldırıp çiçek kolyesini omuzlarıma yerleştirdi ve bu beni şimdiye döndürdü.

"Umarım kalırsın." Thad mırıldandı, sonra sanki çok yanlış bir şey demiş gibi yavaşça gözlerini kapattı. "Köy'de

yani. Tek başına gidip kapı avına çıkmaman anlamında." Gözleri bana kenetlendi.

"Tek tabanca adayı keşfe çıkmak gerçekten kötü bir fikir gibi," dedim dürüstçe. "Aslanlar, kaplanlar ve zebralar, unuttun mu?" *Ve sen yoksun.*

Thad sırıttı. "Resmileştirmek ister misin? Ada stili küçük bir grafiti oymak?"

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"İsim Duvarı. Beni takip et." Elimi tutup beni kulübeden dışarı çıkardı.

Thad'in elinin benimkini sarması hissi çok hoşuma gitti. Uyanmayı bekler gibiydim, tam benim zevkim için biçilmiş kaftan, yakışıklı ada rehberiyle ilgili değişik rüyamı hatırladım. Saçlarımı tarayan, elimi tutan; hepsi beni buraya getiren o saçma sapan cuma yolculuğu kadar gerçeküstüydü. Bu anın tatlılığı beni azıcık korkuttu. Ya da belki de çok. Anlayamayacak kadar derine batmıştım.

Thad durdu. Dönüp bana bakarak dedi ki, "Sana söylemeyi unuttum. Göz kamaştırıyorsun." Sesi boğazına takıldı. "Nil Adası'ndaki her şeyden daha güzelsin."

"Gözlerin iyi görüyor mu?" diye sordum. İltifat konusunda berbattım, özellikle de bana imkânsız görünüyorsa.

Kahkaha attı. "Mükemmel." Elimi çekip, "Hadi," dedi.

Ateşin yandığı halka hafif hafif tütüyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Meşaleler yakılmıştı, plajdan kahkaha ve müzik sesleri geliyordu, ancak burada, yukarıda, sadece Thad ve ben gece havasma sarılmıştık.

Duvar'a ulaştığımızda Thad elimi bıraktı, sıradışı bir boşluk oldu elimde.

Ananas doğrayıcısını çıkardı ve yavaş, güçlü vuruşlarla adımın ilk beş harfini kazıdı. Sonra durdu. "Nasıl bitiriyoruz... *i-e* mi, yoksa *e-y* mi?"

"*E-y*," diye cevap verdim.

Kıkırdadı. "Doğru ya."

"Ne demek bu şimdi?"

Thad *y*'nin kuyruğunu tamamladı ve ismimin üstüne üfledi. Hiç dönmeden konuştu, "Çünkü adının yalan anlamına gelen *lie* diye bitmesi hiç uygun olmazdı. Sen Nil üstünde ya da dışında tanıdığım en gerçek kızsın."

Ne cevap vereceğimi bilemedim.

Thad parmaklarını ahşapta sürttü, adımın üstünde kalan en son parçacıkları da silkeledi. Yedi harf, sonsuza dek kazınmıştı, yanında bir boşluk bırakılmıştı. Doldurmak istesem de istemesem de, 352 gün sonra benim noktam artık boş durmayacaktı. İki isim tepede, yeni kazınmış bir artı işareti Sabine'in adının yanındaydı. Diğer noktalar benimki gibi boştu. Fakat içimi ürperten çarpı işaretleriydi. Duvar'ın dört bir yanına dağılmışlardı, bana arabayla gezerken yolun herhangi bir yerine bırakılmış haç işaretlerini; yol kenarında ölmüş birini gösteren işaretleri, hatırlattılar. Basit ve akıldan çıkmayan.

Thad'in adının yanındaki boşlukta iki çarpı vardı, ikisi de tanımadığım isimlerin yanındaydı.

"Çarpı işareti tahmin ettiğim anlama mı geliyor?" diye sordum, çarpılara bakarak. "O insanlar kurtulamadı?"

"Hı hı," dedi Thad. Bana döndü, gözleri yalvarıyordu. "Ancak şu anda bunu düşünmeyelim. Bu gece olmasın. Lütfen?"

"Bu gece olmasın," diye fısıldadım, dudaklarımdan dökülen yalanın ağırlığını hissederek. Çünkü Thad'in isminin yanındaki, sanki onu yutmaya hazırlanan çarpıları düşünmeyeceğime söz veremezdim. *Seksen altı gün.*

Kendimi zorlayıp 'şu anda' kısmına odaklanmaya çalıştım: Şu anda Thad buradaydı.

"Teşekkürler," dedim.

"Ne için?"

"Adımı kazıdığın için. Ve bunun için." Çiçekleri ezmemeye çalışarak çelenk kolyeme dokundum.

"Bir şey değil adı *e-y* ile biten Charley." Thad çatlak sesle konuşmuştu. Güzelce güldü ve ağzım kurudu. "Bir Nil Gecesi'ne hazır mısın?"

"Hazırım," diyebildim.

"Buyurun o zaman," diyerek önden gitmemi işaret etti.

Plajdaki toplanma bana eski moda bir Hawai festivalini anımsattı. Disney World'deki Polynezya evine girmiştim, bulabileceğiniz en yapay Hawai dekoruydu. Fakat buradaki gerçekti. Kumlara bir çukur kazılmıştı, ortası kömür ve bildiğimiz koca bir domuzla çevriliydi. Siyah taşların sardığı bir şenlik ateşi yanıyordu. Ateşte balık ve yengeçler kızarıyor, yengeçlerin yakınında yer elmaları pişiyordu. Julio biraz daha tatlı ekmek yapmıştı; derme çatma bir masada kâselerce ananas ve mangonun yanında duruyordu.

Kızlar çiçekten çelenk kolyeler ya da saçlarına çiçekler ya da her ikisini de takmıştı. Bazılarında deniz kabuğu, fıstık ve tanımlayamadığım cisimlerden yapılmış kolyeler vardı. Bazıları erkekler içindi. Bazı kolyeler eşti; çoğu değildi.

Ve müzik çalıyordu. Asyalı bir çocuk kırmızı boruları öttürüyordu. Teninden de kara devasa köpekbalığı dişi kolyesi takmış, siyah saçlı çocuk Samuel eskimiş ve yıpranmış görünen bir dizi davula vuruyordu. İki uzun saç örgülü, çilli bir kız, *Jillian* diye hatırladım, yanında oturmuş, ilkel bir gitar tıngırdatarak şarkı söylüyordu.

Geçitten düşüp ortalığı bombardımana tutan fevri çocuk Rory gruptan ayrı duruyordu. Bir ağaca yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, izliyordu. Karanlıkta bile yanık tenli ve temkinli görünüyordu.

Natalie bana hindistancevizi kabuğu kupa uzattı, ardından bir tane de Thad'e verdi. "İçkiler benden," dedi gülerek.

"Teşekkürler." Bir yudum içtim ve dün tattığım meyvemsi suyun aynısını buldum. "Nefis."

Çocuğun teki gelip kolunu Natalie'nin omzuna attı. Thad kadar uzun boyluydu, en sevdiğim latte rengi tenli ve sararmış rastalıydı, hemen tanıdım onu: İlk sahilde koşarken gördüğüm atletik çocuktu, Rory'yi alıp götüren çocuk. Ancak mümkün değil, adını çıkaramıyordum.

"Merhaba Charley." Sırıttı. Gözleri çarpıcı derecede açık renkti. "Tanıştırılmadık. Ben Rives. 'Rivz' diye okunuyor ama Duvar'da R-i-v-e-s yazılıyor, bakarsan yani." Göz kırptı. Rives'in gülüşü bulaşıcıydı; beni rahatlattı. Natalie'nin, kolunu omzundan atmaması da öyle.

"Memnun oldum, Rives," dedim, gülümseyerek.

"Bu koşullar altında da olsa." Rives'in iyice ağzı kulaklarına vardı.

Natalie, Rives'e sokuldu, daha da ufak tefek göründü. "Charley, bu çocuktan uzak dur. Tam bir baş belasıdır."

Rives öfkeden köpürmüş gibi yaptı. "Ne? Nat, yavrum. Sevgin nereye gitti?" Kollarını ona sardı, sıkıca kucakladı kızı.

Natalie kahkaha attı. "Seni sevdiğimi bilirsin, ikizim. Ama Charley'yi korumak zorundayım."

"Nat haklı," dedi Thad, "Rives'e dikkat et." Ancak aynı Natalie gibi Thad de gülüyordu.

"Tamamdır," dedim. "Ada tehlikeleri listeme eklerim."

Rives ıslık çaldı. "Pohpohlanmak gibisi yok." Natalie'nin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra onu bıraktı. "Daha sonra, ikizim." Şeytan gibi sırıtıp, "Görüşürüz, Charley. Thad," dedi.

"Görüşürüz dostum," dedi Thad.

"İkizler olarak birbirinize benzemiyorsunuz," dedim Natalie'ye, Rives yürüyüp giderken.

"Öyle mi?" Sonra kahkahayı patlatıp koptu. "Doğumgünümüz aynı. Tuhaf bir Nil-tesadüfü." Omuz silkti, arkasından suyu içti. Rives acaba ne zamandır burada diye merak ettim. *Natalie'yle can ciğer kuzu sarması olacak kadar uzun*, diye düşündüm. Thad'le de.

Thad tam yanımda ıslık çalıp herkesin dikkatini çekti.

"Bardağınızı alın, millet." Herkesin yerleşmesini bekledi. "Önce kurtulmayı başaran Kevin'a. Şerefine, kardeşim." Thad kupasını kaldırdı ve "Kevin'a!" bağırışları yükseldi. "Ve burada olduğu sürece bize şükredeceğimiz bir sürü şey öğreten, gitmesine rağmen bilgileri hâlâ işimize yarayacak Sabine'e." Bardağını kaldırdı. "Sabine'e!" Sabine'in adı gecenin içinde yankılandı ve kadehler kalktı.

"Ayrıca Charley ve Rory'ye hoş geldiniz. Burada olmanıza sevindik, gerçi burada olmanıza üzüldük." Kadehini bana kaldırıp gülümsedi. "Şerefe."

Kalabalık dağıldı; sadece ikimiz kaldık, aramızda birkaç santim vardı ve yayılan sıcaklığın, ateşle alakası yoktu.

Thad içeceğinden bir yudum aldı, ardından gruba doğru geri döndüğünde tebessümünden eser yoktu. "Bazılarınızın duyduğu üzere, Baraka dün gece yine tarumar edilmiş. Hiçbir şey alınmamış, sadece dağıtılmış. Fakat malzemelerimizi kaybetme lüksümüz yok, Baraka'ya nöbetçi koyduk."

Thad'in sözlerinin satır araları okunursa bir uyarı olduğu anlaşılıyordu. *Eğer aramızdan biriyse, onu yakalayacağız.* İlk kez herkesin Köy'e çok da bayılıyor olmadığı kafama dank ediyordu.

Thad konuşmaya devam etti. "Gün doğumunda üç Arama ekibi yola dökülecek. Li, Tespit Edici olarak Cassie'yi, destek kuvvet olarak Quan ve Raj'ı seçti. Samuel, Maria'yı Tespitçi, Heesham'ı destek seçti. Nat de Jason'ı Tespitçi

alarak yola çıkıyor..." En sonuncu duyurunun ardından yüksek sesli tezahürat ve *evet*'ler yükseldi, Thad'in sözleri gümbürtüye gitti. Natalie neredeyse mutlu göründü. Umarım Jason iyi bir Tespitçi'ydi.

"İşte bu kadar. İyiye odaklanın, ânı yaşayın. Şimdinin şerefine." Thad bardağını kaldırdı. Kupalar havayı doldurdu, 'Şimdinin şerefine' bağırışları kulakları sağır ediciydi.

"Hazır mısın?" diye bana döndü Thad tekrar.

BÖLÜM 19

THAD

279. GÜN, ALACAKARANLIK

Charley her zamankinden de güzel görünüyordu.

Dinlendikten ve birkaç kez düzgün yemek yedikten sonra rengi yerine gelmişti ve gülümsediğinde altın rengi gözleri, tıpkı olası bir Nil dalgası gibi beni içine çekiyordu. Daha da iyisi, konuştuğumuz zaman arada hiç boşluk olmuyordu ve sayılamayacak kadar çok açıdan uyuşuyorduk. Charley bana kendimi yeniden gerçek hissettiriyordu, hatta *hissetmemi* sağlıyordu.

Hastalıklı bir Nil şakasıydı.

Tabii ki kusursuz kızla Nil Adası'nda tanışacaktım. Burada, hiçbir geleceğimin olmadığı, yalnızca şimdiye sahip olduğum bu yerde. Fazlasıyla umut etmenin deli gibi canımı acıttığı, o yüzden hiçbir umut taşımamaya çalıştığım bu yerde.

"Thad?" diye sordu Charley.

"Evet?" Zihnimin erimesini kestim.

Plaja doğru bakıyordu. Gruplar deniz kabukları gibi dağılmıştı. Kahkahalar atıyor, sohbet ediyor, yiyip içiyor, birlikte duruyorlardı. Sahilde bir başka barbekü partisi gibiydi; aslında değildi. Charley de bunu gördü mü diye merak

ettim. Nil Geceleri'nin içimizdeki baskıyı rahatlatma, sonsuza dek patlamadan önce buharımızı çıkarma yöntemimiz olduğunu anlıyor muydu? Çünkü günden güne spor yapmamıza rağmen, gerçek yorucuydu. Her gün bir uzun mesafe koşusuydu. Yiyecek peşindeydik, açılan kapıları avlıyorduk, açlık ve her gün tazelenen Ada tehditlerinden bir adım önde olmaya çalışıyorduk. Özgürlüğe doğru, Nil'den uzağa doğru koşuyor, her gün hayatta kalmaya uğraşıyorduk, çünkü bir sonraki gün adınızın yazdığı kapı açılabilirdi.

Ya da açılmayabilirdi.

Charley'nin düşünceleri benimle aynı yönde değildi.

"Baraka meselesine takıldım," dedi, bana dönerek. "İçeriden birisi mi yani?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Ben içimizden biri dedim mi?"

"Demen gerekmedi ki. Hiçbir şey alınmadığına göre, birisi can sıkmaya çalışıyor diye tahmin ettim ya da belki de sadece bir hayvandı. Fakat her iki şekilde de öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Charley'nin gözlem yeteneği inanılmaz gelişmişti.

"Tam üstüne bastın," dedim.

Başıyla onaylarken hâlâ düşünceli bir hali vardı. "Demek sen yetkilisin?" diye sordu. "Yani işin bu mu? Bu akşam konuşma yapan sensin, sorusu olan doğruca sana geliyor."

"Şimdilik. Oylamayla seçiyoruz. Benden önce Natalie, Lider'di, ondan önce Omar vesaire. Sadece farklılıkları düzenlemek ve ekipleri yönetmek için birisi."

"Natalie neden bıraktı?"

"Öncelik hakkı doğdu." *Öncelik listesine girdin mi, tek yaptığın budur. Arama. Dua etme. Ve manyak gibi koşma.*

"Öncelik derken?" Charley kaşlarını çattı.

"Altmış günün kalınca Öncelik hakkın doğuyor. Ondan sonra işlerinden muafsın. Görevini yerine getirdin, bundan böyle tek yaptığın Arama olacak, Köy'ün tam desteği de yanında. Öncelik hakkı olan insanlar takımlarını ilk seçer."

"Takımları sen seçiyorsun sanmıştım." Hayalkırıklığına uğramıştı sanki.

"Hayır. Arama Lideri yapar, bu da Öncelikli birisi olabilir ama her zaman değil." Yüzüne bir bakış atınca kısırdöngüde konuştuğumu anladım.

"Tamam, sana Arama ekibi ayrıntılarını açıklayayım. Bir insan Arama'ya çıkınca yanına kimi almak istediğini seçebilir. Jason en iyi Tespitçi'miz, o yüzden hemen hemen her zaman o seçiliyor. Kapıların zamanlamasını ayarlamak zorlaşıyor. Jason kapıların nasıl yuvarlandığını, hızını filan anlamada doğal bir içgüdüye sahip. Artı, aramızdaki en genç o ve insanlar kurtulmasını istiyor. Seçilmesinin bir başka sebebi de bu, kendi sırası geldiğinde şansını iyi kullanması."

"Tespitçiler de göz oluyor, değil mi?"

"Hı hı. Kapılar her zaman kuzeye doğru yuvarlanıyor, asla doğuya değil; batıya. Fakat bir kapının yükseldiğini tespit etmek ve gidişatını saptamak için bütün gözlere ihtiyacın var. Her saniye değerli. Dediğim gibi ekibin geri kalanı da destek. Bir nevi yerli halk gibi."

Charley bu bilgiyi sindirdi. "Kapılar bazı yerlerde diğerlerinden daha mı çok beliriyor? Yani yakalamak için gidilen özel bir nokta mı var?"

"Hayır. Nil işimizi öyle kolaylaştırmıyor. Şu anda birkaç yer revaçta ama kapılar hoplayıp zıplıyor. Şimşek yakalamaya çalışmak gibi."

"İğrenç. Kapıların açılması daha muhtemel yerleri bilsek işimize yarardı. Belli bir düzeni olsaydı yani."

"Evet, dışarı açılan kapıların zaman çizelgesi iyi olurdu. Hâlâ getirmesi için Nil'e bel bağlıyoruz."

Charley sırıttı. "Ciddiyim."

"Ben de. Bu kayalıklardan kurtulmanın sırrına eren herhangi biri olduysa da, o bilgiyi yanlarında götürmüş." *Ayrıca işimize yaramıyor, tek önemli olan şimdiki an.*

"Anlamadığım bir şey var. Siz Kevin'ın geri dönmeyi başarıp başaramadığını bilmiyordunuz. Eğer Jason en iyi Tespitçi'yse, neden Kevin bir kapıya yetiştiğinde onun yanında değildi?"

"Çünkü Kevin'ın son kırk sekiz saatiydi. Kimseyi yanına almıyordu, özellikle Natalie'yi. Tek başına başarmak zorunda olduğunu söyledi, eğer yapamazsa da, Natalie'nin onu hayattaki haliyle hatırlamasını istedi. Onun sözleri bunlardı."

Charley suskundu, Kevin'ın seçimine kafa yorduğu şüphesizdi. *Bol şans*, diye düşündüm. Hâlâ Kevin'm neden tek başına kaçtığını anlamıyordum. Sonunda işe yaramıştı, fakat bana öyle geliyordu ki, Kevin seçimine rağmen kapı yakalamıştı, seçiminden *dolayı* değil. Takımını dağıtmak bence hiç mantıklı değildi. Parmaklarm acıdığı için elini kesmek gibi bir şeydi. Ayrıca Nat hâlâ her gün azap çekiyordu.

"Tamam, bir şey daha." Charley tane tane konuştu. "Gruplar yola çıkınca bir başkasının kapıyı yakalamasına engel olan nedir? Öncelikli kişinin önüne atlamaktan yani?"

"Hiçbir şey," dedim. Charley'nin gözleri büyüdü, sonra kısıldı. "Oluyor bazen," diye devam ettim, "ama nadiren. Birisinin kapısını çalmak adada cinayet demek. Tetiği çekmiyorsun belki ama çok yakınsın, çünkü o kişinin elindeki en iyi ayrılma ve yaşama fırsatını çalıyorsun. Eğer kurtulursan, ömrünün sonuna kadar birisinin, hele hele o kişinin

Öncelik'i varsa, idam kararını verdiğini bilerek yaşayacaksın demektir. Bazı insanlar bunu taşıyabilir ama çoğu yapamaz. Özellikle de Köy'de kaldıysan. İnsanları tanıyorsun. Kurtulmalarını istiyorsun."

Charley kupasına baktı, başparmağını kabuğun kenarında gezdirdi. "Kapı onu yakaladığında Sabine'in yüzündeki ifadeyi gördüm. Tam bir dehşetti ve en son duyduğu şey, herkesin Li'ye seslenişiydi. Zavallı Sabine. Fakat yapabileceği bir şey yoktu." Sesi ızdıraplı bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Hayır, yoktu. Çünkü sonuçta o Li'nin kapısı değildi; Sabine'indi. Nil seçimini yaptı."

Acaba sebebi Ramia ve tüyler ürpertici kemik düğme olayından dolayı mıydı, diye düşünmeden edemedim. Çünkü Nil, Ramia ve bilekliğini tam da kendi istediği şekilde bırakmıştı, tam da Ramia'nın tahmin ettiği üzere: Kemik kemik üstünde. Belki de ada, Ramia'nın kaderine kafa yormamızı istiyordu; belki bilmemiz gerekmiyordu. Nil'in piyonlarıydık, onun elinde oyuncaktık. Burası onun kum havuzuydu ve biz oynamayı kessek de önemi yoktu. Charley'yi düşününce içime bir korku saplandı.

Bakışlarını kaçırıyordu. Baktığı yeri takip edince Heesham'ın tek başına oturmuş, ona Fransızca *sevgi* demeyi öğreten kıza yaptığı hediye bilekliği fırlattığı noktaya baktığını gördüm.

"Heesham iyi mi?" diye sordu Charley.

"İyi olacak," dedim. "Bu gece zor. Sabine'e çok fena vurulmuştu."

Charley anlıyormuş gibi başını salladı.

Anlıyor musun, Charley? Nil'in cidden ne kadar bozuk bir yer olduğunu anlıyor musun? Fakat Nil'in zalimliğini kafamda geriye ittim, çünkü bu gece düşünmek istemiyordum. Sadece bir gece.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Neymiş?" Başını yana eğip sordu.

"Göreceksin." Gülümseyerek elimi uzattım, tutmasını umdum. Tutmasına *ihtiyacım* vardı.

Tuttu.

Bir meşale kapıp siyah kayalıkların uzandığı yerden ileriye doğru götürdüm onu, Charley ile tanıştığım gün Jason'ın denize attığı siyah taşların oraya. Bazıları minicikti, siyah elmaslar kadardı. Diğerleri çakıltaşıydı, mıcırlı yol gibiydi. Fakat içlerinden biri masa kadar büyük ve o kadar yassıydı.

"Havalı taşlar," dedi. "Sahilde tur için teşekkürler. Beş yıldız veriyorum."

Kahkaha attım. "Beş mi? On bekliyordum aslında arkadaşım. Ama ben bu taşları seviyorum."

"Hı hı," dedi sadece, aynı kadife sesle.

Tekrar kıkırdayarak, "Otursana," dedim.

Otururken elimi bıraktı, bu da oldukça kötüydü, gerçi iki meşaleyi kuma saplamak için iki elimin boşta olması işime yaradı. Ardından Charley'nin yanına oturdum, kalçalarımız birbirine değecek kadar dibindeydim, ki bu bile bana yeni bir telaş yaşattı.

Güneş şahane turuncu bir toptu. Suyun üstünde, ufuktan birkaç santim yukarıda asılı duruyordu. Soluklaşan ışık okyanusun yüzeyini alev gibi yalıyordu.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama," dedim, "burada güneş batarken hızla gözden kayboluyor. Suya değer değmez saniyeler içinde yok oluyor. Tam görünmez olmadan önce de yeşil bir ışık çaktığını göreceksin. İzle."

Birkaç dakika yan yana oturduk. Konuşmadık, sadece oradaydık.

Şimdi, diye fısıldadı Nil.

Turuncu top suya değdi, düştü ve gözden kayboldu. İşte; zümrüti ışıltı oradaydı. Sonra güneş gibi o da kayboldu.

"Vay anasını," diye nefes verdi Charley. "Çok havalıydı."

"Evet. Sanki güneşin son sahnesiydi, sanki gün azıcık daha uzamak istiyordu."

İçimden kendimi tekme tokat dövmek geldi. Hem Charley'ye ölümden bahsetme deyip hem de kendim yapıyordum.

Charley denize dönüktü, dudağını ısırıyordu ve onu okuyacak kadar yakından tanımıyordum. Fakat o ânın büyüsüne limon sıktığımı anladım.

"Hey," dedim sessizce, "iyi misin?"

Bana döndü. Meşalenin ateşi gözlerinin içine yansıdı, güneşin üstündeki alevler gibi çaktı. "Evet. Yeşil ışık patlamasını ve ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyordum, tıpkı Nil'deki diğer her şey gibi. Biraz daha gerçeküstü ada güzelliği. Ayrıca senin çok sıkı bir tur rehberi olduğunu düşünüyordum. Önce Kristal Havuz, sonra Çiçek Tarlası, şimdi de bu. Çok sık yapar mısın bunu?"

"Hiç," dedim.

"O halde şanslıyım," diye takıldı.

Buraya düştüysen hayır, diye geçirdim içimden. Fakat dilim varmadı söylemeye. Sonra garip bir hisle tam şu anda benim şanslı *hissettiğimi*, bunun da tuhaf değil, akılsızlık olduğunu düşündüm.

"Eee, ailen dışında," dedim, "sizin oralarda kalan, özlediğin özel birisi var mı?" *Çünkü eğer varsa, eminim o seni daha çok özlüyordur.*

"Erkek arkadaşım olup olmadığını mı soruyorsun?" Hınzır bir şekilde gülmüştü.

"Hiç çaktırmadım, değil mi?" diye kahkaha attım. Çoğunlukla böyle bodoslama sormazdım ama burada, cehaletimi gidermek dışında kaybedecek bir şeyim yoktu. "Eee?"

"Hayır."

"İnanmakta güçlük çekiyorum."

Charley omuz silkti. Siyah saçları omzuna dökülerek nefesimi kesti.

"Ya sen?" diye sordu. "Sizin oralarda özlediğin bir kız var mı?"

"Hayır."

"İnanmakta güçlük çekiyorum." Hafifseyen ses tonu benimkine eşti.

"Doğru ama. Geride bıraktığım kimse yok."

Charley'nin gülüşünü izlerken onu öpmek için yanıp tutuşuyordum. Kahretsin be, zaten ölüme seksen altı gün yakındım ama nedense bir şey beni tuttu. Charley'nin bakışlarındaki bir şey.

Sonra titredi.

"Üşüdün." Kırk sekiz saatten kısa süre önce tanıştığım bu kızı sarıp sarmalamamak için kendimi çok zor tuttum. "Sana giysi kıtlığı çektiğini söylemiştim." Otuz iki dişimle sırıttım.

"Baraka'da ceket görmedim," dedi. "Ve Gap kapanmıştı."

Charley kollarını ovuştururken kendimi zorlayıp sordum, "Ateşin yanına geri dönmek ister misin?"

Lütfen hayır de. Lütfen benim yanımda kalacağını söyle. Ya da daha iyisi, beni öp ve üşümenden eser kalmasın.

BÖLÜM 20

CHARLEY

13. GÜN, GECE

Thad o kadar yakınımdaydı ki, her bir kirpiğini tek tek sayabiliyordum. Sol gözünün üstünde küçük bir yara izi duruyordu. Mini bir dağ şeklindeki iz kaşına doğru batıyordu ve ona dokunmak için parmaklarım karıncalanıyordu resmen. Dudaklarının tembelce kıvrılmasını ve gülmesini izlerken içimden onu öpmek geldi; hayatımda hiçbir erkeği böyle öpme isteği duymamıştım.

Fakat az önce bana geri dönmek istiyor muyum diye sordu, ki muhtemelen bu kendi dönmek istiyor demekti. Ben de kendimi kaçış yolu arayan bir oğlanın kollarına atarak aptal durumuna düşecek değildim.

"Tamam," desem de kımıldamadım. Ânın büyüsü ve açıkçası Thad, fazlasıyla aklımı başımdan almıştı. Roswell'de Thad'e benzer oğlanlar yoktu ve ben kesinlikle artık Roswell'de değildim. Nil Adası'ndaydım, günleri teker teker sayıp izlediğiniz ve ölüme yaklaşır gibi yaşadığınız yerdeydim.

Ki öyleydik.

Belki yine de onu öpmeliydim.

"Hazır mısın? Yoksa fikrini mi değiştirdin?" Sesi şakacıydı.

Yanan meşalenin ateşiyle yüzüne gölgeler düşüyordu, dudaklarını ve çenesini vurguluyordu ve neredeyse onu oracıkta öpecektim.

Ama yapmadım. Çünkü geri dönmeyi teklif eden oydu.

"Affedersin," diye gülümseyip bacaklarımı kayanın kenarından aşağı sallandırdım. "Sadece her şeyi iyice sindirmeye çalışıyorum sanırım."

Thad kafa salladı. "Evet. Gerçek olamayacak kadar rezil bir durum. Ama maalesef gerçek." Bakışlarını kaçırıp ayaklandı.

Bıraktığı alanı gece havası istila etti ve öncekinden de çok üşüdüm. Taşın üstünden aşağı inerken elini uzattı bana, fakat ayaklarım kuma değdiği anda da bıraktı. Kendimi salak gibi hissederek ellerimi koyacak bir yer bulmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Thad hemen yanımda yürüyordu. Her bir adım bizi kalabalığa biraz daha yaklaştırıyordu ve keşke hayır deseydim, diye pişman oldum. *Hayır, geri dönmek istemiyorum. Hayır, baş başa ânımızın sona ermesini istemiyorum. Hayır, seni başkalarıyla paylaşmak istemiyorum.*

Tabii görünüşe göre, Thad'i herkesle paylaşmak zorundaydım.

Gecenin geri kalanı boyunca hiç yalnız kalamadık. İnsanlar sürekli yanımıza geliyor, benimle tanışmak, çoğunlukla da Thad'le konuşmak istiyordu. Ağlar hakkında, planörler hakkında. Arama ekibi seçimleri ve Arama stratejileri. Karides ve yengeç, ölü yapraklar ve gölevez denen bir kök bitkisi hakkında. Thad'in herkese bir cevabı vardı, dikkatimi çekti, çünkü dibinden hiç ayrılmadım ya da belki de o yanımdan ayrılmadı. Ayrıldığında bile sık sık dönüp bana bakıyor, gülümsüyordu, başkası araya girip boşluğu doldursa bile.

Şimdi olduğu gibi.

Tam içeceğimi tazelemiştim ki ip saçlı bir oğlan yaklaştı. Suratını hatırlıyordum ama adını çıkaramadım.

"Charley, ben Bart."

Elini uzatınca otomatik bir tepkiyle geri çekildim. Bart insanın dibine girerek konuşan bir çocuktu. "Tek başına on iki gün demek. Ben Julio'ya rastlayana kadar bir hafta dayanmıştım ama sürünüyordum..."

Bart'la ateşin arasında kalmış, kendimi kapana kısılmış gibi hissetmiştim.

"...volkanın dibine düştüm..."

Bart'ın sesine kulağımı tıkayarak çiçekten kolyesi için Li'ye teşekkür eden bir kıza kulak misafiri oldum. Thad'in sözleri havada yankılandı. *Çiçekli şeyler konusunda manyak iyi.* Li kıza eğildi, ardından sanki seyrettiğimi sezmiş gibi bana doğru döndü. Göz göze geldik, bana neredeyse belirsiz bir kafa salladı ve tam o anda çiçek kolyemi onun yaptığını anladım. İki haftadan az ömrü kalmış kız o kıymetli vaktinin bir kısmını bana çiçeklerden bir kolye örmeye ayırmıştı.

Bazen gerçek olamayacak kadar rezil bir durum. Ama maalesef gerçek. Thad ne kadar haklıydı.

"Affedersin," Bart'm lafını kesip kabalığımı affettirmek için gülümsedim, "konuşmam gereken birini gördüm."

Yürüyüp giderken arkamdan, "Charley," dedi. Sesi sertti; dostcanlısı Bart gitmişti. Arkamı döndüm, bu ani değişime sebep olan neydi, diye merak ettim.

Aramızdaki mesafeyi kapattı; *fazla yakında!* diye bağırdı beynim; arkaya doğru eğilmeden duramadım. Uyanık bir bakış fırlattı. "Thad hakkında. Sandığım gibi biri değil o. Yeni gelenlere giriş eğitimi vermeyi sever, özellikle de kızlara. Bana inanmıyorsan, Talla'ya sor."

Talla. Bu isimle beraber zihnimde karmaşık resimler silsilesi canlandı. İri göğüsler, dümdüz karın, ölümcül silah. Tamam.

"Ufak bir arkadaş tavsiyesi." Bart sırıtıyordu.

İyi de biz arkadaş değiliz ki, diye düşündüm.

Bart'a dümdüz baktım, acaba bu 'arkadaşça' tavsiyenin motivasyonu neydi, diye merak ettim. Bir... bit yeniği vardı sanki.

"Her şey yolunda mı?" Thad'in sesi araya girdi. İkili arasındaki husumet elle tutulur derecede belliydi.

"Evet," dedim çabucak, az önce izin istediğime sevindim. "Ben de tam Li ile konuşmaya gidiyordum."

Bakışlarından ve umarım olaylardan kaçarak çocukları yalnız bıraktım. Li ateşin karşısında tek başına oturuyordu. Ufak tefekti, hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipti. Gece kadar kara ve duyguyla doluydular.

"Li," diye lafa başladım, sonra duraksadım, çiçek kolyemin ağırlığını hissettim. *Bugünkü kapıyı yakalayamadığın için üzgünüm. Onun yerine Sabine'in gidişini izlediğin için üzgünüm. Sadece on bir günün kaldığı için üzgünüm. Neler çekiyorsundur kim bilir, çok üzgünüm.*

Üzgünüm.

Fakat söylemedim. Çünkü neler çektiğini hakikaten bilmiyordum. Henüz değil, belki de hiç bilmeyecektim. Dışımdan söylemedim, çünkü onu *tanımıyordum* ve hiçbir zaman tanıma şansım olmayacaktı.

Bundan dolayı da üzgündüm.

Bir şey bekleyerek beni izliyor, muhtemelen neden Walmart'taki kapı görevlisi gibi sırıtarak baktığımı ama ağzımı açmadığımı merak ediyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Bunun için." Çiçekten kolyeme dokundum. "Çok güzel."

"Bu gecelik," dedi. "Güle güle kullan." Li gülümsedi ama içinden şöyle düşündüğünü hissettim, *Şimdilik güle güle kullan kardeşim, çünkü gelip geçici.* Tıpkı Çiçek Tarlası'nda hissettiğim gibi. Güzelliğin tadını çıkar, çünkü

kısa ömürlü; bir anda yok olabilir ve 352 gün sonra kesinlikle yok olacak, istesem de istemesem de.

Başımla onayladım.

Hafifçe başını eğdi, ardından koyu renk gözleri bana döndü tekrar.

Karşılık vererek eğilmedim ona, görgü kurallarının neyi gerektirdiğinden emin değildim. Onu aşağılamaktan korkarak sadece bir kere daha başımı salladım.

Hareket başımı döndürdü. Ateşten yayılan sıcaklık zonklayan bir duvar gibiydi, tüyler ürperten bir gece titreşimine benziyordu, sadece beni içine çekmek yerine, uzağa itiyordu. Sıcaktan, Li'den, Bart'tan. Gayet süslü ve yorucu geçen tüm Nil Gecesi'nden. Ada üstündeki günler, bizim oradaki günlerden daha uzundu sanki. Öyle olmadıklarını biliyordum ama kesinlikle his bu yöndeydi.

Etrafıma baktım. Natalie görünürde yoktu. Thad, Samuel ve Rives ile muhabbeti koyulmuştu. Gece havası enerjiyle titriyordu, benden başka herkes tarafından paylaşılan bir enerjiyle. Ben işte, yeni gelen. Ben işte, geç kalan.

Birdenbire kendimi bağımsızlık bayramının ertesi gününe çıkmış bir bayrak kadar yorgun hissettim.

Tam yola iki adım atmıştım ki, Thad'in sesi arkamda gümbürdedi. "Beni hemen ekiyor musun? Biliyorum, berbat bir tur rehberiyim. Özür dilerim, Charley."

"Anlaştık sanıyordum, bir daha *özür dilerim, Charley* demeyecektin." Durup Thad'in bana yetişmesini bekledim. "Sorun değil, tamam mı. Senin başın kalabalık ve açıkçası ben biraz bitkinim." İtiraf etmekten nefret ediyordum ama doğruydu. O kadar yorgundum ki, bacaklarım titriyordu. Tekrar yere yığılmadan önce yürümeye başladım. Bir daha bayılmak filan yoktu.

"Eee, Arama planlarını hallettiniz mi bakalım?" diye sordum.

"Ne?" Thad kaşlarını çattı.

"Sen ve Samuel. Ve Rives. Sabahtan beri izler, kapı kaynakları ve kim bilir daha neler hakkında konuşup duruyorsunuz."

"Ben de dikkatini vermiyorsun sanıyordum," dedi gülerek.

Dalga mı geçiyordu? Bütün geceyi tamı tamına nerede bulunduğunu takip ederek geçirmiştim. Şaka mı yapıyordu, ne yapıyordu anlamadım ama fikir yürütemeyecek kadar yorgundum.

Kulübeme, daha doğrusu Natalie'nin kulübesine ulaştık.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler. Ayrıca bunun için de." Narin çiçekten kolyeye dokundum. "Çok güzel."

"Çok ezik bir şey söylemek istemem ama takan kızla kıyaslanamaz bile." Ardından aynı anda hem inledi hem kahkaha attı. "Aman, amma ezik gibi konuştum ama doğru ne yapayım."

"Çok ezik hem de," diye onayladım. "Kötü haber vermek gibi olmasın da, bence gözlerini kontrol etmelisin."

"Gözlerim gayet iyi." Sesi gırtlaktan geliyordu. "Dediğim gibi, mükemmel." Uzanıp gözüme düşen bir tutam saçı geriye attı.

"İyi uykular, adı *e-y* ile biten Charley. Yarın yine kucağıma bayılmanı istemiyorum."

"Hiç şansın yok," diye cevap verdim.

Kahkaha attı. "İyi geceler." Ardmdan karanlığa karışıp gitti.

Kulübenin içinde Natalie yatağa kıvrılmış, Em gibi gülümsüyordu. Ay ışığı, adanın ay ışığı içeri sızıyordu.

"Onu öpmeliydin," diye ilan etti Natalie.

"Bizi mi dinliyordun?" diye sordum, boş yatağa çökerek. Nat, Em'den beterdi. Yok, *tam* Em gibiydi aslında.

"Tabii ki dinliyordum. Kesinlikle onu öpmeliydin. Bir kere dünyaya geliyoruz, unuttun mu?" Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. Umut, önceki gölgenin yerini almıştı.

"Belki de," dedim. "Ama Thad öpüşmek istiyorsa, kendisi beni öperdi gibi geldi bana. Onun tipi olduğumdan emin değilim." *Ayrıca o da benim tipim mi bilmiyorum,* diye düşündüm Bart'ın uyarısını anımsayarak. Listesindeki kızlardan biri olmaya hiç niyetim yoktu.

Natalie'nin çenesi yere kadar açıldı. "Tam olarak nasıl bir tipmiş o? Uzun boylu ve egzotik mi? Vay be Charley, cidden bu kadar habersiz misin, yoksa iltifat koparmaya mı çalışıyorsun?" Şimdi sinir olmuş görünüyordu işte.

"Uzun olduğum su götürmez." Düşüncesiyle eteğimi çekiştirdim. Her zaman dış görünüşümün 'eşsiz' olduğunu duymuştum, bu da bir şey ifade etmiyordu. Eşsiz bir şeydi, egzotik başka bir şey.

Natalie bana dümdüz baktı. "Tamam, gerçekten habersizsin. Bak, Thad'i Birinci Gününden beri tanıyorum. Herkesin yanında olduğunu bilmelisin ama aynı zamanda biraz mesafelidir. Sana karşı farklı ama." Suratımı inceleyince kaşlarını çattı. "Ciddiyim, Charley. Thad burada hiçbir kıza ilgi göstermemişti. Şu ana kadar hep işleri halleden biriydi. *Sen* gelene kadar."

"Sahi mi?" dedim. "Bart'tan edindiğim fikir hiç öyle değil."

Natalie somurttu. "Bart'a aldırma. Herkes onu boş veriyor. Dinle, Thad'e iyi davran, tamam mı?"

Sessiz kaldım.

"Sizin oralarda özel birisi mi vardı hayatında?" diye sivri sivri sordu.

"Yo."

"Çok hızlı cevap verdin. Emin misin?"

"Eminim. Uzun boyla ilgili garip bir takıntım var. Benden kısa boylu erkeklerden hoşlanmıyorum, bu da okulun çoğunu eliyor zaten. Artı, çoğu erkek tepelerine dikilen bir kızla çıkmaktan çekiniyordu, özellikle topuklu giyersem." *Geri kalanlar da Matt'ten sonra bana farklı gözle baktı ve bu meselede de takıntılıydım.*

Natalie homurdandı. "Bahse girerim, sana yaklaşmaktan korkuyorlardı." Sonra gözlerinin içi parladı. "Fakat Thad senden uzun boylu. Yoksa fark etmedin mi?"

"Fark ettim," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Natalie sırıttı. "Dediğim gibi, ona iyi davran. Kalbini kırma."

"Lütfen." Gözlerimi devirdim ama Natalie gülmüyordu.

"Ciddiyim," dedi. "İyi bir çocuk o."

İyi çocuklar tehlikelidir, çünkü ne zaman kötü olduklarını anlayamazsın. Birinci elden deneyimle öğrenmiştim bunu. Düşüncelere dalmış vaziyette incecik çarşafımın altına kıvrıldım, dalgın dalgın keşke çorabım olsaydı diye düşünerek eteğimi çekiştirdim. Mini mini kumaş parçası her fırsatta küçülmeyi ilke edinmişti adeta.

Natalie kaşlarını çatarak yatakta doğruldu ve loş ışıkta yüzümü inceledi. "Hayatında hiç ciddi bir erkek arkadaşın olmadı mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ya vardır ya da yoktur." Em tarzı dobra konuştu. "Hangisi?"

İç geçirdim. "Bir çocuk vardı. Matt Kilwin. Benden iki yaş büyüktü ve güneşten de ateşliydi. Uzun boylu, taş gibi, her şeyiyle yakışıklı bir tipten bahsediyorum. İkinci sınıftan önceki yaz birlikte takıldık." Dibe gömdüğüm anılara dönmüştüm.

"Onu seviyor muydun?" diye merakla sordu Natalie.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Onu sevecek kadar yakından tanımıyordum. Matt'le konuşmak, cansız bir mankenle konuşmak gibiydi. Ya da belki de o kadar yakışıklıydı ki, söyleyecek bir şey aklıma gelmiyordu," diye itiraf ettim. "Her neyse, pek konuşmadık. Em'in deyişiyle 'yaz sineması yiyişmesi maratonu' yaşadık." Gülümsedim ama anısı içimi acıtıyordu. Beynim çoktan ileri sarmıştı; Stacia'ya. Bir altmışlık ponpon kız grubunun lideri suratıma dimdik bakıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye teşvik etti Natalie.

"Ayrılmış olması gereken kız arkadaşı, İspanya tatilinden geri döndü. Tekrar bir araya geldiler, belki de hiç ayrılmamışlardı. Kız herkese Matt'le yatarak onu elinden çalmaya çalıştığımı anlattı ama gerçek hiç önemli değildi." İkinci sınıf sonbahar dönemim tam bir kâbustu. Üst sınıftan kızlar gruplaşıp gruplaşıp koridorlarda fısıldaşıyordu. *Bir seksenlik sürtük. Amazon fahişesi. Kendini ne sanıyor? Matt Kilwin!* Gözlerimi kapattım bu anıları hatırlayınca. Matt'i unutmak kolaydı; Stacia fiyaskosunu silmek çok zordu.

"Cadı karı. Matt ne yaptı peki?"

"Futbol oynadı ve "En Yakışıklı" seçildi."

"Hayır, yani seni savundu mu? Hayır, tabii ki savunmadı; yüzünden anlayabiliyorum. Ne pislikmiş." Natalie başını iki yana salladı, sonra gülümsedi. "Bak sana ne aldım." Masayı işaret etti, su kabağı testisinin yanında katlanmış bir kumaş duruyordu. "Şort. Beş saniyede bir eteğini çekiştiriyorsun ve şortla daha rahat edersin diye düşündüm." Omuz silkti. "Çoğumuz kimseye frikik vermemek için eteği sımsıkı sarıyoruz ama doğrusu, burada birkaç hafta geçirdikten sonra insan umursamıyor bile. Eh, gerçi ben bir elli sekizim."

Boğazım düğümlenmişti, fakat Natalie hâlâ buraya geldiğim ilk gün adayla ilgili ayrıntıları anlatırken fark etti-

ğim o taramalı tüfek hızında konuşuyordu. "Şu anda şort kıtlığı çekiyoruz ama çoğu erkekten uzun boylu olduğun göz önüne alınırsa kimsenin umursamayacağına eminim. Herkes üstüne en çok oturanı giyiyor." Şimdiyse gülüşü hınzırdı. "Ayrıca apış arasına sarılan kumaştan daha iyi. Onlar etekten beter."

Natalie'ye sımsıkı sarıldım, düşünceli hareketi o kadar duygulandırmıştı ki beni teşekkür ederim demek yetersizdi. Ama elimden başkası gelmiyordu.

"Bir şey değil. Hadi git üstünü değiştir," dedi Natalie, sarılmamızı keserek. "Bunun sana olacağını biliyorum." Hiç durmadan sesi yumuşadı. "Kevin'a aitti."

Tabii ki üstüme cuk oturdu.

Uykumuz gelene kadar sohbet ettik. Natalie ile birlikte olmak, Em'le birlikte olmak gibiydi, Ada üstünde bir parçacık ev hissi veriyordu. Yine de burası Nil Adası'ydı işte ve Thad düşüncelerimden asla uzaklaşmıyordu. Onunlayken hiçbir erkekle hissetmediğim bir şey hissediyordum, Matt Kilwin'le bile hissetmediğim bir şey. Hatta özellikle Matt Kilwin'le hissetmediğim bir şey.

Bunu çok sık yapar mısın? Bana yeşil ışık parlamasını gösterdikten sonra Thad'e şakadan takılmıştım. *Hiç,* diye cevap vermişti, kendisi de şaşırmış gibi konuşarak.

Natalie haklıydı. Thad *iyi* bir çocuktu.

Hay kafama edeyim, diye düşündüm. *Onu öpmeliydim.*

Tam uyuklarken Natalie'nin sesi karanlıkta araya sızdı.

"Fransa," dedi sessizce. "Şimdi hatırladım. Sabine, Fransız'dı."

BÖLÜM 21

THAD

280. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Charley'yi görme hevesiyle gün doğumundan önce uyanmıştım. Ancak şu ana dek tek ayakta olan bendim.

Sırf ben ve Duvar'ın üstünde yazan, suratı olmayan yüzlerce isim. Charley'nin bulduğu kafatasını düşündüm. Belki bu Duvar'dan birine aitti, belki değildi. *Kolye yok, ipucu yok,* diye rapor etmişti Rives dün gece. *Belki yalnız birisiydi, belki bizden önce gelip geçmişti. Kafatası, bizim fen laboratuarındaki iskeletler kadar temizdi. Duvar'da yanına bir çarpı atıldı mı, atılmadı mı bilmiyordum ama Koy'da kendisi için bir haç dikildiği kesin.*

Parmaklarım tahtanın üstünde gezdi, kendi adımı takip etti. Üstte bir çarpı, altta bir çarpı ve benim alanım boştu, tıpkı saçma sapan bir Nil tarzı XOX oyunu gibi. Seksen beş gün sonra içimizden birisi kazanacaktı. Birimiz de kaybedecekti.

Nil'de berabere diye bir şey yoktu.

Ramia'nın adı gözüme takıldı. Taptaze çarpı işareti de öyle, fakat güne Ramia ile başlamayı reddettim. Yeni bir isim dikkatimi çekti: *e-y* ile biten Charley.

Keşke onu öpseydim. Sonra gözlerindeki tereddüdü ve neden yapmadığımı hatırladım. *Kahretsin ya,* diye düşündüm. *Keşke o beni öpseydi.*

"Thad!"

Talla sarı saçları sırtında dalgalanarak ağaçların arkasından fırladı. Yüzündeki kırmızı bir leke, yanık izi gibi belli oluyordu.

"Rory," dedi nefes nefese. "İçeri girdi. Baraka'da nöbetteydim. Ona ne alabileceğini söyledim; bir mızrak ve sukabağı testisi. Bir haftalık yiyecek." Talla yavaşlayıp soluk aldı. "Bana küfretti, istediğimi alırım dedi. En son kalan metal bıçakları kavradı. Onu durdurmaya çalıştım ama... gitti." Sinirden deliye dönmüştü. "Bıçaklarla, ağlarla ve Tanrı bilir daha nelerle birlikte."

Talla'nın sözleri kafama dank etti ve gerçekler derinden yaraladı. *Son iki metal bıçak da gitmişti. Yerine koyamayacağımız bıçaklar, ihtiyacımız olan bıçaklar.* Köy'de kalan son bıçak belimde sallanıyordu.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum, yolumu hesaplamaya çalışarak. "Bir de yüzüne ne oldu? Sakın sana vurduğunu söyleme."

"Vurdu." Köpürerek evet anlamında kafasını salladı. "Yirmi dakika önce belki? Emin değilim. Kendimden geçmişim." Eli yanağına gitti, şimdiden şişiyordu kızarıklığı.

Keşke Rory'ye dün bir yumruk atsaydım.

"Rives'i çağır," dedim kıza. "İşe el attığımı söyle. Ve gidip uzan, tamam mı?"

Talla kabul etti, ben de yola koyulma işaretimi aldım. Saat işliyordu.

Kolay yolu seçtim, Baraka'nın yanındaki patikadan, Charley ile dün birlikte yürüyüp Kristal Havuz'a gittiğimiz yoldan gittim. Diğer patikalar dar ve sapaydı ya da o kadar açıktılar ki, patikaya benzemiyorlardı. Çok basılmış

ve izlerle dolu bu yolsa Yavru Kurtlar için bir dağ yoluydu. Rory kampçıdan çok, ev kuşuna benziyordu. Yavru Kurt yolundan yürümüştür kesin.

Sessiz ve göze batmadan patikada yavaşça koştum, onu bulunca neler söyleyeceğimi kafamdan geçirdim. Ağaçlık bölgeyi geçtim. Rory'nin izini sürerken Ada da bana kulak kesilmişti.

Havuz'u geçtim, tam şelalenin görüldüğü alandan uzaklaşınca durdum, dinginliği taradım, Rory'nin sesini aradım. Rüzgâr fısıldadı, sessizlik yankıları kaldı geride. Artık okyanustan eser yoktu, bu da bir işaretti. Hayvan sesi duyulmuyordu, ne güven verici ne de kaydadeğer bir durumdu bu. Ayrıca insan sesi de yoktu, ki bu da hayalkırıklığı yaratıyordu bende.

Patika daraldı, sıkış tıkış ağaçların arasından yılankavi bir yol çizip çamurlu düzlüğe doğru açıldı. Köy'den en az iki kilometre uzaktaydım artık, belki de daha fazla. Tam arkamı dönmek üzereydim ki onu duydum; bir su aygırı gibi kafa göz yararak ilerliyordu, hatta ilk başta onu su aygırı sandım.

Rory iki kolunu sallayarak, omzundan çıkıntılı bir çuval sarkarak hantalca yürüyordu. Arada bir kollarından biri bir dala çarpıyor, ileri itiyordu, dalsa geri tepiyordu, sanki Ada da onun kıçını kamçılamak istiyordu.

Ayaklarımın altında çıtırdayacak kuru dallara basmamaya özen göstererek yavaşça patikada ilerledim. Artık dört metre arkasındaydım. Rory asla tek başına sağ kalamazdı, eğer arkasına bile bakmadan ona bu kadar yaklaşmama izin veriyorsa, hiç şansı yoktu.

"Rory," dedim.

Döndü. Beni görünce gözlerini kıstı, tek eliyle heybesini yakaladı. "Ne istiyorsun?"

Talla'nın hıncını almak için o zavallı ağzına sıçmak. Öfkemi kontrol altına alarak önce diplomatik yaklaşmayı denedim. "Beş dakika," dedim.

"İki," diye dişlerini sıktı.

Her neyse, diye düşündüm, bu sert çocuk havalarından bana zaten gına gelmişti. "Peki. İki olsun. Adadan kaçmak istediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama hırsızlık yapamazsın, dostum." Çantasını işaret ettim. "Ağı ve bıçakları alamazsın. Hemen sökül bakalım." Sesim sertleşti. "Şimdi."

Rory'nin güneş yanığı suratı sinirli bir domates gibi parladı. "Hiç sanmıyorum. Ben sizin küçük ada kabilenize dahil değilim. Canımın istediğini yaparım."

Sadece sözcükleri kullanmak için tüm irademle kendimi tutuyordum. "Kızları dövüp sana ait olmayan aletleri çalamazsın. Kıyafet, su testisi ve bir haftalık yiyecek alabilirsin. Ve bir mızrak. Temel hayatta kalma malzemeleri. Ama bıçakları bırakacaksın. Onlar Köy'e ait. Ağ da öyle."

Rory'nin suratı patlamaya hazır bir bombaydı; o cılız gülüşü yok oldu. "Sen kendini ne bok sanıyosun be, bana ne yapıp yapmayacağımı söylüyosun? Etrafta mal gibi gezip sizinle kamp şarkıları söyliceğimi sanıyosanız, boku yemişsiniz demektir. Babamın *kim olduğunu* biliyor musun? O'Whirley Şirketi'nin sahibi George O'Whirley, Fortune 500'de adı geçen bir şirket. *Nakliye* firması. Beni buradan çıkarma şansı olsaydı, babam muhakkak bulurdu." Ukala bir hali vardı. "O serveti etrafta aylaklık edip kamp şarkısı söyleyerek kazanmadı."

Öfke içimde lav gibi fokurdadı, patlamaya hazırdı. "Babanın kim olduğu *şeyimde* bile değil. Çünkü o *burada* değil ve sen ne zannedersen zannet ya da ne kadar parası olursa olsun *buraya* gelemez. Tek önemli olan, aramızda olanlar, tam burada, tam şu anda olanlar. Şu anda sen aldıklarını geri veriyorsun." Durdum. "Hemen."

Rory çok eğleniyordu, sonra küçümseyen bir gülüş çaktı. "Hayır canım benim. Bıçakları ve..."

Saat bir yönünde boğuk bir ses dikkatimi çekti. Siyah taş yığınının arkasında, tam Rory'nin ilerisinde bir şey hışırdadı, sonra tırnak sesi geldi. Ağır bir şeydi. Kulak kesilerek ne olduğunu anlamaya çalıştım, fakat Rory'nin bitmek bilmez söylenmesinden dolayı sesleri ayırt etmek güçtü.

Rory şimdi bas bas bağırıyordu. "Şeyimde bile değil, duydun mu?" Boynundaki damarı kabarmıştı ve kızarık suratı beyaz beyaz benekleniyordu.

"Her neyse," dedim, tekrar Rory'ye odaklanıp. "Bıçakları teslim et. Ondan sonra gidebilirsin. Seni durdurmayacağım."

"Hayır." Rory çantaya iyice sarıldı.

"Ciddiyim. Yapma bak." Hani çocukların *kolaysa yaptır*, diye kafa tuttuğu, kötü bir ilkokul ânı gibiydi. "Bıçakları bana ver."

Rory kahkaha attı. "Siktir git." Ayağıma tükürdü, sonra arkasını dönüp patikada ilerledi.

"Rory!" diye seslendim, yaklaşan kavgadan hoşlanmayarak. "Son şansın!"

"Canın cehenneme!" diye kükredi omzunun üstünden.

"Zaten oradayım," diye mırıldandım.

İki adım atmıştım ki, devasa yaratık ağaçların arasından fırlayıp Rory'nin tam karşısına dikildi. Homurdandı ve çığlık attı, iki kocaman lekeli fildişiyle, yoluk yoluk tüyleriyle ve lime lime kalmış derisiyle Nil üzerinde gördüğüm en çirkin yaratıktı.

Bu şey, diye düşündüm, bıçağımı çekerek. Korkunç bir mutant, bir Ada oyuncağıydı.

Rory ayakları kayarak dururken yaratık başını indirdi. Şaşırtıcı bir hızla öne atladı.

Rory imdat çığlıklarıyla arkaya kaçtı, kolları deli gibi

çırpınıyordu. İleri koştum, sağa doğru pozisyon aldım, yaratık Rory'ye ulaşamadan yandan önünü kesecektim. Saldırı aralığım daraldı; Rory'nin ayaklarıysa çok yavaştı.

Sonra Rory takılıp yere düştü. Yaratık gelmeye devam etti, kortizon almış bir yabani domuz gibi üstüne yürüdü. Rory'ye aşırı yakın, benden fazla uzaktı. Rory sırtüstü elleri kolları ayrık vaziyette yatıyordu, bacakları saçma sapan açılarla duruyordu ama en azından hareket ediyorlardı.

Kalk, diye sessizce Rory'ye talimat verdim ve hayvanın etrafından döndüm. İnsan ayakta değilken dövüşmesi imkânsızdı.

Rory hâlâ yerde yatarak bir yengeç gibi debelendi.

"Ayağa kalk!" diye bağırdım Rory'ye, elimde değildi. "KALKSANA!"

Rory dehşetten gözleri yuvalarından fırlayarak ayağa kalkmak için çabaladı. Omzundaki askı bir ilmek gibi boynunu sarmış, altına sıkışmıştı, içi dolu heybe onu toprağa yapıştırıyordu. Hayvan iki hızlı darbeyle ona boynuz attığında Rory hâlâ yatay vaziyetteydi.

Rory çığlık attı ve suratını korumak için ellerini havaya savurdu; aynı anda ben de hayvana yandan saldırdım. Hayvan inleyip dövündü, fildişleri silah gibi havaya kalktı, göğsünü hedef almayı zorlaştırdı.

Öne atladım ve zor saklandım.

Tekrar toparlanmama kalmadan yaratık bir daha Rory'ye saldırdı, başını öne indirmiş, fildişlerini kullanıyordu. Bu kez hayvan Rory'yi bir metre havaya fırlatacak kadar güçle vurmuştu. Rory arkaya düşerken ben domuzun göğsüne vurdum, sonra aşağı eğildim ve bıçağımı dışarı çıkarırken yaradan kan fışkırdı, zayıf bir çizik atabilmiştim ama.

Yeterli değil, diye düşündüm, dişlerin vuruş mesafesinden sıyrılarak. Öldürmeye yetmez, dikkatini yeni hedefe çekmeye yeterdi: Yani bana.

Yana doğru sıçradım, hayvanın takip edeceğinden emindim, fakat arkama dönüp bakınca kımıldamadığını gördüm. Rory ile benim aramda kalmıştı, başı yamuk yumuk bocaladı, kararsızlıktan bacakları beceriksizce hareket etti. Hayvanın anlık kafa karışıklığından istifade edip tekrar koştum, bu kez doğruca üstüne çullandım ve bıçağımı var gücümle göğsünden içeriye sapladım. Bu kez bıçağın kemiği çıtırdattığını hissettim.

Yaratık kükreyerek bana doğru savruldu. Arkaya zıpladım, fakat bıçağım yüzünden aniden durdum. Zorlanarak bıçağımı yerinden çıkarırken kolumun içi acıdan yandı.

Bıçak hızla serbest kaldı. Arkaya doğru yalpaladım, bıçağımı salladım ve hayvanın göğsünden kanlar fışkırmasını izledim. Bu kez pınar gibiydi, kırmızı bir çeşmeydi.

Hayvan sinirlenerek böğürdü, tamamen bana doğru dönüp saldırdı. Hızlıca hareket edip saldırısını kestim, incecik bıçağımı tutmak için mücadele ettim; tutuşum tehlikeli bir şekilde zayıftı ama domuzu Rory'den uzaklaştırmaya kararlıydım. Sağdan vurdum ve hayvan sendeledi. Bir metreden daha yakındı ki, sallanıp devrildi. Yer sarsıldı. Hayvan deli gibi seğirip attı ve sonra hareketsizce durdu.

Sessizlik, yeni yağmış kar gibi çöktü.

Hayvan rahat yüz otuz kilo vardı, belki de daha fazla. Kesinlikle daha fazlaydı. Yan tarafı üzerinde uzanırken kanlı karnı açığa çıkmıştı. Dişiydi, üstelik de anneydi bu hayvan.

Rory sırtüstü yatıyordu, iki eliyle üst bacağına yapışmıştı, inliyordu. Yüzünden, kollarından çaprazlama çizikler ve kesikler geçiyordu, kendini savunurken açılan yaralarından kanlar akıyordu. Şortu yırtılmıştı ve belinin yakınlarında koyu kırmızı bir nokta meşum bir biçimde büyüyordu. Bacaklarından aşağı daha fazlaca kırmızılık akıyordu. Parlak kırmızı parmaklarının arasından sızıyor-

du ve Rory'nin ağzından kandan hızlı, küfürler savruluyordu. Hızlıca bir bakış atmamla anladım: Rory sırf benim yardımımdan fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Dayan," dedim ona. Çabuk hareket ederek belimden bir kumaş parçası yırttım, ikiye böldüm ve eğreti bir sargı bezi gibi Rory'nin bacağına sardım. Tam düğüm atmıştım ki, melemeye benzer ufak bir inilti sessizliği böldü.

Kanlı bıçağımı kaptığım gibi döndüm. Ağaçların arasından küçük bir domuzsu yaratık çıkıp ölü yabani domuzun yanına koştu. Yaratığın beline burnunu sokup emmeye çalıştı. *Bebekmiş,* diye düşünüp bıçağımı indirdim.

Rory inledi. Elleri tekrar bacağının üstündeydi. "Hay sikeyim, çok acıyor."

Çömelip diğer kumaş parçasını Rory'nin kalçasına bastırdım. Kumaş kırmızıya bulandı ve derisine yapıştı, keşke yanımda daha fazlası olsaydı dedim ama olmadığını biliyordum. Rory'yi itfaiyeci modeli kaldırıp omzumda taşımaya başladım, vücudunun açısını kalçasındaki yaraya baskı yapacak şekilde ayarladım.

"Dayan," dedim, ağırlığı altında dişlerimi sıkarak. "Köy'e geri dönüyorsun, en azından şimdilik."

Rory tekrar inledi. "Siktir."

"Hem de defalarca," diye onayladım.

Geriye dönüş yolu berbattı, tahminimden çok daha uzundu. Her bir adım sanki sırtımda yüz kiloluk bir çimento çuvalı taşıyormuşum gibiydi. Ön kolum zonkluyordu ve üst bacak kaslarım bütün gün kayak kaymışım gibi yanıyordu. Çok geçmeden bir dağın yükseklerindeymişim gibi oflamaya başladım, sırtçantam ve kayak tahtamla beraber incelen atmosferde tırmanıyordum sanki, tam yokuş aşağı inmeden önceki anlardı.

Sadece bugün aşağı uçmayacaktım; arkasından iyi bir şey gelmeyecekti. Ayağım ayakkabımın içinde kaydı, ılık

bir şeye basmıştım. Kan, ter, hiçbir fikrim yoktu. Ellerim de ıslak ve yapış yapıştı. Terimden ya da belki de kanımdan ıslanmıştı. Ya da Rory'nin ya da yaratığın. Ya da belki de üçünden de.

Rory küfretmeyi kesti, kötüye alametti bu. Adımlarımı hızlandırdım.

"Benimle-kal," dedim soluk soluğa.

Baraka gözüme çarptığında Sy dışarıdaydı, kâğıt hamurunu kuruması için seriyordu.

"Sy!" dedim nefesim kesilerek. "Rives'ı çağır! Miguel'i!"

Bir bakış attı, kâğıt hamurunu attı ve bağıra bağıra fırladı. Rives, Johan'la birlikte koşmaya başladı. Bart arkalarındaydı, Charley ve Talla da dibinde.

Johan ve Rives, Rory'yi omzumdan indirdiler; ağırlığı birden kaybetmemle bacaklarım ikiye büküldü. "İp lazım," diyebildim, Rory'yi yere yatırmalarını izleyerek. "Dikiş atmak için."

Yere çöktüm, keşke Sabine ya da Natalie ya da ada tıbbına dair bilgisi olan birisi yanımızda olsaydı diye düşündüm. En azından Miguel balık tutmak için ip hazırlayabiliyordu. "Miguel nerede?"

"Balığa çıktı," dedi Charley, yanıma çömelerek.

"Başka kim dikiş atabilir?" Soruyu Rives ve Johan'a yöneltmiştim. Rory'nin nabzını tutup zararı hesaplamaya çalışıyorlardı. Rory şuurunu yitirmişti.

"Li," diye teklif etti Bart.

"Buralarda olan kim demek istedi," diye yapıştırdı Talla.

"Köy şu anda bayağı boş," dedi Charley yumuşakça. "Sanırım bize kaldı." Rory'yi süzüp derin bir nefes aldı. "Ne yapabilirim?"

"Battaniyeye ihtiyacı var," dedim. "Ve bandaja. Bence şokta. Ayrıca Miguel ya da dikiş dikebilen birisine ihtiyacımız var." Bart'a baktım, kımıldamamıştı bile. "Şimdi!" diye azarladım.

Rives topuklarının arkasına yaslandı. "Thad, üzgünüm. Adam gitmiş."

"Kim? Miguel mi?" dedim kafam karışarak.

Rives hayır anlamında başını çevirdi. "Rory. Ölmüş."

"Ölmüş mü?" Ağzım açık kaldı. "Nabzını kontrol edin. Tekrar."

"Yaptım." Rives'in açık renk gözleri gölgelenmişti. "Yapacak bir şey yok. Nabzı durmuş."

"Tekrar bak," dedim, midem bulanarak. Sorumlu hissederek. Onu takip ettiğim için. Müdehale ettiğim için. Çok fazla şey yapıp aslında bir şey yapmadığım için.

"Üzgünüm dostum." Rives kıpırdamadı. Johan, Rory'nin tepesinde haç işareti yapıyordu, sonra kendi istavroz çıkardı, sessiz bir dua mırıldandı.

"Emin misin?" diye sordum Rives'e. "Ölmüş mü?"

"Eminim. Her ne saldırdıysa, ortadan yarmış onu. Kan kaybından gitmiş."

Rory'ye baktım, daha kötü görünmeliydi, daha çok kan kaybetmeliydi diye düşündüm. Etrafındaki yer lekesizdi. Yeşillik, kahverengi toz toprak. Kırmızı yoktu. Ama Rives emindi, Rives'e güveniyordum.

Gitmiş.

"Neydi peki?" diye yumurtladı Sy. "Ne saldırdı ona?"

"Bilmiyorum," dedim, sormak zorunda olduğunu biliyordum ama yine de sanki Rory'ye hürmetsizlik gibi geldi. Bir metre ötede yatan, Ada'nın son kurbanı Rory'nin heybesi faydasızca omzundan sarkıyordu. Gümüş bıçaklar dışarı dökülmüş, suçlarcasına parlıyordu.

Birini bile çıkarmayı denememişti.

Ben konuşurken bıçaklar bana göz kırptı. "Yabani domuz türü bir şey. En az yüz otuz kiloluk, çirkin, koca dişli bir şeydi. Üstelik dişiydi." Durdum. "Sanırım yavrusunu koruyordu. Ya da yavrularını." Nil'de kim bilir daha kaç küçük yaratık büyüyordu? Gelecek için biraz daha eğlence.

"Bunu bir domuzcuk mu yaptı?" diye sordu Bart, sesi inanamayışla dolu, sinir bozucu bir tınıydı.

Charley'nin altın rengi gözleri çakmak çakmak oldu. "Thad domuzcuk demedi. 'Yabani domuz' dedi. Fildişleri olan, hem de iki tane ve haşin. Bana hiç domuzcuk gibi gelmedi." Tatlı aksanı bile sözlerini yumuşatmıyordu.

Bart sararıp soldu. "Peki," diye mırıldandı.

Rives ise Bart'a hiç aldırış etmedi. "Nerede oldu bu?" diye sordu.

"Havuz'dan iki kilometre ötede. Yabani domuz ağaçların arasından atlayıp saldırdı. Çok hızlıydı."

Rives düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Hızlı ve çirkin, iki koca dişli. Bana Afrika yaban domuzu gibi geldi. Kötü haber, Afrika'da aslanları falan öldürüyorlar. Kaçtı mı?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "Hayır. Öldü."

"Sen yaralı mısın?" diye sordu Charley, elimi nazikçe ters çevirerek. Teni benimkinin yanında inanılmaz derecede temiz göründü. Ellerim ve ön kollarımdaki kanlar kurumaya başlamıştı, kararıp çatlıyorlardı ve bileğime yakın bir kesikten taze sıvı akıyordu. Yapış yapış derecikler halinde bacaklarımı kaplayan kan daha fazlaydı, ter ve pislikle karışıyor, iğrenç bir Nil ölümü rengine bürünüyordu.

"Thad?" Charley'nin sesi kaygılıydı.

"Hı?"

"Yaralı mısın?" diye tekrar etti yumuşakça, gözleri dikkatlice inceleyerek.

"Pek sayılmaz." Aniden bütün kanı yıkamaya can attım. Elimi geri çektim; Charley'nin dokunmasını istemedim. Daha fazla Nil kanının *ona* değmesini istemedim.

Ayaklanıp Rives'e seslendim. "İki şey. Birincisi, Rory'yi gömmeliyiz. İkincisi, o yabandomuzunu yağmalamalıyız. Ben gömmeye yardım ederim, başka bir ekip de gidip domuzu alabilir."

"Hayır." Rives başını iki yana salladı. "Sen yeterince uğraştın. Git temizlen. Biz Rory'yle ve domuzla ilgileniriz."

Duraksadım, Rives'e yardım etmekle, kandan kurtulma isteğim arasında kaldım.

Rives yumuşak bir sesle konuştu. "Biz hallederiz, dostum. Git artık."

Tam yola çıkarken Rives bir kolunu uzatıp beni durdurdu. "Denize değil. O kadar kanla balıklara yem olursun. Havuz'a git."

Sen yeterince uğraştın, demişti Rives.

Ama yetmedi, diye düşündüm, acımayla dolu gözlerine bakarak. Rory'yi yarıyolda bırakmış, şimdi de Rives'e gömmesi için bir ceset getirmiştim. Charley'ye bakmayı kaldıramıyordum.

Rory'ye dediğim gibi, defalarca "siktir"lik bir durumdu.

Anında dönüp koşmaya başladım, az önce Rory'yi taşıdığım aynı kanlı patikaya saptım. Yerlerde kan, üstümde kan vardı.

Kan cehennemi, diye karga gibi güldü Nil.

Bugün kaçış yoktu.

BÖLÜM 22

CHARLEY

14. GÜN, SABAH SAATLERİ

Bir kayaya oturup bekledim.

Thad şu ana dek en az bir saattir şelalenin arkasındaydı. Uzun zaman önce temizlendiğini biliyordum, ancak o sessizliğe ve zamana ihtiyacı vardı. Kaygan siyah kenara oturduğunu, temiz havayı içine çektiğini, sadece yüzünden aşağı dökülen suyun uğultusunu dinlediğini hayal edebiliyordum. Titreşim gibi bir duvar ama sadece su. Tam da göründüğü gibi olan bir duvar.

Thad üşüyor mu acaba diye merak ettim. Ben olsam orada donardım. Geceleri incecik örtünün altında, üçgen şeklindeki kulübenin içinde artık titremiyordum ama hâlâ üşüyordum. Tek ısındığım zaman, şimdi olduğu gibi güneşte durduğum zamandı.

Thad ortaya çıktığında yorgun görünüyordu.

"Buruş buruş oldun mu?" diye sordum.

Başını aniden bana doğru çevirdi. "Burada ne arıyorsun?" Sesi tuhaftı. Kof ve uzaktı.

"Temiz giysiler ve havlu istersin, diye düşündüm." Havuz'un kenarını işaret ettim, Thad de aynı noktaya benim için malzeme bırakmıştı. "Arkamı dönerim. Söz, çaktırmadan bakmam."

"Sorun değil. Baksan da sorun etmem." Thad'in ses tonu mesafeliydi, sanki düşünceleri buradan başka her yerdeydi.

Arkamı dönüp ağaçları inceledim. Dalların arasından ışık sızdı, her bir yaprağı renkten renge bürüdü. Nil Adası nefes kesiciydi ama içinde çirkinlik de gizliydi. Güzellik her yerdeydi de, çirkinlik sinsiydi. Yine de yok denemezdi. Thad'i, sırtında Rory ile, kana bulanmış halde sendeleyerek geri dönerken gördüğümüz zamanki kadar bilincine varmamıştım hiç. Güneşe rağmen ürperdim.

"O ağaçların büyüleyici olduğunu biliyorum," Thad'in derin sesi arkamdan geldi, "ama artık arkanı dönebilirsin."

Kanla kaplanmış şortun yerine temizini giymiş vaziyette karşımda dikiliyor, saçlarını daha çok bir kumaşa benzeyen ince havluyla kuruluyordu. Çünkü keşfettiğim kadarıyla bütün kumaş türleri aynı maddenin farklı şekilleriydi, hepsi kâğıt ağacından yapılıyordu.

"Ne zamandır bekliyorsun?" diye sordu Thad.

"Fazla uzun değil."

"Yalancı," dedi, neredeyse gülerek.

"Nereden biliyorsun? İzliyor muydun?" Sesim alaycıydı.

"Aslında hayır," dedi ve gözünün feri kaçtı. "Sadece düşünüyordum. Ve düşünmemeye çalışıyordum."

"Nasıl gitti?"

"Pek harika değil." Thad yanıma oturdu. Ön kolundaki yara açıktı. İzi kalacaktı ama en azından kanaması durmuştu.

"Kolun daha iyi görünüyor," dedim.

"Evet. Kanı yıkamanın faydası, değil mi?" Yumruklarını o kadar güçlü sıkıp açtı ki, acıdı mı diye merak ettim.

"Thad, biliyorum buraya daha yeni geldim ve çok gerideyim. Ancak bazı şeyleri kaptım." Durdum, parmak

boğumlarının beyaza döndüğünü gördüm. "Birincisi herkes sana bel bağlıyor. Yardım için. Tavsiye için. O yüzden Lider oylamasını kazandın. Talla o yüzden bugün sana geldi. Rory'nin bir şeyleri çalması doğru değildi. Peşinden gittin, çünkü yapılması gereken doğru hareketti, sonra her şey sarpa sardı. Sen onu dövüp yere atıp eşyaları alarak geri dönmedin ki." Durdum, lafı geveleldiğimi hissettim ama bitirmem lazımdı. "O yüzden olan bitenden dolayı saçını başını yolmamalısın."

Thad ellerine bakıyordu. "Ondan hoşlanmadım. En başından beri. Yine de ölmesini istemezdim."

"Tabii ki istemezdin. O yüzden onu geri taşıdın. Elinden geleni yaptın."

"Öyle mi?" Thad başını kaldırdı. Bakışları işkence çektiğini gösteriyordu. "Kaçırdım, Charley. Bir şansım vardı ve kaçırdım. İlk seferinde isabet ettirseydim, belki Rory yaşıyor olurdu. Eminim hayvanın son darbesi onu öldürdü. Peki, ya onu kendi haline bıraksaydım? Peşinden hiç gitmeseydim? Kudurmuştu. Bence çıkardığı gürültü yaban domuzunun dikkatini çekti." Bakışlarını kaçırdı. "Bence bizim kavgamız saldırıyı tetikledi."

"Belki, belki de değil," dedim, bilerek son derece ciddi bir ses tonu takınmıştım. "Öyle miydi, böyle miydi oyununu sabahtan akşama kadar oynayabilirsin. Rory'nin ölümünden sen sorumlu değilsin. Sen birden fazla şekilde onu kurtarmaya çalıştın. Ayrıca Köy'ü korumaya uğraştın. Kimse seni suçlamıyor, o yüzden kendini suçlamayı kes."

Thad cevap vermedi. Başka bir şey söylememi beklemediğini anladım, zaten başka ne diyeceğimi kestiremiyordum. Şelalenin sırıltısı, sessizlikte yağmur gibi geldi.

"Aldığı bıçaklardan hiçbirini kullanmadığını biliyor muydun?" dedi Thad sonunda. "Birini bile. Karşı saldırıya bile geçmeye çalışmadı."

"Ama sen yaptın," dedim, kendinden şüphe ya da daha kötüsü nefret ederek mızıldanmasına izin vermeyerek. "Anlamıyor musun? Sen onun için savaştın. Bunun da anlamı büyük. Canından olabilirdin. Yabani domuzlar çok tehlikeli olabilir."

Şimdiyse Thad tek kaşını kaldırıp bana doğru baktı. "Georgia'da sık sık yaban domuzlarına rastlar mısınız?"

Yüzüm ısındı. "Şey, ben rastlamadım ama gazeteye çıktıkları oldu. Hogzilla adını verdikleri bir tane vardı. Devasaydı, üç yüz kilo filandı." Güneyli bir deli gibi konuştuğumun farkına vararak kendimi toparladım. "Demek istediğim, yabani domuzlar çok tehlikeli olabilir, özellikle yavrularını koruyorlarsa. Madem öyle mi, böyle mi oynamak istiyorsun, o zaman ya domuz seni de deşseydi? Her tarafın kan içinde geri dönünce, birden sandım ki..."

Aniden sustum, Thad'in kırmızıya bulanmış halde patikadan aşağı yürüyüşünü hatırladım. Sesim titredi. "İyi olmana gerçekten sevindim."

"Ben de." Boğuk konuşmuştu. "Teşekkürler."

Thad'in bakışları dudaklarıma kaydı.

Nihayet, diye düşündüm. Thad'i bu kadar çok arzu ettiğim için suçluluk duydum, özellikle de tam şimdi ama göktekiler yardımcım olsun, istiyordum. Dudaklarım heyecanla karıncalandı. Yakınlaşırken bir tutam saçı kulağımın arkasına attım.

Thad öne uzanıp elimi tuttu. Başparmağı bileğimin iç kısmına, sonra avucumun içine sürtmeye başladı, beni titretti; sonra fark ettim ki, kanı ovalıyordu. Thad'in koluna dokunduğum birkaç saniyede geçip derimi korkunç bir dövme gibi lekeleyen kurumuş kanı siliyordu.

Cildim yandı, çok sert ovuyordu.

"Sorun değil," dedim, elini elimle kapatarak. "Bir şey yok."

Thad aniden elini geri çekti ve ellerim bomboş önüme düştü. Kucağıma koyarken Thad de ellerini dizlerine indirip gözlerini kapattı, sanki bir şeyle mücadele ediyordu; belki de kendiyle. "Charley, ben..."

Thad aniden susup kulak kabarttı. Ayağa kalkmasıyla insan sesleri duydum. Birkaç saniye sonra Miguel, Rives ve Johan belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Thad.

"Akşam yemeğini almaya gidiyoruz," dedi Rives. "Julio domuzu bir an önce kömüre yatırmak istiyor."

Thad başıyla onayladı, ardından bana döndü. "Charley, şort ve havlu için teşekkürler. Ve ... söylediklerin için. Sonra görüşürüz, tamam mı?" Mesafeli tavır geri dönmüştü.

Rives sözü aldı. "Thad, biz hallediyoruz, abi. Sen gelmek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım." Thad çenesini sıkıyordu.

Tekrar dönüp bana baktı ama çoktan gitmişti, erişemediğim bir yere çekilmişti ve erişmek istediğimden emin değildim. Sonra tek kelime daha etmeden yola koyuldu. Thad, bir başına patikadan aşağı indi. Miguel ve Rives uzun uzun bakıştılar, ardından Thad'in peşinden koşturdular. Johan'sa birkaç metre arkalarından takıldı.

On hızlı adım sonra grup gözden kaybolmuştu.

Thad'in kanlı giysileri suyun kenarında duruyordu. Bir sopa kullanarak hepsini Havuz'a, Thad ile beraber Kevin'ın giysilerini yıkadığımız aynı yere attım. Çitiledim ve duruladım, kumaştan akan kandan tiksindim ve yanımda sabun getirmeyi akıl ettiğim için sevindim. Kumaş en sonunda tertemiz yıkanınca şortu sıktım ve Thad'in havlusuyla beraber çantama soktum. Sonra da şimdi ne yapsam diye düşündüm.

Ne tuhaftır ki, canım kimsenin yanında olmak istemedi.

Batıya doğru yöneldim, gür yaprakların arasında mekik dokudum. Bir süre sonra patika kuzeye doğru saptı ve yük-

selti artarken bir kavşağa ulaştım. Bir taraf keskince sola, okyanusa doğru dönüyordu, diye tahmin ettim; diğeri hafifçe doğuya gidiyordu. *Karaya doğru*, diye düşündüm. Tarih öncesi kükremeleri hatırladım; Köy'e geldiğimden beri duymadığım kükremeleri, tereddüt etmeden sola baktım.

Tam ağaçların arasından okyanus gözüme çarpıyordu ki, sırtı bana dönük bir çocuk belirdi. Bloklardan fırlayan bir koşucu gibi sahile doğru son sürat topukladı ve bir anda onu tanıdığımı fark ettim.

Tam "Bart?" dediğim anda, İspanyol bir general gibi kısa komutlar bağıran bir kız sessizliği bozdu.

Bart şaşkınlık içinde bana doğru döndü. "Charley! Ödümü kopardın!" Eliyle takip etmemi işaret ederken yüzünün rengi soldu. "Hadi gidelim!"

Üç komut daha, ardından bir bağırış. Daha çok bir sevinç narasına benzedi.

Bart ağaçların arasına karıştı, ben de birkaç adım arkasındaydım ve az kalsın siyah saçlı bir kızla burun buruna çarpışacaktım.

Birkaç metre ileride Heesham ayakta duruyordu, daha önce hiç görmediğim beyaz bir kumsaldaydık. İkisi de güneşten de parlak ifadelerle gülüyorlardı. Kız bizi görünce iki elini zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. Parmaklarında ipten bir halka sarkıyordu, ucunda hayatımda gördüğüm en büyük köpekbalığı dişi vardı.

"Samuel!" diye bağırdı. "Gitti!"

"Şahane," dedim, Bart'ın, Heesham'ın koca avucuna yamuk bir beşlik çakışını izleyerek. "Kapı neredeydi?"

"Ağaçların yakınında." Heesham'ın ağzı kulaklarındaydı. Fakat işaret etmeden önce anladım.

Tamı tamına Bart'ın saklandığı noktaydı.

BÖLÜM 23

THAD

280. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Kanın izini sürdüm, sabahı yeniden yaşadım. Söylediğim her şeyi, yaptığım her şeyi.

Charley'nin sesi zihnimdeydi. *Sen elinden geleni yaptın.*

Rives'ın sesi. *Yeterince uğraştın.*

Li'nin sesi. *Nil deli.*

Li haklıydı. Nil çıldırmış bir kaçıktı.

Kan izi karardı ve sonra kan koyulaştı, çünkü ben oradaydım. Sahne kafamda capcanlıydı, düşük bütçeli bir korku filmi gibi. Geriye sadece etrafa saçılmış parçacıklar kalmıştı; yaratık gitmişti. Görünüşe göre, bir şey onu sürüklemişti. Yaban domuzundan daha büyük bir şey.

Nil deli.

"Gitmiş." Sesim dümdüzdü. "Bir şey onu almış."

"Vay," dedi Rives, kan izinin kenarına yürüyerek, ağır sürükleme izleri kayaları çizmişti ve çizgi çizgi kanlar hikayeyi anlatıyordu. "Aç bir şey."

"Artık değil," dedim.

"Amin," dedi Johan.

Bıçağım elimde, siyah kayalara, ciyaklamaları ilk duyduğum yere doğru koştum. En büyük kayanın arkasında

kara bir delik, neredeyse bir mağara vardı.

"Rives," diye seslendim. "Baksana. Bence burada yaşıyormuş."

Oyuğun sol tarafında bir şey homurdandı. Rives ve ben anında bıçakları çekerek arkamızı döndük. Küçük bir yaratık köşeye sindi, kanıyordu ve inildiyordu.

"Kesin Afrika yaban domuzu," dedi Rives. Ardından hızlı bir darbeyle hayvanı öldürdü.

Neden geri döndüğümden tam emin değildim. Belki kâbusu sistemimden atmak içindi, belki kendi kendime bu kâbusun gerçek olduğunu kanıtlamak içindi. Fakat artık geldiğim için kendimi daha iyi hissediyordum; ya da daha kötü. Nil dediğimiz bu kötülüğe karşı garip bir uyuşukluk içindeydim.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Ada'dan kaçmaya ihtiyacım vardı, *tam şu anda*; ve özlemini çektiğim rahatlamaya nasıl ulaşacağımı biliyordum.

"Hadi gidelim," dedim. Koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Baraka'nın yakınlarında Macy ve Maria, Heesham'ın başına üşüşmüştü. Heesham canlı canlı hızlı bir şekilde anlatıyordu.

"...tam orada çaktı. Kısa bir koşu, yirmi metre en fazla. Samuel kapıyla buluştu ve bitti."

Samuel'in adını duyunca durdum. "Samuel başardı mı?" diye sordum.

"Kesinlikle." Heesham sırıttı. "Üstelik de Arama'nın ilk gününde. İyi şans dostum. Nil'de güzel bir gün." Maria'ya sarıldı, o da çocuğu kucakladı ve güldü.

Cevap vermedim. Veremezdim. Bardağımı taşıran son damlaydı, koşmaya başladım.

Topuklarım arkama vura vura Nil'i geride bıraktım. Sonraki bir saat boyunca dalgalara ve çarpışlarına odaklandım, başka hiçbir şeye kafamı vermedim.

Suda hiç kan yoktu.

BÖLÜM 24

CHARLEY

14. GÜN, ALACAKARANLIK

Bir önceki gecenin kutlama havasının yerinde yeller esiyordu.

Kumsaldaki ateşin yanında küçük bir yaban domuzu kızarıyordu, fakat dün geceyle benzerlik yalnızca buydu. Üç Arama ekibi gittiğinden etrafta daha az sayıda insan vardı ve geriye kalanların da boynu büküktü. Rory gitmişti ama unutulmamıştı.

Ama unutulacak, diye düşündüm. Çünkü Duvar'ın yanından geçerken adını oraya hiç kazımamış olduğunu fark etmiştim.

Sahilde Thad'i aradı gözlerim. Havuz'dan beri onu görmemiştim. Bütün gün akşama kadar onun için kaygılanmış, acaba hâlâ Rory'nin ölümünden kendini sorumlu tutuyor mu, diye merak etmiştim. Ayrıca, onunla bir şey konuşmam lazımdı; Rory ile hiç alakası olmayan bir şey. Maalesef, Thad ortalıkta görünmüyordu.

Jillian ve Talla'yı görüp el salladım, fakat gözüme takılan Bart oldu. Yorumsuzca el salladım ona ve arkamı döndüm. Konuşmak istediğim son insan Bart'tı. Onu tam da Samuel'in kapısına doğru son sürat fırlamak üzereyken

yakaladığımdan emindim ve lafını etmesem de, içimden bir ses Bart'ın, *benim* bildiğimi bildiğini söylüyordu. Bütün öğleden sonrası boyunca bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşmış, resmen daha iyi bir izlenim bırakmaya çalışmıştı.

İşe yaramamıştı.

Tam sahilden ayrıldığım sırada Talla yoluma çıktı. Saçını sımsıkı atkuyruğu yapıp bağlamıştı, yanağındaki yara iyice ortadaydı.

"Charley, yemek yemeyecek misin?" Talla hiç hoşbeşle vakit kaybetmezdi.

Omuz silktim. "Aç değilim."

"Fark etmez," dedi. "Yemek varken yemelisin, özellikle de güzel bir şey pişince." Başını yana eğdi. "Yoksa birisinden mi kaçıyorsun?"

Her zamanki gibi dobra dobra, diye düşündüm. "Olabilir."

"Eh, onunla şimdi yüzleşsen daha iyi. Sorunun mayalanmasına izin verme. Hele hele burada, vaktimiz darken."

Bart bizi izliyordu ve bir saniye için gerçekten Talla'nın tavsiyesine kulak asmayı düşündüm. Sonra bu düşünceyi kenara ittim. Bugün Bart'la fazlasıyla uzun zaman geçirmiştim ve içimden bir ses, onunla yüzleşmenin işe yaramayacağını söylüyordu. Bazen en iyi eylem, eyleme geçmemek, endişelerin kendi yolunu bulmasını sağlamaktır.

Talla hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı. "Düşünme, git. Thad orada." Thad'in, gölgelerin arasında Johan'le yan yana dikildiği yeri işaret etti.

Talla'ya yanlış anladığını açıklama fırsatı bulamadan Thad kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Uzun bir an bakıştık. Thad öylesine başından savarcasına kafasını çevirdi.

Yanaklarım yandı. Gözlerin üstümde olduğunu hissettim ama hiçbirisi Thad'e ait değildi.

"Teşekkürler ama bitkinim," dedim. "Yarın görüşürüz."

Talla beni takip etti. "Charley, dur. Kafana takılan her neyse, şimdi hallet, kırılmadan." Sesi sertleşti. "Ya da bir başkasının kalbi kırılmadan."

Arkama döndüm, kimden bahsettiğini merak ediyordum doğrusu. *Bart mı? Yoksa Thad mi?* Her iki şekilde de önemli değildi; şu anda ikisiyle de konuşmak istemiyordum. Sadece uzaklaşmak istiyordum; oğlanlardan, bu geceden. Talla'dan. Toptan bu mekândan.

Kollarını göğsünde birleştirip bir umutla bana dimdik baktı.

"Tavsiye için teşekkürler," dedim, medeni konuşmak için kendimi sıkarak. "Bir kenara not ettim."

Sözüme sadık kalarak Talla'nın söylediklerini kafamda tarttım. Ninemin her zaman dediği gibi, ne ekersen onu biçersin ve Talla'nın durumunda, tavsiyesi bedavaydı. Değersizdi. Fırlatıp attım ve kendi aklıma uymaya karar verdim. Her şeyin kendiliğinden çözülmesini bekleyecektim.

Berbat bir karardı.

BÖLÜM 25

THAD

282. GÜN, SABAH

Siyah kayaları kaldırıp çekmekten kan ter içinde kalmıştım. "Bence iyiyiz," dedim Rives'e, taş yığınını işaret edip. "Önce gevşek kayayı temizleyelim, sonra harcı karalım."

Son birkaç saattir sonuncu kulübenin, Köy dairesinin sol köşesine dikilmiş kulübenin temelini onarmaya hazırlanıyorduk. Arka duvarı ufalanıyordu ve güvenli olana kadar kimse orada kalamazdı. Artık taşlarımız olduğuna göre, tek yapmamız gereken duvarı tekrar örmekti. Kolay bir görev değildi, ne de olsa ilk inşa eden bizler değildik.

Açık havada sesler bize taşınıyordu ve Charley'ninki arada sivriliyordu. Grubun bir kısmı koruya doğru ilerliyordu, Charley de ateşin yakıldığı noktanın önünden geçiyordu. Uzun bacaklar, sıkı hatlar ve tüm dünyaya göğüs gerecekmiş gibi açık alın. Nil dünyasına.

"Thad." Rives boğazını temizledi.

Kendimi zorlayıp Rives'e baktım. "Evet?"

"Yola çık, abi." Charley'nin grubunu başıyla işaret etti. "Sonra bitiririz. Julio'ya ateş çukuru kazmada yardım edeceğimi söylemiştim zaten."

"Gitmen gerekiyorsa, git." Belli bir düzenle gevşek taşları çıkarma işine geri döndüm. "İşim başımdan aşkın. Bugün geziye çıkmaya vaktim yok."

Rives sessiz kaldı, kımıldamadı.

"O halde bana mı, yoksa Julio'ya mı yardım edeceksin?" Ses tonum beklenmedik derecede sertti.

"Sana," diye cevap verdi Rives, yanıma oturup. "Hadi bitirelim."

Konuşmadan çalıştık. Dikkatimi taşlara verdim ya da vermeye çalıştım.

İlk Rives konuştu. "Dinle, Thad, konuşmak istiyorsan,"

"İstemiyorum."

"Tamam dostum," dedi Rives. "Madem benimle konuşmak istemiyorsun, o zaman en azından malum kişiyle konuşman lazım."

Yanlış, diye düşündüm. Charley *konuşamadığım* tek kişiydi. Zaten sorun da buydu.

Rives'in gözlerini üstümde hissettim, bekliyordu, fakat sessizliğimizi bölen, kulak tırmalayan, genizden gelen, mızmız bir ses oldu.

"Thad!"

Kafamı kaldırıp bakınca Bart'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Charley'yi gördün mü?" diye sordu, keskin gözlerle.

"Neden?" Çıkışmadan edemedim.

"Fark eder mi?" diye sordu Bart yılışık bir sırıtışla. O anda bu sohbetten çok eğlendiğini anlayabiliyordum.

"Pek sayılmaz," dedim omuz silkerek. "Herkesin iş icabı nerede olduğunu bilirim ben. Yeri gelmişken, senin de tarlada gölevez kökü koparıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Bugün öğleden sonra gideceğiz," diye çabucak cevap verdi.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Güneşin alnında." Gözlerimi Bart'tan ayırmadım.

Başıyla onayladı. "Ekipçe toplarsak daha hızlı olur diye düşündük. O yüzden Charley'yi arıyordum."

"Eh, şanssızsın. Çoktan işini yapmak için yola çıktı. Tıpkı herkes gibi."

Sözlerim hedefi on ikiden vurunca Bart gözlerini kıstı.

Rives konuşmaya girdi. "Bart, dostum, seni nöbette uyurken yakaladığım gecenin ertesi sabahı yaptığımız o baş başa konuşmayı hatırlamanın tam zamanı şimdi. Dediğim gibi, kimse seni Köy'de kalmaya zorlamıyor. Ama ya varsındır ya da yoksun. Sayımız zaten az. Başkasını külfet gibi sırtımızda taşıyamayız. Anladın mı?"

"Beni kovmakla mı tehdit ediyorsun?" Bart kulaklarına inanamamıştı.

"Hayır." Rives olumsuz anlamda başını salladı. "Fakat Arama'yla ilgili, kimse seni seçmiyor diye sızlanıp duruyorsun. Sebebini merak ediyorum."

Bart, Rives'e dik dik baktı.

"Bart," dedim, bakışlarını üstüme çekerek, "gölevez." Tarlayı işaret ettim. "Ekip bul ya da bulma. Sy ve Raj sana yardıma gelecek sanıyordum. Belki de, çoktan tarlaya gitmiş, seni bekliyorlardır."

Bart'ın suratında çimdiklenmiş gibi bir ifade oldu. "Lider olmayı seviyorsun, değil mi Thad? Adada ağır abi olmayı, herkese neler yapacağını söylemeyi. Sana yetmiyor, değil mi?"

İç geçirdim. "İşi istiyorsan Bart, soracaksın. Fakat kimsenin seni Arama için seçmediği göz önüne alınırsa, senin yerinde olsam, Liderlik oyunu toplayacağıma da pek güvenmezdim. İstediğin başka birini aday göstermekten çekinme."

"Öyle diyorsan." Bart sırıttı. Sonra arkasını döndü.

"Ne baş belası ama," dedi Rives, Bart uzun adımlarla ateş çukurunun önünden geçerken.

"Sadece bir işe yaramıyor," dedim.

"Doğru. Ama tehlikeli olacak kadar keskin," dedi Rives. Hâlâ Bart'ı seyrediyordu.

"Sadece laçkalık etmeyi biliyor. Her şeyden daha sinir bozucu bir tip." Tekrar taşlara döndüm, Bart'a gereğinden fazla zihinsel enerji harcamaya hiç niyetim yoktu.

Bart gözden kayboldu ve benim için gözden uzaksa, kafadan uzaktı. Charley içinse tam tersiydi. Ne kadar gözümden uzaksa, o kadar çok aklımdaydı. Onu ne kadar çok *düşünmemeye* çalışırsam, bir o kadar düşüncelerimi istila ediyordu. Ancak korudan yorgun ama tek parça halinde geri döndüğünde rahatladım. Gece çoktan inmişti. Rives ve Talla ile birlikte, karanlıkta Charley'nin grubunun heybelerini boşaltmasına yardım ettik, sepetleri ve rafları meyve ve fıstıkla doldurduk. Aynı zamanda bir tavuk da getirmişlerdi, taze bulunmuş yiyecek. Yumurta, balıktan sonra kahvaltıya güzel bir değişiklik olacaktı. Rives'ın hoşsohbeti de öyle, Charley ile aramdaki havadan sudan kısa konuşmaların garip boşluklarını dolduruyordu. Charley, Jillian ile konuşurken sıvıştım.

Tavuk kümesini kontrol ediyordum ki, Talla yanıma geldi.

"Thad, bu gece Baraka nöbeti kimde?"

Düzenlemeyi unutmuştum. "Bende," diye cevap verdim.

Talla kollarını göğsünde kavuşturdu. "İki gece önce tuttun sen. Neden tekrar nöbet tutuyorsun?"

"Çünkü uyuyamıyorum." Daha iyisini düşünemeden dürüst cevabı yumurtlayıvermiştim; Rory'nin öldüğü gece

nöbeti devralmamın sebebi de buydu. Yaban domuzu saldırısını kafamda yeniden canlandırmadığım zamanlarda, Charley'yi düşünüyordum, birkaç kulübe ötede olduğunu biliyor, yalnız mı ya da daha kötüsü korkuyor mu, diye merak ediyordum. Kafam allak bullaktı.

Talla bana uzun bir bakış attıktan sonra kafa salladı. "Tamam. Şafak sökerken seni kurtarırım."

Sözüne sadık kalarak yıldızlar sönükleşirken ve ilk pembe ışınlar gökyüzünü boyarken Talla Baraka'da bitti.

"Herhangi bir şey?" diye sordu.

"Hiç," dedim gerinerek. "Ne bir ses ne bir kükreme. Ne bir ziyaretçi."

"İyi mi, kötü mü bilmiyorum," dedi Talla. "Ama senin görevin tamamlandı. Git uyu."

Yatağa uzanıp arpacık kumrusu gibi düşüneceğimi bildiğimden egzersiz seçeneğini tercih ettim. Plaja indim, birkaç tur hızlı koşu yaptım ve tam tekrar başlamaya hazırlanıyordum ki; düşüncelerim onu gerçeğe dönüştürmüşçesine, Charley kumsala adımını attı. Kevin'ın şortunu giymiş ve göğsüne basit bir kumaş bağlamıştı, saçları açık ve gevşekti; tıpkı onunla ilk tanıştığım günkü gibi omuzlarının etrafında uçuşuyordu. Ona gitmek, içimi dökmek istiyordum. Fakat ağzımı açarsam içinden neler çıkacağını bilmiyordum. Nil ve Charley ikisi de beynimdeydi, başım o kadar hızlı dönüyordu ki düşüncelerimle korkularımı ayırt edemedim.

Dolayısıyla koştum. Charley'den uzağa... son süratle... acı içinde. Acı ve daha fazla acı, çünkü yeterince canımı yakarsam Nil uyumama izin verecekti. Hissetmeme değil.

Zihinsel resimler, dalgalarla birlikte kafamda çarpıyordu. Kevin'ın giysilerini giymiş Charley; parmaklarımın arasından akan Charley'nin saçları; benimkine bitişik

Charley'nin kalçası; benden birkaç santim uzaktaki dudakları; Charley'nin kanla kaplanmış eli; ateşin çevresinde Rives'le oturan Charley; Charley'nin Duvar'daki adı.

Çok geç, diye şarkı söyledi Nil.

Bacaklarım acı bize diye yalvarıyordu, göğsüm yanıyordu. Hava ihtiyacından daha derin bir ağrıydı ve tam o anda, Nil'in haklı olduğunu anladım. Çok geçti.

Yine de ne yapacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM 26

CHARLEY

17. GÜN, SABAHIN ERKEN SAATLERİ

Talla'nın tavsiyesini kulak ardı etmiştim ve üç gün sonra benimkinin tam bir fiyasko olduğu kanıtlanmıştı.

Kaygılar beni çiğ çiğ yiyordu.

Dışarı adımımı atmamla beraber sabah esintisiyle birlikte hayalkırıklığı çarptı yüzüme. Kimse Duvar'ın yanında dikilmiyordu. Ateş çukurunun etrafında bir avuç insan vardı sadece ve Thad aralarında değildi. İster istemez benden kaçtığını ya da en azından beni görmemek için çaba gösterdiğini düşünmeye başladım ve sebebi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, ada rehberim kayıplara karışmıştı.

Ve onu özlüyordum.

Ve onu özlemekten nefret ediyordum, çünkü o belli ki beni hiç özlemiyordu.

Kendime bir dürüm aldıktan sonra siyah taşa tek başıma oturdum, Natalie ve Sabine'le paylaştığım aynı kayaydı. *Gerçekten de topu topu dört gün önce miydi bu?* Natalie yoktu, Arama'ya gitmişti. Sabine ise tamamen gitmişti. Suratının dehşete düşmüş bir hologram gibi yanıp söndüğünü hatırlayıp eve ulaştığını umdum. Belki de şu anda

ailesiyle birlikteydi, kruvasan ya da Fransa'da kahvaltıda her ne yiyorlarsa onu yiyordu.

Bense burada, var olmayan diyarda, kalın yeşil bir yaprağa sarılmış, gizemli bir yemek yiyordum.

Balık beklerken karides bulunca sevindim. Bundan daha iyi tek şey, yanında koca bir yığın yağlı kızarmış peynir olmasıydı ama karides karidesti ve karides *iyiydi*. Tombul ve lezizdi, ham deniz tuzu ve doğranmış meyveyle tatlandırılmıştı.

Altı ısırıkta hüplettim karidesi. Geriye pörsümüş yeşillikler kaldı.

"Yeşillikleri de yiyebilirsin, biliyorsun ki," dedi yumuşak bir ses.

Kafamı kaldırıp baktım. Rives sırıtarak karşımda duruyordu, elinde tepeleme dürüm ve sarı meyve dilimleri dolu bir tahta tutuyordu.

"Bilmem iyi oldu." Yeşil yaprağı kıvırıp ağzıma attım. "Ispanağa benziyor," dedim, suratımı buruşturarak.

Kahkaha atıp bir anda yanıma oturdu. "Ispanak değil. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece yenilebildiğini biliyorum. Ayrıca karidesle birlikte daha güzel oluyor. Tahtanı uzat."

Söylediğini yaptım ve üstüne birkaç dilim meyveyle bir dürüm koydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil. Ayrıca taze inek sütü istiyorsan, Jason'a sor. Ilık ama leziz." Rives kupasını kaldırdı. "Eee," diye devam etti, bana gülümseyerek, "senin hikâyen nedir?"

"Kısa özet? Atlanta'da Target mağazasının otoparkındaydım ve kapı beni yakaladı. Sonra çırılçıplak burada uyandım."

Rives başını salladı. "Uzun anlatımı nedir?"

Omuz silkip gülümsedim. "Şimdi düşündüm de, uzun anlatımı yok. Hepsi bu kadar."

"Yanılıyorsun." Rives ağzını sildi. "Herkesin hikâyesinin uzun bir versiyonu vardır."

"Eee, seninki ne o zaman?" diye sordum.

"Kısası mı, uzunu mu?" Rives'in açık renk gözleri ışıl ışıldı, hani yakışıklı olduğunun farkında olan erkeklerin ukala bir bakışı vardır ya. Rives de öyleydi. Kusursuz sütlü kahve rengi ten, manken gibi rastalar ve yaz limonatası tonu, olağanüstü yeşil gözler.

"Herhangi biri."

"Her yerde ve hiçbir yerde büyüdüm, hem Avrupa'nın hem Asya'nın her tarafındaydım. Babam Amerikalı, annem İsveçli-Fransız ama ikisi de gazeteci, o yüzden çok seyahat ederiz. Kapı bana çarptığında Phuket'teydim. Şimdi buradayım." Rives bir meyve parçasını ağzına attı.

Çiğnemeyi bitirmesini bekledim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum. Rives herkesten büyük duruyordu.

"On yedi."

Aynı yaştayız, diye düşündüm şaşırarak. *Thad'le de öyle.*

"Thad'in sağ kolusun?"

"Sağ kol?" Rives, aynı Thad gibi tek kaşını kaldırdı.

Başımla onayladım. "Ona arka çıkıyorsun, yaban domuzu saldırısı olayındaki gibi."

Şimdi Rives kahkahalarla gülüyordu. "Destekçilerinden biriyim."

"Olabilir." Gülümsedim. "Ama bana göre hâlâ sağ kolusun."

Rives sırıttı, arkasından dürümünün geri kalanını iki lokmada mideye indirdi.

"Nerede o? Thad?" Gayet sıradan bir soruymuş gibi sormaya çalıştım.

"Talla'ya planör kullanmayı öğretiyor."

Talla. Büyük göğüslü, dümdüz karın kaslı Talla, Rory'den dayak yedikten sonra Thad'in şerefini kurtarmaya koştuğu kız. Thad'in meşgul olduğunu, Lider olarak birçok işi aynı anda yürütüğünü biliyordum. Sadece adadaki tur rehberim olma görevinin hâlâ listede en üst sırada yer aldığını umuyordum. Ancak ya bencildim ya aptal. Ya da her ikisi de.

"Hey," diyordu Rives, "burada mısın?"

"Affedersin." Daha ağır bir endişeyle doldum. "Rives, sana bir şey söylemem gerek, Thad'in Destekçisi olarak."

"Tabi," dedi.

"Rory'nin öldüğü gün, etrafı keşfe çıkmıştım. Kuzeye doğru dağda yürüyüş yaptım ve kuzeydeki tepelere varmadan önce Bart'a rastladım. Tam kumsalın dışında, ağaçların başladığı çizgide çömelmişti, saklanıyor gibiydi. Ardından Samuel kapısını yakaladı. Diyeceğim o ki, onu ilk gördüğümde sanki Bart öne fırlamak üzereydi; Samuel'ın kapısını çalmak üzereydi."

Rives'in yüzü ciddileşti. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum, çılgınca görünüyor. Ama bana öyle geldi işte. Bart, tam Samuel'a tezahürat yapacakken onu korkutmuşum ayağına yattı. Ama Rives, inan bana, bir garipti."

Rives başıyla onayladı, düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "İlgilenirim. Haber verdiğin için sağ ol, Charley."

Havadan sudan sohbet ederek dürümlerimizi bitirdik. Bart kaygımın yükünü hafiflettiğim için rahatlamış halde daha çok ben konuştum; Arama stratejileri ve kapı yakalama zamanlaması konusunda Rives'in fikirlerini aldım.

"Rives," Duraksadım, sıradaki sorumu nasıl ifade edeceğimden emin değildim. "Kazınmış resim var ya. Thad'in Çıkmazdaki Adam dediği çizim. Neden bahsettiğimi anladın mı?"

"Evet. Kemer'lerdeki."

"Sence ne anlama geliyor?"

Rives olumsuz anlamda başını salladı. "Emin değilim."

"Ben de. Ama bana önemli geliyor. Thad'e sorduğumda bana hepimiz bir çıkmaza tıkılmış fareleriz dedi." Durakladım. "Buraya yeni geldiğimin farkındayım. Ama içimden bir ses dahası var diyor ve çözmeliyiz sanki, özellikle de adanın diğer tarafında da benzer bir çizim daha olduğu için."

"Belki de," dedi Rives. "Fakat bizi bir kapıya taşımayacaksa, ne yardımı dokunacağım anlamıyorum."

"İyi noktaya değindin," diye itiraf ettim. "Ama üstünde düşün, tamam mı?"

"Yaparım. Ayrıca Bart olayı dışında, eğlenceliydi." Rives boş tahtasını benimkine çarpıp gülümsedi.

Ben de ona güldüm. "Beni dinlediğin için sağ ol."

"Ne zaman istersen." Ayağa kalktı, bir adım attı, sonra arkasına döndü. "Charley... Thad meselesinde." Adını duyunca midem hafif bir takla attı. "Ondan ümidini kesme, olur mu?"

"Tamam," dedim. Fakat içimden, *Tam tersini anlamışsın*, diye düşündüm.

"Ciddiyim," dedi Rives beni izleyerek. "Sağlamdır. Ona bir şans tam."

Duygularım neredeyse Havuz kadar berraktı herhalde, çünkü Rives şöyle dedi, "Bak. Thad, Köy için çok şey yaptı. O Lider olduğundan beri kimse aç kalmadı, kimse ciddi yaralanmadı; Rory'ye kadar. Thad yedi yirmi dört iş düşünür. Ama seninleyken farklı."

Tekrar yanıldın, diye düşündüm. *Bana da herkes gibi davranıyor. Canımı yakan da bu.*

"Harika bir sağ kolsun," dedim Rives'e. İlk kez Rives ve ikizi Natalie arasında bir benzerlik gördüm. İkisi de Thad'i

bir kardeş gibi seviyordu. Bu düşünceyle gülümsedim. "Dinle, Thad ve ben iyiyiz," diye yalan söyledim. "Yerleşmeme yardımcı oldu, şimdiyse nasıl faydalı olacağımı bulmakla meşgulüm. Kaybedecek zaman yok."

"Doğru." Rives başıyla onayladı. Fakat her zamanki sırıtması yok olmuştu.

Bir saat sonra Julio coşkulu bir şekilde ekmek pişirme çukurlarını anlatırken Thad ve Talla geri döndü, yan yana yürüyor, gülüşüyorlardı. Ekmek pişirmeye ilgi duyuyormuş numarası yaptım, ancak o sırada tatlı ekmekten daha az önemsediğim bir şey olamazdı. Tek istediğim kaçmaktı.

"Sağ ol Julio," diye lafını kestim, zoraki gülümsedim, çünkü Julio iyi bir çocuktu ve buraya on beş yaşında düşmek beni çıldırtırdı. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Talla plaja inen yolun başında beni yakaladı. Elbette Thad'den eser yoktu.

"Charley." Talla'nın sesi gergindi, tıpkı dolgun göğüslerine sardığı kumaş parçası ya da karın kasları gibi. "Sen ve Thad'in arasında neler oluyor bilmiyorum. Hatta bir yanım umursamıyor bile. Ama onunla konuşmalısın, çünkü berbat vaziyette."

Ağzım açık kalarak kıza baktım. "*Benim* mi onunla konuşmam gerek? Fark etmedin galiba, benden sürekli kaçıyor."

"Sahi mi? Çünkü biz geri dönünce tabanları yağlayan sendin." Bakışları çok yoğundu ve başka şekilde baktığını hiç görmediğimi fark ettim. Talla'da bir sivrilik vardı, en vasat anlarda bile alev alan rekabetçi bir kıvılcım çakıyordu içinde, mesela şimdi gibi. "Tek söylediğim ikinizin halletmesi, çünkü Thad'in o kadar dikkati dağınık ki, bu durum kimseye yardımcı olmuyor, özellikle kendisine."

Savunmaya geçtim ve içerledim.

"Talla," dedim, ses tonumu sakin tutmaya çalışarak, "seni tanımıyorum. Bir yandan yardımcı olmaya çalışsan da, ortada yardım edilecek bir durum yok. Gerçekten."

Talla başını yana eğdi, omuz kasları gitar telleri gibi ortaya çıktı. "Sen de en az onun kadar kötüsün. Gerçekten şahane." İç geçirdi. "Eh, bir yere varamayacağız. Hadi gel koşalım. Jillian bekliyor. Belki iyi bir egzersiz kafanı boşaltır."

Kafam gayet iyi, diye düşündüm, ancak kendimi şaşırtarak kabul ettim. Bacaklarımı çekmek, koşmaya odaklanmak ya da daha doğrusu, Talla'nın arkamızdan bir yabanarısı sürüsü kovalıyormuş gibi giden hızına ayak uydurmaya çalışmak iyi geldi. Kuvvetliydim ama Talla benden hızlıydı.

İlk pes eden Jillian oldu, itiraf etmesem de durmak çok iyi geldi. "Kâğıt hamurunu kontrol etmem lazım," dedi Jillian yavaşlayarak. "Nasıl kuruyor bakalım. Sonra görüşürüz." Sıcacık bir gülümseme ve el sallayarak Baraka'ya doğru döndü.

Talla bana kafa salladı. "İyi koşuydu." Cevap beklemeden yavaşça koşarak uzaklaştı, şüphesiz Köy'deki en son kuralbozanla ilgili önüne gelenle çene çalacaktı.

Tahta bir sopa alıp güneye doğru yöneldim, daha önce hiç görmediğim bir patikaya girdim. Yürüdükçe çalı çırpı topladım, keşif yapmak ve üretken olmak bana iyi geldi. Patika, yamacın dibindeki bir açık alanla son buldu. Uzak uçta ışık gözüme çarptı.

Bir tünel, diye düşündüm.

Tünelden çok mağaraydı aslında. Her iki uçtan loş bir ışık sızıyordu, duvarlara yansıyıp sekiyor, pırıl pırıl parlatıyordu. Yolun yarısında yavaşladım, huşu içindeydim. Duvarlar kristalle kaplıydı; bana göz kırptılar, güneş ışığıyla ebelemece oynuyorlardı. Yerlerde daha fazla kristal

saçılmış olduğunu gördüm, bazıları bulanık, bazıları berraktı. Çıkışın yakınlarında kopmuş bir parça kusursuz bir küp şekere benziyordu.

Aklım Thad, Talla ve kaya mağarası kristalleriyle dolu vaziyette siyah kum plajı dikkatimi çekene kadar, Nil'deki ilk kampımı kurduğum yerin yakınlarına çıktığımı fark etmedim.

Arkama baktım, mağaranın nasıl da kolaylıkla yamaçla karıştığını inceledim. *Kestirme yol,* diye kanaat getirdim, Köy'le Siyah Koy tahminimden daha yakındı. Köy'ün bana yakınlığı, ilk giydiğim mini ada eteğinin kısalığı kadar ironikti.

Durup kulak kesilince boğuk okyanus seslerini, arada bir öten kuşu ve rüzgârın hışırtısını duydum. Kafatasını hatırlayıp ürperdim. Tam Kemerler'e yürümeye karar vermiştim ki, Natalie'nin sözleri kafamda canlandı. *Jillian'la tanışmayı ihmal etme, kâğıt ağacı saptamada üstüne yoktur.*

Aklıma müthiş bir fikir geldi, hazır bir balon gibi şişti. Arkamı döndüm ve aynı ışıltılı kestirmeden geçip doğruca Baraka'ya koştum. Jillian tam da tahmin ettiğim yerde ayakta duruyordu.

"Jillian!" dedim, kâğıt hamuru çarşaflarını süzerek. "Hızlı bir soru. Nereden kâğıt toplayabilirim?"

BÖLÜM 27

CHARLEY

24. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Midem bulanarak önüme baktım.

Sabun olması gereken şey, kesik süte benziyordu. Kimsenin vücuduna sürmek isteyeceği bir şey değildi, özellikle de benim.

"İyi deneme," diye yüreklendirdi Macy. "Biraz alıştırma yapmak gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedim, Macy'nin ağaç kabuğundan kalıbını kaldırıp mükemmel bir kare şekli çıkarışını izleyerek. "Sabun tam benim olayım mı, emin değilim."

Benim yeteneğimin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bulmaya kararlıydım, üstelik de hemen. Bir şeyin üstünde çalışıyordum; eşsiz bir şey, fakat şu noktada, hâlâ kabataslaktı.

Ellerimi durularken kâğıt ağaçlarını koparan Jillian ve kağıdı dövüp kumaş yapan Heesham aklıma geldi. Macy'nin kusursuz kalıp sabunlarını ve Julio'nun ağız sulandırıcı ekmeklerini düşündüm. Odun toplayan, yer elması söken, kırmızı meyve koparan ya da balık saran ekipleri düşündüm. Koparıldıkları anda solmaya başlayan çiçeklerden olağanüstü kolyeler yapan Li'yi ama en çok da Thad'i düşündüm.

Rory'nin öldüğü günden beri hemen hemen hiç konuşmamıştık. Thad her yerdeydi ama yine de, kayıptı. Sahne arkasında, göz önünde, Thad neredeyse canla başla çalışıyordu; ada tıbbını tartışıyor, planörler yapıyor, Arama ekibi kurgusu ve düzeni üstünde çalışıyor ve yemekleri ayarlıyordu: Ekimleri, hasatları, balık tutma ve kim bilir daha neleri. Herkesle ve her bir kimseyle konuşuyordu. Hem hep vardı hem uzaktı, bana karşı bile.

Hatta özellikle bana karşı.

Ya da belki de ben her an onun nerede olduğunu fark ediyordum. Bazen başkasıyla birlikte olsa da bakışlarını üstümde hissediyordum ama konuşmamıza fırsat olmadan, ortadan kayboluyordu. Bir keresinde dimdik beni keserken yakaladım onu, sanki bir şey söylemek üzereydi; yine de söylemedi. İki kere erkenden kalkmış, Thad'i sanki Olimpiyat yarışlarına hazırlanıyormuş gibi plajda tek başıma koşarken görmüştüm. Ona eşlik etmedim.

Tek başıma koştum.

Ve tek başıma keşfe çıktım.

Gizli projem üstünde tek başıma çalıştım.

Güzel zamanlar, diye düşündüm perişan halde.

Tam o anda, çok kötü bir arkadaş olduğumu fark ettim. Annem, Güneyli misafirperverliğini sergilemediğim için beni görse şoke olurdu.

"Eee, Arama ekipleri ne kadar süre dışarıda kalıyor?" Çekinerek sordum.

"Çoğunlukla bir hafta," dedi Macy. "Bazen daha az, bazen daha çok. Natalie'nin ekibi her an dönebilir. Li'nin de öyle."

Başımla onayladım.

"Hey." Macy sırıttı. "Neşelen kızım. Her şey düzelir."

"Teşekkürler." Gülüşüne karşılık verdim, neyin düzeleceğinden ya da nasıl düzeleceğinden emin olamadım. "En çok neyi özlüyorsun? Evle ilgili yani?"

"Yani doğru düzgün bir jilet ve çikolataya batırılmış dondurma külahı dışında mı?" Macy kahkaha attı.

"Ciddiyim."

"Ben de öyle." Gülümsedi, gerçek bir gülüştü, benimki gibi zorlama değildi. "Ailemi özlüyorum, kilisemi özlüyorum. Bütün küçük ayrıntıları özlüyorum. Fakat şu anda futbol sezonunu özlüyorum. Ben bando şefiyim ve futbol sezonu yılın en iyi dönemidir. Ve ben kaçırıyorum." Macy elimi sıktı. "Başaracaksın, Charley. Hâlâ gıdasız kalmış gibi duruyorsun ama başaracaksın." Kıkırdadı. "Ben her şeyin bir sebepten ötürü yaşandığına inanırım. Ben burada olmam gerektiğine ve eve dönebileceğime inanıyorum. Senin için de aynısı geçerli, hepimiz için aynısı geçerli."

Rory konusunu açmaktan vazgeçtim. O bir yere gitmiyordu mesela.

"Teşekkürler," dedim. "Ders için ve teselli konuşması için."

"Ne zaman istersen." Macy gülümsedi. Dinginlik, bir hava baloncuğu gibi etrafını sarıyordu. El sabunlarımızı Baraka'ya taşırken sakin sakin yürüdük, sanki uzun zamandır almam gereken derin nefesi sonunda içime çekmiştim.

Macy'den ayrıldıktan sonra Talla ve Jillian'ın yanına koştum. Talla'ya bir bakışımla Macy baloncuğum patlayıverdi.

"Koşuya gidiyoruz," diye teklif etti Talla. "Geliyor musun?"

"Teşekkürler ama ben koştum bugün."

"E bir daha koş," dedi. "Seni zorlamayız."

Talla sırıttı, fakat o rekabetçi gülüşü sinirimi zıplatan en son damla oldu. Ne zaman onunla koşuya çıksam, sapık bir şekilde onu yenme isteği duyuyor, bacaklarımın sınırlarını zorluyordum ve eğer kaybedersem, sinir oluyordum. İyi

yanı, benim kazanmam da onu çok mutlu etmiyordu. Ona karşı şiddetli bir saygı geliştirmiştim ama şu anda Talla'yı çekemeyecektim. Talla yüzünden son bir haftadır tek başıma koşmayı tercih ediyordum.

"Sağ ol, iyiyim böyle."

"Tamam, yarın görüşürüz." Talla bir adım attı, sonra arkaya döndü. Baston yutmuş gibi dimdik durdu. "Charley, sen iyi değilsin. Thad de öyle. Aranızda *olmayan* her neyse, halletmek zorundasınız, çünkü biz geri kalanlara da etki ediyor."

"Talla-" diye başladı Jillian, uyarıcı bir sesle.

"Hayır," diye yapıştırdı Talla. "Bıktım artık. Mesele sırf ikisi arasında değil. Charley'nin de duyması lazım." Talla bana cehennemi bile donduracak soğuklukta bir bakış fırlattı. "İcabına bakın, Charley. Öyle ya da böyle."

Sonra çekip gitti.

Kendimi azarlanmış küçük bir çocuk gibi hissettim ve öfkelendim. Talla'dan uzak durmaya karar verip Thad'in bana ilk kez iki hafta önce yeşil ışık parlamasını gösterdiği kayalığa doğru kestirme yoldan gittim. Çok şükür, bu nokta boştu. Yalnız kaldığıma minnet duyarak en büyük kayanın üstüne tırmandım, hem Thad hem de Talla'ya fena halde gıcık olmuştum; birisi mesafeliydi, birisi laf sokuyordu, ikisini de anlamıyordum. Talla *mesele sırf ikisinin arasında değil,* diyerek ne kastetmişti?

Keşke Em'e sorabilseydim.

Em'i özledim. Evimi özledim. Hayatımı özledim ve tüm bunları kaçırıyordum. Bir başka Nil ziyaretçisiydim, hayata gerçeküstü bir mola vermiştim, geri alamayacağım şekilde vakit kaybediyordum. Tabii bir gün geri dönebilirsem.

"Charley." Bart'ın genizden gelen sesiyle kendime acıma partimden zorla koparıldım. Omuzlarından soyulan ölü deriler rüzgârda havalandı ve elimde olmadan arkaya doğru kaçtım ondan. "Arkadaş ister misin?"

Iyyy, asla. "Hayır, teşekkürler. Biraz kafamı dinliyordum."

"Rahatına bak." Bart bugün başının etrafına bir bandana bağlamıştı, tıpkı Rives'in taktığı şekilde. Sadece Bart'ın üstünde sanki kostümlü parti oynuyormuş gibi duruyordu ve çok abesti. "Fikrini değiştirirsen, ada topu oynamak üzereyiz." Solgun, derisi soyulan bir goril gibi göğsünü yumrukladı. "Çok serttir ama ortalığı karıştırır."

"Teşekkürler." Kabalığımı telafi etmek isteyen bir tebessümle arkamı döndüm. Bart her zaman yıkanma hissi yaratıyordu bende, daha yeni Havuz'dan çıkmış olsam bile.

Havuz. Buz kadar soğuk, siyah taştan bir havuza dökülen cam gibi berrak güzel sular. Gür manolya rengi, koyu yeşil yapraklı ağaçlar Paskalya yumurtası mavisi bir gökyüzüyle buluşurken çağla yeşili yosunlar asla yanmayacak, antrasit rengi nemli kayayı sarıyordu; tabii eğer bir hava dalgalanması yuvarlanıp ilerlerken ben üstünde dikilmiyorsam. Havuz, Nil Adası güzelliğinden kusursuz bir enstantaneydi. Öylesine zehirleyici bir güzellikti ki, tedbiri elden bırakırsam, tehlikesini unutabilirdim. Fakat tehlike orada duruyordu işte. Her zaman pusuya yatmıştı, daima gerçekti.

Gözlerimi kapadım ve sürekli yaptığı gibi beynim yine Çıkmazdaki Adam'a kaydı. Bu hafta daha erken saatte o kazınmış resmi ziyarete gitmiştim. Sırtlan ya da herhangi bir tehlikeli yaratıktan eser yoktu, gerçi bir deveyi şaşırtıp kendi ödümü ve muhtemelen devenin de ödünü koparmayı başarmıştım. Ancak en son ziyaretim sırasında bir keşif yapmıştım: En tepeye kazınmış on iki sayısı, tam labirentin üstünde merkezdeydi. Bu sayıyı ilk seferinde gözden kaçırmıştım, büyük ihtimal üstü tozla kaplı olduğundandı. On ikinin, ya da aynı sebeple çıkmazın, neyi simgelediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun incelemelerime rağ-

men Çıkmazdaki Adam, sırlarını ifşa etmeye yanaşmadı. Artı, benden başka kimse bu kazınmış resme benim kadar kafayı takmamıştı.

Özlediğim-Her-Şey-Listeme geri döndüm.

Lise son sınıf, gerçi en çok özlediğim şey voleyboldu. Takım bensiz nasıl oynuyor, ayrıca burs umudum çoktan suya düştü mü acaba diye merak ettim. Voleybolu özledim ama ödev yapmayı ya da Jen'siz okulu hiç özlememiştim.

Cebir dersinde oturmaktansa, deniz kenarında oturuyordum ve bulunmam gereken hiçbir yer yoktu.

Ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Bart çekip gitmiş, beni yalnız bırakmıştı.

Yani tek başıma.

Zihnim iyiyle kötü arasında bir pinpon oyunu gibi sekti ve topu canlı tutmak için savaştım. Nil ağının bir tarafında olmak iyi bir şey miydi, pek emin değildim.

Pinpon. Em üniversiteye gitmek için evden ayrıldığından beri babamla oynuyordum. Onu en son gördüğümde bana gelmiş geçmiş ilk yepyeni arabasının anahtarlarını atıyor, moralimi düzeltmeye çalışıyordu. Hatırlayınca boğazım düğümlendi. *Babama hoşça kal demiş miydim mesela?*

"Charley." Thad'in sesi beni şaşırttı.

"Selam," dedim dönerek. Kayanın arkasında ayakta dikildi, dergi kapağı mankeni kadar yakışıklı görünüyordu; gözleriyle buluşana dek. İçleri bomboştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ya sen? diye düşündüm, hayaletlerin gözlerinin mavisini donuklaştırdığını görerek.

Ama sormadım işte. Birkaç gün önce olsa sorardım belki, şu anda değil.

"Hı hı." Başımla onayladım. "Sadece düşünüyordum."

"Neyi?" diye sordu Thad, taşa çıkıp yanıma otururak. Kaya altımızda sallandı.

"Evimi. Çok uzakta görünüyor, delice bir şey." Durdum, saçımı elimle burdum, dudağımı ısırmamak için kendime hakim oldum. "Babama en son söylediğim cümle neydi onu bile hatırlamıyorum. Yeni arabasıyla ilgili bir şeydi. Salakça bir şeydi."

Thad hemen cevap verdi.

"Ben babamla kavga etmiştim. Keşke en son cümlemi hatırlamasaydım."

"Her neyse, eminim baban ciddi olmadığını biliyordu."

"Ah, gayet ciddiydim. Sadece keşke son lafım o olmasaydı."

Thad'e doğru başımı eğdim. "O halde yakında bir kapı yakalayacak olman iyi bir şey, çünkü o konuşmayı tamamlayabilirsin."

Thad tek kaşım kaldırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kapı yakalayacak birisi varsa, o da sensin. İçimden bir ses Ada'yı herkesten iyi anladığını söylüyor. Zamanın gelince, başaracaksın." Omuz silktim. "Bir his işte."

Thad kendi kendine güldü. "Hislerini sevdim, adı *e-y* ile biten Charley."

Bir an için bakışları hafifledi, gözleri hatırladığım gibi oldu, derken bir örtü düştü ve hayaletler geri döndü. "Gerçi bana kaldığını sanmıyorum, tamamen benim elimde değil," dedi. "Bence Nil'in kendi planı var."

"Vay anasını," dedim. "Çok derin ve karanlık konuştun."

"Karanlık." Thad yarı güldü. "Tam üstüne bastın."

"Ne demek bu şimdi?"

Thad cevap vermedi.

"Thad, bana tahmin oyunu oynatma şimdi." Sesim beklenmedik derecede sivri çıkmıştı.

"Affedersin." Thad, suların kayamıza çarpışını izledi. "Son günlerde, belki de bu kadar uzun zamandır burada olduğum için sanki sonunda Nil'i anladığımı hissediyorum. Karanlık yanını. Rory ile olduğu gibi. Çok sinirliydi ve bağırışmamızın yaban domuzunu çektiğini düşünmeden duramıyorum. Sanki Ada nefrete çekiliyor, biliyor musun?" Sonra bomboş bir ses çıkaran bir kahkaha attı. "Biliyorum, deli saçması bunlar."

"Hayır, sanki vicdan azabı çekiyorsun." Durdum. "Thad, Rory'nin ölümü senin hatan değildi. Evet, ikiniz de bağırıştınız. Evet, anne domuz sinirlendi ya da tehdit altında hissetti veya her neyse. Fakat gökyüzünden sinirli ve suratı sirke satarak düşen Rory'ydi ve o berbat günü ateşleyen kendisiydi. Ölmüş olması çok kötü bir şey ama *ölümü senin suçun değildi.* Ama yine de," bana dönüp bakmasına sebep olacak kadar uzun süre sustum, "bu konuda saçını başını yolmak istiyorsan, devam et."

Thad suskun kalınca sırıttım. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Belki." Hafiften tebessüm etti, sonra bakışlarını ellerine indirdi, ki çok şükür sımsıkı yumruk yapmamıştı. "Sadece kötü olaylardan bıktım. Ölüm, kan. Beklemek."

"Tiktak olayı," dedim.

"Aynen." Tuhaf bir şekilde boğazı düğümleniyor gibiydi.

Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Karanlık, bir bulut gibi Thad'in başının üstünde dolaştı ve başka ne diyeceğimi bilemedim. Neredeyse iki haftadır bu kadar çok konuşmamıştık.

"Bak, son zamanlarda çok meşgul olduğumun farkındayım," dedi Thad. "Rory'den beri, kafamı toplamaya çalışıyordum."

Dümdüz ona baktım, Thad'in çektikleri birden bana çok fazla geldi. Kilometrelerce sırtında taşıdığı bir çocuğun ölümüne tanık olmak bir yana, sabah akşam her gün, 290 gün boyunca Nil Adası'yla uğraşmak. İnsanların gelip gidişini izlemişti. İnsanların öldüğünü seyretmişti, belki sadece Rory değildi. Bense burada bana karşı ne kadar mesafeli olduğunu düşünüyordum. Hayatımda hiç bu kadar sığ ya da salak hissetmemiştim.

"Sorun yok." Bir elimi omzuna koydum. İçinde bulunduğum ruh haline rağmen, elimi geri çekmeyince ufak bir heyecan duydum. "Ben daha yirmi dört gündür buradayım ve bazen kafayı yiyorum. Yani burada oturmuş, neler kaçırdığımı düşünüyordum. Ama neleri özlemediğimi düşününce biraz daha iyi hissettim. Dolayısıyla; eh, hayat toz pembe, çiçekler böcekler demek istemem ama biraz olumlu yanlara odaklanmaya çalışalım bir süre ki, kötüler o kadar moralimizi bozmasın. Sen kendi ağzınla söyledin, 'iyiye odaklan, anı yaşa.' Samuel başardı, Sabine de öyle. Natalie ve Li, Arama'da ve buralarda kapı görmedik, o yüzden belki de her neredeyseler belki onlar yakaladı."

Thad okuyamadığım bir yüz ifadesiyle beni süzdü. Neredeyse amma da zırvaladım şimdi diye düşünerek susacaktım ama başladığımı bitirmeye karar verdim.

"Karanlık Yanı boş verelim demiyorum, varlığını inkâr da etmiyorum. Kör ya da aptal değilim. Ama kötülük her yerde var, sadece Ada üstünde değil ve insan hepsini içine atamaz. Ayrıca, her şey de kötü değil ki. Yani baksana. Dünyada kaç kişi şu olağanüstü manzarayı seyrederek okyanus kenarında oturuyor şu anda?"

"Hiç." Gözleri o kadar maviydi ki, bakınca içim acıyordu resmen. Neredeyse.

"Kusura bakma, fazla derine daldım," dedim, her ne kadar az önce değilim desem de kendimi aptal gibi hissettim. "Sen başlattın."

"Ben başlattım." Thad güldü; bu kez tebessüm gözlerinin içine ulaştı, hayaletleri kaçırdı. Değişimi narindi ama kesindi. "Hey, son zamanlarda bok gibi rehberlik yaptığım için özür dilerim. Rory'den sonra sayımızın ne kadar az olduğu kafama dank etti. Dikiş dikebilen, planörleri tamir edebilen, vesaire yapabilen birden fazla kişiye ihtiyacımız var. Biraz eğitim, ha?"

Artık işkenceler içindeki Thad mazideydi. Şimdi karşımda kararlı, kolları sıvamış Thad duruyordu.

"Ayrıca Rives'e, Bart konusunda haber verdiğin için teşekkürler," dedi. "Gözümüz üstünde olmalı."

Ne komik, diye düşündüm. *Bart da senin hakkında aynısını söylemişti.* Sonra aklıma bir fikir geldi. "Sence sabote eden o mu? Baraka'yı tarumar eden?"

"Olabilir. Nöbet düzenini uygulamaya başladığımızdan beri yaşanmadı ve tek önemli olan bu. Ama Rives'e anlattığın olaya dönersek, yerinde olsam endişe etmezdim. Bart'ta birisinin kapısını çalacak yürek olduğundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Birisinin kapısını çalmak pek de yürek gerektirecek bir şey değil sanki. Bence daha çok korkakça."

"Olabilir." Thad kaygılı görünmüyordu. "Fakat her iki şekilde de Arama'ya alınmaya değer olduğunu kanıtlamak zorunda, ben de bir bakıma bunun üstünde çalışıyordum. Bart'a bebek bakıcılığı yapmaya değil, ancak iş ayrıntılarını düzenlemeye, kapıların kaynağı konusunda herkesi eğitmeye ve bilgi yaymaya."

"İki şey." Hızlıca konuştum. "Birincisi, herkese yardım etmeye kendini kaptırdığının farkındayım. Fakat er ya da geç kendine bakmak zorunda kalacaksın."

"Biliyorum." Thad sessizleşti. "Ben de onu planlıyorum. Yakında Öncelikli olacağım."

Bir saniyeliğine Nil Adası gri göründü, tıpkı Thad'in hayaletlerle dolu gözleri gibi. Ada'yı Thad'siz hayal etmek imkânsızdı.

"İki şey dedin. İkincisi nedir?" diye sordu.

"Artık özür dilerim Charley demek yok. Tek başıma gayet iyiydim."

"Ah, biliyorum." Thad rahatça sırıttı. "Yani artık tur rehberine ihtiyaç duymadığını mı söylüyorsun?" Ses tonu dalgacıydı, fakat o hayalkırıklığını duydum ya da belki de işitmek istediğim buydu.

"İhtiyaç duymak mı, istemek mi?" Gülümseyerek ses tonunu taklit ettim.

"Her ikisi de," dedi.

"Eğer sorduğun buysa, rehberim olmasına karşı çıkmam."

"İstiyorsun gibi geldi bana," diye fısıldadı Thad.

Gözlerimiz kenetlendi ve Thad öne eğilirken plajdan gelen bir bağırış o güzel ânı mahvetti.

"Thad!" Heesham'ın sesiydi. "Hazır mısın, abi?"

Thad gözlerini kapattı, sonra Heesham'a döndü. "Beş dakika?" diye seslendi. Thad tekrar dönüp bana baktığında gözleri, Havuz'daki ilk günümde hatırladığım gibi hınzırdı.

"Eee, adı *e-y* ile biten Charley, en çok neyi özlüyorsun? Burada olmayan, dilediğin şey nedir?"

Hiçbir şey, diye düşündüm, Thad'in safir gözlerindeki muzipliği izleyerek. *Tek kelimeyle hiç.*

"Güç," diyebildim.

"Çok genel," dedi. "Bir daha dene."

Bir saniye düşündüm. "Tamam, sıcak duş almak. Bu sabah en son Havuz'da yıkanırken tir tir titredim. Eskiden o kadar sıcak duş alırdım ki, bütün banyo buhar olurdu. Hatta bir keresinde buhar, odamdaki duman dedektörünü

çalıştırmıştı. Ciddiyim," dedim; Thad'se kahkaha atıyordu. "Peki ya sen? En çok neyi özlüyorsun?"

Thad, ayak bileklerine sarılan beyaz köpüğü izledi. "Snowboard'um tek ayağımdan sallanarak teleferikle yukarı çıkmayı. Altımdaki beyazlığı görmeyi, az sonra deşerek kayacağımı bilmeyi." Durdu. "Günün ilk turunu, kar toz gibiyken ve güneşin parlaklığı gözünü yakarken. Dağdan aşağı kaymayı, beni hiçbir şey yakalayamayacakmış gibi uçmayı. Bunu özlüyorum."

Sesindeki acı elle tutulurdu. Sessiz durdum, Thad'e kendimden daha çok üzüldüm. 24 gündür özlediğim hiçbir şey, 290 gün boyunca mahrum kalmanın yanına yaklaşamazdı.

Thad devam etti. "Bir çizburger, şöyle kalın ve sulu, salam dilimleriyle. Yanında patates kızartması."

Ağzım sulandı.

"Sprite," dedim. "Üstünde buz küpleriyle bir gazoz, hani Sprite bitince geride kalanları dişinin arasına alıp kırarsın ve buz hâlâ tatlıdır ya."

"Barbekü soslu cips."

"Yumurtalı ekmek. Tereyağlı ve reçelli."

Thad sırıttı. "Çikolata, özellikle Crispy Crunch."

"Hımm," dedim, hayali çikolatanın tadını alarak. "Çikolata parçalı kurabiye. Fırından yeni çıkmış, sıcacık, çikolata hâlâ yapış yapış. Yanında da süt."

Thad inledi. "Dönünce sizin eve gelebilir miyim? Çünkü o kurabiyelerden çok canım çekti. Nasıl böyle yiyeceklere takıldık?"

Geri dönünce, demişti. Bakışlarımı kaldırdım. *Biz?* diye düşündüm.

"Ne?" diye sordu.

Bir saniye, ikimiz de konuşmadık. Sonra dedim ki, "Çorap." Güldüm.

Thad şaşırmıştı. "Çorap mı?"

"Çoraplarım." Başımla onayladım. "Çorap giymeyi özledim. Geceleri ayaklarım donuyor."

"Canucks maçı izlemek ya da televizyonda yakalamak. Hokeyin her şeyini özledim anasını satayım."

Kahkaha attım. "iPod'um."

"Aynen." Thad bir şey demedi. "Bir halt yok burada."

"Az önce Spoon şarkısından alıntı mı yaptın?" diye sordum.

"Vay, demek Charley, Spoon'u da biliyor." Thad sırıttı. "iPod'unda başka hangi gruplar var?"

Thad ile zevklerimiz benziyordu, çok hoştu ama aynı zamanda ikimizin de adını duymadığı bir sürü grup da dinliyorduk. Keşke iTunes'dan araştırabilseydim ama tabii ki, yapamazdım.

"Dinlesene, akşama kadar müzikten bahsedebilirim ama Heesham ada topu oyununu kuruyor ve oynayacağım demiştim. Benimle gelir misin?" Kaygılıydı, sanki evet diyeceğimden şüphesi vardı. *Erkekler işte.*

Ayaklarımız kuma değer değmez Thad can yakan bir gülüş çaktı.

"Kampa kadar yarış," dedi. "Kazanan, kaybedene eve dönünce çikolata parçalı kurabiye pişirecek."

"Sen yemek yapabiliyor musun?" diye sordum.

"Saklı yeteneklerim vardır." Ağzı kulaklarına vardı.

Kahkahalarla güldüm. *Ona ne şüphe!* "Varım."

Yan yana bitirdik koşuyu, iki yıldız görünmeyen çizgiyi belirliyordu.

"Hazır," diye başladı Thad, "ve... başla!"

Son ana kadar yanına yetiştim ve Thad sonunda rahatlıkla fark attı.

Oflaya puflaya Thad'in yanına koştum, o da elleri kalçalarında kesik kesik nefes alıyordu. "Yarışta pes mi ettin?" diye sordu.

"Sen de bilerek mi yavaş davrandın?" diye yapıştırdım.

"Yo. Sen pes ettin. Ya da en azından sonuna kadar gazlamadın." Suratımı asınca güldü.

"Asla. Sen çok hızlısın işte."

"Eh, bunun üstünde çalışmamız lazım. Hızlı, Ada için iyi bir şey." Thad gülmesine rağmen çenesini sıktı.

"Ben de aynı fikirdeyim."

Thad ileriye doğru bakarak işaret etti. "Mükemmel zamanlama."

Plajın ilerisinde Heesham ve Rives iki tahta direği kuma saplıyordu. Tam ortaya bir ağ gerilmişti. Talla'nın elinde yeşil bir top vardı; buradaki ikinci haftamda ağ örmeye çalıştığım yeşil şeritlerden yapılmışa benziyordu, sadece bu şeritler sımsıkı şekilde birbirine dolanmıştı ve kusursuz bir top şekli oluşturuyordu.

Voleybol topu.

Heesham ellerini ağzının kenarına koydu. "Saha hazır. Oyuna girenler, ortaya çıksın."

"Voleyboldan mı bahsediyor?" diye sordum temkinlice. Burada hiçbir şey tam göründüğü gibi değildi.

Thad kafa salladı. "Hı hı. Nil stili. Benimle eş ol, eve dönünce sana bir tepsi dolusu kurabiye yaparım, söz." Thad'in şeytan tüyü gizli sırıtışı yine meydandaydı.

"Tamamdır."

"Daha önce hiç oynadın mı?" diye sordu.

"Biraz." Gülümsedim.

"Ah, peki," dedi Thad, ağzı kulaklarına vararak. "Başlayalım o zaman."

BÖLÜM 28

THAD

290. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

"Biz varız," diye seslendim.

"İkiniz bir takım mısınız?" diye sordu Rives.

Başımla onaylayınca Rives yerini aldı. "İlk oyun," diye duyurdu. "Charley ve Thad, Bart ve Talla'ya karşı."

Talla, Rives'e sert bir bakış fırlattı, sonra hızlı hızlı kumda yürüdü ve omuzlarını gevşetti.

"Hey Charley," diye seslendi Bart. "Sana yumuşak davranırım, ne de olsa yenisin."

"Gerek yok," dedi Charley. "Küçük değilim ben."

"Ah, biliyorum," dedi Bart. "Nesin, bir yetmiş beş falan mı?"

Charley'nin yanakları al al oldu. Sanırım boyunun uzunluğu hassas bir noktasıydı. Ona fazlasıyla seksilik kattığını söylemek istedim ama boş verdim.

"Servis atmak ister misin?" diye sordum.

"Senindir." Bart'a dimdik baktı. Fakat şimdi o da alnını dimdik kaldırmıştı ve hesaplayıcı, neredeyse tehlikeli bir bakış atıyordu.

Oyunu açmak için servis attım. Talla karşıladı, Bart için tatlı bir vuruş oluşturdu ve Bart ağa doğru zayıf bir atış

kullandı. Top yaralı bir ördek gibi düştü ve Charley bir Amazon savaşçısının gücüyle topu karşıya gönderdi. Top Bart'ın ayağına düşünce çocuk inledi ve yere yapıştı.

Gülmemek için özen göstererek Charley'ye döndüm. "*Biraz* mı oynarsın?"

Sırıtarak başparmağıyla işaretparmağını yaklaştırıp gösterdi. "Azıcık."

Kahkaha attım.

Bart ve Talla'ya abandık. Bir kere bile sayı yapamadılar. Sy ve Jillian da kaybetti. En iyi oyunu Jason ve Heesham çıkardı ama yine de biz kazandık. Tam Talla yeni karşılaşma istiyordu ki, yer deli gibi sallandı.

"Deprem!" diye bağırıp Charley'nin elini tuttum.

Yer gidip gelirken ağlar gevşedi. İnsanlar kuma çömeldi ya da kayalara tutundular; Charley var gücüyle elimi sıkıyordu.

Oyun bitti, diye kıkırdadı Nil. Deprem çok sinsiceydi.

Başladığı kadar çabuk sona erdi.

"Deprem miydi?" diye sordu Charley, sarsıntı sonrası sessizlikte. "Sık sık olur mu?"

"I-ıh. Sadece Nil işleri karıştırmak isterse."

"Çok komik," dedi gülmeden.

"Bence de." Ciddi bir sesle konuşmuştum.

"Hey Thad!" diye bağırdı Heesham. Çoktan Jason'la birlikte fileyi toplamaya başlamışlardı. "Sıkı oyuncun olduğunu söylememiştin, dostum!"

"Bilmiyordum ki," diye cevap verdim. "Heesham, Jason'ı al ve Baraka'yı kontrol et. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin ol, sonra çevrede hasar var mı diye bak. Sy ve Jillian, Julio'yu bulun ve ateş dairesine, sonra fırın çukurlarına bakın. Rives, Bart, Macy ve Talla'yı al. Çevreyi dolaşıp herkes iyi mi diye göz at. Charley ve ben de temelleri kontrol etmeye başlayacağız."

Rives asker selamı verdi ve herkes dağıldı.

Köy dairesinin çevresinde metotlu bir şekilde çalışarak Charley ve ben her bir kulübeyi çatlak var mı diye kontrol ettik. Tek şüpheli olan, Rives ile yeni tamir ettiğimiz sonuncu kulübeydi. Yamadığımız bölüm tekrar dökülmüştü ve tüm köşe viraneye dönmüştü. Tamamen en baştan inşa edilmesi gerekiyordu. En azından taşlarımız duruyordu.

Charley'ye ıslak kumla kök ağdasını ve kırık deniz kabuklarını nasıl karıştırıp ada çimentosu yaptığımızı gösterdim. *Lütfen tutsun,* diye düşündüm ilk taşı yerine koyarken. Bu kulübeye şu anda ihtiyacımız yoktu ama yarın ne olacağını kim bilebilirdi. Bazı günler, Köy'ü pamuk ipliğiyle birbirine tutturmuşuz gibi hissediyordum.

İkinci taşa uzanırken Charley beni durdurdu, gözleri inşaat malzemesinde, eli elimdeydi. "Eğer aynı şekilde tekrar dizersek, gene dağılacak. Güçlendirmeye ne dersin?"

Taşı yere koydum. "Nasıl?"

"Bir fikrim var. Bir saniye bekle." Baraka'ya doğru koştu ve elinde bir tomar bambu sapıyla geri döndü. Bambu çubuklarını yerde çaprazlama dizdi. "Birkaçını kesmemiz lazım ama eğer bu çubukları kayaların arasma bu şekilde sıkıştırırsak, bence köşenin ağırlığını daha iyi taşır ve taşları etrafına dizebiliriz." Kafasını kaldırıp baktı. "Ne dersin?"

Bambuya bakakaldım, Charley'nin ne yaptığını fark ettim: Ada inşaat demiri.

"Bence saklı yeteneklerin var. Mükemmel."

"Pek sayılmaz," dedi Charley. Sadece mantıklı geldi. Ayrıca, amcam mühendis. Köprü yapıyor."

"Dediğim gibi, mükemmel."

Charley'nin gösterdiğini takip ederek bambularla köşeyi ördük, duvarın içinde bir kafes deseni oluşturduk. İşimiz bitince itiraf etmeliydim ki, Rives ile benim yaptığımız

derme çatma işten çok daha iyi olmuştu. Bu kez sorgusuz sualsiz, dik dururdu.

Charley ve ben yeni tamir edilmiş kulübenin yanından ayrılırken Köy'ün yeniden Nil normalliğine döndüğünü sezdim, hayatta kalma ve kaçış eşit seviyedeydi. Bugünün tehdidinden sağ çıkmıştık, o yüzden yarın ya da daha beteri bir saat sonra, Ada oyununu yeniden oynayabilirdik. Nil'in ikinci tur eğlenceden daha çok istediği bir şey yoktu.

Ada'yı düşüncelerimden atıp iyiye odaklandım. Topu topu birkaç santim uzağımda duran Charley'ye. Yakınımda olunca daha rahat nefes aldım. Onu güvende tutma isteği bana mücadele şansı veriyordu.

"Eee," diye sordum, ellerimizi okyanusta dururlarken, "sizin oraların plaj voleybolu uzmanı mıydın?"

"Pek sayılmaz. Sadece kapalı alanda biraz voleybol oynamışlığım var." Başını yana eğdi. "Sen de fena değildin. Voleybol gizli yeteneklerinden biri miydi?"

"Olabilir."

"Eh, kesinlikle atletiksin," dedi Charley. "Bahse girerim, snowboardun dumanını attırıyorsundur."

Beyazların üstünde uçtuğum anlar bana çok uzak göründü, sanki bana ait değillerdi. Solmadan önce son hatırama tutunarak o tatlı telaştan keyif aldım, nefesimi çekerken buz gibi havanın yanaklarımı ısırdığını duyumsadım. Karın kendine has bir kokusu vardı, saf ve temiz, gezegendeki başka hiçbir şeye benzemiyordu. Nil üstündeki başka hiçbir şeye.

"Profesyonel olmak istiyordum." Suskunlaşarak konuşmuştum.

"İstiyordun derken?" Meraklı baktı Charley. "Artık istemiyor musun?"

Omuz silktim. Anı yok olmuştu. Tek aldığım koku tuz ve denizdi.

Charley bana parmağını salladı. "Ah, yo. Karanlık Yan konuşuyor. Bakarsın yarın bir kapı yakalamışsın ve kırk sekiz saat sonra yamaçlara geri dönmüşsün. Hiç belli olmaz."

Bakarsın yarın bir kapı yakalamışsın.

Charley'den yarın ayrılmak istemiyordum. Hatta bir yanım; beni geceleri uyutmayan dehşet içindeki yanım, Charley'den *hiçbir zaman* ayrılmak istemediğimi fısıldadı.

Bu his depremden daha sert vurdu bana. Sonra bir artçı şok gibi, onu kaybetmediğim için şanslı olduğumu fark ettim. Bir kapı onu dün kapmış olabilirdi. Yutkundum, aptal olduğumu biliyordum. Ada'daki en kıymetli hazine olan zamanı kaybettiğimi biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Charley. "İyi misin?"

"Sadece düşünüyordum. Dinle, ada turu paketinde biraz geride kaldık ve eğer sadece kırk sekiz saatim kalmışsa, programımız çok dolu demektir." Sırıttım. "Var mısın?"

"Hımm," diye düşündü Charley, sırıtmasını bastırırken. "Aklından ne geçiyor?"

BÖLÜM 29

CHARLEY

24. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Thad ve ben kıyıya sürüklenmiş ağaç köklerinin üstünde oturduk, suların yükselmesini, böylece balık havuzunun kapısını kapatabilmeyi bekledik. Ondan sonra balık yiyecektik ya da öyle demişti. Eli boş geri dönmeyelim diye dua ediyordum.

"Neden bana dik dik bakıyorsun?" diye sordum, utanarak yanağımı silip. Ada'da hiç ayna yoktu ve büyük bir sıkıntıydı bu.

"Tavsiyene uyuyorum. İyiye ve güzele odaklanıyorum." Beni seyrederek kahkaha attı. "Ki bu *sensin* bu arada."

"Yarı ıssız bir adada olmak insanda bu etkiyi yaratıyor demek ki," dedim. "İçip de güzelleşmenin aksine."

"Bak." Thad konuşurken sırıtması yok oldu. "Eğer Nil sayesinde her şeyi olduğundan daha güzel gören biri varsa, o da sensin. Georgia'daki herifler kör müydü, yoksa sana çıkma teklif edemeyecek kadar korkak mıydı neydi bilmiyorum ama hayatımda tanıdığım en güzel kızsın. Ondan da ötesi, her şeyimiz uyumlu. Ağzından çıkanların yarısı tam benim aklımdan geçenler ya da düşüncelerim senin yanında bu kadar arap saçına dönmeseydi, benim

söyleyeceğim şeyler oluyor." Tembel sırıtışı geri dönmüştü. "Adı *e-y* ile biten Charley bana bir şeyler yapıyorsun."

Susmuştum. Natalie'nin sözleri rahatsızca zihnimde yankılandı. *Thad burada hiçbir kıza ilgi göstermemişti... sen gelene kadar.*

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Şu anda ne düşündüğün hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Sadece, günlerin etkisi altında kalmadığından emin misin? Yani zaman kısıtlı diye böyle düşünmediğinden?" Durdum, söylemek üzere olduğum şeyi söylemekten nefret ediyordum. "Normalde yapmayacağın bir şey yapmadığından?"

Thad çenemi tutup yüzümü ona doğru çevirdi. "Ah, kesinlikle günlerin etkisini hissediyorum. Zaman *kısa* ve ben kesinlikle normalde yapmayacağım bir şey yapıyorum."

İtirafıyla ezildim. Gözlerimi kapattım. *Âni yaşa,* demişti Thad, Nil Gecesi'nde. Yani gelecek korkusu olmadan yaşamak mı demekti, yoksa geleceğe saygı duymamak mı? Çünkü Thad her ne kadar adada küçük bir gönül macerasına hazır olsa da, ben değildim. Ömrüm boyunca tek istediğim erkekle değil, elimde tutamayabileceğim erkekle değil. Beynim Karanlık Yan'a doğru koştu ve neredeyse ışıklarım söndü.

"Gözlerini aç, Charley," diye fısıldadı Thad. Parmakları çenemi sardı. "Bana bak."

Baktım. Safir gözleri bana kenetlendi. "Bizim orada olsak, sana asla hislerimi açıklamazdım, en azından henüz. Oyun oynamaya çalışır, yanmamaya uğraşırdım." Bir saniyeliğine kararsız kaldı. "Yine de belki de söylerdim, yanmaya değer olduğunu düşündüğüm için. Çünkü sen o kadar muhteşemsin." Mavi gözleri daha önce, ne Thad'de ne herhangi birinde, hiç görmediğim bir yoğunlukla parladı.

"Ama evde değiliz, buradayız," dedi Thad yumuşakça. "Sana karşı hislerimi söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyim yok, zamandan başka. Haklısın, Charley. Nil insanın olaylara bakış açısını değiştiriyor. Nil her şeyi daha netleştiriyor. Önemli olanları, fark edenleri. Benim içinse önemli olan sensin. Sana çılgınca gelebilir ama sanki seni bekliyormuşum. Sadece burada değil, tüm hayatım boyunca." Güldü, nefesimi kesen aylak bir gülüştü. "Çılgınca geleceğini söylemiştim."

Kulağıma sahiden de biraz çılgınca geliyordu, çünkü ben de aynen öyle hissediyordum. Ayrıca Thad'in itirafı beni öylesine şoke etmişti ki, söyleyecek söz bulamıyordum.

"Hissetmiyor musun?" diye sordu, bakışları beni inceleyerek. "Aramızdaki bağı? Hissettiğini söyle bana. Bana deli olmadığımı ya da en azından yalnız olmadığımı söyle."

"Yalnız değilsin," diye fısıldadım. *Ve ben de değilim.*

Öne doğru eğilip onu öptüm.

Thad'in dudakları tuzlu ve tatlıydı ve onunla öpüşmek dünyanın en doğal, en kusursuz eylemiydi. *Herhangi bir* dünyanın. Uzanıp beni kendine yaklaştırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı, elleri yanaklarımı avuçladı, başparmakları çenemi okşadı, sonra parmakları saçlarıma kaydı ve *onun beni* öptüğü şüphesizdi. Yine de yetmiyordu, öpüşleri boynumdan omzuma indi ve sonra dudakları tekrar dudaklarıma döndü.

Bir sürü öpüşme sonrasında Thad ayrıldı. "Ne zamandır bunu bekliyordum," dedi, kırık dökük bir sesle. Parmağı yanağımın üstünde, çenemde, köprücük kemiğimde gezdi.

"Ben de," diye fısıldadım, dokunuşundan cildim karıncalanarak. "Beklemekten yoruldum."

"Sevindim. Ben idareyi eline alan kızları severim. Seninle ilgili her şeyi sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye dalga geçtim.

"Anlat o zaman," dedi Thad. "Kirli çamaşırlardan olsun." Thad parmağıyla omzumun üstünde küçük daireler çiziyor, bu da beynimi eritip jöleye çeviriyordu.

"Ne gibi mesela?"

"Bilmem," diye fısıldadı. "Şaşırt beni."

Tam düşünmek için çaba sarf ediyordum ki, Thad'in yüzü gölgelendi.

Thad hızlı bir hareketle beni tam arkasına savurdu, bıçağını çekti ve ağaçlara döndü. Bir saniye sonra hayatımda gördüğüm en sıska sincap kafasını dışarı uzattı; kuyruğu yoluk yoluktu. Hayvancık bir ağaçtan yukarı hızla çıkınca Thad'in rahatladığını hissettim.

"Pis musibetler şu Nil sincapları," dedim. "Koruduğun için teşekkürler."

"Çok komik," dedi Thad, sonra alnımı öptü. "Ölü yaban domuzunu bir şey sürükleyip götürdü ve kesinlikle bir sincap değildi."

"Çaktım," dedim. "Aslanlar, kaplanlar ve sincaplar, vay anasını."

"Bir de zavallı zebrayı yine unuttun," dedi Thad. "Durum şu ki, Ada'da insanlardan çok hayvan var. Tavşanlar, fareler, sincaplar, adını sen söyle. Bir sürü küçük yaratık ama beni endişelendiren büyük olanlar."

Ürperdim. "Kaplan gibi. Fakat son zamanlarda onu gören ya da sesini duyan olmamış. Rives gittiğini düşünüyor."

"Olabilir," dedi Thad. "Ama değilse, bizim için iyi yanı şu, kaplanın yolundan çekilirsen iyi olma şansın vardır." Gülümsedi. "Cidden. Kaplanlar çoğu zaman insanlardan

kaçar. İlk önce vahşi hayvanların peşine düşerler ve burada bolca var. Sadece depremler hayvanların ödünü patlatıyor ve ödü patlamış hayvan tehlikeli olabilir."

Thad resmen yüzüme uzun uzun bakmıştı, çünkü beni güzelce öptü, sonra da bana sımsıkı sarıldı. "Merak etme. Hadi gel, akşam yemeğimizi toplayıp geri dönelim."

Thad gayet rahat hareketlerle kafes kapılarını indirdi, sonra bir ağ örgü fırlattı. Ağı yukarı çektiğinde içi balık kaynıyordu, gümüşi vücutları solan güneş ışığında ayna gibi parladı. Havuzda iki dakika kaldık ve üç ağ dolup taştı.

"Vay be," dedim, Thad'in yakaladıklarını süzerek. "Sana kaç gün suyun yanında oturup balık tutmaya çalıştığımı anlatamam. Bir tane bile yakalayamadım. İnan bana, çok denedim ama."

"Yem olarak ne kullanıyordun?"

"Kendimi. Sadece yakalamaya çalışıyordum." Salaklığımı düşününce başımı salladım. "Biliyorum, geri zekâlıca."

"Hayır, zor. Eliyle balık yakaladığını gördüğüm tek insan Talla. Buraya inmeden önce yüzücüymüş. Yemin ederim, yarı balık olmuş."

Talla. Thad'in öcünü almaya gittiği kız. Thad'in berbat durumda olduğundan endişelenen kız. Bart'ın imasına göre, Thad için *arkadaştan* fazlası olan kız. Artı, Stacia adında, bir elli beş boyundaki, kokoş bir ponpon kız grubu liderine fena halde benzeyen kız.

Thad gülümseyerek boştaki elini uzattı. Duraksadım, ardından tuttum. Fakat Thad kısacık anlık gecikmemi fark etmişti.

"Şüpheye mi düşüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece..." Thad'in dümdüz gözlerinin içine baktım. "Talla ne olacak?"

"Talla mı?" Thad afallamıştı. "Ne olmuş ki ona?"

"Bart'tan edindiğim izlenime göre, sen ve Talla bir çiftmişsiniz. Sadece aranızda bir mazi var mı diye bilmek istiyorum. Umrumda değil, sadece bilmek istedim."

Thad'in yüz ifadesi gölgelendi. "Birincisi, Bart'a kulak asma. İkincisi, Talla ile aramda hiçbir şey yok. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak."

İki kaşımı da kaldırdım, keşke tekini kaldırabilseydim ,diye düşündüm.

Thad sabrı taşmış gibi bir ses çıkardı. "Bak, ciddiyim ben. Talla sadece..." Thad çılgınlar gibi elini kolunu oynattı. "Talla'dır. Bir arkadaş, ötesi değil. Hayalini kurduğum kız o değil. Yedi yirmi dört düşündüğüm o değil. Düşündüğüm tek kız var, o da sensin."

"Sana inanıyorum," dedim. "Fakat bir yanım olamaz diyor. Gerçekten, sanki birisi kafamın içine bakış atmış, hayallerimdeki erkeği öğrenmiş ve sen çıkmışsın. Fazla kusursuz. Gerçek olamayacak kadar iyi sanki."

Thad'in gözlerinden farklı duygular geçti bir hayalet gibi. "Anlamıyor musun, Charley? Nil'in eğlencesinin bir kısmı da bu." Kahkaha attı ama boğuluyor gibi çıkmıştı sesi. "Son bir haftadır kafama oturtmam gereken de buydu işte. Mükemmel kızla burada tanışmış olmam, burada, bir geleceğin olmadığı bu yerde. Tek kesinliğin, kalamayacağımız gerçeği olduğu bu yerde." Sesindeki acı tekrar geri dönmüştü.

"O yüzden senden uzak durdum, hislerimin değişmesini umdum ama değişmedi. Tek düşündüğüm sendin. Nerede olduğunu hep biliyordum, sesini kafamın içinde duydum. Uyumadım bile. Sonra karar verdim, Ada kalbimi deşip ezse de, Nil üstünde kalan saatlerimi sensiz geçirmektense, senle geçirmeyi tercih ederim. Nil Adası'nın dehşet evinde on iki gün tek başına hayatta kalan kızla, adada marifetini konuştururken McGyver'a taş çıkaran

kızla, son kullanma tarihi olduğunu bana bir dakikalığına bile unutturan kızla. Sensin o, Charley. İşte o yüzden Köy'ün bensiz çalışmasını sağlamak için geberdim." Güçlükle yutkundu. "Çünkü buradaki son günlerimin seninle olmasını istiyorum."

Thad'in konuşması kesik ve biraz da moral bozucuydu ama ne dediğini anlamıştım. Fakat en çok sivrilen, asıl söylemedikleriydi. Canı acısa da, umut etmeyi seçmişti.

"Sana dedim," diye fısıldadım, elimi uzatıp avucumu göğsüne, kalbinin üstüne koyarak. "Ben hep kendime has ada rehberimi istemiştim."

Thad sırıttı, tembel gülüşü beni eritti ve başını öne eğip beni öptü. Bu öpücük yıkıcı değildi; nazik ve tatlıydı, öylesine acı doluydu ki, göğsüm karşılık olarak ağrıdı, çünkü Thad'in dediği gibi, bir geleceğimiz varsa eğer, kesinlike burada değildi.

BÖLÜM 30

THAD

290. GÜN, ALACAKARANLIK

Charley ağlardan birini taşımakta ısrar etti; bense ikisini taşıdım. Fakat içimde naralar atma isteği doğuran, el ele oluşumuz, dudaklarımdaki dudaklarının tadıydı.

Siparişe-göre-yapılmış-kusursuzluk, diye düşündüm. Ağlarımı atıp onu tekrar öptüm, yüzünü avuçlarımın arasında tuttum. Geri dönmemiz gerektiğini bilmeme rağmen, durmam imkânsızdı. Charley de en az benim kadar başı dönmüş görünüyordu.

"Vay," diye nefes verdi, yavaşça gözlerini açarak. "Alışkanlık yapacak."

"Bende de," diye fısıldadım, dudaklarım ondan birkaç santim uzaktı, başparmağım çenesini okşuyordu. "Adada tur rehberi olmanın da bazı avantajları varmış meğer. Programımızda buna," dudaklarını dudaklarıma sürttü, "bol bol yer vereceğim."

"Programımız dolu sanıyordum," dedi Charley, dümdüz bir suratla. "Yoksa tur paketini mi güncelliyorsun?"

"Daha çok ince ayar yapıyorum diyelim," dedim. "Söylediğim gibi, ilk kez adada tur rehberliğim olacak. Memnuniyetin birinci önceliğim."

"Peki o zaman. Kesinlikle daha çok öpüşme." Charley kızarınca güldüm. Tabii ki onu tekrar öptüm. Nazikçe, sonra telaşla, tüm bu duygu yoğunluğundan sarsılmış vaziyetteydim. Duygularımdan, onun duygularından, şu andan.

İstemeyerek geri çekildim. "Gitmemiz lazım."

Tekrar ellerimiz sımsıkı tutuşarak yürürken Charley'nin sonunda ona karşı duygularımı çok iyi anladığını düşündüm, fakat içimden bir ses hâlâ Nil Adası'nın ne kadar manyak olduğunu göremediğini söylüyordu. Yin ve yang. Her iyinin içinde bir kötü vardı; Nil'in oyununda birer piyonduk. Nil bana Charley'yi vermişti ama elbette bir bedel ödenecekti. Sadece ne olduğunu bilmiyordum; henüz.

Bedeli ödeyen, Charley olmasın diye dualar ettim.

Yaklaşınca Jason koşarak yanımıza geldi.

"Tekrar hoş geldin, dostum," dedim. "Haber nedir?" *Nat'in başardığını ve gittiğini söyle bana.*

"Nat yeniden ekipman topluyor. İkili kapı gördük ama çok uzaktaydı." Jason mutsuz görünüyordu.

Hay kahretsin, diye düşündüm.

"Merak etme," dedim, omzunu tutarak. "Vakti var."

Jason hayır anlamında kafa salladı. "Sorun Nat değil. Li." Durdu. "Firar etti."

Charley ile yanan ateşim bir çırpıda titreşti işte. Acı bir gerçekti, kuşkusuz zamanlaması tam adaya yaraşır şekilde dört dörtlüktü.

"Ne demek firar etti?" dedi Charley. "Nereye gidecek ki?"

Jason elini kıvırcık saçlarında gezdirdi, uzun süre Arama'da kaldıktan sonra deli gibi kabarmış, tepesi havuç gibi olmuştu. "Ekibi uyurken sırra kadem basmış. Yerdeki örtüsünü katlayıp bırakmış, sanki veda notu gibi üstüne de tek bir çiçek koymuş."

"Neden ki?" Charley'nin beti benzi atmıştı. "Neden gitsin?"

"Bazen insanlar son günlerini yalnız geçirmek ister," dedim sessizce.

"Kevin gibi," diye karşılık verdi Charley, suratıma bakarak.

"Kevin gibi."

Bir saniyeliğine sadece ben ve Charley ve beynimde kahrolası tiktak sesi kaldı.

Jason dünyamıza aniden girdi. "Quan o kadar üzgün ki, dönüş yolu boyunca ağzını bıçak açmadı. Endişeliyim, dostum. Artık Li gittiğine göre, ya o da Köy'den ayrılırsa?"

"Quan?" Charley kaşlarını çattı. "Quan kim?"

"Li'nin gölgesi," diye açıkladım. "Sorun şu ki, Quan tek kelime yabancı dil bilmiyor ve görüş yeteneği çok kötü."

"Li onun sözcüsüydü," diye ekledi Jason.

"Görüş yeteneği mi kötü?" Charley'nin dehşeti yüzünden okunuyordu.

"Hı hı," dedi Jason. "Hızlı ama yarasa gibi kör. Bir kere neredeyse çivileme bir çukura düşüyordu. Anlarsın ya, gözlük kapıdan geçmiyor olayı."

"Dolayısıyla Li gittiğine göre, Quan da başarılı olamayabilir mi?" diye sordu Charley, ifadesini bir türlü değiştiremeden. "Ne kadar zamanı var?"

"Emin değilim," dedim. "Benden birkaç ay sonra ortaya çıktı. Nat nerede?"

"Şurada." Jason ateş çukurunu işaret etti, iki tavşan ateşin üstünde sallanıyordu. Natalie dumanın ters istikametinde Jillian ve Talla ile birlikte oturuyordu. Nat'in elleri çok hızlı hareket ediyordu.

Fazlasıyla yoğun duygulara kapılmış tek grup Nat'inki değildi. Havada bir şeylere kadir ve tanıdık bir elektrik akımı dalgalandı. İnsanlar değişiyordu ama o his hiç dağıl-

mıyordu; sonuncu Arama ekibinin de bir üyesi eksik, fakat kapılardan habersiz halde geri gelmesiyle aramıza sızmıştı. Köy'de sinirler zıplamıştı, bekleyiş içindeydik. Li hakkında bir haber... yola çıkacak yeni takımlar... değişiklik, çünkü Nil'de sabit tek şey buydu; bir bu, bir de kimsenin birinci yıl dönümünü kutlamaması hakikati.

Charley'nin elini sımsıkı tutarak Jason'a döndüm. "Bana Arama'dan bahset."

Azalan ışıktan faydalandığımız bir saat çok hızlı geçti. Yeni dönmüş her takımla kısa bir görüşme yaptım, gördüklerini ve duyduklarını listeledim, depremin ufak olmasına ve kimsenin yaralanmamasına sevindim. Öncelikli herkesle konuştum, seçimlerinin üstünden geçtik. Yeni ekiplerin dengeli ve hazır olduğuna kanaat getirince ıslık çaldım.

Gökyüzünden bir kapı açılıp düşmüş gibi kesildi konuşmalar; bütün kafalar bana döndü.

"Son durum şu. Nat geri döndü, yarın yola hazır. Vakti var." Sessizce baş sallamalar, çakmak çakmak bakışlar.

İnançlı grubu şöyle bir süzdüm. "Duymuş olduğunuz üzere, Li gitti. Bugün onun son günüydü. O yüzden hepimiz ona dua edelim." Daha fazla kafa sallama, hatta sessiz dualar göğe yükselirken kapanan gözler.

Ağırlaşan bir andan sonra boğazımı temizledim. "Tamam, en son gelişme bunlar. Jason artık Nil Adası'nın bir devekuşuna evsahipliği yaptığını söylüyor ve yanında bir keçi daha getirmiş." Hayvan ağılını işaret ettim, iki keçi ineğe arkadaşlık ediyordu. "Li'nin ekibi üçlü gezen vahşi atlar görmüş. Kimse gergedanı son günlerde görmemiş ama belli olmaz. Aynı zamanda bir çift su aygırı var. Su aygırları çoğunlukla çamurlu düzlüklerin yerini buluyor. Geçen ay orada bir tane görmüştüm, o yüzden üç olabilirler. Gözleriniz açık olsun. Su aygırı uzmanı değilim ama her şey gibi, onlar da köşeye kısıldıklarında zararlı olabilirler."

"Doğrudur," dedi Bart. Onu duymazdan geldim.

"Son olarak ama eşit derecede önemli, kaplan hâlâ buralarda mı değil mi, haberimiz yok. Temkinli olun, birbirinizi kollayın." Bir yudum su içtim. "Sıradaki konu: Ekipler. Yarın yeniler göreve başlayacak. Sabah ya da öğleden sonra, takım Liderleri yola çıkış ve destek konularında son kararları verecek. Ekipler şöyle: Lider Elia, Johan Tespitçi, Cassie ve Julio destek kuvvet. Miguel'in ekibinde Jillian Tespitçi, Sy ve Macy destek. Nat, Tespitçi olarak Jason'la, Charley ve benim desteğimle çıkacak. Ben yokken Liderlik için Rives'i aday gösteriyorum. Tüm elleri göreyim."

Anında bir düzine el kalktı. Sy elini kaldırırken suçluluk duyuyormuş gibiydi. Sy'in hemen yanında Bart'ın kolları göğsünde bağlanmıştı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Tamam." Kafa salladım. "Haydi kolları sıvayalım ve şansımız açık olsun."

O telaş yeniden döndü. Hatta enerjimiz bir parça artmıştı.

Etrafta Charley'yi aradım. Görünürde yoktu. Neyin peşinde diye merak ettim ama öğrenmeme kalmadan Talla yanımda bitti, planörlerle ilgili soruları vardı. Jillian'ın tedarik ünitemize dair kaygıları vardı ve Johan, Jillian'm dibinde, ekinlerle ilgili haberleri veriyordu. Sorular ve sorunlar, cevaplar ve tahminler. Johan yanımdan çekilirken Bart hızlıca yaklaştı. Bart'ın asık suratını inceleyince *Sorun,* diye düşündüm.

"Miguel'e beni seçmemesini mi söyledin?" diye sordu.

"Hayır, Bart," dedim, temel nezaketten bile mahrum olduğunun altını çizerken sesimi bilerek yükseltmedim. "Ekibini sıralamasını söyledim. O da öyle yaptı."

Bart sanki helyum çekmiş gibi sesi inceldi. "Eh, oyması için odun bulmasına yardım ettim ve beni seçeceğini söyledi. *Söz verdi.*" Şimdiyse mızıkçı bir çocuk gibiydi. Ayrıca

cidden sinir bozucuydu.

"Bak, Miguel ve senin aranda bu. Tek bildiğim, takımının adını verdi ve içinde sen yoktun." Gerçekleri söylemiş olmama rağmen, bu kadar dobra olduğuma pişman oldum. "Bir sonraki sefere," diye teselli ettim ezik gibi.

Yeni bir tartışmaya daldı, desibel seviyesi tam mızıklanma boyutundaydı. Sonra bir düğmeyle susturulmuş gibi Bart durdu. "Eh, belki Arama'da yer almayabilirim ama senden daha fazla vaktim var." O ukala sırıtışı, içimdeki minik empati parçasını yok etti. "Hem de çok daha fazla. Charley gibi. Bunu bir düşün."

Yumruğumu suratına indirmemek için kendime zor hakim oldum. "Doğru. Ama eğer birisi seni seçerse, *destek* olduğunu unutma. Öncelik kuralları. Yoksa tek başınasın." Bart'a aynı suratındaki gibi bir gülüş çaktım.

"Sen ve senin kurallarından insanlara gına geldi," diye diretti Bart. "Göreceksin bak."

"Benim kurallarım değil," diye yapıştırdım. "Köy kuralları. Ya varsındır, ya yok." Yanıtını beklemeksizin Bart'ı tek başına bırakıp Rives'i buldum ve Bart'ın yarattığı sinir bozukluğunun acısını ondan çıkardım.

"Gevşek davrandığı için ekipten atılan oldu mu hiç?" diye sordu Rives alçak sesle.

"Kovulan kimseyi duymadım, nokta. Ama eğer elini taşın altına koymazsa, kimse onu seçmeyecek ve en çok kendi başını yakıyor. Kapılar, çok sık Köy'e düşmüyor."

Rives başını salladı ama yine de dertli bir hali vardı. Konuyu değiştirdik ve Rives yanımdan ayrılırken Charley'nin eli, elime kaydı.

"Meşguldün," dedi. "Konuşmadığın biri var mı?"

"Sen."

Bir an için konuşmadan yan yana dikildik, birbirimizin yüzüne baktık, ki tuhaf olmalıydı ama değildi.

Yavaşça, her bir saniyenin tadını çıkararak başımı öne eğip onu öptüm. Uzun uzun ve yumuşacık öptüm, fakat o ateşi hissettiğim için daha fazlasını istedim. İnsanüstü bir çabayla kendimi ondan ayırdım.

Ateşin ışığına doğru gözlerini kırpıştırmasını izleyerek sordum, "Seni eve bırakabilir miyim?"

"Elbette," dedi Charley. "Özellikle de o çılgın Ada sincapları etrafta kol gezerken."

"Yoldan çıkmış kemirgenlere karşı koruma emrinizdedir," diye sırıttım.

"O halde yarın sabah yola mı çıkıyoruz?" diye sordu Charley.

"Şafakta." Kafamı salladım. "Ada macerası bizi bekliyor."

Charley gülümsedi, sonra tuhaf bir kahkaha attı. "Komik bir şey söyleyeyim mi? Hayalim seyahat etmekti. Bizim evde bir duvara kocaman bir dünya haritası asmıştım. Yatağıma oturur, haritaya bakarak gitmek istediğim egzotik yerlerin hayalini kurardım."

"Dur tahmin edeyim. Nil Adası haritanda yer almıyordu."

"Nil'in kimsenin haritasında yer aldığını zannetmiyorum."

"Doğru." Adayı düşündüm, varlığı bilinmiyordu ama gerçekti işte, sonra aklıma bir başına gezinen Li geldi.

"Ama egzotik bir yer, orası kesin," dedi Charley. "Eee, yarın istikamet neresi?"

"Siyah lav alanı, güneydeki."

"İki tane mi var?" Charley kaşlarını çattı.

"Evet. Kırmızı akıntının iki yarını kapatıyorlar, kıyafetlerini bulduğun yerin yani. Farklı renk, farklı akıntı."

"Tam olarak kaç kaynak merkezi var?" diye sordu Charley. "Kapıların en çok çakıp söndüğü yerler?"

"Emin değiliz. Şu anki Nil bilgileri biraz eskidi." Charley'ye yamuk bir gülüş çaktım. "Şu anda insanlar en çok şansı lav arazisinde ve dağın tabanında topluyor. Siyah Koy'u da listeye ekleyebilirim. Hareket eden bir hedef ama elimizde bu var." Hayal kırıklığı sözlerimi daha sivrileştirdi ama derdim Charley ile değildi, Nil'leydi. Tüm bu kukla oyunuylaydı.

Üç saniye sonra Charley'nin kulübesi tam önümüzdeydi. Yanından ayrılmaktan nefret ediyordum; Charley kollarımdayken uyanmak düşüncesi aklımı başımdan alıyordu. Ancak içimden bir ses Nat'in, Charley'nin arkadaşlığına daha çok ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Başka zaman, dedim kendi kendime. *Vaktim var.* Tamam.

Charley'nin kulübesinin önünde onu kendime çektim. "İyi geceler demekten hiç hoşlanmıyorum ama bence Nat yalnız kalmamalı. Ancak," saçını kulağının arkasına koydum, "ada rehberin olarak bence bu an tam da güzel bir iyi geceler öpücüğü fırsatı. Tur paketine dahil olarak tabii."

"Muhakkak programa sadık kalalım öyleyse," diye fısıldadı Charley.

Elleri belimi sararken öptüm onu, parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve bu arada aklımı da kaybettim. Aynı anda ayrıldık.

"İyi geceler, Bay Tur Rehberi," dedi Charley gülerek. Bir adım attı, durdu, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bir şey fark ettim tam şu anda."

"Ne?"

"Nasıl oluyor da seni tanıştığım her erkekten daha iyi tanıdığımı hissediyorum da, soyadını bile bilmiyorum?"

"Çünkü önemli değil. Ama madem merak ettin, soyadım Blake. Thaddeus Blake." Gülerek saçını tekrar kulağının arkasına soktum. "Ya seninki?"

"Crowder."

"Charley Crowder," dedim, kelimelerin tadını çıkararak. "Hoşuma gitti."

Başını iki yana sallayarak kahkaha attı, "Berbat durumdasın."

"Sadece senin yanındayken," dedim ve saçlarını gözünden çektim. "Senin yanında daima."

Elimi sıktı Charley. "Kesinlikle berbat haldesin. Yakışıklı berbat. Şimdi biraz uyumalısın. Yarın büyük bir yolculuğa çıkıyorsun, Thaddeus Blake."

Yatağa yatınca snowboard erkekler final yarışını kılpayı geçmiş gibi hissediyordum; içimdeki telaş o kadar tatlıydı. Charley'nin duyguları benimkilere eşti, Nil Adası sınırlarından taşan duygulardı.

Nil izin verirse.

Havayı içime çektim. Günlerdir savaştığım aynı korku daha derinden kesti, daha keskin ve daha sağlamdı. Bart'ın uyuz yorumu bam telime dokunmuştu. Haklıydı; zamanım azalıyordu.

Gözlerim kocaman açık vaziyette, karanlıkta uzandım, kaderimin Kevin'inkiyle aynı izi sürdüğünü fark ettim; diğer tarafta bekleyen bir oğlan, benimki kadar umut dolu bir yürek, şanslıysam tabii. 290 günün ardından hiç kimsenin tutup da bana şansın, Nil'de bir kapıya rastlamak kadar zor olduğunu söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 31

CHARLEY

24. GÜN, HAVA KARARDIKTAN SONRA

Kulübeye adımımı attığım saniye Natalie yatakta doğruldu. "Tavsiyeme kulak verip Thad'i öpmene çok sevindim."

"Onu öptüğümü nereden biliyorsun?"

"Lütfen. Ateşin yanındaki öpüşmenizi bence herkes gördü. Ayrıca artık zamanı gelmişti." Gülümsedi, sonra önüne baktı. Çarşafını parmaklarının arasında burarak alçak sesle konuştu. "Biliyorum, çok bayık gelecek sana ama bir dakika bile boşa harcamayın. Bir dakika bile. Burada zaman kanatlanıp uçuyor, insanın hazır olmadığı hızda uçuyor. Pişmanlık olmasın, tamam mı?"

"Tamam." Başımla onayladım.

Natalie kafasını kaldırıp baktı. "O yüzden bu gece Thad'in yanında kalmak istersen, anlarım."

Kendimi yavaş buldum, çünkü Thad çoktan bu ihtimali evirip çevirmiş ve reddetmişti. "Aklıma gelmedi," diye itiraf ettim.

"Eh, benimle kalmak zorunda gibi hissetme kendini. Duygularım incinmez, merak etme."

"Sorun değil. Gerçekten." Tam karşısındaki yatağa kıvrılarak gülümsedim. "İyiyim."

Ciddiydim de. Thad ile birlikte olmak istiyordum ama aynı zamanda kendimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ayrıca Thad, Natalie'ye bir arkadaşın iyi geleceğini hissetmişti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." Başımla onayladım. "Bu kulübenin tek başına ne kadar yalnızlıkla dolduğunu biliyorum. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum, özellikle geceleri."

"Ciddi misin? Gelmiş geçmiş en korkunç yerde on bir gece tek başına mücadele ettin."

"Zar zor." Titredim. "Bir noktada kafayı yemiştim. Yani gerçekten yedim. Bebek gibi inleye inleye ağladım."

Bazen bende bir tuhaflık olduğunu düşünüyordum, çünkü çok nadiren ağlardım. Dedemin cenazesinde bile ağlamamıştım, her ne kadar yakınsak ve onu çok özlüyor olsam da. Gözyaşlarımın akması gerektiğini düşündüğümde akmamışlardı. Ama burada ağlamıştım, tamamen yapayalnız olduğumu anlayınca ağlamıştım. O günden beri de ağlamamıştım.

Natalie suratıma dümdüz bakıyordu. "Tatlım, ben gözümü açtığım saniye keçileri kaçırdım burada. Sonraki birkaç gün boyunca da aptal aptal şeylerden ödüm patladı, mesela kaç okul gününü kaçırıyordum ve geri dönünce derslerden ne kadar geri kalacaktım filan. Sonra geri dönersem şanslı olacağımı fark ettim." Başını sağa sola salladı. "Kafayı yediğin için kendini kötü hissetme. Nil herkesin asabını bozuyor, er ya da geç."

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım.

"Demek sen ve Thad, ha?" Natalie, acımasız bir Em gülüşü çaktı. "Sevdim."

"Ben de." İster istemez güldüm ona. "En çılgınca olan ne biliyor musun? Bu gece ilk kez soyadını öğrendim."

"Neymiş?"

"Ne neymiş?"

"Thad'in soyadı," dedi Natalie. "Neymiş?"

"Blake," diye cevap verdim, şaşırarak.

"Kevin'mki Radford. Benimki Bourdean. Natalie Bourdean."

"Charley Crowder."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Charley Crowder." Kıkırdadı, fakat kahkahasının altında yorgun olduğu belliydi.

"Geri dönmene sevindim ama aslında sevinmedim, anlatabildim mi?" dedim.

"Hı hı," dedi cılız bir sesle. "Anladım."

"Kaç kapı gördünüz? Jason yağmur ormanının yakınında bir kapı fark etmiş ama çok uzaktaydı dedi."

"O kadar uzaktı ki, ben görmedim bile ama Jason orada olduğuna yemin ediyor. Fark etmez." İç geçirdi. "Yakalayamadım sonuçta."

"Demek ki o kapı senin değildi. Bir kapı yakalayacaksın Natalie. Başaracaksın."

"Umarım haklısındır."

Ben de, diye düşündüm ama dışımdan, "Başka gördünüz mü?" diye sordum.

"Bir tane, ilk gün, dağların yakınında. Bir kuş içine uçtu ve kapı söndü."

"Buraya açılan bir kapı?"

"I-ıh."

Kafamı salladım, aklımın bir köşesine notlar alıyordum.

"Natalie, o büyük kazınmış resim var ya, Kemerler'in yanındaki. Thad, Çıkmazdaki Adam diyor ona. Adanın diğer tarafında aynısından bir tane daha varmış, sadece içindeki adam değil kadınmış."

"Öyle."

"Ne anlama geliyorlar peki?"

"Kim bilir?" Natalie esnedi. "Belki birisinin vakti boldu."

"Ama kazınmış resimler çok net ve ayrıntılı, bir sebebi olmalı," diye ısrar ettim. "Belki de birisi bize bir ipucu bırakmaya çalışıyordu. Belki de Nil Adası bir labirent ve o resimler bize nasıl kaçılacağını gösteriyor."

Natalie düşünceli durdu. "Güzel fikir ama nasıl olacak, anlamıyorum."

"Ben de ama bence o kazınmış resimler önemli. Sadece sebebini bilmiyorum." *Bir şey kaçırıyorum*, diye düşündüm. *Ama ne?*

Akşam esintisi kulübeye sızıp beni üşüttü. Geceleri sıcacık olmayı özlemiştim, bu da aklıma Thad ve ateşin yanındaki öpüşmemizi getirdi. Orada eksik yoktu.

"Eee, eve dönünce Ada'nın en çok nesini özleyeceksin?"

"Hiçbir şeyini." Natalie'nin sesi ifadesizdi.

"Gerçekten mi? Hiçbir şeyi mi? Ya günbatımları, siyah kumsallar? Hindistancevizi sabunu?" diye şaka yaptık.

"Hayır. Aştım ben. Stres, koşu. Öğle vaktinin kısırdöngüsü. Çok fazla ölüm, çok fazla öğle vakti gördüm. Tek özleyeceğim insanlar ama düşünürsen, onlar gerçek Nil değil."

"Sanırım," diye yalan söyledim. Çünkü benim için insanlar da *Nil'di*. Bu kulübeyi paylaşmamıza rağmen Natalie'nin farklı bir yerde olduğunu fark ettim; görmeyi hiç ummadığım bir yerde.

Natalie uyuklamaya başlayınca konuşmayı kestik. İncecik örtünün altında top gibi kıvrılarak ısınmaya çalıştım. Ay ışığına rağmen karanlık içeri girdi, soğuk ve bütündü, tıpkı kapanan bir kapının fısıltısı gibiydi. Fakat kurtulması en zor olan, kafamdaki karanlıktı. İlk kez karanlığın bir adı vardı. Günlerin nöbetiydi adı.

Thad'in yetmiş beş günü kalmıştı.

BÖLÜM 32

CHARLEY

25. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Kulübenin içine ışık sızdı, mükemmel bir altın rengi ışındı. Aklıma ilk gelen *Thad* oldu.

Yetmiş beş günü kalmıştı. Tamı tamına yetmiş beş öğlen.

Sonra Natalie'yi düşündüm. Onun vakti daha da azdı. Yatağı tam yanımda bomboş duruyordu. Çok tuhaf bir şekilde evimiz gözümün önünde canlandı, Em'in duvarın dibindeki boş yatağı. Ancak Em muhtemelen dışarıda kusursuz sahte kimlik arayışına çıkmışken Natalie kapı avındaydı.

Benimse onun yanında olmam lazımdı.

Sandaletlerimi ayağıma geçirdim, heybemi kaptım ve dışarı fırladım. Ateş çemberi sönük bir şekilde tütüyordu. İki temiz kütük yakılmayı bekliyordu. Tıpkı buradaki ilk sabahımdaki gibi, Thad, Duvar'ın yanında dikiliyor, elini tahtanın üstünde gezdiriyordu. Parmakları kazınmış yazıları takip etti, artık hepsinin isim olduğunu biliyordum. Eli adımın üstünde bekledi, *e-y* harflerini çizdi.

Ensesini öptüm.

"Günaydın Bay Blake."

"Günaydın uykucu." Dönüp kafamı öptü.

"Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın vardı. Çok uyusaydın, gelip uyandırırdım ama artık kalkmışsın. Hadi hazırlanalım, sonra yola koyulacağız."

Natalie ve Jason'la Baraka'nın yanında buluştuğumuz sırada Talla koşarak yanımıza geldi. "Lider'imizi yeniden aramızda görmek çok güzel," dedi, bana imalı bir bakış fırlatarak. Ardından Natalie'ye çabucak sarıldı. "Bol şans, Nat. Hızlı koş!" Talla bir adım geri çekilip üçümüze baş selamı verdi. "Arkasını kollayın, tamam mı? Yakında görüşürüz."

Talla'nın sırtı baston gibi dimdik, yoğun hislerini saklamamış halde seke seke uzaklaşmasını izlerken nihayet kafama dank etti. *Talla, Talla'dır*, demişti Thad bir keresinde. Sonunda onu çözmüştüm. Kız bir savaşçıydı. Rekabetçiden de öte, kazanmaya kararlıydı; adanın garipliklerini alt edecekti ve bunu yapmak için güçlü bir lidere ihtiyacı vardı. O liderse Thad'di. Talla ve ben çok kafa değildik ama nihayet onu anlıyordum.

Rives, Thad'i kenara çekip kulübeleri işaret etti. Thad yoğun bir dikkatle dinledi, Rives'in omzuna bir şaplak attıktan sonra bize doğru yürüdü, gözleri Köy'ü çepeçevre süzdü.

"Hadi eşyaları toplayıp işe koyulalım," dedi, yükünü sırtlanırken.

"Kapıların da yola koyulmasını umalım," dedi Jason. Elinde mızrağıyla, kısa ve hızlı adımlarla yürüyen Natalie'nin peşine takıldı. Biz de takip ettik ve güneyin yolunu tuttuk.

"Rives neden söz ediyordu?" diye sordum Thad'e.

"Dün gece ineği kaybettik. Bir şey ağıla zorla girmiş. Bu

sabah sırtlan son lokmaları bitiriyormuş ama ineğe ilk başka bir şey ulaşmıştı."

"Kim nöbetçiydi?"

"Sy." Thad hayalkırıklığı içindeydi. "Ama anlaşılan hiçbir şey görmemiş."

"İlginç," dedim.

"Evet." Homurdandı. "Keşke ineğimiz bize kalsaydı. Keçiler de kayıp ama geri dönerler." Bana yamuk bir gülüş çaktı. "Fakat onlar dönene kadar hindistancevizi sütüne dönüş."

"En sevdiğim." Yüzümü buruşturdum.

Thad kahkaha attı. Ancak gözlerindeki keskin bakış değişmedi.

Tanıdık araziden ilerledik, ötesine geçtik. Sabahın geç saatlerinde ulaşmak istediğimiz yere varmıştık: Siyah bir lav arazisi, hatırladığımdan farklı bir yer. Bu seferki eskimiş görünüyordu. Daha kuru, daha gri ve daha fazla çatlak ve yarıkla doluydu. Kuzeye doğru kırmızılar parlıyordu.

Çantalarımızı küt diye yere atıp mola verdik. Bugünkü atıştırmalıklar tazeydi ve testilerimiz su doluydu. Thad'in söylediğine bakılırsa durum hep böyle olmuyordu, özellikle Arama'nın sonlarına doğru. Thad esnerken arkamı döndüm, sessizce gizli projem üstünde çalıştım.

"Ne o?" diye elimi gösterdi Thad.

"Jillian'dan aldığım kâğıt." Son bir işaret çizdim, sonra katlayıp kaldırdım.

"Onu görüyorum," dedi Thad istifini bozmadan. "Bana aşk mektubu mu yazıyorsun?"

"Aslında şiir. Ufak bir ada kafiyesi gibisi yoktur." Sonra tereddüt ettim. "Tamam, ciddileşiyorum, bu bir harita. Yön konusunda gayet iyiyim ve adanın haritasını çıkarmaya başladım. Kafanı toparlarken meşgul duran tek kişi sen değildin."

"Harika." Kağıdımı tekrar çıkardı. "Güzel görünüyor," dedi, eskizimi inceleyerek. Ateşten kalan kömür parçalarını kullandım, heybemin derinliklerinde daha fazla çubuk var, düzgünce yapraklara sarıp iple bağladım."

"Ölçü birimi olarak ne kullanıyorsun?" diye sordu Thad.

"Koca ayaklarımı. Yürürken mesafeyi not ediyorum."

"Ayakların kocaman değil, mükemmel," dedi Thad dalgınca. Üç minik kara daireyi gösterdi. "Onlar ne? Kapı mı?"

"Hı hı. Bu çaptaki hem geliş hem gidiş kapılarını işaretledim." Parmağımla bir yay şekli çizdim. "Girişler koyu; çıkışlar açık daireler. Henüz haritada olmasa da, yakında olacak. Bir başka kağıda da henüz haritasını çıkarmadığım alanda görünen giriş çıkış kapılarını not ediyorum. Bütün adanın haritasını çıkardıktan sonra, kapı bilgisini üstüne aktarabilirim."

Thad hâlâ haritayı inceliyordu.

"Sabun yapmada becerikli değilim," dedim. "O yüzden ben de harita çıkarmaya karar verdim. Nil'e katkım bu olsun."

Thad kafasını kaldırıp baktı, gözleri mavi umutla doluydu. "Ada'ya hediye değil bu, bize. Köy'e."

Onu susturmama kalmadan bağırdı. "Jason! Nat! Buraya gelin! Bakmanız lazım!"

"Dur," dedim utanarak. "Daha bakılacak fazla bir şey yok."

"Yanılıyorsun," dedi Thad sessizce. "Umut var."

Haritalarımla tablolarımı Natalie ve Jason'a açıkladım, ikisi de Thad gibi heyecanlandı.

"Tamam, bir şey daha var," dedim. "Sürekli kapı görülen kaynaklardan bahsettiğinizi duyuyorum. Mesela Çiçek Tarlası, Siyah Koy, lav arazileri ve Nil Dağı'nın aşağısında-

ki çayırlık, Thad'in ilk indiği yer. Bunların hepsi açık alanlar ve bence bağlantıları bu. Bu noktalarda başka kapılar yuvarlanarak geçiyor mu emin değilim ama bence görülmeleri daha kolay."

"Yakalanmaları da," diyerek başıyla onayladı Jason.

"Doğru. Fakat gerçek kaynaklar olabilir, kapıların açılıp kapanma olasılığının istatistiksel olarak daha yüksek olduğu noktalar. *Çıkış* kapılarının açılması daha muhtemel yerler. Eğer bütün çıkış kapılarını bir haritaya çıkarabilirsek, belki de; bir şey görürüz işte diye umuyordum. Herkes için Nil'den kurtulma ihtimalini yükseltecek bir şey."

"Kapı bilgini almak için ne kadar geriye gideceksin?" diye sordu Natalie. "Tabloları çarpıtmaz mı bu?"

"Bilmiyorum. Düşündüm, iki hafta öncesinden mi, yoksa bir ay öncesinden mi başlamalıyım diye merak ettim. Fakat sanırım elimizdeki tüm bilgileri toplamalıyız, herkesten. İnsanların çıkış kapısı yakaladıkları ya da en azından gördükleri noktalar en önemli veri ve bunun için hatırlayabildiğimiz kadar geriye gidelim. Belli bir desen var mı diye görelim."

Natalie kafa salladı. "Duvar'ın oraya inip sana tanıdığımız insanların nerede kapı yakaladıklarını anlatmalıyız."

"Eh, bu enteresan müzakerenizi bölmek istemezdim ama," dedi Jason, "zaman doldu. Ada bir kapı gönderecekse, beklemeyecek. Bakın." Güneşi gösterdi. "Hareket etmeliyiz."

Thad hemen ayaklandı. "Jason haklı. Ağaç sınırından açık alana çıkalım."

"Bakması kolay, koşması kolay." Jason gülümsedi.

"Senin için dile kolay," dedi Natalie. Ama o da gülüyordu.

Aralıklı bir sırada yürüdük. Tuhaf bir duyguydu, etrafı seyredip umut ediyor, hiç ortaya çıkmayabilecek bir şeyi

bekliyorduk. Tam hayalimdeki görücü usulü buluşmaya uygundu, tabii bu çok daha kötüydü. Çünkü görücü usulü tanıştırılacağınız kişi sizinle buluşmaya gelmezse kalkıp gidebilirdiniz, ziyanı olmazdı. Buradaysa bir kapı açılmazsa, er ya da geç, *işiniz bitikti.* Hâlâ son günde kapıyı kaçırınca insana ne olduğunu merak ediyordum. Hiçbir zaman öğrenmem umarım diye dua ettim.

Yardımcı olmuyorsun, dedim kendi kendime. *Natalie'ye yardımcı değilsin.* Zihnimi Karanlık Yan'dan çekip kurtardım ve önümdeki yeri taradım, herhangi bir hava dalgalanması izi aradım.

İşkence gibiydi.

Ebediyen süren bir beklemenin ardından Jason konuştu. "Bitti." Sözlerinden hayalkırıklığı damlıyordu. "Bugün burada parlayacağından emindim." Natalie'ye baktı. "Üzgünüm Nat. Kötü fikirdi. Beni dinlememeliydin."

"Öğle vaktinin geçtiğini nereden anlıyorsunuz?" diye sordum.

"Anlıyoruz işte," dedi Thad, çenesini sıkarak. "Birincisi güneşten. İkincisi bir his." Natalie başıyla onaylıyordu ama Jason üzgündü, morali bozulmuştu.

"Jason," dedim tereddütle, "bence yanılmıyorsun. Bence erkencisin."

Herkes bana döndü. "Bir teorim var. Bütün kapıların listesini yaptığım tabloma bakıyordum; teyit edilmiş adaya iniş ve çıkış alanları, artı insanların görüp yakalayamadığı kapılar. Adaya açılan kapıların herhangi bir yerde herhangi bir zaman çıkabileceğini biliyoruz. Herhangi bir düzen yok ve bence düzen, çıkış kapılarının diğer ucunda; yani herkesin geldiği yerde. Fakat sırf çıkış kapılarına bakıldığında," En sonuncu kâğıdımı çıkardım, üstünde kabataslak bir harita vardı ve sadece çıkış kapıları işaretlenmişti. "Bence düzenli bir dalgayla kuzeye doğru yuvar-

lanıyor, her gün farklı bir paraleli vuruyorlar, fakat tüm ada geçilene kadar muhakkak bir öncekinin daha kuzeyinden geçiyorlar. Dalganın nerede başladığı hakkında ya da başlangıç noktası hep aynı mı, değil mi hiçbir fikrim yok. Fakat biliyoruz ki, kapılar hiçbir zaman aynı yerde iki gün üst üste belirmiyor ve bence bunun sebebi, bir düzeni takip etmeleri, güneyden kuzeye. Dolayısıyla Samuel'in on gün önce, bizim kuzeyimizde kalan Beyaz Kumsal'daki kapısına dayanarak burada bir iki gün daha kapı görmeyebiliriz." Omuz silktim. "Tamamen bir tahmin benimki. Fakat benim sizinle tanıştığım gün Jason'ın kaçırdığı ve Sabine'in kapısı da hesaba katılırsa, diğer insanların gördüğü kapılar da eklenirse, sanki uyuyor gibi."

Hepsi haritaya uzun uzun bakıyordu.

"Biz neden bunu fark edemedik?" Thad hüsran içindeydi.

"Çünkü hiçbir zaman zamanlamanın haritasını çıkarmaya çalışmadık," dedi Natalie. "Sadece yanıp söndükten sonra kuzeye doğru yuvarlandıklarını biliyorduk."

"Charley, olağanüstü bir şey bu." Thad gözlerini tablolarla dolu haritaya dikmişti.

"O kadar abartmayalım hemen," dedim çabucak. "Tekrar ediyorum, sadece bir teori bu, hatta belki de bir tahmin. Fazla heyecana kapılmadan önce belki uyum sağlamayan bazı kapılar çıkacak karşımıza; belki düzensiz çakıyorlar. Tıpkı Jason'ın yağmur ormanının kenarında gördüğü kapı gibi, tam da yakın zamanda Samuel, Beyaz Kumsal'da kapısını yakaladı. Herkesin bana anlattıklarına göre yağmur ormanı Beyaz Kumsal'ın güney paralelinde kalıyor, dolayısıyla ya bu kapılardan biri yolundan sapmıştı ya da teorim çöp."

"Düzenbozan," diye mırıldandı Thad.

"Ne?" Natalie kaşlarını çattı.

"Diğer dalgaların kırıldığı noktadan çok uzakta kırılan bir dalgaya böyle denir."

"Olabilir," dedim. "Ya da belki de uyuşmayan parçaları zorla oturtmaya çalışıyorum."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Jason. "Elde var sıfırdık. Bence Charley'nin teorisini deneyip işe yarıyor mu görelim." Bana baktı. "Nereye o halde?"

Üç uzmanın, çok biliyormuşum gibi benden medet umduklarını görünce afalladım. "Ah, bilmiyorum. Sadece bir sonraki kapının şu taraftan açılacağını biliyorum." Güneyi gösterdim. "Belki yarın burada olur ya da bir sonraki gün." *Ya da belki de hiç*, diye düşündüm.

"O halde ya kalıyoruz ya kuzeye yürüyoruz." Natalie düşünceliydi. "Kırmızıdan geçip bir sonraki siyah kumsala."

"Hayır," dedim hemen, "o kadar uzağa değil." Üçü birden bana baktı ve omuz silktim. "Ya da belki de evet. Bilmiyorum. Farazi konuşuyorum."

"Kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?" diye sordu Jason.

"Kalıyoruz." Natalie'nin sesi. Natalie'nin seçimi.

"Kalıyoruz o halde," diye teyit etti Jason.

"Tamam," dedi Thad, "keşifle geçecek yirmi dört saatimiz var. Charley'nin haritalarını doldurmasına yardım edelim hadi. Kuzeye doğru, kırmızı araziye yürür, adım adım geçeriz. Kulağa iyi geliyor mu?"

Planımızı oturtmuş vaziyette siyah alanda yürümeye koyulduk. Her bir adımda adadaki ilk günlerim gözümde canlandı. Zebraya ne oldu acaba diye merak ettim.

Jason başı çekiyor, sürekli gözleriyle ileriyi tarıyordu. Aklıma kapı aradığı geldi; açılan kapılar, bizim gibi sıcakkanlı yaratıkları getirecek kapılar. Gözümün önünde Rory belirdi, gökyüzünden çıkışı, ıstakoz gibi kırmızı hali, sonra yerdeki kan revan içindeki hali.

Yüzümü buruşturdum. Tam yanımda Natalie sertçe nefes aldı.

"Bakma," dedi Thad aniden.

Çok geç.

İki haftadır ikinci kez, yere iki seksen uzanmış bir ceset gördüm. Sadece bu seferki el yapımı bir çiçek kolye takıyordu.

BÖLÜM 33

THAD

291. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

"Li bu," diye fısıldadı Natalie. "Kurtulamamış."

"Bana da bir kere kolye yapmıştı," dedi Jason, öylesine ortaya.

Charley'nin beti benzi atmıştı ama ağzını açmadı.

Gözlerini dikmiş Li'ye bakmayan tek kişi bendim.

"Tamam," dedim, Arama'nın ilk gününde bir ceset bulmanın verdiği uğursuzluğu dağıtmak için yanıp tutuşarak. "Gözlerimizi kapatıp başımızı öne eğelim." İlk kez keşke Nat, Tespitçi olarak Jason yerine, Johan'i seçseydi dedim. Su gibi akan mütevazı duaları ve tumturaklı sözleriyle Johan. Ancak Johan olmaymca Nat'in bana eli mahkûmdu.

Sıkı bir daire yapıp el ele tutuştuk. Başımı öne eğerek sessizce konuştum. "Cennetteki Babamız, ihtiyaçlarımızı bizden önce sen biliyorsun ve burada Nil üzerinde, ihtiyacımız çok. Bugün Li için dua ediyoruz. Ruhunun huzur içinde yatmasını istiyoruz. Evindeki ailesine de huzur vermeni rica ediyoruz. Li'nin yanında ol, bizim, Nil üzerindeki ailesinin yanında ol. Sana dua ederiz. Amin."

"Amin," fısıltıları sardı çevremi.

"Tamam," dedim, Jason'ın ve sonra Charley'nin elini bırakıp. "Hadi onu gömelim."

"Nasıl?" Jason kaşlarını çattı. "Bu kaya asfalttan bile sert."

Yüzüne baktım. "Kazalım demedim ki."

On dakika sonra Li'nin cesedini tamamen giysileriyle kayanın girintisinin dibine yerleştirdim. Kıyafetleri ne kadar kıymetli olursa olsun, cesedi soymaya hiç niyetim yoktu. Üstünü taşlarla örterek siyah bir tabut yaptık. Diğerleri bir adım geri çekilirken beyaz mercanla dolu çantamı çıkarıp siyahın üstüne küçük bir beyaz haç yaptım.

"Huzurla yat, Li," diye fısıldadım.

Natalie boğuluyormuş gibi bir tıkanma sesi çıkardı.

"Nat?" diye sordum ayağa kalkıp. "İyi misin?"

"Sadece aklıma bir şey geldi," diye fısıldadı, gözleri Li'nin haçına kenetlenmiş halde. "Ramia'nın son Nil Gecesi'nde söylediği o korkunç şarkı." Ramia'nın tuhaf konuşma biçimini taklit ederek devam etti Nat, "Nil'e geliriz, bazılarımız gider Nil'den ve bazı benim gibiler kalır. Saat tükenir, zamanımız biter ve Nil ipi çeker." Natalie hayalet görmüş gibi bakan gözlerini bana kaldırdı. "Eğer 'benim' yerine 'Li' koyarsan da uyuyor." Titremeye başladı. "Neden şimdi bunu hatırladım?"

Çünkü Ramia biliyordu, diye düşündüm. *Her nasılsa Ramia başından beri biliyordu.*

HAYIR. Düşününce beynim isyan etti. *Öngörüleri hiçbir anlama gelmiyordu,* dedim kendi kendime. *Kesinlikle hiç.*

Zihnimdeki tartışmalardan tükenmiş vaziyette dondum ve ben kıpırdayamadan Charley öne doğru bir adım attı. Natalie'nin ellerini tutup kaldırdı ve bekledi. "Natalie, sorun yok. Daha çok vaktin var. Haftalar. Ayrıca," Charley güven dolu bir sesle konuşuyordu, "yanında biz varız."

Natalie, Charley'nin ellerini öylesine sıkı tutmuştu ki, kızın parmak boğumları beyaz oldu. Tıpkı Li'nin suratı gibi kanı çekilip beyazlaştı.

Ve bazı benim gibiler kalır.

"Natalie, bana bak." Charley'nin sesi şiddetliydi, beni de içine çekecek kadar güçlüydü. "Sen Li değilsin. Sen *Na-ta-lie*'sin." Charley o geniş aksanıyla Natalie'nin ismini uzattı, "ve senin evine gitmeni sağlayacağız. Lütfen karşımızda kendini bırakma, tamam mı?"

Natalie kafa salladı. Derin bir nefes alıp Li'nin taştan tabutuna baktı. "Hoşçakal arkadaşım," dedi. "Hayatıma getirdiğin güzellikler için teşekkürler. Seni hiç unutmayacağım. Huzur içinde uyu."

"Nereye?" diye sordum Natalie'ye.

"Nereye olursa," dedi. Güneşe rağmen dişleri takırdıyordu.

Hızlı düşündüm. "Tam doğru yeri biliyorum." Ellerimi Charley'den uzak tutarak çantamı sırtladım, az önce ölüme dokunduğum için ona dokunmak istemiyordum.

"Kanallara."

"Kanallara," diye tekrar etti Jason.

Sus pus yürüdük. Cenaze sonrası hislerle mide bulantısı çekmem an meselesiydi.

Benim gözetimimde bir ölüm daha.

Kanalları görünce rahat bir oh çektik. Kemerler'in güneyinde, eskiden akmış lavlardan oyulmuş bir çeşit boru ağı, üstü gökyüzüne açık şekilde duruyordu. Temiz sularla pırıl pırıl parlayan ve gündüz güneşinin ısıttığı kanallar daima ılıktı. Charley'nin hayalini kurduğu duşlar kadar sıcak değildi ama buz gibi Havuz'la arasında büyük fark vardı.

Daha da iyisi Güney Plajı diğer tarafta yer alıyordu. Batı kıyısından güney ucuna kadar uzanan, geniş mi geniş, siyah bir kumsaldı, benden önce birileri bu ismi takmıştı ve burarın adı öyle kalmıştı. Bu geceki ortamı görüp rahatladım. Tamamen değil ama yeterince gevşedim. Bir gün daha aklımı yitirmeden kalacak kadar, uyuma ihtimaline

sahip olacak kadar. Denize yakın kamp kurmak, adanın derinliklerine dalmaya her zaman on basardı. Gardımızı almamız gereken bir yön azalıyordu.

Charley'ye döndüm. "Bunu seversin. Sıcak banyonun Ada versiyonu."

İlerleyen birkaç saat boyunca dördümüz de kanallarda keyif yaptık, yüzümüzü güneşe döndük, sanki bir kayak merkezindeki sıcak küvete girmişiz gibi gevşedik; sadece Nil Adası'ndaydık işte. Bir dakikalığına bile unutmadım nerede olduğumu. Nat'in yüzünden anladığım kadarıyla o da unutmuyordu. Ölüm, yanımızda beşinci kişi gibi takılıyordu.

Hava serinleyince yağmaya giriştik. Ben balığa çıktım, Charley kırmızı meyve topladı, Jason ve Nat de odun aramaya gitti. Charley biraz sararıp solmuştu belki ama takımımız ada üstünde tüm becerilerini sergiledi, o ölüm havasını dağıtmayı başardı. Eylem her zaman en iyi Nil panzehiriydi, Li'yi gömdükten sonra unutmuştum bunu. Natalie balığı temizlerken ben de Charley'ye yayımı kullanarak nasıl ateş yakılacağını öğrettim. Sürt ve üfle, tüten dumanı ateşe çevir. Gevrek çalılar birkaç dakika içinde tutuştu. Ateş sadece ısınmak için değildi; aynı zamanda korunma amaçlıydı. Hayvanlar ateşten hoşlanmazdı.

Ateş yanarken ve güneş batarken ilk nöbeti tuttum.

Natalie çoktan uyumuştu ya da belki de gözleri kapalı, düşüncelere dalmıştı. Jason, Nat'in yanında sızıp kalmıştı. Charley ateşin karşısında, kollarımda uzanıyordu, sırtı göğsüme yaslanıyordu ve yüzü temiz Nil Adası semasına çevriliydi. İğrenç bir gün geçirmemize rağmen, suçluluk duyarak da olsa halimden gayet memnundum. Bugün bir kızı toprağa vermiştim ve şimdiyse kusursuz bir kız kollarımdaydı. Nil Adası'nın Yin Yang'iydi bu ve tam manasıyla sapkındı.

Charley o kadar uzun süre suskun durdu ki, içimden bir ses yıldızları seyretmediğini söyledi.

"Li'yi mi düşünüyorsun?" diye sordum yavaşça.

"Başaramadığına inanamıyorum." Charley'nin sesi boyun eğmiş gibiydi. "Kesin bir şey var, o siyah kayalığa bir daha asla eskisi gibi bakamayacağım. Buradaki ilk günümde o şeyin katmanlarının üstünde amma yürümüştüm ve cesetlerin üstünde dolaştığımdan bihaberdim. Tıpkı bir mezarlık gibi." Tüyleri ürperdi.

"Eh, ben kimseyi siyah kayalığa gömmedim daha önce, eğer içini rahatlatacaksa söyleyeyim."

"Rahatlatmıyor. Çünkü sen ve ben sadece yoldan geçenleriz. Duvar'a bak mesela. Üstü isim dolu. Yüzlerce."

"Biliyorum," dedim.

Charley'nin yüzü hâlâ yıldızlara doğru çevriliydi. "Buraya bir sebepten ötürü mü geldik sence? Yani Ada'ya?"

"Bilmiyorum. Ama," Başını öptüm, "şu anda olmak istediğim başka bir yer yok."

"Aynen." Gülümsedi, sonra dümdüz bana baktı. "Ramia kim?"

"Ramia mı?" diye cevap verdim afallayarak.

"Natalie, Ramia'dan söz etti ve o isim bana tanıdık geliyor. Kim o?"

"Bir kız. Ben geldikten birkaç hafta sonra ayrıldı."

Charley bakışlarını ayırmadı. "Kurtulamadı, değil mi?"

"Hayır."

"O korkutucu kemikten bilekliği olduğunu duyduğum kızdı, değil mi?"

"Hı hı."

Ramia, parmakları tüyler ürpertici bir şefkatle düğmeyi okşayarak, *Kemik* demişti. *Buradan hiç ayrılmayan bir hayvanın kemiği. Yemeyi seçmediğim bir hayvanın kemiği. Yakında kemik kemik üstüne olacak.* Gözlerini düğmeden ayırmadan

bir süre susmuştu. *Ben ayrılmayacağım Thad. Benim yolculuğum burada sona eriyor.* Ardından bana bakmıştı, gözlerinde bir kıvılcım, dudaklarında tuhaf bir gülüş. *Senin de öyle, Liderlik edecek ama hiç ayrılmayacaksın. Çünkü görmüyorsun. Körleri yöneten kör,* diye cadı kahkahası atmıştı. *Körleri yöneten kör!*

Ardından aniden susmuş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. *Yoksa ayrılacak mısın?* diye çatlak sesle sorup suratımı incelemişti. *Yaşamak istiyorsan, en çok istediğin şeyden feragat etmelisin. Aç gözlerini Thad. Gözlerini açacak mısın? Görecek misin?* Sallanarak, o korkunç düğmeyi ovalayarak *gözlerini aç* cümlesini tekrarlamış, körleri yöneten kör diye mırıldanıp durmuştu.

Hiç ayrılmayacaksın.

Hakkımdaki öngörüsünü kimseye söylememiştim. *Çünkü fark etmez,* dedim kendi kendime. *Bir anlamı yok.*

Fakat bu tahmini başıma musallattı. Beni değiştirmişti; molamın sona erdiğine ve manyak karının teki her ne tahmin etmiş olursa olsun, Nil Adası'ndan çıkmak için dişimi tırnağıma takacağıma karar verdim. Buradan gidiyordum.

Charley'yle tanışana kadar.

Şimdiyse Ada beni uzaklaştırmak için kandırmak zorundaydı.

"Tüyler ürpertici demişken," diyordu Charley, "Li'nin kolyesini gördün mü? Siyah kayadan yapılmaydı, sanki kaçamayacağını anlamıştı." Şimdiyse Charley döndü, beni düşünceli düşünceli süzdü. "Sen de eskiden üstünde tek siyah taş olan bir kolye takardın. Ama artık deniz kabuğu takıyorsun." Boynumu gösterdi, Charley'nin gözleri kadar altın rengi pürüzsüz deniz kabuğu bir ipliğin ucunda sallanıyordu.

"Gözlem yeteneğiniz çok yüksek, Bayan Crowder." Aylar boyu takmıştım o siyah kayayı, kendimce Nil'le alay

ediyordum. Siyah kaya, ölü taş, Ada'nın bağırsaklarından fırlamıştı. Ancak Charley ile tanıştığım gün bu deniz kabuğunu bulmuş ve siyah taşı atmıştım.

Hatta, iki kabuk bulmuştum.

Cebime elimi sokup bir kolye çıkardım. Aynı ip, farklı bir kabuk. Charley'nin deniz kabuğu da altın rengiydi, ancak üstünde mavi benekler vardı, sanki Nil Adası'nın karanlığını dindiren okyanus gibiydi. Ona vermek için doğru zamanı kolluyordum; belki de şimdiydi. Charley bunu sevebilirdi.

"Bu kabuğu da kendiminkini bulduğum gün buldum," dedim. "Adaya has bir mücevherin olsun istiyorsan."

"Çok güzel." Charley yardım etmeme gerek kalmadan gülümseyerek kolyeyi boynuna bağladı. "Teşekkürler," dedi bir eli boynundaki kabuğa dokunarak. "Çok sevdim."

Seni seviyorum.

Duygularım birden öylesine şahlandı ki içimde, sözlerim boğazıma takıldı.

Konuşamadan, nefes alamadan parmaklarımı saçında gezdirdim ve dudaklarını kendime çektim. Ardından ayrılıp ona sımsıkı sarıldım. Söz olmadan, beklenti olmadan, sadece kollarımda Charley ile, gözlerim kocaman açık halde öylece durdum.

BÖLÜM 34

CHARLEY

26. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Öğlen saati yaklaşırken tekrar siyah alandaydık. Kendimi garip hissettim, çünkü herkes bu sabah tabloma, sanki bir anlamı varmış gibi bakmıştı ve tek bildiğim, deli saçması olduklarıydı. Fakat bir anlam ifade etmelerini istiyordum: Natalie için bir kapının yaklaştığını göstermelerini istiyordum.

"Gösteri zamanı," diye yorum yaptı Jason, bakışları kara alanda gezinerek.

Jason'ın uyarısı olmasa bile öğlenin yaklaştığını hissediyordum. Burada kaldıkça adayı daha iyi anlıyordum sanki. Ya da belki de sadece bir ipucu elde ettiğimi sanıyordum, çünkü bilinmeyen çok fazla şey vardı. Tüm bilmediklerimi düşünmeyi kestim zira tablolarım da o listenin arasındaydı ve boşluklarla doluydu. Yine de buradaydık, verdikleri umuda tutunuyorduk. Beni tam anlamıyla strese sokuyordu.

Natalie'nin yüzü tedirgindi, kendimi unutturdu bana.

Elini sıktım. "Hızlı koş, tatlı arkadaşım." Hoşça kal demek çok nihaiydi; ayrıca uğursuzluk getirmesinden korkuyordum. Sanki veda edersem, bir kapı belirmeyecekti.

Sağ tarafımızda ağaçlar büyüyordu, solumuzdaysa yamuk yumuk kırmızılık. Herkesin gözleri yeri taradı. Havada beklenti, istek çıtırtıları yoğunlaşıyordu. Bu yoğunluk beni üşüttü ve irkilerek herkesin güneye doğru baktığını fark ettim. Ürperdim.

Tam da havanın gevşediğini fark ettiğim anda Jason bağırdı.

"Orada!" diye seslendip sağ tarafı işaret etti. Ağaçlık çizgisinin yakınında yer dalgalanıyordu, ardından esniyor, gökyüzüne uzanan, titreşen bir duvara dönüşüyordu. Kenarları karardı, belirginleşti; içindeki hava şeffaf renklerle kımıl kımıl oldu, hatta renksizdi. Artık yükselmiyordu, kapı yuvarlanıyordu. Tam da beklediğimiz gibi Kuzey'e doğru.

Natalie koşmaya başlamıştı bile. Kapı bir futbol sahası uzaklıkta parladı.

Biz geride kaldık, Natalie'nin arkasındaydık, kapıyı kovalarken ona yer bıraktık. Yirmi metresi kalmıştı ve havada sıçrayarak koşuyordu. Thad ve ben sus pustuk, Jason talimatlar veriyordu.

Lütfen başar, diye düşündüm, Natalie'nin öğlen saatine karşı yarışını izlerken. *Lütfen bu dalgalanmayı yakala. Lütfen görmek zorunda olduğun son öğlen olsun bu.*

On metre kalmıştı.

Derken, tıpkı kötü bir ucuz film gibi iki gölge fırladı ağaçların arasından. Bir çift kız, çırılçıplak ve çığlık çığlığa, yan yana koşuyor ve resmen kapıya doğru depar atıyorlardı. Natalie'nin kapısma doğru.

"İyi değil," diye mırıldandı Thad.

"Koş Natalie!" diye bağırdım.

Ama bittiğini biliyordum. Fazla uzaktaydı, yarışacağı çok şey vardı. Kızların güzergâhı Natalie'den çok önce kesişecekti kapıyla.

Sahne yavaşladı ama durmadı. Siyah kayanın üstünden uçan çıplak kızlar dört bacakları iki gibi hareket ederek kapıya yapıştılar; Natalie ise çok daha arkada, tek başınaydı. Natalie'nin hâlâ rahat altı metresi vardı ki, iki kız tek vücut halinde kapıya yetişti.

Havada güneşi yansıtan bir ayna misali göz kamaştırıcı bir beyazlık çaktı. İçgüdüsel olarak gözlerimi siper ettim ve tekrar baktığımda kapı yok olmuştu. Hava açıktı, dalgalanmayan masmaviydi ve ada esintisi geri dönmüştü. Kızın teki, yerde kayalar kadar durgun vaziyette yatıyordu.

Diğer kızsa gitmişti.

"Gördünüz mü bunu?" diye başladı Jason, üçümüz sekerek koşmaya başlaymca. "Şok verilmiş gibi geri uçtu."

"Ya da geri itilmiş gibi," dedi Thad taş gibi bir ifadeyle.

"Daha önce görmüş müydünüz böyle bir şey?" diye sordum.

"Hiç," dedi Thad. "Ama aynı anda bir kapıyı yakalamaya çalışan iki kişi de görmemiştim zaten."

Hareketsiz kızın yanına çömelmiş Natalie'ye yetiştik. Natalie daha önce defalarca uygulamanın verdiği kolaylıkla parmaklarını kızın bileğine bastırıp nabzını yokladı.

"Nefes alıyor mu?" diye sordu Thad.

"Pek sayılmaz. Ona ne olduğundan emin değilim."

"Ben de öyle ama iki kankanın aynı kapıya atlamaması gerektiği bariz belli oldu." Jason kıza baktı, Hint ya da belki Pakistanlı'ydı. Anadan doğma haliyle çöp kadar zayıftı. "Dostum, bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama galiba çıplak kadından midem bulanmaya başladı."

"Özellikle de cesede benzedikleri zaman," dedi Thad iç karartıcı bir halde. "Ama ölmemiş. Ona yardım etmeliyiz." Sihirli çantasından eşyalar çıkarmaya başlıyordu.

"Kesinlikle." Natalie fazladan bir kumaşla kızın üstünü örttü. "Partime limon sıkmış olsa da." Yine de üzgün değildi; tuhaf bir şekilde canlanmıştı, bu koşullar altında çok garipti öyle olması.

"İyi misin?" diye sordum Natalie'ye. "Yani o kapı. Yakalayabilirdin."

"Benim kapım değilmiş. Ayrıca onun aksine, ben çok iyiyim." Endişeli endişeli kıza baktı.

"Yine de, moralini bozmamana sevindim."

"Moral bozmak mı? Moralim bozuk değil, en azından kapıdan dolayı." Kahkaha attı. "Anlamıyor musun? Tabloların işe yarıyor, Charley! Tam da düşündüğün noktada bir kapı açıldı!"

Övgüsü rahatımı kaçırdı. "Natalie, belki de acemi şansıydı. Hemen çok heyecanlanmayalım, olur mu?"

"Hayır," diye sırıtmayı sürdürdü. "İşe yarıyorlar. Çünkü Nil Adası'nda şans diye bir şey yoktur."

BÖLÜM 35

THAD

292. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Ada'da bir gün daha, şuursuz bir insanı Köy'e taşıdığımız bir tur daha.

Derme çatma kurulmuş saçma bir ada sedyesinde yatan kıza bakıp Rory'den ne kadar iyi durumda olduğunu merak ettim. Fakat itiraf etmeliydim ki, pek iyi görünmüyordu. Saatlerdir yürüyorduk ve kız ne gözlerini açmış ne de bir ses çıkarmıştı. En azından nefes alıyordu. Kül gibi yüzünü süzerek düşündüm, *Her kimsen, lütfen ölme.* Ölüm ve gömmekten gına gelmişti.

Charley yanımda yürüyordu, gözleri ileri dönüktü. Natalie kapıyı kaçırdığından beri çıtı çıkmıyordu. Bir şey kafasına takılmıştı; sadece ne olduğunu bilmiyordum. *Nat'in şansını kaçırması mı? Sedyedeki kız mı, en yeni Nil yarışmacısı mı? Yoksa hepimizin içine oturan, Li'nin ölümü mü?*

Belki de hepsi ya da belki de çenesi hiç kapanmayan Natalie'nin yanında lafı ağzına tıkılıyordu. Yaklaşık bir saat önce Natalie, taramalı tüfek Natalie hızına geçmişti, ekipler ve zamanlama, stratejiler ve kapılar hakkında geveleyip duruyordu. Natalie'yi çok severdim ama şu anda keşke dursaydı. Nil manyaklığı sınırındaydı.

"Nat," diye nefes aldım, "biraz ara ver, olur mu?"

"Lütfen," diye mırıldandı Jason.

"Tamam. Affedersiniz. Sadece Charley'nin tabloları ve bir kapı dalgası fikri beni çok heyecanlandırdı. Her kapı ya da kapı grubu arasındaki düzen ve alan ya da zamanlamaya daha önce hiç kafa yormamıştım. Sanki hep öğlen saati geliyorlar, fakat aym anda çakan kapılar arasındaki aralığa daha önce hiç kafa yormamıştım, tıpkı Siyah Koy'dakiler gibi, o yüzden..."

"Nat," diye lafını kestim, Nat nasıl aralıksız konuşup bir yandan nefes alabiliyor diye merak ettim, "lütfen."

"Tamam," dedi, "ama Charley'nin teorisinin muhteşem olduğunu kabul etmek zorundasınız."

Nat sustu ve boşluğu kimse doldurmadı. Charley'nin bakışları yerdeydi.

"Crowder," dedim, "iyi misin?"

"Hı hı," diye cevap verdi.

Hayır, değilsin, diye düşündüm yüzünü okuyarak. Fakat şimdi ısrarcılığın sırası değildi. Yanımızda dinleyenler varken, hayata pamuk ipliğiyle bağlı bir kız varken olmazdı.

"Dayan," dedim sadece. Bir saniye için kiminle konuştuğumu merak ettim. Charley ile, kızla, kendimle. Ya da hepimizle. Sonra yürümeye ve kızı düşürmemeye odaklandım. Bacaklarım yanıyordu, kollarım titriyordu ama mola vermeyi reddettim.

Köy'ün yakınlarında dumanlar bir işaret fişeği gibi havaya yükseliyordu. Jason'ı önden gönderdim, biz de sendeleyerek kampa girerken Rives koşarak geldi.

Kızla ilgili bilgiyi verdim.

"Onu nereye koyacaksınız?" diye sordu Rives.

"Benim yanıma," dedi Nat. "Sıkışırız ama idare ederiz. Ya da," Şimdi Charley'ye gülümsedi, "sen başka yerde yatabilirsin. Artık oda arkadaşı olmayan birini tanıyorum."

Natalie bana göz kırptı, sonra tekrar Charley'ye döndü, tablolar hakkında yeni bir soru yağmuruna başladı.

Natalie, Charley'yi tekeline almışken ben de Nat'in üçgen şeklindeki kulübesine girdim ve kızı dikkatlice yataklardan birine yatırdım. Nat en küçük evlerden birinde kalıyordu. Benimki diğeriydi. Daha büyük yapılmış kulübelere altı kişi kadar sığabiliyordu ama bizim maksimum kapasitemiz ikiydi.

Dışarı çıkıp Rives'in yanına döndüm ve doğrudan sadede geldim.

"Li'yi bulduk. Başaramamış."

"Kahretsin." Rives zorlanarak nefes çekti. "Biliyorsun, Ada'da tanıştığım ilk kişiydi. Neredeydi?"

"Siyah alan, tünellerin orada. Onunla ilgilendik. Mercandan bir haç yaptım ona."

Rives başıyla onayladı, sonra Duvar'a doğru bir bakış attı. "Onun işaretini kazırım. Quan'a da haber veririm."

"Emin misin?" diye sordum.

"Tabii ki." Arkasına baktı, yüzü kaskatıydı. Simsiyah bir gecede, Nil Adası'nın iblisleriyle dolu karanlık uçaklar gibiydi gözleri. "Uzun zamandır bize göz kulak oluyorsun, dostum. Artık kendine bak. Duydun mu beni?"

Başımla onayladım. "Jason nerede?"

"Kafayı vurdu. Dün gece ikinci nöbeti tutmuştu. Bahse girerim hâlâ uyuyordur."

"Güzel." Rives'in omzunu sıktım, sonra Charley'yi bulmaya gittim. Köy, büyük bir grup Arama'ya çıktığında her zaman olduğu gibi sessizdi. Charley ateşin yanına oturmuş, alevleri seyrediyordu. Tam yanına dikilene kadar da kafasını kaldırıp bakmadı.

"Nat nerede?" diye sordum yerimi alıp.

"Kıza gereken eşyayı tedarik ediyor. Ayrıca Talla ile tablolarım hakkında konuşuyor." Charley hiç de hevesli değildi.

"Hey." Elini tuttum, parmakları buz parçaları gibiydi. "Bütün öğleden sonrası boyunca üç kelime ettin. Neyin var?"

"Sanırım size teorimden bahsetmekle bir hata yaptım. Hiçbir şey dememeliydim, gerçekten herhangi bir şey anlayana kadar. Yani tam üç haftadır buradaydım ve hepiniz bugün bana final sınavı sorularının cevabı bendeymiş gibi baktınız, anlıyor musun?" Charley gülümsemeye çalıştı, fakat yüzünü buruşturur gibi oldu. "Ama bilmiyorum. Sadece kapıların nasıl sırayla yuvarlanıyor olabileceğine dair fikrimi öne sürdüm, çünkü bir kapı açılmayınca Jason çok üzülmüştü ve Natalie'nin umut ışığını görmesini istedim. Fakat sanki elle tutulur kanıtlarmış gibi atladı, sanki teoriden öteymiş gibi."

Kendi kendime güldüm. "Nat öyledir. Çabucak heyecanlanır."

"Ama hepsi bu. Şimdi sanki onu boşu boşuna umutlandırmışım gibi hissediyorum. Sanki *herkese* yalancı umut vermişim gibi. Thad, haritalarım kabataslak ve dalga fikrim sadece bir tahminden ibaret. Ya Natalie açılan bir kapıyı kaçırırsa? Benim yüzümden?" Altdudağını ısırdı.

"Bak, hiç kimse senin sihirli değneğini sallayıp Köy'ü kurtarmanı beklemiyor. Haritaların harika, teorin de öyle. Ayrıca evet, sadece bir fikir. Ama bir başlangıç noktası ve üstünde çalışabileceğimiz bir alan veriyor. Doğru ya da yanlışlığını ispat etmek için, tamam mı? Anlamak zorundasın. Senin dalga fikrin, tek vuruş yaklaşımını yeniyor, ki elimizde sadece bu vardı. Senin fikrin ondan kötü olamaz."

Sonra göz kırptım. "Yine de burada oturup saçını başını yolmak istiyorsan, seni tutmam."

Charley gözlerini devirdi ama sessiz kaldı. Mantıklı bir noktaya değindiğini fark ettim.

"Bak ne diyeceğim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca senin teorin üstünde dolaşalım, herkesten kapı bilgisi toplayalım. Köy'ce emek verelim, sadece bir Charley çabası olmasın. Acaba böylece baskıyı hafifletir mi?"

"Tamam." İç geçirdi. İsteksizce ana haritasını açtı ve heybesinden çıkardığı çakıl taşlarıyla köşelerine ağırlık yaptı. Adanın kabataslak anahatları, tombul bir elmas gibiydi. "Rives doğu kıyısını tarif etti, bana bir başlangıç noktası verdi ama henüz bir ölçek yok, yakın bile değiliz. Şimdiyse güneydoğu kısmında, Nil Dağı'nın arkasında aktif bir volkan olduğunu biliyorum. Lavlar gökyüzüne fışkırmıyor ama akıyor, suya düşüyor ve kıyıyı kesiyor. Rives bana alev katmanlı, ağdalı bir zifte benzediğini söyledi. Ayrıca, aktif yanardağ ağzından buhar çıkıyor. O yüzden güneydoğu köşeyi sınırlarımız dışında tutalım."

Başımla onayladım ve Charley devam etti. "Duyduğuma göre, kuzey dorukta yamaçlar ve taşlık plajlar varmış. Kum yokmuş. Koşması zor. Kuzey kıyıyı geçelim, doğuya yönelelim, tepeleri aşalım ve yağmur ormanı burada." Parmağını biraz indirdi. "Çalı çırpı vesaire toplamak için şahane bir yer olabilir ama bitki örtüsünden dolayı kapıyı tespit edebilmek zor olur. Tabii hava güneşliyken *ve* bir kapı açılmasına yakınken orada bulunman gerektiğini de göz önüne alırsak, şansın iyice azalır. Kapı açıldığında muhakkak güneş parlıyor olmalı, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla," dedim.

"Dolayısıyla, anladığım kadarıyla, kapı yakalamak ve yemek yemek için en iyi yer bu alan." Charley, Köy'ün etrafına büyük bir yay çizdi. "Batı kıyısı; Nil Köyü'nün yukarısındaki Beyaz Kumsal, Siyah Koy'un güneyi, Kemerler'in aşağısındaki Güney Kıyısı ve sonra Güney Yamaçlar ve kara kısmı: Lav arazisi, çayır, dağlar ve muhtemelen koru. Temelde sizin yaptığınız şey yani. Sanırım tek söylediğim

kuzeydoğu köşesinin yolunu tutmak; yağmur ormanına ulaşmak, üç günlük doğa yürüyüşü demek ve değeceğinden emin değilim. Jason'ın söylediğine göre kıyı şeridi dar. Koşmaya yer yok."

"Duydum. Ancak yağmur ormanı yakınlarında kapı yakalayanlar oldu, o yüzden ümitsiz vaka sayılmaz."

"Ümitsiz değil, sadece daha zor. Tekrarlıyorum, tahmin ediyorum." Omuz silkti.

Bir dakika boyunca haritasına gözlerimizi dikip baktık.

"Bir kapı dalgasının tüm adayı tarayıp geçmesi ne kadar sürüyor acaba diye merak ediyorum," dedim. "Bir uçtan bir uca."

"Ben de aynı şeyi merak ettim. Ayrıca her seferinde adayı baştan sona tarıyor mu, yoksa sadece bir bölümünü mü geçiyor? Tek bildiğimiz, kapılar bir kere açıldı mı, paralel hizada dümdüz ilerliyorlar, her zaman kuzeye doğru." Durdu. "Kapıların hiçbir zaman iki gün üst üste aynı yerde çıkmadığını biliyoruz, hatta tahminimce hiçbir zaman aynı *paralelde* iki gün üst üste çıkmıyorlar. Dalga da bu yüzden. Fakat bir paralelin üstünden tekrar geçmesi kaç gün sürüyor acaba? Üç hafta olabilir, iki olabilir, dört olabilir. Ya da daha fazla. Ayrıca iki farklı paralel arası boşluk ne kadar? Mesela Siyah Koy'daki plajı ele alalım. İki kapı, bir gün arayla. Aynı plaj, farklı enlem. Ya da belki de aynı enlem ama bu da mı günden güne değişiyor yoksa? Peki ya ben hiç kapı görmüş müydüm?" Emin olamadan baktı. "Rives dedi ki, Siyah Koy'da aylardır bir kapı belirmemiş, fakat aynı zamanda bu demek değildir ki, hiç çıkmadılar. Sadece kimse görmemiş işte, en azından bizim tanıdığımız hiç kimse. Sonra Jason kaçırdıktan sonra dalga kuzeye zıpladı, Kemerler'in ilerisine, Nil Köyü'ndeki kumsala ve Sabine orada yakaladı." Charley iç geçirdi. "Ayrıca bir öğle vakti tekli çıkan kapıların arası ne kadar, onu da bilmiyorum.

Bence değişiyor ve sebebini bilmiyorum. Sence kapıların hızıyla bir alakası var mı? Ya da başka bir şeyle?"

Altdudağını ısırdı. "İçimden bir ses dalga yeniden başlamadan önce adayı geçmesinin iki hafta sürdüğünü söylüyor, fakat o aralıkta tıkanan kapılar ya da başıboş kapılar çıkıyor olabilir, bu da tüm zamanlamayı etkileyebilir. Iyh." Charley sabrı taşmış gibiydi. "Anlamıyor musun? Hiçbir şey bilmiyorum. Parçaları oturtmaya çalışıyorum ama bütün parçalar bende yok sanki. Ayrıca belki hiç oturmayacaklar. Tüm fikrim çöp olabilir."

"O zaman bir yolunu buluruz."

Bana baktı.

"Nil'i karış karış yürürüz, adanın haritasını çıkarır, kapıların tablosunu çizeriz. Açılan kapıların zamanını tutarız, teorini test ederiz. Biz de dahil olmak üzere, herkese yardım eder." Arkama yaslanıp haritanın köşelerindeki çakıl taşlarını işaret ettim. "Güzel parçalar."

"Sağ ol. Mağara'dan topladım, Siyah Koy'a dönüş yolunda." Kirli bir buz parçasına benzeyen taşı işaret etti. "En sevdiğim bu. Bana adayı hatırlatıyor. Çamur gibi, sanki içinde gizemli bir şey saklı gibi. Fakat diğerleri pırlanta gibi berrak."

Güldüm, en sevdiği taşı aldım ve ateşin ışığına doğru tutup onu Charley'nin gözüyle görmeye çalıştım. "Bunlar *zaten* pırlanta, Charley. Ham, kesilmemiş elmas. Fakat bizim aksimize, hiçbir yere gitmiyorlar."

BÖLÜM 36

CHARLEY

26. GÜN, GECE

Thad bir atom ısıtıcı gibiydi. Ona iyice sokuldum, haftalardır olmadığım kadar sıcak hissettim. Artık kapı dalgası teorimden bahsetmeyi bırakıp saçımla oynamaya başlamıştı ve sonunda rahatlamıştım. Yan yana uzandık, ikimiz de giyiniktik ya da en azından Nil'de ne kadar giyinilebilirse o haldeydik, yani Thad'in göğsü çıplaktı, üstünde sadece benim kolum uzanıyordu. Bir erkekle aynı yatakta uzanmak, hayatımda bir ilkti. Vücudunun bana yaslandığını hissetmek, benimkini onda, güvende ve istenir halde hissetmek. Aynı anda hem huzur verici hem de duyuları harekete geçirici bir histi ya da belki de Thad olduğu için böyleydi. Thad'in geçmişini merak ettim, hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Hiç ciddi bir kız arkadaşın oldu mu?" diye sordum.

"Bir tane." Durdu. "Mallory. Ben buraya gelmeden önce ayrıldık."

"Ne oldu?"

"Sandığım kişi değilmiş."

Bu muğlak yoruma hiçbir ayrıntı eklemeyince sordum, "Ne demek bu yani? Sana yalan mı söyledi?"

"O da vardı. Beni en yakın arkadaşımla aldattı, sonra da yalan söyledi."

"Vay be. Feciymiş. Yeni bir en yakın arkadaş iyi gelirdi sanki."

Thad sırıttı, nefesimin kesilmesine sebep olan tembel bir gülüştü. "Hallettim." Saçımı omuzlarımdan geriye taradı, kafatasım karıncalandı, arkasından yavaşça köprücük kemiğimin üstünde parmağını dolaştırdı. "Peki ya sen? Hiç ciddi bir erkek arkadaşın oldu mu?"

Ciddileşme numarası yaptım. "Sadece bir tane."

"Ah?" Thad'in parmakları bariz bir saniye durdu.

"Hı hı. Ama uzun sürmedi."

"Ne oldu? Kalbini mi kırdın çocuğun?"

"Şüpheli. Altıncı sınıftaydık. Jack Rodgers benimle çıkar mısın diye bir not gönderdi bana. İki kutu vardı. Hayır kutusunu işaretledim."

Thad kıkırdadı. "Çocuk ömür boyu kendine gelemez bu darbeden sonra!"

"Hayır." Güldüm. "Ciddi bir ilişkiye hazır değildim."

"Ya şimdi?" diye fısıldadı, safir gözleri yoğunlaşarak.

"Eğer Jack Rodgers bana şimdi bir not gönderseydi, gene hayır kutusunu işaretlerdim." Thad inledi ve kahkahalarla güldüm. "Ama eğer notu sen yollasaydın, o zaman başka."

Beni öpmeye başladı, önce tatlı ve sıcacık, arkasından acelesi var gibi. Sonra birden geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç." Thad'in nefes alışı kesik kesikti. "Hiçbir şey."

Uzanıp sol kaşının üstündeki yara izine dokundum, minik bir dağa benzeyen yaraya. Thad gözlerini kapattı ve o anda, rahatlamış ve on yedi yaşında göründü. Az rastlanan bir manzara.

"Nasıl oldu bu? Snowboard yaparken mi?"

"Hayır." Hareket etmedi, yarasının üstünden geçtim. "Kaykay. Bir parmaklığın üstünde takla attım."

"Snowboard yaparken hiç korktuğun oluyor mu?" Kafamda Kış Oyunları'nı hayal ettim. "Dağa çarparım diye korkmuyor musun?" Parmağım yarasından uzaklaşıp kaşının, sonra yanağının üstünden geçti.

"Asla." Gözlerini kapalı tuttu.

"Hiçbir şeyden korkun yok, değil mi Lider?" diye dalga geçtim.

Thad aniden gözlerini açtı. Bana upuzun baktı ve o kaygısız on yedi yaşındaki çocuk yok oldu. "Seni kaybetmekten," dedi, sesi kalınlaşarak. "Bir şansımız olmadan... En büyük korkum bu."

"O halde korkacak hiçbir şeyin yok demektir," dedim. "Başaracaksın. Ben de öyle. Daha çok vaktimiz var."

Sonra da onu öptüm, tıpkı beni öpmesi gibi telaşla ve o anda korkunun tadını aldım. *Thad'in* korkusunun. Güçlü ve gerçekti, ilk kez şüphelerim işin içine girdi.

Çok vaktimiz var, demiştim. *Ama yeterli miydi?*

BÖLÜM 37

THAD

293. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Güneş ışığı içeri sızıyordu, Charley kollarımdaydı. Nil üzerinde gelmiş geçmiş en güzel sabahtı. Haftalardır ilk kez hakikaten uyumuştum. Rüya yoktu, kâbus yoktu. Sadece uyumuştum.

Charley'nin uyumasını seyrederken bir kez daha en büyük korkumu düşündüm, dün gece itiraf ettiğim korkumu. Mallory'yi sevdiğimi sanmıştım ama yanılmışım.

Charley'yi kaybetme fikri tahammül edilemezdi.

Başaracaksın, demişti Charley dün gece hırsla. *Ben de öyle. Çok vaktimiz var.*

Charley haklıdır umarım.

Ve Ramia yanılıyordur. Aniden kurşun gibi fırlayıp beni yerimden sıçrattı bu düşünce ve irkilmemle Charley uyandı.

"Günaydın." Alnını öptüm. "İyi uyudun mu?"

"Harikaydı." Gülümsedi, kafasını arkaya çevirip esnedi. "Gelmiş geçmiş en iyi gece."

"Çoraplarını özledin mi?"

"Çorap mı?" Charley afalladı.

"Çorap giymeyi özlediğini söylemiştin. Geceleri donduğunu. O yüzden merak ettim işte."

Charley elini göğsüme, kalbimin üstüne koydu. "Hiçbir şeyi özlemedim," dedi yumuşacık. "Hiçbir şeyi."

"Duyduğuma sevindim," dedim, alnını öptüm ve bir yandan onu daha yakınımda, bir yandan kendime hakim olmak için aramızda biraz mesafe koymayı istedim. "Yiyecek bir şeyler alsak iyi olur, yoksa kalmayacak."

Natalie, ateşin yanında Talla ile birlikte oturuyordu, ortalarında bir kâse dolusu dilimlenmiş ananas duruyordu. Dokunulmamıştı.

"Günaydın hanımlar. Ananasa dalmıyor musunuz?" diye sordum.

"Hepsi senin olsun," dedi Talla. "Çukur balık dürümle dolu. Hem de güzeller. Limon ve deniz tuzuyla çeşnilendirilmiş. Rives ve Jason'a teşekkür edebilirsin."

Başımı sallayarak iki dürüm aldım ve birini Charley'ye verdim.

"Taze hindistancevizi sütü de var," diye önerdi Talla.

Charley otururken suratını buruşturdu. "Teşekkürler. Su iyi."

"Komalık kapı hırsızı nasıl?" diye sordum.

"Sizlere ömür," dedi Talla.

"Ne?" dedi Charley ve midem takla attı. "*Öldü* mü?"

"Dün gece gömdük," dedi Natalie cılız bir sesle. "Ben, Rives ve Talla." Yüzünü suçluluk kaplayarak bana baktı. "Hep benim yüzümden."

"Ha?" Kaşlarımı çattım. "Nereden çıkarıyorsun?"

"Benim yatağıma yatırmana izin verdim ya!" diye bağırdı Natalie. "Senin yanında kalmadım ve kulübeye girip kontrol ettiğimde ölmüştü."

"Senin yatağınla ne alakası var?" diye sordum, takip edemeyerek.

"Ramia." Natalie'nin sesi ızdırap doluydu. "Beni uyar-

mıştı ama unuttum! Charley'nin tablolarına o kadar kafayı takmıştım ki, tam anlamıyla beynim boşaldı. Şimdiyse kız öldü. Ramia beni uyarmıştı Thad. Ve ben mahvettim."

"Hayır," dedim sertçe. "Sana ne dediğini bilmiyorum ama hiçbir anlamı yok. Ramia çatlağın tekiydi Nat. Sen de biliyorsun."

"Öyle miydi?" diye sordu Nat, birdenbire sessizleşip, gözleri yoğunlaşarak. "Benimle birlikte oturdu, Thad. Adadan ayrılmadan bir gece önce ateşin yanında. Arama'da bol şans diledim ona, sarıldım ve geri çekilirken bana uzun uzun baktı, sanki benim içime bakıyordu. 'Şansını kendine sakla,' dedi. 'İhtiyacın olacak. Sevdiğini kaybedeceksin ve başka birini kurtarmaya çalışınca o kız ölecek. Senin yatağında ölü yatacak.'" Natalie titredi, ellerini burdu. "'Yatağında ölü yatacak,' demişti bana. O aptal kemik bilekliğini ovalaya ovalaya! Şimdiyse kız öldü! Hem de *benim yatağımda*!" Natalie'nin sesi artık histerikliğin sınırındaydı, elleri titriyordu.

Ramia'nın tatlı sesi kafamda yankılandı. *Yatağında ölü yatacak. Aç gözlerini, Thad. Körleri yöneten kör. Gözlerini açacak mısın?*

"Nat," Kekeledim, ne diyeceğimden emin değildim.

Charley bana uzun bir bakış fırlattı, ardından uzanıp Natalie'nin ellerini tuttu, sımsıkı sıktı. "Natalie, ben Ramia'yı hiç tanımadım ama bence tam bir çatlak ötesiymiş. Büyükannem hep der ki, insan ne ararsa onu bulurmuş ve bence sen şu an tuhaflık arıyorsun. Onun deli saçması tahminlerine oturacak bir şeyler arıyorsun ve yeterince deşersen, garanti ederim bulursun. Ama bu demek değildir ki, tahminleri doğru. Ayrıca kızın ölümünden de sen sorumlu sayılmazsın." Charley duraksadı. "Ayrıca, senin yatağın değildi orası."

Natalie kafasını kaldırdı.

"Sadece ödünç alınmıştı," diye devam etti Charley. "Geçici, tıpkı Ada'daki diğer herkes gibi. Tıpkı Kevin'dan ayrılman gibi. Sen de bir başka ziyaretçisin, evinden uzakta geçici bir dönem yaşıyorsun. Buradaki hiçbir şey senin değil. Kulüben, yatağın. O yüzden yerinde olsam," dedi Charley yumuşakça, "boşverirdim. Ama orası beni aşar."

Natalie, Charley'nin kollarına sarıldı. "Sana son zamanlarda Kevin'ın kıyafetlerini iyi ki sen buldun diye sevindiğimi söylemiş miydim?"

Bence de, diye düşündüm tıkanarak, Charley'nin, Natalie'yi avutmasını izleyerek. *Ve bir şekilde iyi ki Charley'yi buldum. İyi ki beni buldu, gerçi bir yanımız eksikse de olsun.*

Gözümün ucundan siyah bir tüy topu görüş alanıma girdi. Patilerini görünce yüzüm güldü. Burton.

Bana o pis kedi bakışını atmak için yanaştı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, dostum," dedim, ona son balık lokmamı atarak. "Çoktan kedi mamasma dönmüşsündür sanıyordum." Burton tısladı ama çok hafif. Sunduğum yemeği tereddüt bile etmeden kaptı.

"Sahipsiz kedileri hep besler misin?" diye sordu Charley. Gözlerini silip bana meraklı meraklı baktı Natalie.

"Sadece Burton'ı."

"Burton mı?" dedi Charley.

"Evet, o kadar uzun süre etrafımda gezindi ki, sonunda ona bir isim verdim. Daha etli butlu göründü gözüme." Burton'ın balığı hüpletişini, beyaz patilerini yalayıp temizleyişini izledim. "Dokuz canından çoğunun durduğundan şüpheliyim. Ciddi bir baş belası."

"Hı hı," dedi Charley, saçmaladığımı anlayıp yine de yüzüme vurmadığı zaman kullandığı o ses tonuyla. "Bence tam bir savaşçı." Hayvana bir parça balık attı.

Burton o kadar yüksek sesle tısladı ki, Charley yerinden fırladı.

"Bence seni sevdi," dedim, Charley'ye sırıtarak. "Fakat sana ölü bir şey getirene kadar emin olamayız."

BÖLÜM 38

CHARLEY

27. GÜN, SABAH

"Kazanmam için mi yaptın?" dedim nefes nefese. Ellerim kalçalarımda, Thad'e aksi aksi baktım. "Çünkü sanki bilerek yavaşladın gibi geldi."

"Yo." Thad şoke olmuştu. "Senin motorun tahminimden daha kuvvetliymiş meğer."

Yüz ifadesini inceledim. "Sahi mi?" dedim. "Seni yendim. Koşuda."

"Cidden." Kafa salladı. "Galiba bu sabah iki dürüm yemeliymişim. Ya da belki de Burton'la o kadar çok paylaşmamalıymışım." Gülümsedi ama yorgun bir gülüştü; tam onun gibi.

Çünkü şimdi yakından baktıkça Thad'in yorgun oğlan abidesi olduğunu daha iyi görüyordum. Gözlerinin altında halkalar vardı ve safir mavisi gözlerinin bile feri kaçmıştı. *Nedeni belli,* diye düşündüm. Dün kilometrelerce yol boyunca bir kızı ve kendi çantasını Köy'e geri taşımıştı. Yardım etmiştik ya da etmeye çalışmıştık ama ağır işi Thad'in yaptığı su götürmez bir gerçekti. Tipik Thad, kendisi dışında herkese yardım ediyordu, somurtuk kedilere bile. İçime oturarak hissettim ki Rory'nin ölümünden beri

bu kadar yorgun görünmemişti.

"Pekâlâ," dedim, elini tutup. "Sana yiyecek bir şeyler alalım o zaman."

Johan'ın takımı geri dönmüştü, yanlarına biri katılmıştı. Bir oğlan. Uzun boylu, zayıf ve her yanı dövmeliydi, kulak memelerinde bozuk para büyüklüğünde delikler vardı ki, bir zamanlar piercing taşıdığını anladım. Genel hatlarıyla görünüşü, bir rock müzik grubunun solisti diye bağırıyordu; tek ihtiyacı siyah göz kalemi, daracık bir kottu, fakat onun yerine apış arasına bir kumaş sarmıştı. Tuhaf bir kambur duruşla ateş çukuruna oturdu, dövmelerinin olmadığı yerlerde beyaz teni son derece solgundu. Kül gibi solgun suratında tek duygu okunuyordu: Şok.

Ateşin yolunu yarılamışken Heesham karşımıza çıktı. "N'abersiniz. Charley, senin oğlanı bir dakikalığına alabilir miyim sakıncası yoksa?"

Heesham gülümserken ağır bir saniye aklıma Sabine geldi. Heesham'ın onu özlediğini biliyordum. Umarım yakında kızı bulacaktı; kapının diğer tarafında. Birbirlerini burada buldularsa, elbette geri dönünce de buluşurlardı.

Erkeklerin bana bakıp beklediğini fark ettim.

"Siz gidin." Heesham'a gülümsedim. "Ama ufak bir bilgi. Thad bayağı aç. Koşuda onu yenmeme izin verdi, oradan anladım yemek yemesi gerektiğini."

Thad karşı çıkarken Heesham kahkaha attı. "Ben onunla ilgilenirim," diye söz verdi Heesham. Hâlâ sırıtarak Thad'i başka tarafa götürdü, alçak sesle konuştu.

Ateşin yanında beti benzi atmış çocuk hâlâ tek başına oturuyor, zavallı görünüyordu. Ödümü patlatan ilk günlerimi hatırlayıp en yeni kayıp ruhun yanına gittim.

"Selam," dedim, kulak memelerindeki kocaman deliklere bakmamaya çalışarak. Arkayı görebiliyordum aralarından. "Adım Charley."

Şaşkınlık içinde gözlerini kaldırıp bana baktı. "Ben Dex."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum, yanına oturup. Dex cevap vermedi. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla kendinden pek emin değil gibiydi sanki.

"Kapı çarptığında neredeydin?" diye sordum.

"Manchester'da bir arkadaşımın evinden çıkıyordum. Arabada bir şeylerimi unutmuştum, biraz daha fazlasına ihtiyacım oldu. Sonra hava beni cips gibi kızarttı." Sanki beni ilk kez görmüş gibi şaşırarak baktı yüzüme. "Kafam güzelken başka dünyalara mı uçtum? Yoksa cidden sıyırdım mı?"

"Kesinlikle başka dünyaya uçtun," diye gülümsedim, güven verici davranmaya çalışarak. "Fakat hayal etmiyorsun, eğer merak ettiğin buysa. Gerçek bu. Eh, paralel bir boyuttaki korkutucu bir ada kadar gerçek."

Dex bana deliymişim gibi baktı. Esasında, söylediklerim çok da akıllı kelamına benzemiyordu zaten.

"Bak," dedim, Natalie'nin yumuşak ama kararlı ses tonunu takınarak. "Buranın ne olduğunu bilmiyorum. Hiç kimse bilmiyor, en azından şu anda burada olan hiç kimse. Önemi de yok zaten."

"Önemi yok mu?" diye boş boş tekrar etti.

"Hayır. Nil'in ne olduğu önemli değil ve çözmeye de vakit yok. Tek önemli olan hayatta kalmak ve kaçmak." *Ve elinde kalan gün sayısı,* diye düşündüm. Dex'in bön bakışını görünce acaba ne kadar zamandır adada olduğu hakkında bir fikri var mı diye merak ettim. "Dex, ekip seni bulduğunda kaç gündür burada olduğunu sordular mı?"

"Evet. Galiba bir hafta." Dex emin değildi. "Ben ayrıldığımda günlerden neydi, bilmiyorum. Kaç gündür kafayı çekiyorduk." İç geçirdi. "Ne boktan bir durum."

"Eh, yerinde olsam tedbiri elden bırakmazdım. Sen on gün de şuna, ne olur ne olmaz."

Başıyla onayladı. "Harika." Sonra sanki kahkaha attı, sanki boğuldu. "Büyük herif baklayı çıkardı. Bir yılım varmış kapıyı çalmak için ya da sonsuza dek bu kafada uçacağım."

"Ah, aslında kapıyı 'çalmıyorsun'," dedim. "Kapıları yani. Tam öğlen saati otomatik ortaya çıkıyorlar adanın herhangi bir yerinde. Henüz bir düzen belirleyemedik. Ama uğraşıyoruz. Ayrıca şunu biliyoruz ki, görünce deli gibi koşuyorsun, çünkü yakalarsan buradan kaçtın demektir."

"Müthiş," dedi Dex sefilce. "Ayvayı yedim. Lanet kapının neye benzediğini bile bilmiyorum. Hiç görmedim, sadece hissettim. Kötü bir vuruş yaptım sandım, içeriden alev almıştım sanki ama kapı denen olaymış, beyaz değilmiş, değil mi?"

"Doğru."

"Eee neye benziyor peki?" Çaresizlikten gözüne hayat geldi. "Kapı? Geri dönüş için?"

Dex'e baktım, Köy'deki ilk günümü hatırladım. Adaya düşmenin şokunu, bitmek bilmeyen yeni yüzler akımını ve toplantıya bir gün geç kalarak katılma hissini. Günlerimin sayılı olduğunu öğrendiğim o korkunç anı hatırladım. Günleri saymak benim için yeni bir normallikti.

Birden kendimi eskimiş hissettim, bu da çılgıncaydı.

Dex tuhaf bir umut ve inkâr karışımıyla suratıma uzun uzun bakıyordu.

"Bak," dedim, Em kadar nazik konuşarak, "kafayı yediğini biliyorum. İlk başta herkes öyle oluyor. Soruna cevap vermem gerekirse, havadan yükselen, dalgalanan bir hava akımı aramalısın. Ama merak etme. Burada takılırsan, çözersin. Ayrıca sana yardım edecek destek kuvvetlerin olacak."

"Destek," diye tekrar etti Dex, umutsuz monoton bir sesle. "Dalgalanan hava akımı. Koşmak. Ölüm." Dex gözlerini kapadı. "Çaktım."

"Hey, iyi tarafından bak. En azından artık çıplak değilsin, değil mi?" dedim gülümseyerek. Dex başını o kadar hızlı kaldırıp arkaya attı ki, ani hareketten boyun travması yaşayacak zannettim.

Dex konuşamadan Thad elini öne uzattı.

"Selam dostum. Ben Thad."

Dex, Thad'in eline baktı, sonra tutup tokalaştı. "Dex."

"Nil Köyü'ne hoş geldin," dedi Thad.

Dex tam manasıyla sersefildi. "Teşekkürler."

Thad kendi kendine güldü. "Dayan, ahbap. Bir lokma yemek ye, daha iyi hissedersin. Balık sever misin?"

Dex robot gibi kafa salladı.

"Güzel. Al bakalım bir dürüm. Dış kısımdaki yaprakları da yiyebilirsin." Dex, Thad'in sunduğunu alırken Thad de bana döndü. Elinde iki dürüm taşıdığını fark ettim, yanında da mango. "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım. Uzaklaşıp giderken Thad sırıttı. "O zavallı herifi kalıcı şok haline sokmaya mı çalışıyordun? Ona gülümseyince oracıkta kalp krizi geçirecek filan sandım."

"Çok komik," diye omzunu yumrukladım Thad'in.

"Ah." Thad kolunu sıvazlayarak kahkahalarla güldü.

"Sadece haline acıdım," diye itiraf ettim. "Bayağı kopmuş."

"Çoğu çaylak öyledir," dedi Thad. Bana döndü. "Sen hariç."

Olumsuz anlamda başımı çevirdim. "Beşinci geceki halimi görmediniz."

"Fark etmez," dedi Thad. "Koy'un yanındaki barınağını gördüm. Delirmiyordun; hayatta kalıyordun. Şimdi yemeğini ye." Tam ağaçları arkamızda bırakırken bana bir dürüm uzattı.

Plaj aktiviteyle cıvıl cıvıldı, bu geceki Nil Gecesi hazırlıkları sürüyordu. Bir kişi gözüme çarptı, sırf orada olmaması gerektiği için.

"Miguel mi döndü?" Thad'e baktım. "Arama'ya çıktı sanmıştım."

"Çıkmıştı. Jillian ayak bileğini incitmiş, o yüzden erken kaçmışlar. Kız iyi ama. Sadece burkmuş. Miguel'in vakti bol ayrıca."

Thad'in son satırı benim için miydi, yoksa kendisi için mi emin olamadım.

"Ne pişiriyorlar?" diye sordum havayı koklayarak. "Garip kokuyor."

"Tavşan ve bir devekuşu. Heesham dönüş yolunda kocaman bir kuş öldürmüş."

"Devekuşu mu?" Yüzümü ekşittim. "İnsanlar onu da mı yiyor?"

Thad kahkaha attı. "Jason tadı dana eti gibi dedi. Ayrıca iki yüz doksan gündür balık yedikten sonra inan bana göre devekuşu gayet ağız sulandırıcı."

İki yüz doksan gün.

Yetmiş üç öğlen kaldı geriye.

Böyle mi başlıyor yani? diye merak ettim. Gün sayımları günlerin içine sızıyor? Beklenmedik bir an yavaş yavaş?

"Ne oldu?" diye sordu Thad.

"Hiç," diye yalan söyledim.

Thad kulağıma fısıldadı. "Bol vaktimiz var, unuttun mu?" Şakağıma bir öpücük kondurdu, sonra sırıttı, nefesimi kesen o tembel gülüşünü çaktı.

Rives, Thad'in yanında bitti.

"Thad." Rives alçak sesle konuştu ama kolaylıkla kulak misafiri oldum. "Dün gece biz o kızla ilgilenirken Baraka'ya tekrar saldırı oldu. Artı bu kez, hayvan olması ihtimali sıfır." Rives durdu. "Metal bıçaklar gitmiş. Hepsi."

BÖLÜM 39

CHARLEV

27. GÜN, ALACAKARANLIK

Thad cinnet geçiriyordu.

Rives'in getirdiği haber onu kudurttu. Belki Köy'ün göbeğinde bir hain olduğu içindi, belki gösterdiği tüm çabalara rağmen hâlâ hırsızlık yaşandığı içindi ama her iki şekilde de, Thad, Rives ile konuştuğundan beri yerinde duramıyordu. Rives ile ikisi, Baraka'nın çevresindeki alanı arayıp taradılar, tamı tamına neyin izini sürdüklerini belli ettiler. Ormanda sert adımlarla dolaşırlarken Jason'ın, Bart'ın kulübesine gizlice girdiği gözüme çarptı, belli ki üstü kapalı bir bıçak toplama eylemi peşindeydi. Fakat Jason eli boş döndü, Thad ve Rives de öyle. Bıçaklar gitmişti.

Tıpkı bugünün öğleni gibi.

Sessizce, kapısız geçiverdi. Kapı açılmaması hiçbir anlama gelmiyordu, en azından teorim ve tablolarıma göre. Tek kesin anlamı şuydu ki, Köy'den hiç kimse bugün bir kapı yakalamamıştı.

Öğleden sonra bir grubumuz sörfe çıktık. Hatta düşmeden iki saniyeden uzun süre tahtanın üstünde kalmayı başardım. Talla ve Rives tezahürat yaptı; Jason ve Natalie de. Thad sadece gülümsedi, sanki yapabileceğimi zaten bili-

yordu. Ancak en sevdiğim kısım, açık sularda süzülmekti. Öğle vaktinin stresine kıyasla tatlı bir zıtlıktı.

Şimdiyse gece olmuştu.

Daha doğrusu, bir Nil Gecesi. Benim için ikinci olacak, sadece bu seferki ilkinden biraz farklı. Şimdi Dex yeni gelen üyeydi, ben değildim ve kıdemli Li ölmüş, siyah kayaya gömülmüştü. Bu gece bana eşlik eden kişi Thad'den ziyade Natalie'ydi ya da belki de ben ona eşlik ediyordum çünkü gizemli kızın gömülmesinden bu yana Talla ve ben, Natalie'yi bir dakika bile yalnız bırakmıyorduk. Natalie, Talla ile aynı kulübede yatmayı kabul etmişti, bu da bize rahat bir nefes aldırmıştı, çünkü Rives ölen kızı dışarı taşıdığından beri Natalie kendi kulübesine adım atmıyordu ve orada yatsa da, gözüne uyku girmeyeceğini çok iyi biliyordum zaten. İyi bir uyku, iyi bir Arama demekti ya da öyle duymuştum. Belki de eski bir kocakarı deyişinin ada versiyonuydu, fakat Natalie'ye iyi gelecekse, vardım. Ayrıca, dünkü gece yarısı gömme töreninin ardından Natalie'nin kesinlikle iyi bir uykuya ihityacı vardı.

Talla ve ben bir anlaşma yaptık. Talla bu gece Nat'e göz kulak olursa, Arama sırasında ben de Natalie'nin arkasını kollayacağıma Talla'ya söz verdim. *Kendine özel nöbetçisi olacak*, diye söz verdi Talla. *Güvenliğini sağlamak için gerekirse sabaha kadar başında bekleyeceğim.* Her zamanki gibi Talla'nın cevabı abartılıydı ama içimi rahatlattı. Köy'deki ilk gecemde bana bakıp başımda bekleyen ve zamanı gittikçe azalan tatlı kıza, Natalie'ye doğru bakınca anlaşmada payıma düşeni layıkıyla yerine getirmeyi umdum.

Ağaçların arasından çıkarken alacakaranlık çöküyordu. Güneş gökte bayağı inmişti, parlaktı ve turuncuydu; kumsaldaki meşaleler alevleriyle titreşiyordu, batan güneş kadar göz alıcı değillerdi ama kuma gölgeler düşürecek kadar güçlülerdi. Kumsal sahnesi tam da ilk Nil gecemden

hatırladığımla aynıydı ve garip dejavu ile geçmişe döndüm. Rory'nin gölgelerin arasına saklanışını, her şeyi gözlemleyip uyanık bakışını anımsadım. Ağaçlara doğru şöyle bir bakıp sanki hayaletini görmeyi bekledim. Onun yerine, bir kızla öpüşüp koklaşan Rives gözüme çarptı. Kızın sarı saçları sırtından beline kadar iniyordu ve şaşırarak, Talla olduğunu anladım. *Vay anasını*, diye düşündüm afallayıp. Bu ikiliyi hiç çakmamıştım. Ama belki de sıradan bir oynaşmaydı yaşadıkları.

Yemek masasının yakınında Thad, Miguel ile hararetli hararetli konuşuyordu. Arkalarında ev yapımı yaylılardan, kamıştan kavallardan ve su kabağı marakaslardan oluşan bir ada müzik grubu çalıyordu ve o kadar kötü değillerdi. İki büyük davul sessizce duruyordu. Bir dakika anlamadım, sonra kayıp davulcunun Samuel olduğunu hatırladım. Kapı yakalamış ve bize kutlama sebebi vermiş olan Samuel. Yalnız bu gece çiçek kolye takanlar azınlıktaydı, çünkü Li gitmişti.

Jillian ateşin yanında kaskatı oturuyordu, ayak bileği beyaz bir kumaşa sarılıydı. Dex hemen yanındaydı, dövmeleri hariç cildi Jillian'ın bileği kadar beyazdı. Bana yolunu kaybetmiş bir köpek yavrusunu hatırlattı. Hakkını yemeyelim, bir seksenin üstünde ve zayıf biriydi ama piercingli zombi görünüşüne rağmen, oldukça kırılgan duruyordu.

Jillian bizi görünce el salladı.

"Selam Jillian." Kıza sarıldım. "Bileğine üzüldüm."

"Ben de. Neyse ki kırılmadı." Titredi ve göz göze geldik. *Çünkü o zaman koşamazsın*, diye düşündüm.

"Hey Dex," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel galiba." İlgisiz tavrı kaba görünmedi; şok geçiren bir kaza kurbanıyla konuşmak gibiydi. Sadece artık ateşe değil, davullara bakıyordu.

"Çalar mısın?" diye sordum, davulları işaret edip.

"Hı hı. Arkadaşlarla bir grubumuz var. Ölü Azrailler."

İsim biraz gereksiz geldi kulağıma, fakat gruplarına koydukları ad üzerine tartışmaya niyetim yoktu. "Eh, çalmak istersen, çekinme. Burada her şey özgür."

Dex'in yüzünden bir kafa karışıklığı geçti. "Gerçekten mi? Kurallar var sanıyordum. İri herif bir kontrattan söz etti?"

"Yemin." Natalie araya girdi. "Tek anlamı, eğer Köy'de kalacaksan, Arama ekiplerini destekleyeceksin ve ortak olacaksın. Tek başına da kapı avına çıkabilirsin ama destek kuvvetle birlikte daha kolay oluyor."

"Aynen," dedi Jillian. "Ya tek başıma dışarı çıkmışken düşseydim? Sy resmen beni buraya kadar taşıdı. Burası çok manyak bir yer olabiliyor bazen."

Dex ateşi inceledi. "Evet. O konuya gelince. Emin değilim, çünkü hâlâ alkol ve ottan kafam güzeldi ama... buraya indiğim gün büyük bir kedi gördüm, benekliydi. Leopara benziyordu." Hayretler içindeydi çocuk. "Gerçek miydi bilmiyorum ama eğer gerçekse, amma korkunç değil mi? Yani adada başıboş gezen leoparlar mı var?" Adanın iç kısımlarını işaret etti eliyle.

"Hiçbir fikrim yok," dedim, "ve varsa bile, hâlâ burada mı, onun da garantisi yok. Hayvanlar da insanlar gibi gelip geçiyor. Ancak içini rahatlatacaksa, burada yılan yok."

Dex'in nutku tutulmuştu adeta, sanki sürüngenleri hiç düşünmemişti.

Thad ıslık çalarak herkesin dikkatini çekti. Kupasını kaldırdı. "Öncelikle Li için. Ona saygıyla bir dakika sessizlik."

Başlar öne eğik ve uzun bir dakika boyunca yalnızca okyanusun sesini dinledik.

"Şimdi Samuel için." Tezahüratlar ve bağırışlar yankılandı havada. "Başardın dostum. Şerefine." Thad kupasını kaldırdı. Herkes de aynısını yaptı, Dex hariç.

"Bir de aramıza yeni katılan var." Thad bize doğru döndü. "Dex, Nil Adası'na hoş geldin. Burada olmana sevindik, gerçi burada olmana üzüldük." Dex boş elleri titreyerek sallapati bir şekilde el salladı.

"İşimize dönelim," dedi Thad. "İlk madde, Arama. Şafakla birlikte üç ekip yola çıkıyor. Elia, Johan'ı Tespitçi, Raj'ı destek alarak gidiyor. Miguel'in Tespitçisi Bart ve Talla ile Heesham destek kuvvet. Nat de Jason Tespitçi, Charley ve ben, destek kuvvet olarak çıkıyoruz."

Bart son derece kendine güvenerek Sy'a bir beşlik çaktı.

Thad'in yüzüne bir gölge düştü, kara Nil gecesine rağmen bir değişiklik olduğu belliydi. "İkincisi. Dün gece Baraka'ya girilmiş ve metal bıçaklar alınmış. Hepsi." Bakışları grubu taradı. "Hayvanlar bıçak çalmaz; insanlar yapar bunu. Eğer içimizden biriyse, dursun. Bıçakları yerine koysun, en önemlisi bu. Eğer içimizden biri değilse, her kim Baraka'da nöbetteyse, gözünü dört açsın." Bart'a bakış attı, çocuk gözünü bile kırpmadı. "Başka destek kaybetme lüksümüz yok."

Thad derin bir nefes aldı. "Son olarak. Lider'likten ayrılıyorum, yerime Rives'i öneriyorum. Harika bir sağ koldu. Başka aday var mı?"

Bart elini kaldırdı. "Sy."

Thad başını salladı. "Başkası?"

Ateş çıtırdadı sessizlikte.

"Tamam," dedi Thad. "Rives Lider olsun diyenler, elini kaldırsın."

Bir düzineden fazla el kalktı.

"İndirin," dedi Thad. "Sy'a oy verenler, elini kaldırsın şimdi."

Bart'ın eli havaya fırladı, Sy da zayıfça takip etti. Başka el oynamadı.

"İndirin. Oylama tamamdır." Thad kadehini Rives'e doğru kaldırdı. "Senindir, dostum. Kimi sağ kolun olarak seçeceksin?"

Rives ayağa kalktı. "Heesham ve Talla. Ve Sy." Sy şoke olmuştu; Bart ise afalladı.

Thad kafa salladı. "Tamam, bu kadar. Birbirinize iyi bakın. İyiye odaklanın, anı yaşayın. Şimdiye." Thad kadehini kaldırınca herkes aynısını yaptı ve 'şimdiye' yankıları kulakları sağır etti.

Köy şerefe yaparken Thad'in, isimsiz kızdan, Rives ve Natalie'nin dün gece toprağa verdiği kişiden bahsetmediği dikkatimi çekti. Elenmiş olması onu iyice kayıplara karıştırdı. Ne burada tanındı ne eve gidecekti. Ateşe rağmen üşüdüm.

"Şimdiden bahsetmişken, Macy ufak bir şey hazırlamış bu gecelik." Thad ona kafa salladı. "Hazır olduğunuz zaman."

"Teşekkürler!" Macy'nin yüzünde güller açtı. "Evet millet, bir şey deneyeceğim. Yerinizde olsam, geri çekilirdim." Herkes arkaya doğru bir adım atarken Thad'in belime sarıldığını hissettim.

Macy, Heesham'a baş işareti verdi, Heesham da ona bir metre uzunluğunda bir sopa fırlattı. İki ucuna da kalın bir şey bağlanmıştı, ip ya da asma yaprağına benziyordu. Macy sopanın her iki ucunu ateşe soktu, sonra sopayı bir baton gibi savurdu. Karanlıkta alevler döndü, bir ışık çemberi oluşturdular. Macy sopayı havaya fırlattı, yakaladı ve alevler ellerine tırmanana kadar çevirdi. Alevler parmaklarına değerken Macy sopayı ateşe attı. Herkes ıslık çalıp alkışlarken, Macy kahkahalar atarak selam verdi.

Daha sonra Thad ve ben kumsaldan ayrılırken Macy'nin gösterisi zihnimde tekrar oynadı: Kömür karası gecenin içinde dönen ateşten bir çember. Alevli çember aklıma bir kapıyı getirdi, ısıyla dolu bir hedef, herkesin yakalamak için geberdiği bir hedef.

Tıpkı bir kapı yakalamak, kendini kurtarmak için yetmiş iki günü kalmış Thad gibi.

Ve daha da az günü kalan Natalie gibi.

Onlara yardım edeceksem, zaman geçiyordu. Tablolarım boşluklar ve tahminlerle doluydu ve bir şeyi gözden kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum. *Hepimiz* bir şey ikaçırıyorduk sanki.

Nasıl bulacağım ya da bulabilecek miyim, hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 40

THAD

294. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Köy ayaktaydı.

İnsanlar koşuyor, eşyalarını topluyordu. Bazıları da dua ediyordu, Johan dua grubunun başını çekiyordu ve acaba pazar günü mü diye merak ettim. Fakat haftanın hangi günü olduğu fark etmezdi; gün sayısı önemliydi. Dualar her an faydalıydı.

Heesham'ın yemek paketi hazırladığını görüp yanına doğru seğirttim. "Sham, bir dakika müsait misin?"

Başıyla onayladı. "Ne oldu?"

"Dün gece Dex, Charley'ye benekli, büyük bir kedi gördüğünü söylemiş. Buraya indiğinde kafası iyiymiş, o yüzden ayrıntılar biraz sisli. Gerçekliğinden emin değil." Durakladım. "Ama burası Nil Adası, o yüzden yola çıkmadan önce haber vermek istedim."

"Çok sağ ol, dostum. Johan'a söyledin mi?"

Kafamı salladım. "Güvende kalın."

"Korumam tam burada." Kalın ahşap bıçağını sıvazladı. Miguel, Heesham için oymuştu ve tıpkı bıçağı tutan çocuk gibi, bıçağın kendisi de canavardı. "Siz de güvende kalın."

"Kesinlikle."

Heesham, Miguel'e doğru yürüdü ve sırtına bir şaplak attı. Bart, Miguel'in yanında dikiliyor, tedirgince ayak değiştiriyordu. *Hiç şaşırmadım*, diye düşündüm. Bart, haftalardır Arama'ya çıkmamıştı ve artık birisi nihayet onu seçtiğinden sinir sistemi çökmek üzereydi. En azından Miguel destek olarak Heesham ve Talla'ya sahipti. Heesham ve Talla, Bart'ın laçkalığını toparlardı. Gerçek şuydu ki, beni ne kadar sinir ederse etsin, Bart'ın görüşü çok kuvvetliydi. Metrelerce öteden kapıyı tespit edebiliyordu, asıl önemli olan buydu. *Ağırlığını koy*, diye düşündüm, Bart'la göz göze gelip kafa sallayarak. *Miguel için.*

Talla, Charley ile derin muhabbete dalmıştı, sonra iki kız işbirlikçi gibi tokalaştı. Charley, Heesham'a sarılırken Talla bana keskin bir bakış fırlattı. Ardından benim *gerime* bakınca yüzü yumuşadı. İki saniye sonra Rives, Talla'yı kucağına kaldırıp döndürdü ve ateşli bir şekilde öptü. Arkasından Rives kızı öylece kollarında tuttu, Talla da buna müsaade etti.

Aferin dostum. Talla'nın suratını göremiyordum ama içimden bir ses, Rives'inki gibi diyordu; sessiz duygularla doluydu yani.

Heesham ıslık çaldı. Tek parmağıyla hızlı bir daire çizerek salladı ve başını Miguel'e doğru eğdi. Talla, Rives'i bıraktı; Bart ise köpek yavrusu gibi Heesham'ın dibinden gitti. Elia'nın takımı tam otuz saniyede toparlanmıştı.

Üç takım da yollara düştü, her biri farklı bir istikamete ilerliyordu. Farklı yönlere saparken içimden hiçbir takımın bütün olarak geri gelmeyeceğini düşünüp ürperdim. Umarım iyi bir sonuç olacaktı bu. Ekipler dengeliydi, bu iyi bir şeydi. Üç Tespitçi de keskindi, ki bu daha da iyiydi.

Fakat tıpkı Heesham'a dediğim gibi, burası Nil'di ve ne olacağı hiç belli olmazdı.

BÖLÜM 41

CHARLEY

33. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

"İlk günümde tam burada uyanmıştım," dedim Thad'e.

En yüksek doruklardan birinde duruyor, kırmızı denizine bakıyorduk. Kayaların, tam da Georgia'nın killi toprağıyla aynı renk olduğu dikkatimi çekti. İşte mantar kayam oradaydı, hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Otobüs büyüklüğünde kayalar ve kırmızıya karışıp örtülmüş kanım oradaydı, orada olduğunu biliyordum, o acıyı da hatırlıyordum. Saklandığım delik şurasıydı, korkudan büzüştüğüm nokta ve koşmayı seçtiğimde tuttuğum yol şu taraftaydı. En sonuncu hava titreşimini kovalayıp yetişemediğim yer.

Başarısız olduğuma hiç bu kadar sevinemezdim.

"Böyle büyük bir dikkatle ne düşünüyorsun?" diye sordu Thad.

"Buradaki ilk günümde o hava titreşimini yakalamadığım için şanslı olduğumu. Çünkü yakalasaydım, seninle hiç tanışamayacaktım."

"Kısmet." Gülümsedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına soktu. "Eee, ne taraftan?"

"Doğu." Elimle işaret ettim.

Thad başıyla onayladı. Ellerini ağzının iki yanına koyup seslendi, "Doğuya!" Sonra parmakla gösterdi. Natalie ve Jason tam aşağımızdaydı ve Thad'in seslendiğini duyunca başparmaklarını kaldırıp onayladılar. Yükseltiden aşağı yürüdük ve takım halinde hareket ettik.

"Demek Kev'in giysilerini burada buldun," diye yorum yaptı Natalie.

"Hı hı." Gülümsedim. "Burada uyanmak deli gibi korkunçtu."

"Değil mi?" diye onaylayarak başını salladı.

İğrenç bir şey aklıma geldi ve daha önce neden düşünemediğime inanamıyordum. "Yani diğer tarafta da çırılçıplak mı uyanıyoruz? Dünyaya dönünce, kim bilir nerede?"

"Muhtemelen," dedi Natalie. "Bu kıyafetler de seninle gelmiyor, değil mi?"

"Muhteşem," diye mırıldandım. "Şahane bir durum."

Tam yanımda Thad kahkaha attı.

Jason suskundu. Sohbet edemeyecek kadar dar vakitteydi. Güneş yükseliyordu ve içimden bir ses, öğle vakti oluyor diye ürperdim.

Bu ürpermeyi artırmak için altı gün geçirmiştim. Köy'den ilk ayrıldığımızda güneydoğuya gitmiş, kapıyla yolumuzun kesişeceğini ummuştuk. Kapıların boylamlarda açıldığı, ardından enlem hizasında kuzeye doğru yuvarlandığı varsayımına dayanarak uygulamaya başlamıştık. Dün en sonunda güney siyah lav alanında bir kapı gözümüze çarpmıştı: Tekliydi, yakalanamayacak kadar uzaktaydı. Gördüğümüz ilk kapıydı.

Dolayısıyla dün öğleden sonrasının ardından taktik ve yön değiştirdik. Şimdi kapıları kovalıyorduk. Bir sonraki enleme varma umuduyla kuzeye ilerledik ve sonunda buraya kurulduk. Kırmızı lav alanı, açık bir kaynaktı, ortaya

çıkmaya karar veren bir kapı olursa tespit etmesi kolaydı.

Natalie'nin kapı bulmasını o kadar çok istiyordum ki, içim acıyordu.

"Sandaletletin sıkı mı?" diye sordum Natalie'ye.

"Bağladım, hazırlar." Sırıttı.

"Dikkatli ol." Sanki Em'le konuşuyordum. Sözlerim ağzımdan öylesine dökülüyordu, ona avantaj kazandıracak ne olursa. "Bu kaya üstünde koşabileceğimiz bir düzlük. Ayaklarının altında sallanıyor, özellikle küçük parçalar. Çatlaklara dikkat et. Yassı alanları kolla, tamam mı?"

Natalie hiçbir şey demeden bana sımsıkı sarıldı.

Ben de ona sarıldım. Bugün bir kapı yakalamak zorundaydı, çünkü bugün bu Arama'nın son günüydü. Malzemelerimiz tehlikeli bir şekilde azalmıştı. Dolayısıyla bugün öğleden sonra, her ne olursa olsun, Köy'e geri dönecektik. Ancak bugün bu arazide olmak; Kevin için yolun sonu olan yerde bulunmak, bana doğru geliyordu.

Jason durdu. Arazi ürpertici bir sessizlik içindeydi, tıpkı hatırladığım gibi. Hava bile kımıldamıyordu.

"Orada!" diye bağırarak işaret etti Jason. "Yirmi metre ileride sola doğru yuvarlanıyor! KOŞ!"

Natalie tabana kuvvet başlamıştı bile. Kıpraşan havadan oluşan duvar Nil güneşinde dalgalanıyor, sola doğru kayıyordu.

"Git Natalie!" diye teşvik ettim. Ama bağırmadım. Jason onun rehberiydi, ben değildim.

Beş metre kalmıştı.

Natalie havada uçtu, kapıya doğru koşarken çatlaklardan zıpladı. Sonra takıldı. Ayağı kaydı, öne doğru yuvarlandı ve sertçe yere çarptı, iki tırtıklı taşın ortasına düştü.

"Sıkıştım!" diye bağırdı, ayağını çekmeye çalışarak.

Natalie'ye ulaştığımızda ayağını gevşetmişti. Çizik içinde, kanlar akan ayağı sandaletinden daha iyi durumdaydı. Sandalet paramparçaydı, ikiye yırtılmıştı. Metrelerce ötede dışarı açılan kapı içine büzüştü ve göz kırpması gibi kapandı.

Natalie'nin kapısı gitmişti.

"Of, çok sinir," dedi. "Sandaletim mahvoldu." Gözleri yaşlarla doldu.

"Benimkini al." Hemen ayağımdakini çıkarıp eline attım. "Büyük ama hiç yoktan iyidir."

Uyuşmuş gibi bana baktı.

Saçları dümdüzdü, oynatacak bir rüzgâr esmiyordu.

"Çabuk ol!" diye bağırdım, eğilip yardım ederek. Telaş heyecanıyla silkindim. "O kapı tekli olamayacak kadar yavaştı! *Hadi!*"

Natalie sandaleti el çabukluğuyla bağlarken Jason seslendi, "Saat dokuz yönünde kapı var, sola doğru ilerliyor. Yirmi metre!"

Natalie ayağa fırladı ve benim çıplakken yaptığım o tuhaf koşuyla sekmeye başladı. O an hem yavaş hem hızlıydı; geçmiş gelecekle karışıyordu. Natalie kayaların üstünden karga tulumba uçtu, düz yerlere basarak titreşime yaklaştı.

Derken Natalie oradaydı.

Hava titreşiminden yarım metre uzaktaydı, kapı yüzünü aydınlatacak kadar yakındı. Gülümsedi, pırıl pırıl yaşlar gözlerinden akıyordu. El salladı, ardından kapının içine adımını attı ve yarı geçirgen hava duvarı, tıpkı kapının Sabine'i kapması gibi üstüne kapanıverdi. Natalie titreşip soldu. Sonra kapı çökerek nokta oldu.

Natalie gitmişti.

Geriye kalan bir kıyafet yığını ve iki sandaletti. Birisi onun, birisi benimdi, tıpkı gerçeküstü bir en yakın dost

sembolü gibi yan yana duruyorlardı. Adada sahip olduğum en iyi dostumdu ve onu özleyecektim. Yine de hâlâ Thad benimdi.

Thad.

Saçları omuzlarına sürtüyordu; rüzgâr geri dönmüştü. Sert değildi, nazikti, hatta özellikle aramıyorsanız, belli belirsizdi, ki ben deli gibi bekliyordum rüzgârı. Çünkü şu anda bir kapı daha açılsa, fark ettim ki Thad'inki olurdu ve her ne kadar yakalamasını çok istesem de, Thad ve Natalie'yi aynı gün kaybetmek hem harika, hem de çok kötü olurdu. Aylar yerine, dakikalarımızın kaldığı hiç aklıma gelmemişti ve onu kaybedebileceğim gerçeği şimdi daha da şok ediciydi.

Rüzgâr aynı kaldı.

Nefes alamıyordum.

Jason'ın sesiyle bölündü bu feci an. "İşte bu. O kadar yavaştı ki, üçlü zannettim ama yok."

Titredim. Rahatlamayla, vicdan azabıyla, mutlulukla, üzüntüyle, aynı anda bir sürü duyguyla. Gözlerim kapalı orada öylece durdum, yumruklarımı sıktım ve bu ana hazır olmadığım için sinir oldum. Titrememe hakim olamıyordum.

"Çok iyiydin, dostum." Thad'in, Jason'a böyle dediğini duydum.

Sonra Thad kollarını bana sardı. "Hey," diye kulağıma fısıldadı. "Geçti. Natalie senin sayende başardı."

"Hayır," dedim. "Benim sayemde değildi. Şanslıydı. Ama..." Thad'e veda etmeye hazır olmadığım için kendime öfkelenerek dudağımı ısırdım, "Boş ver." Derin bir nefes alıp sertçe sarıldım ona, sonra geri çekildim.

Thad kaşlarını çatarak bana baktı. "Yanılıyorsun," dedi. "Tabloların çok iyi. Teorin işe yarıyor."

Tartışamayacak kadar sarsılmış vaziyetteydim.

Thad elime uzandı. "Hadi Nat'in eşyalarını alıp gidelim."

"Ben getiririm," dedim. Beklemeden Natalie'nin giysilerine götüren görünmez ayak izlerini takip ettim. Sandaletimi yerden kaldırırken gevrek bir *çıt* sesiyle bir şey kayaya çarptı. Natalie'nin beyaz deniz kabuklu bilekliği, her daim taktığı bileklikti.

Bilekliği aldım, Natalie'nin bunu elinde döndürerek bana soruşunu hatırladım, *Giysilerin yanında başka şey bulmadın değil mi?*

Şimdi tam olarak ne bulmamı umduğunu anlamıştım. Ben Kevin'ın kıyafetlerini yerden kaldırdığımda beyaz bir şey havaya uçmuştu. Avucumdaki bileklik kadar beyaz ve narin bir şey.

"Kevin yapmıştı onu Nat'e," dedi Thad. Yanıma gelmişti.

"Kendisi de takıyordu aynısından," dedim, doğru olduğunu bilerek. "Senin bize kolye yapman gibi." Yutkundum, günün birinde yerden Thad'in kolyesini alacağımı, onunla diğer tarafta buluşana kadar o parçayı dibimden ayırmayacağımı anladım.

O gün, bugün olabilirdi işte.

Ellerime titrememelerini emrederek Natalie'nin bilekliğini heybeme koydum. Ardından giysilerini topladım, haritalarımın yanına yerleştirdim ve Thad'e döndüm, yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Talla'ya sözümü tutmam için son bir şey, çünkü Natalie böyle isterdi.

"Hazırım," dedim. "Rotayı ben belirleyebilir miyim?"

"Önden buyur." Thad yürümem için elini öne uzattı.

Arkama dönüp otuz üç gün önce ilk kez yürüdüğüm yoldan gerisin geri döndüm.

Otuz üç gün.

Otuz üç gün hiçbir şeydi ama yine de bir ömür gibi geliyordu bana. Thad'in altmış altı günü kalmıştı ve o da hiç gibiydi. Altmış altı günümüz olduğu için şanslıydık.

Ne malum, belki de elimizde kalan yalmzca yirmi dört saatlik birliktelikti.

BÖLÜM 42

THAD

299. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Nat'in kapıyı yakaladığını gören Charley'ye bir haller olmuştu. Huzurlu bir Charley sessizliğiyle ızdırap içindeki Charley sessizliğini ayırt edebilecek kadar iyi tanıyordum onu ve bu sessizlik, ızdıraplıydı. Baş başa kalana kadar demlenir, sonra baklayı çıkarır diye düşündüm.

Charley kızıl kayalıklarda bize yol gösterdi. Taş döküntüleri arasında doğa yürüyüşü yaparken hiç panik içinde değildik ve siyah alana varmak için sabırsızlanıyordum.

Kocaman bir çatlağın hemen yanında durdu Charley. "Kevin'ın giysilerini burada bulmuştum."

Natalie'nin deniz kabuğu bilekliğini çıkardı ve sımsıkı tuttu. Ardından derin yarığm içine attı. Bileklik şöyle bir beyaz parlayıp gözden kayboldu. "Kevin'ın giysilerini yerden alınca bilekliği bu boşluğa düşmüştü. İki bileklik birlikte olmalıydı sanki, anlarsın ya?" Omuz silkti. "Şimdi beraberler."

Küçük hareketinin sade iyiliği beni şaşırttı, haklıydı da. Charley'nin, Nil Adası'nı ve karanlık kısmını bile benden daha iyi anladığını fark ettim.

Hatta özellikle karanlık kısmını.

Yavaşça elini tuttum. "Gidelim." Kımıldamayınca da sordum, "Charley?"

"Thad," Alçak sesle konuşmuştu, sanki dışından düşünür gibi, "Çıkmazdaki Adam'ın kardeş resmi yağmur ormanı yakınında demiştin. O da mı siyah kayalara kazınmıştı?"

"Evet."

"Sen de o dağın en dibine indin?" Nil Dağı'nı işaret etti.

"Hı hı." Charley'nin bu sorularla nereye varmaya çalıştığını merak ettim.

"Orada oyulmuş çizimler gördün mü?"

"Hayır."

Düşünceli görünüyordu. "Ama aramadın da, değil mi?"

"Evet."

"O yöne doğru gitmek istiyorum. Siyah lav alanından dağın izini sürelim ve haritamı dolduralım, yol boyunca da üstüne bir şey kazınmış büyük kayalar var mı diye kontrol edelim. Eğer orantılarsak, bir günlük daha yiyeceğimiz ve bol bol suyumuz var. Ne dersiniz?" Suratı sanki reddetmem için bana meydan okuyordu. Jason kendi namına meraklı göründü. Bence olaya dahil olduğuna sevinmekle yetiniyordu.

"Tamam," diye onayladım. "Dağın tabanının on metre yukarısında bir mağara var, çayırlara bakıyor. Küçük ama güvenli. Bu gece orada sabahlarız. Ama yiyecek bulamazsak, yarın sabah ilk iş dönmemiz lazım." Charley'nin başıyla onaylamasını izlerken bu doğaçlama doğa yürüyüşünün sadece harita ve kazınmış resim arayışından ibaret olmadığını anladım. Bir şey içini kemiriyordu. Belki de birden fazlası.

Güneydoğuya doğru saptık ve güneydeki siyah akıntıyla yolumuz kesişti, sonra karaya doğru, dağ yönüne döndük. Doğuya ilerledikçe yabani hayat arttı. Ağaç grupları

sıklaştı. Bir korunun içinde gergin bir zürafa yaşıyordu. Bir çift vahşi köpek bir tavşanı korkuttu, bu da hayalkırıklığı oldu, çünkü onu avlayıp akşam yemeği yapabilirdik. İyi yanı şuydu, köpekler bizi rahat bıraktı.

Yanından geçtiğimiz her bir kayalık sadece taştı. Üstünde oyuntu, ipucu bulmadık. Charley taştan başka bir şey bulamadığı için hüsrana uğramışsa da iyi gizledi. Fakat siyah kaya turu bizi yavaşlattı ve gün ışığı solarken mağaraya iyice yaklaşmıştık.

"Durma vakti," dedim istemeye istemeye. "Bize ateşlik odun ve güvenli bir nokta lazım, çünkü karanlık çökmeden önce mağaraya varamayacağız."

Jason kaşlarını çatarken son kaya parçasını süzdüm. Volkanın kabaca bir yarım daire şeklinde fırlattığı, göğüs hizasına gelen taş rüzgâr ve yabanıl hayattan bir koruma sağlardı. İdeal değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Orası," dedim işaret edip.

Gece orada kamp kurduğumuzda dağ tepemize çöreklenmişti sanki. Odun topladık, ateş yaktık ve kuru meyve ve fındık fıstıktan oluşan iki lokma yemek yedik. Yıldızlar çıkarken gözlerimiz kapandı ve sızdık. İlk nöbeti Jason tuttu.

Charley ve ben ateşin başında oturduk, Jason'a yakındık ama duyamayacağı mesafedeydik.

"Bütün gün çok sessizdin," dedim. "Natalie'yi özleyeceğini biliyorum ama kurtuldu, ha?"

"Ondan değil." Gözlerini ateşten ayırmayarak deniz kabuğu kolyesiyle oynadı Charley. Sessiz kalınca üstüne gitmedim, uzun bir zaman sonra devam etti. "Bir an için, üçlü kapı açılıyor sandım," diye fısıldadı, sesi daralarak. "Natalie'nin kapısından sonra üçüncüsü açılacak zannettim. O da senin olacaktı. Sana oracıkta veda etmek zorunda kalacağımı hiç tahmin etmezdim. Dakikalar sonra, aylar değil." Yüzünde şiddetli bir ifadeyle bana baktı. "Hazır

değildim henüz. Ama söz, bir sonraki öğlen vakti hazır olacağım."

Dakikalar sonra, aylar değil.

Sözleri kafama dank ederken Charley'ye bakakaldım. Aylar yeterince uzun değildi. Dakikalar şaka gibiydi.

"Amanın," dedi, gözleri kocaman açılarak, "sen de düşünmemiştin! Eğer Nil Adası üçlü kapı yollamışsa, üçüncünün senin olacağını düşünmemiştin, Bay Öncelikli Lider?"

"Pek sayılmaz." *Hem de hiç.* Gözden kaçırdığıma da inanamıyordum.

Charley başıyla onayladı, birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Ben sadece, düzgünce veda etmek isterim. İsterim ki-" Charley aniden durdu, yavaşça başını salladı.

"Pişmanlık olmasın," diye fısıldadım, bıraktığı boşluğu doldurup. "Söylenmeyen söz kalmasın."

"Aynen." Kafasını kaldırdı. "Pişmanlık olmasın."

Eli elimde, yan yana oturduk, karanlık üstümüze örtü gibiyken zamana karşı biz vardık. Tam o sessiz anda tam olarak nereye yollandığımı biliyordum, sadece oraya ulaşmak için en iyi rotayı çizmeliydim.

"Babamla müthiş bir kavga etmiştik," dedim sessizce. "Whistler'daki son sabahımda. Kahvaltıdan sonra yaygara koptu, hemen arkasından da ona okulu bırakacağımı söyledim."

Hatırlayarak gözlerimi kapattım. Babam kaskımı tutmuş, dinlemem için beni zorlamak için rehin almıştı. *Okulu bırakmak mı?* diye kükremişti. *Bunun için mi?* Kaskımı suratıma doğru sallamıştı. *BUNUN İÇİN geleceğini çöpe mi atmak istiyorsun?*

Kaskımı elinden kapıp havaya kaldırmıştım. *Benim geleceğim BU. Penceresiz bir kabinde oturup hesap kitap yapmak, öğle yemeğinde keşkeler yemek değil.* Sonra babama sırtımı

dönmüş, snowboard'umu kaptığım gibi bir hışımla çıkmıştım, davamı savunamayacak kadar öfkeliydim. Babama geleceğimin kayak olduğunu, her gün koçluk ve özel derslerle dolu şimdiye dayandığını söylemek yerine, kin dolu sözler sarfedip hiç de sportmenliğe yaraşmayacak şekilde davranarak onu bırakmıştım. Özür dilemem gerektiğinin farkındaydım ama geri dönmeyecek kadar sinirim zıplamıştı. Sonradan düzeltirim nasılsa diye düşündüm, kendime sakinleşmek için vakit tanıdım, kafamı toplamak istedim.

Sonradan hiç olmadı. Pişmanlık adi piçin tekiydi, o günden beri her gün onunla yaşıyordum.

"Sonra?" diye devam etmemi istedi Charley.

"Batırdım. Mesele şu ki, annem bana hamile kalınca, babam profesyonel kayak seçmelerini bırakıp okula geri dönmüş. Muhasebecilik yapıyor ve işinden nefret ediyor. Profesyonel olmak hayaliymiş, bu hayalden vazgeçtiğine pişman olduğunu biliyorum. Ama ben o değilim. Ben her şeyi planlamıştım. Özel hocamı bulmuştum ve okuldan erken mezun olacaktım ama bunları anlatma fırsatı vermedi bana hiç. Sezon dışı zamanda da üniversiteye gitmeyi planlıyordum. Ancak sakinleştikten sonra fark ettim, *kaçıp giden* bendim. Babama planımı anlatma şansım vardı ama yapmamıştım. Yürüyüp çıkmıştım."

"Ama," diye başladı Charley.

Tek parmağımı dudağının üstüne koydum. "Uzun lafın kısası," diye fısıldadım, sadece onun duyacağı şekilde. "Planımı açıklamak için mükemmel zamanı kolluyordum ve kaçırmıştım. Fazla beklemiştim. Seninle o hatayı yapmayacağım. Sürekli sana karşı neler hissettiğimi bildiğini varsayıyorum, aslında dile getirmiyorum. Kusursuz zaman diye bir şey yok, özellikle burada, her an son ânımız olabilir." Gülümsedim, hâlâ bana kendimi, özellikle de

ölümün kral olduğu bir diyarda imkânsız zannettiğim kadar canlı hissettiren tek kız aklımı başımdan alıyordu.

"Seni seviyorum, Charley. Hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok, yapabileceğimi zannettiğimden daha çok. Seni ilk tanıdığım gün sevdim, cidden açlıktan geberen bir kötü çocuk gibi görünerek kuma adımını attığın ilk anda, kendin için endişe etmen gerekirken keçini düşündüğünü öğrendiğimde. Haftalardır seviyorum seni. Sadece fark etmem biraz zaman aldı." Sesim dürüstlük doluydu. "Artık biliyorsun işte."

Charley gülümsedi. Yukarı uzanıp kaşımın üstündeki o minik yara izini eliyle yokladı. "Zaten biliyordum," dedi yumuşacık. "Beni ne kadar sevdiğini bana bir milyon kez gösterdin, beni sürekli bundan korudun." Elini etrafımızda şöyle bir salladı. "Ayrıca gelmiş geçmiş en iyi ada rehberi olmakla meşgulken, tam teşekküllü Nil koruması sağlarken, ben de senin buranı koruyordum." Elini göğsüme, kalbimin üstüne koydu. "Çünkü ben de seni seviyorum. Daha önce kimseyi sevmediğim kadar, yapabileceğimi zannettiğimden daha çok. Seni ilk kez benim plajımda yürürken, Jason'ı benim gibi vahşi şeylerden korurken gördüğüm anda sevdim. Ben Birinci Gün'den beri biliyordum." Charley sırıttı.

"Ayrıca," dedi, "eğer adamakıllı veda alıştırması yapıyorsak, bence bir öpücük de gerekli, sence?" O kurnaz Charley gülüşünü çaktı, sonunda buradan kurtulacağımıza beni inandıran o gülüşünü.

"Madem ısrar ediyorsun," diye güldüm. Onun öpmek için yaklaşırken kocaman bir kükreme havayı deldi.

Charley'nin yanında ayağa fırladım.

"Sıçtık," diye seslendi Jason. Birkaç metre ötede sırtı bize dönük, kaskatı kesilmiş duruyordu, mızrağını kaldırmış, karanlığı tarıyordu. "Oturan ördek gibiyiz."

"Charley," dedim, gözlerimi karanlıkta gezdirerek, "ateş sönmesin dikkat et."

Kimse uyumadı. Gece ses ve sessizlikle doluydu ve üçümüz ölü bir alanda kapana kısılmış, siyah kaya hapishanemizde esir kalmıştık. *Çıkmazda esir kalmış fareler*, diye düşündüm. Bir sırtlan ciyakladı, köpekler havladı ve karanlıkta gözler parladı. Sırtımız ateşe dönük vaziyette, Jason ve ben kumaştan sapanlarla gözlere doğru taş attık, Charley de bize sürekli taş tedarik etti. Nihayet bir taş yerine saplandı. İnlemelerden tahmin ettiğim kadarıyla bir yaban domuzu indirmiştik. Acı ölüm çığlıkları ve arada bölen kükremelerle asabımız laçka oldu.

Gözleri geri çekildiyse de, ses kaldı ve taş atmadığımızda karanlığa meşalemizle baktık. Sanki bir şemsiyeyle bir çığı durdurmaya çalışmak gibiydi, sonunda durduğunda nefes almayı ummak gibiydi.

Biz yıkılmadan önce şafak söktü.

"Eh, eğlenceliydi," dedi Jason gerinerek.

"Sizi buralara sürüklediğim için üzgünüm." Charley per perişandı ama muhtemelen dün geceki rezil uyumama-maratonundan sonra hepimiz berbat görünüyorduk. "Hata yaptım. İşimi halletmem için bana bir dakika verin, sonra geri dönmeye hazırım." Büyük bir kayaya doğru yürüdü, ağaçların gürleştiği yerde tek başına duran bir kayaydı, adeta patikanın başlangıcı için yol gösteriyordu. Yeşil yer örtüsünün altından çıkmış siyah bir canavar gibi dağın yamacı da bir taş atımı uzaklıktan başlıyordu; gayet kuvvetlice atarsanız yani, ki beni o sırada çok zorlardı. Omuzlarım hâlâ dün geceki okçuluktan ağrıyordu.

Bıçağımı çıkarıp Charley'yi takip ettim, onu gözümün önünden ayırmaya niyetim yoktu. Mahremiyet, güvenliğin yanında ikinci planda kalıyordu. Ancak Charley kayanın arka tarafına yaklaşırken çevremizi güzelce taradım. Şimdilik iyiydi. *Güney cephesinde her şey sessizdi.*

"Thad!" Charley'nin sesi aniden dikkatimi çekti. "Buraya gel!"

Kayanın üstünden çılgınlar gibi asma yapraklarını söküyordu ve çok geçmeden onu buraya çekenin ne olduğunu anladım. Yassı ve tırtıklı kayanın üstüne bir başka resim kazınmıştı. Aynı çıkmaz, tepesinde aynı *12* yazısı, sadece bu çizimde çıkmazı ortadan bölen iki çizgi vardı, adamı hedefin tam on ikisine yerleştirmişti. *Tam isabet,* diye düşündüm.

Charley resmen ışık saçıyordu. "İşte bulmayı tahmin ettiğim şey buydu! Bir başka çizim!" Heybesinden bir kâğıt çıkarıp kazınmış resmin üstüne koydu. İnce kâğıt neredeyse geçirgendi, kıyafetlerimizin kalınlığıyla alakası yoktu; böylece Jillian'ın kâğıt ağacı yeteneklerini takdir ettim. Charley kömür parçasını kullanarak kağıda sürtmeye başladı, sayfası simsiyah oldu ve labirent çizimi beyaz çizgiler şeklinde iz çıkardı.

Bir şey ayak bileğime çarptı. Charley'yi korumak için fırladım, daha tehdidin ne olduğunu kafam almadan gardımı almıştım.

Siyah bir kedi yavrusu bacağımın yanında titriyordu. Aklıma Burton geldi, acaba gizli sırtlanlar ve vahşi köpekler diyarında nasıldı, diye merak ettim. *Belki de evine dönmüştür,* diye düşündüm, *her neresiyse. Hatta belki de Kanada'dadır.* Karda yürüyen Burton'ı düşünüp güldüm.

Charley yüz ifademi yanlış yorumladı.

"Biliyorum! Çok güzel, değil mi?" Boyadığı kağıdı rulo yapıp haritalarının yanına soktu. "Hadi gidelim. Gece inmeden dönmek istiyorum ve eğer vakit varsa, Kemerler'in etrafından dolanalım."

Jason kayadaki çizime bakmadı bile. "Ben Charley'nin planına varım. Bir köpek iskeleti buldum ve kurda kuşa yem olmak istemiyorum."

İşte hepsi buydu. Doğruca geri döndük. Saatler ilerlerken Kemerler tarafından dolaşarak yolu uzatmanın lafı geçmedi. Belki Charley karar değiştirmişti, belki reddedeceğimi tahmin etmişti. Tek derdim yemek ve yataktı, Kemerler'de ikisi de yoktu.

Köy'e vardığımızda hava kararmıştı. Natalie'nin isminin yanına olumlu işareti kazırken Charley meşale tuttu bana. *Bırakalım da Köy müjdeli haberle uyansın,* diye düşündüm.

Derken tam anlamıyla canımız çıkmış vaziyette, yatağa düştük.

Kollarımı Charley'ye doladım. Başını göğsüme yasladı ve kulübenin yarı güvenliğine sokulmuş vaziyette önce hangimiz uykuya daldı, farkında değildim.

BÖLÜM 43

THAD

300. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Rüyalarım saçma sapandı, çıkmazlar ve çığlıklarla, yabani kediler ve suratı olmayan avcılarla doluydu. Gün ağarırken uyandım, huzursuz ve sinirliydim. Rüyalarımdan ve bugünün gerçeğinden.

Bugün 300. Gün'dü.

Bir dönüm noktasıydı sanki. Artık dağın arka tarafındaydım. Fazlasıyla hızlı kayıyor, belki de kontrolden çıkıyordum.

Charley'nin gözleri kapalıydı, nefesi yumuşacık ve düzenliydi. Burada daha uzun süre yatarsam, başım patlayacak ya da bir yerim seğirecekti, her iki şekilde de onu uyandıracaktım. Aynı zamanda Charley'nin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onu uyandırmamaya özen göstererek dışarı sıvıştım. İlk işim: Rives ile durum değerlendirmesi. Charley'nin en son keşfinden ya da çizimlere olan düşkünlüğünden bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Benim için dünkü bulgu, her birimizin sırtımızda hedef tahtasıyla gezdiğimizin ve silahın Nil'in elinde olduğunun kanıtıydı. Nokta.

Rives plajda mango yiyordu.

"Nat'le ilgili haberler iyi," dedi, omzuma vurarak.

"Kesinlikle." Sırıttım. "Eee, son durum nedir?"

"Johan'in takımı iki gün önce döndü. Hiç kapı görmemişler, Raj ikinci gece kaplanı görmüş ve üçüncü gün kamplarına saldırı olmuş. Yiyecekler ve silahlar çalınmış. Hatta yedek giysiler bile alınmış. Gitmiş."

Hayvanlar silah çalmaz, insanlar yapar. Ve çıplak insanlar kıyafet çalar. "Kim olduğunu görmüşler mi?"

"İki oğlanmış. Sıska, genç."

"Ama kimse yaralanmamış." Cümlemde bir soru gizliydi.

"Doğru."

"Güzel." Acaba yağmacılar kapılar ve zaman sınırlamasından haberdar mı, diye merak ettim. Ayrıca acaba Baraka'ya saldıranlar da onlar mıydı?

"İyi olan bu değil." Rives gülümsedi. "İyi haber şu, Quan kaçmamış, bıçaklar geri döndü ve aramıza yeni biri katıldı, Sergio. İtalyan ve şuraya dikkat et, babası marangozmuş, çocuk her şeyi yapabiliyor. Tahta çiviyle." Ağzı kulaklarına vardı.

"Kullanışlı," diye onayladım. Ama hâlâ bıçaklar kafama takılmıştı. Dönüşleri yağmacı olmadıklarını gösteriyordu; içeriden birisi yaptı diye bağırıyordu. *Tek önemli olan bıçakların dönmesi,* dedim kendi kendime.

Rives kendini kaptırmıştı.

"Havan kapanı yaptırmayı düşünüyorum. Belki yeni bir planör. Kürek yapabilir, Julio'nun çatlak kulübesine çekidüzen verebiliriz..." Rives, eksik ikizi Natalie kadar hızlı konuşuyordu.

Rives'in sırtına bir şaplak indirdim. Yapılacaklar listesi garip bir şekilde bana uzak göründü. "İşi kapmışsın bakıyorum. Koşalım mı?"

Rives bana baktı. "Evet. Hadi koşalım." Projelerinden bir daha söz etmedi.

Rives'le elimden geldiğince koşup ara verdim, fakat bacaklarım dünkü yürüyüşten bitkindi ve erkenden ayrıldım. Artı, midem kazınıyordu. Bir de Charley'yi özlemiştim.

Jillian ateşin yanında Charley'nin saçını iki yandan atkuyruğu yapıyordu.

"Günaydın ikinize de." Sıcak bir dürüm alıp Charley'nin yanına oturdum. Omuzları gevşekti, Jillian saçını kalın bir tutam şeklinde alıp sımsıkı tutarken başını hafifçe yana eğmişti.

"Tamam Charley," dedi kız, bir parça ipliğe uzanarak, "kımıldama."

Sanki Charley kımıldardı da. Kendi kendime gülümsedim. Charley onun saçını taramamdan çok hoşlanmıştı. Jillian'ı izlerken hafif bir kıskançlık duydum.

"Sırf bilesin diye Jillian, o benim işimdi." Charley'ye tembelce sırıttım.

Jillian kahkaha attı. "Demek artık saç stilistisin?"

"Gizli yetenekleri vardır." Charley ciddi bir tonla konuşmuştu.

"Of ya, gidin bir oda bulun diyeceğim ama zaten odanız var." Jillian pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bitti." Ayaklarını kıpırdatıp yüzünü buruşturdu.

"Bileğin nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi," dedi Jillian. "Sadece tutuldu. Bir haftaya kalmaz koşarım diye tahmin ediyorum."

Julio ve yeni bir çocuk geçti, dürümde kullanılanlara benzer yeşil yaprakları kucaklamış gidiyorlardı. Sanırım yeni çocuk Sergio'ydu, derken şaşırarak Dex olduğunu anladım. Biz buradan ayrılırken kafa yapmaktan kurumuş bir vampire benzeyen Dex. Taze kan nakli ya da bir doz Nil güneşi yemişe benziyordu. Teni artık kireç beyazı değildi; canlanmıştı. Fakat kulakları hâlâ bir tuhaftı.

"Hıh," dedim, Dex'i izleyerek.

"Ne?" diye sordu Charley.

"Dex. Anlaşılan adadaki yaşam biçimlerine katılmış. Artık vampir kampında değil."

Jillian olumlu anlamda başını salladı. "Halinden kurtulması iki gün sürdü ama aslında düzgün bir tip. Hem de kullanışlı. Dex on beş yaşından beri yalnız yaşıyormuş, o yüzden yemek yapmayı biliyor. Ayrıca bazı çaylakların aksine, buradaki ilk haftasında yanıp kavrulmamayı becerdi."

Başımla onayladım. Birden fazla yeni katılımcı güneş çarpması geçirmişti ve hiçbir zaman güzel bir manzara değildi. Uzun zamandır en çok hasta olan Bart'tı.

Bart. Şu anda Arama'daydı, Miguel'in destekçisiydi.

"Duydun mu?" diye sordu Charley, boynunu uzatıp.

Okyanus sesini silerek kulak kesildim. Sonra duydum: Tiz bir ciyaklama. Zayıftı ve insan sesiydi. Charley'nin arkasında ayağa fırladım. Jillian da kalktı ve hemen bileğine dikkat ederek sendeledi.

"Sen kal," dedim. "Daha iyisi Rives'i bul."

Charley çoktan sese doğru koşuyordu. Peşinden takip ederken çığlığı bir daha duydum. İnce bir ses bir isim çağırıyordu. Sesin sahibini tanıyamadım ama isim belliydi.

Rives.

BÖLÜM 44

CHARLEY

34. GÜN, SABAH

"Rives!"

Panikle dolu bir kız sesiydi. Çığlıklar arasında kalan boşluklar, çığlıkların kendisi kadar korkutucuydu.

Patika yolun genişlediği noktada Thad bana yetişti. Bacaklarımız uyumluydu, adımlarımız bir gidiyordu ve böyle devam edersek, eninde sonunda yağmur ormanından önceki vadiye ulaşacağımızı biliyordum. Fakat aynı zamanda hiç o kadar uzağa ulaşamayacağımızı; ondan önce bir şey bulacağımızı da biliyordum. Ya da birisini.

Ağaçların arasından sendeleyerek bir kız çıktı. Hayır, iki. Birisi Asyalı'ydı, simsiyah düz saçlıydı, Li gibi ufak tefekti ama daha gençti, gözleri korku doluydu. Diğer kız da Talla'ydı. Kan revan içinde, şuurunu yitirmiş halde, başı bez bebek gibi önüne sarkmıştı ve diğer kız Rives diye seslenerek onu yarı sürüklüyor, yarı taşıyordu.

Ufak tefek kız bizi gördüğü saniye yığıldı, Talla'yı yere bıraktı.

"Rives'i bulmaya yardım etmemi ister misin?" diye sordum, kızlara yaklaşırken.

"Hayır. Kal." Thad'in sesi netti.

Talla'nın kolları ve yüzü çizilmişti, kesik içindeydi, ön kolunda derin bir yaradan kanlar akıyordu, derin kesik dirseğine doğru ilerliyordu ve kemiği görünüyordu. Talla'nın sol kolu tuhaf bir açıda sallanıyordu. Hastaneye ihtiyacı vardı, fakat elinde tek biz vardık.

İnleyen kız büzüşmüştü adeta. Yerde Talla'yı salladı, çocuksu yüzünden yaşlar boşaldı. "Bizim dilimizi biliyor musun?" diye sordu Thad kibarca.

Kız evet anlamında başını salladı.

"Ben Thad," dedi, aynı yumuşak, kararlı ses tonuyla. "Adın ne?"

"Mi-Miya." Kısa nefesler arasında adını zor söylemişti.

"Tamam, Miya. Ne olduğunu biliyor musun?" Thad şuuru kapanmış Talla'yı işaret etti.

"Kurt. Beni kurttan kurtardı."

Miguel neredeydi? Ve Heesham? Ve Bart? Takımı neredeydi?

Thad de belli ki aynısını düşünüyordu, çünkü Miya'ya sordu, "Onun yanında başka birilerini gördün mü? Oğlanlar?"

Kız hayır anlamında kafasını çevirdi.

Rives koşarak geldi, Jillian da arkasından topallıyordu. Meğer Jillian'ın annesi fizik tedaviciymiş ve Jillian artık ada tıbbının kalbinin attığı kişiydi. "Bir bok bilmem," dedi, titrek bir sesle. "Ama omzu çıkmış gibi geldi bana." Rives, Talla'yı nazikçe kaldırdı, yüzünde çok ciddi bir ifade gizliydi.

Köy'e dönünce Thad ve Rives, Talla'nın omzunu yerine taktı. Kızın çığlıkları kanımı dondurdu, sonra Talla tekrar bayıldı, muhtemelen iyi bir şeydi bu. Thad ayrılınca görevi Jillian devraldı. Rives, Talla'nın yanından ayrılmayı reddetti.

Çaresizlik içinde Rives'e bir tabak ananas getirdim. "Rives, biraz yemen lazım."

Rives kıpırdamadı. Tabağı küçük bir masaya koydum.

"Başka bir şey getireyim mi?"

"Ölü yaprak," dedi Rives. "Bitti de."

Gözleri Talla'dan bir saniye ayrılmıyordu.

"Nereden alırım?"

"En yakındaki alan korunun yanında." Rives bana doğru döndü ve bir an için, amaç çaresizliğin yerini aldı. "Ağır bir yük, biliyorum. Tek başına gitme. Thad'i ya da Jason'ı yanına al. Bir de sakın yapraklara dokunma."

"Neden?"

Jillian cevap verdi. "Çünkü elin uyuşur. Yapraklardan beyaz bir sıvı akıyor; anında anestezi görevi görüyor. Sabine öğretti bize bunu. Yaprakları ezersen, uyuşturan bir kompres elde edersin. Toplarken de bir kişi keser, diğeri pakete koyar. Sakın dokunma. Ayrıca sakın meyvesini yeme. İstemezsin de zaten; iğrenç kokuyor ama meyveler zehirli."

Durdum. "Kötü kokuyor? Kusmuk gibi mi?"

"Hı hı." Jillian burnunu buruşturdu. Rives hâlâ pür dikkat Talla'ya dönüktü. Kızın elini tutuyor, kapalı gözlerini izliyordu.

"Yapraklar aşırı parlak yeşil mi?" diye sordum Jillian'a.

"Evet." Başıyla da onayladı.

"Sanırım yakındaki bir çalı biliyorum. Hemen dönerim."

Talla'nın kulübesinin dışına çıkar çıkmaz Jason'ı kaptım ve ona Siyah Koy'un sonundaki çalıdan bahsettim, ölü-yaprak bitkisi olduğunu zannetmiştim. Gerçekten de alakasız bir yerde yetişmiş piç bitkiydi. Jason'a göre, çoğunlukla adanın doğu kısmında küme küme bitiyorlardı.

Yapraklar kesilince çimen gibi koktu, fakat tıpkı Jillian'ın uyardığı gibi içlerinden sütümsü bir sıvı aktı, toplanmalarını zorlaştırdı. Öte yandan meyve çok pis kokuyordu ve

koparıldıkça koku yoğunlaşıyordu. Burnumun direği kırılmak üzereydi, boğulacaktım neredeyse.

"Meyve zehirli sanıyordum," dedim Jason'a, tekrar tekrar yutkunarak, Jason da ayrı bir heybeye meyveleri dolduruyordu.

"Öyle," dedi, ağzından nefes aldığı için genizden konuşarak. "Ama belki de adanın savunma sistemini kendi avantajımıza kullanabiliriz." Sırıttı. "Thad'in fikri. Köy çevresine birkaç tohum atacağız. Bakalım neler büyüyecek."

Çuvallarımızı doldurup geri döndük. Kemerler'e bu kadar yaklaşıp da ziyaret etmemek büyük bir hüsrandı ama Talla önce geliyordu.

Hâlâ bilinci kapalıydı.

"Talla'nın ekibiyle ilgili içime kötü hisler doğuyor," dedi Jason, ben ve Thad'e, yeni yıkadığımız heybelerimizi kurutması için Baraka'ya asarken. "Bir kurt saldırısı hiç iyiye işaret değil."

"Ayrıca takımından kopmak daha da beter," diye ekledi Thad, uğursuz bir sesle.

Ağaçların arasında bir ezilme sesi yankılandı.

Thad tam önümde arkasını dönüp çömeldi, bıçağı elindeydi. Jason mızrağını kaldırdı. Bense ellerim boş, işe yaramaz görünerek öylece dikildim. Ne yapabilirdim, kurda sandaletlerimi mi atacaktım?

Uzun bir süre sonra Heesham sendeleyerek ağaçların arasından çıktı. Yüzü, kolları, giysileri kir içindeydi ve küfrediyordu. Tenini kaplayan şeyin kir olmadığını fark ettim irkilerek; kurumuş kandı.

"Talla." Heesham bir hışımla yaklaşırken nefes nefeseydi. "Burada mı?"

"Evet," diye cevap verdi Thad. Heesham resmen rahat bir oh çekti. "Ne oldu? Duyduğumuza göre bir kurt saldır-

mış. Kurt sürüsü müydü yoksa? Miguel ve Bart nerede?"

Thad'in koluna bastırdım. "Heesham," dedim kibarca. "Sana içecek bir şey getirelim, sonra anlatırsın." Heesham düşmeye ya da paramparça dağılmaya hazır gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim, çok etkilendim.

Thad utanç içindeydi. "Affedersin. Charley haklı. Yaralı mısın?"

"Hayır. Benim kanım değil." Heesham hiç bu kadar sinirli görünmezdi.

Bir su kabağı testisi verdim, Heesham bir dakikada yuvarladı. Açık alana doğru yürüyüp bir kayanın üstüne oturdu; buradaki ilk sabahımda Sabine'in oturduğu kayaydı bu.

Sonra öne eğildi, koca ellerini sıktı. "Talla ve ben odun topluyorduk. Miguel ve Bart bir tavşanın izini sürüyordu. Zamanı iyi değerlendiremiyorduk. O gün gitmeyi planladığımız yerde değil, hâlâ yağmur ormanındaydık. Böylece meyve ve av eti depolamak için acele ediyorduk, ertesi sabah yola çıkmaya hazırlanıyorduk. Sonra baktım ki Bart bize doğru koşuyor, kaçın diyor. Hayalet yüzlü kocaman bir maymun yaratık Miguel'e saldırmış, bir ağaçtan atlayıp Miguel'in omzuna düşmüş ve ağaçtan daha fazla hayvan inip Miguel'i devirmişler."

Heesham yutkundu. "Oracıkta onu boğazlayacaktım. Maymun sürüsü hikâyesini yutmadım tabii. Nil Adası'nda hiçbir şeyin sürüsü yok, biz hariç.

"Miguel'in saldırıya uğradığını söylediği yere bizi götürdü ama Miguel orada yoktu. Sonra Bart hikâyesini değiştirip Miguel'i bulamayacağımızı, çünkü gittiğini söylemeye başladı. Bir kapı yanmış, Miguel ve maymun yaratığı içine almış fakat ilk başta bize söylememiş, çünkü yağmur ormanlarında kapı açılmadığı için ona inanmayız zannetmiş."

"O yüzden de yalan söylemiş," dedim.

Herkes kafasını aniden bana çevirdi.

"Pardon," dedim Heesham'a, kabalık ettiğimi düşünerek, "ama iki canlı aynı kapıyı kullanamaz. O kızı hatırlayın? Dışarı açılan bir kapı onu dışarı teptikten sonra ölmüştü ya?"

"İki insan gidemez ama bir insan ve hayvanı bilmiyorum." Thad kaşlarını çattı.

"Hayır, yalan söyledi," dedi Heesham sert bir tavırla. "Daireler çizerek avlanmaya başladık, dağıldık, aynı mesafede kalmak için birbirimize seslendik. Derken Bart cevap vermeyi kesti. Talla ve ben yeniden birleştik, fakat Bart ortadan kaybolmuştu. Yemeklerimiz ve haritamız da."

Herkes susmuş, dinliyordu. Rüzgâr bile yavaşlamıştı.

"Geriye bir ben, bir Talla kaldık. Aramaya devam ettik ve bir baktık, yerde ölü bir maymun. Gözlerinin ve burnunun etrafı beyaz renk, kocaman bir şey. Bıçaklanmıştı." Yüzümüze baktı. "Beyaz suratlı, Miguel'i bir kapıdan geçirmiş olması gereken maymunsu yaratık gitmişti. Ve Miguel'in bıçağı, gırtlağına saplanmıştı."

"Yani Miguel'in oralarda bir yerde olduğunu anladık. Seslendik, çağırdık, kan izlerini takip etmeye çalıştık, fakat o kadar çok yürümüştük ki, döndüğümüzde gece iniyordu. Tek bildiğimiz, Miguel de aynı yerde daireler çiziyordu ve birbirimizi ıskalıyorduk. O yüzden durduk. O gece Talla ile ikimiz sırayla nöbet tutarak gardımızı aldık. Ertesi sabah didik didik Miguel'i arayarak yola koyulduk. Bulduk da, bir kayaya yaslanmıştı, yaşıyor demeye bin şahit isterdi, suratı dağılmıştı. Tek gözü gitmişti. Babun ona etmediğini bırakmamıştı."

Heesham, Thad'e baktı, kuduruyordu. "Bart onu orada bırakmış, dostum. Bart, Miguel'in destekçisiydi ve Miguel'in ona ihtiyacı olduğunda tabanları yağlamıştı."

Thad'in çenesi seğirdi.

"Miguel yürüyemiyordu ve aklı yerinde değildi," diye devam etti Heesham. "Böylece onu kaldırdığım gibi Köy'ün yolunu tuttuk. Yaklaşık bir saattir yürüyorduk ki, bir kızın çığlık attığını duyduk. Küçük bir kız çığlığıydı, anlıyor musun? İlk başta başka bir maymun sandım, aklımın bana bir oyunuydu. Ardından çırılçıplak koşan bir kız gördük. Hızlıydı abi, fırtına gibi. Ardından kurdu gördük. Pis bir şeydi, kızın peşindeydi. Her şey çok hızlı oldu. Ben Miguel'i tutuyordum; Talla'nın elleri serbestti. Bıçağımı alıp koşmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim. Miguel'i bırakmak istemedim, kendini savunamazdı. Talla kurtla başa çıkabilir mi, onu da bilmiyordum ve takip etmekte geç kalmıştım." Heesham derin bir nefes aldı, resmen aklını başında tutmak için mücadele ediyordu.

"Dolayısıyla Köy'ün yolunu tuttum. Tek başıma saatlerce, Miguel'i taşıdım, onu konuşturdum. Sonra sanki Tanrı'dan bir hediye gibi, birkaç metre ileride bir kapı açıldı. Koştum, bir dua okudum ve Miguel'i kapıya fırlattım. Gitti."

Herkes sus pustu.

Gerçeküstü bir andı.

Bulutlardan yoksun, masmavi gökyüzü. Ağaçlara şarkılar söyleten o narin rüzgâr. Okyanus gürlüyor, ateş çıtırdıyor, balıklar pişiyordu. Talla kan revan içinde ve bilinçsizdi; Heesham kan revan içinde ve öfkeliydi. Miya kan revan içinde ve narindi, yaralı bir kuştu, ateşin yanına kıvrılmıştı. Miguel kan revan içinde ve gitmişti. Bart kayıptı.

Julio sırılsıklam halde plajdan yanımıza geldi. "Miguel başardı mı?" diye sordu.

"Evet." Heesham'ın yüzü bomboştu.

Julio yumruğunu havaya kaldırıp İspanyolca bir şeyler bağırdı. Ağzı kulaklarında sordu, "Ve Talla geri döndü?"

Heesham kafasını sallarken Julio kaşlarını çattı, bizim grubu süzdü. "Bart nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Heesham. "Ama onu bulunca ilk ben haklayacağım."

"Sıraya gir," dedi Rives, ateşin yanında bitip. Yüzünde fırtınalar kopuyordu.

"Talla'nın ateşi çıktı."

BÖLÜM 45

CHARLEY

35. GÜN, ALACAKARANLIK

Lütfen Talla'nın ateşi bugün düşsün.

Ada'da hasta olmak nasıl olur diye hiç düşünmemiştim ve Talla her zamankinden kötüydü. Bilinci bir açılıp bir kapanıyordu, teni titreşen kapılardan da sıcaktı.

Son iki gün kâbus gibiydi. Jillian, Talla'nın yarasını ölü yaprakla doldurdu, fakat ateşli uykusu hiç huzurlu değildi ve hiçbirimiz Talla'nın acısını dindirmek için Sabine'in ölü yaprak çayını nasıl demleyeceğimizi bilmiyorduk. Fazla güçlü yaparsak, yatıştırmaktansa öldürürdü; kimse bu riski almak istemiyordu. Sabine'in kaybı hiç bu kadar belirgin ortaya çıkmamıştı. Çay olmadan Rives ve Jillian, Talla'yı serin ve rahat tutmak için nöbetleşe uğraşıyordu, fakat Rives'in hüsranı çok barizdi.

Bize bir doktor gerek, diye burnundan solumuştu Rives bu akşam yemekten sonra. *Gerçek bir doktor, gerçek ilaçlar.*

Thad, Rives'in omzunu tutmuştu. *Elimizden geleni yapıyoruz. Ayrıca yanında sen varsın, dua ediyoruz. Gerisi ona kalmış. Talla güçlüdür, Rives. Onu hafife alma.*

Thad'in sözleri bana da iyi geldi. Ateşi yenecek birisi

varsa, o da Talla'ydı. Sonuçta Rory'den sağ kurtulmuş, kurtla savaşmış ve Miya'yı kurtarmıştı.

Şimdi de kendini kurtarması lazımdı.

BÖLÜM 46

THAD

303. GÜN, SABAHIN ERKEN SAATLERİ

Talla dün gece öldü.

Uyanmadı işte.

Bart. O korkak herifi döve döve yere mıhlamak istiyorum, Talla'nın ölümünün hesabını vermeli. Ancak geri dönmemişti. Belki de hain yüzünü göstermeye korkuyordu, onda yaptıklarının arkasında duracak göt yoktu. Belki bir kapı yakalamıştı. Belki de bir şey onu yakalamıştı.

Miguel'i tek başına bırakıp sıvışmasaydı, Talla şimdi hayattaydı diye düşünmeden edemiyordum. Miguel hiç yaralanmayabilirdi ve Heesham da Talla'ya yardım edebilirdi. Bir düzine başka seçenek, bir düzine başka sonuç. Fakat tıpkı Charley'nin haftalar önce söylediği gibi, öyle mi böyle mi, oyunu bir yere varmıyordu.

Oyunlardan gına gelmişti artık. Ada'nın oyunlarından, akıl oyunlarından.

Ölüm oyunlarından.

"Hazır mısın?" diye sordu Charley.

"Hayır," dedim, elini tutup yine de yürüdüm.

Gömme alanı Çiçek Tarlası'nın bir kenarındaydı. Çıtımız çıkmadan yürüdük açık alanda, hepimiz aynı salaş

cenaze kıyafetlerini giymiştik. Yas giysimizle gündelik giysimiz birdi ve akşam giysimizle gece çıkma giysimiz de. Onlardan kurtuluş yoktu, Nil önümüze biraz şans ve bir kapı atmadığı sürece.

Talla'nın şansı tükenmişti.

Beyazlarına bürünmüş vaziyette Rives'in kollarında yatıyordu, gözleri sonsuza dek kapalıydı. Rives hem fırtınalar koparıyor gibiydi hem de boştu, sanki daha yeni bulduğu bir şeyi kaybetmişti. Rives'in yanında Johan başını eğmiş, dua okuyordu.

Hepimiz bir araya toplanınca Rives, Jillian'a işaret verdi, kız zaten ağlıyordu. Talla'mn boynuna çiçeklerden yapılma bir kolye taktı. "İyi uykular, güzel arkadaşım," diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim."

Jillian geri çekilirken Rives, Talla'nın alnını öptü, ardından iki gözü iki çeşme Johan'a kafasını kaldırıp baktı. Rives'in acısını görünce neredeyse kendimi kaybedecektim.

Johan'ın derin sesi hepimizi sardı. "Göklerdeki Babamız, Talla'ya hürmetimizi sunmak için toplandık, sana muhtaç olduğumuz şu ânımızda sana sesleniyoruz. *Tanrı çobanımdır; eksiğim olmaz...*"

Rives yavaşça Talla'yı mezarına indirdi. Heesham, Jason ve ben üstünü toprakla kapatmaya başladık ve siyah Nil çukuru Talla'yı sonsuza dek yutarken eski cenazelerden resimler beynimden geçti.

Bugünkü gömme töreni çok daha kötüydü.

"Beni yemyeşil çayırlarda yatırır..."

Yanlış! diye çığlık attı içim. Talla'nın ölümü yanlıştı; düzeni bozuyordu. Bana veda etmeliydi, ben ona değil. Fakat takviminde daha dokuz ay kalmışken Talla gitmişti, Nil tarafından sonsuza dek alınmıştı.

Mezar dümdüzdü, taze bir ada yarasıydı. Quan işaret

babında incecik bir tahta haç kakmıştı. Quan kalmayı seçtiği için şükrettim. Fakat haçı Talla'nın mezarına yerleştiren Rives oldu.

"Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam: Çünkü sen benimlesin..."

Karanlık ölüm vadisi. Her zamankinden de büyük bir şekilde tepemizde bekliyordu. Charley'nin elini tuttum, dünyamdaki güzelliğe tutundum; Ada'nın karanlık vadisiyle alakası olmayan ve Charley'nin her şeyiyle alakası olan güzelliğe. Çünkü Nil kötüydü. Kader Charley'yi buraya getirmişti ama onu çekip alacak olan Nil'di.

Rives'in dizüstü çökmesini ve Talla'nın mezarının yanındaki taze toprağa gömülmesini izledim. Başını öne eğerken kanım dondu. *Charley de beni gömmek zorunda kalacak mı? Lütfen, Tanrım, hayır!* Ayrıca ben de onu gömmek zorunda kalmayayım, diye dua ettim. Yüreğimin dayanacağını zannetmiyordum.

Başarabilmem için dua ettim.

Charley'nin başarabilmesi için.

Bir şekilde diğer tarafta sonsuza dek mutlu yaşamamız için.

Fakat masallar prenses kostümü giymiş küçük kızlar içindi, umut etmeye cesaret bulamayan on yedi yaşındaki delikanlılar için değil. Ayrıca, Ada da iyilik perisi değildi, orası su götürmez bir gerçekti. Yine de ümitlendim, çünkü mecburdum.

Tam Johan'in *Amin* dediği anda şimdiye geri döndüm.

"Amin," diye mırıldandı Charley. 'A' diyişi daha bir güçlüydü, sanki duaları fazladan bir güçle göğe yolluyordu. Tam yanımda Jillian sessizce hıçkırıyordu. Rives dizlerinin üstündeydi.

Charley elimi bıraktı. "Hemen dönerim," diye fısıldadı. Rives'in yanına yürüyüp omzuna dokundu. "Gel," dedi

yumuşakça. "İkizin ya da Talla değilim ama seni acı çekerken görünce içim parçalanıyor. Biz de onu özlüyoruz."

Rives gözleri şoke edici derecede boş bir şekilde Charley'ye baktı. "Kim olduğunu daha yeni çözmüştüm. Hep birbirimize takılırdık, anlarsın ya? Ama nihayet beni kabul etmişti. Onu tanıyordum, Charley. Talla benim kadınımdı. Orada yatanın o olduğuna inanamıyorum." Yeni mezarı işaret etti.

"Değil," dedi Charley diz çöküp. "O burada," Charley, Rives'in göğsüne, sonra alnına dokundu, "ve burada. Sen de hâlâ bizimlesin. Bir dakika kal, vedanı et. Sonra bizimle gel, tamam mı?"

Rives, Talla'nın mezarına baktı. Yavaşça parmaklarını dudaklarına götürdü, uzandı ve haça dokundu.

Göğsüm öylesine daralıyordu ki, ciğerlerime hava girmiyordu sanki. Rives'e üzülüyordum, Talla'ya üzülüyordum, kendim ve Charley için korkuyordum, hepsi birden içimde dertop olup yaşam enerjimi emiyordu. Ölümün gölgesini hiç bu kadar soğuk hissetmemiştim. Ya da bu kadar yakında.

"Teşekkürler," dedim Charley'ye, konuşabildiğim zaman.

"Ne için?"

"Rives'e söylediklerin için. Sağlam biridir."

Elimi tuttu yavaşça. "Bir zamanlar o da bana senin için aynısını söylemişti."

Suyu her şeyden çok seven kız Talla'ya bir saygı duruşu olarak sörf tahtalarımızı aldık ve bir grubumuz birlikte suya açıldık. Her bir kürek vuruşunda Talla'yı düşündüm. Suyun sahibiydi, nasıl da Olimpiyat'ta altın madalya kazanma hayali kurardı. *Üzgünüm Talla. Daha fazla zamanı hak ediyordun.*

Hepimiz öyle değil mi, diye mırıldandı dalgalar bana, adrenalin telaşı içinde. *Hepimiz öyle değil mi.*

Dalga sivrildi, bir dağ gibi yükseldi. Ayağa kalkıp kırıldığı noktada sörfümü sürdüm, hızlandım, karanlık ölüm vadisinden son sürat kaçtım. Tahtamın altında sular aktı, ardından tıpkı yamaçtan aşağı hıphızlı koşar gibi sona erdi sörf. Dalga kapandı, köpükler fışkırdı ve bir saniye için, sanki karın üstünde gidiyormuşum gibi göründü.

Derken rüzgâr hızlandı, kıyıdan bize geçti. Çok geçmeden deniz bir çamaşır makinesine benzedi, sanki sular da Talla'nın ölümüne itiraz ediyordu.

"Çok sinir bu," dedi Rives. "Ben giriyorum."

"Hemen arkandayım," dedim. Sağıma baktım, Charley sörf tahtasının üstünde oturuyordu. Biraz daha ilerlemişti ama bu karambolde feci düşerdi. "Hadi kaçalım, Charley. Deniz çok kabardı."

Sudan çıktığımız saniye Sy el işaretiyle beni çağırdı. "Thad, bir saniyen var mı?"

Pek sayılmaz. "Tabii."

"Dinle..." Sy kumun üstünde ayak değiştirdi. "Artık Lider olmadığını biliyorum ama sana söylemem gereken bir şey var. Bendim o!" diye yumurtladı. "Baraka'yı ben karıştırdım ve bıçakları aldım. Bart'ın fikriydi. Sayıca yeterli kişi senin Lider'liğinden şüphe ederse başka birini aday göstereceğimizi söyledi." Sy midesi bulanıyor gibiydi. "Üzgünüm. Doğru değildi. Zaten hepsini geri koydum ama bilmeni istedim." Sy mümkünse, daha da sararıp soldu.

"Temize çıktığın için teşekkürler," dedim. "Yürek ister. Fakat bundan böyle yerinde olsam, iyi bir ekip oyuncusu olmanın hakkını verirdim."

Sy boynu kauçukmuş gibi kafa salladı.

Yanımdan uzaklaşırken itirafını tarttım. Bart değildi o; Bart'tan daha iyiydi, bunu fark ettim. Daha küçük, daha dürüsttü. Sy kurtulabilirdi belki de.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Charley.

"Hı hı," dedim, gözlerimi Sy'ın uzaklaşan sırtından ayırmayarak. "Sanırım."

Charley ve ben, Baraka'da Rives ve Jason'a yetiştik. Sörf tahtalarımızı yerleştirirken pek konuşkan değildik. Tek ses Heesham'dan geliyordu. Baraka'nın etrafında dolanıyor, geriye kalan bıçakların ağırlığını test ediyor ve küçük saplara homurdanıyordu.

Derken bir çalı çıtırdadı, yüksek sesli bir çıt çıktı, tam da Heesham'ın iki gün önce belirdiği yerde.

Kurt, diye düşündüm, bıçağımı çekerek. *Heesham'm izini sürdü. Kanı takip etti.*

Rives elinde mızrağıyla yanımda bitti. Jason ve Charley de arkamdaydı.

Bıçağımı kaldırdığım anda, ağacın arkasından hayatımda gördüğüm en uzun, en siyah çocuk çıktı. Beline yapraklar takmış ve siyah kayadan sivriltilmiş, el yapımı bir mızrakla bizi görüp durdu. "Vaaay." Doğa Çocuğu bir adım geriledi.

Kafamdan ihtimalleri geçirdim, şüphesiz onun zihninden de aynı ihtimaller geçiyordu. *Dörde karşı bir.*

"Ben Thad." Ellerimi kaldırdım, bıçak tutsam da, parmaklarımı açtım. "Korkma." Sonradan aklıma gelerek sordum, "Dilini anlıyor musun?" Ağzından çıkan 'vaaay'a dayanarak anladığını tahmin etmiştim ama Ada'da hiçbir şey peşin hükme bağlanmazdı.

"Evet. Ben Ahmad." Mızrağını indirdi. "Neredeyim?"

"Nil Köyü," dedim.

"Nil Adası'ndasın. Burası bir çeşit paralel boyut." Charley gayet sıradan elini sallayarak lafa girdi. Sonra elimdeki bıçağı çekip belimdeki heybeye soktu. "Ben Charley."

Ahmad bakakalmıştı: Dex şokundaydı ama daha az böndü.

"Rives," diye başını salladı Rives.

"Heesham." Baraka'dan çıkmıştı o da.

"Nerelisin?" diye sordum.

"Sudan. Ama Minnesota'da yaşıyorum." Oğlanlar birbirini ölçüp biçti. Ahmad, Heesham'ı alıcı gözüyle süzdü. Ondan daha uzun boylu ve o kadar kalın olmayan, uzun kollu ve bacaklı Ahmad, Minnesota basket takımı Timberwolves'a seçilmiş bir genç oyuncuya benziyordu.

"Kapı sana çarptığında neredeydin?" diye sordum.

"Kapı mı?" Kaşlarını çattı.

"Hareket eden hava duvarı," diye önerdi Charley. "Seni yakıp bayıltan."

Ahmad şimdi başıyla onayladı. "Sudan'daydım. Akrabalarımızı ziyarete gitmiştik."

Ona günleri ve tarihi sordum ve Ahmad'in kuzey kıyısına indiğini öğrendim. Yirmi sekiz gündür buradaydı. Doğrudan açılan kapıların dönüş bileti olduğunu söyledim ona.

"Bir saniye. O kapılar diyorsunuz, bizi geri mi götürüyor?"

"Hı hı. *Tek* dönüş yolu."

Ahmad başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. "Haftalardır o şeylerden kaçıyorum. Kötüler zannettim, abi. Kötü, şeytan gibi."

Hayır, Nil demek istedin, diye düşündüm.

"Hasta ruh," diye önerdi Heesham.

İşte böylece iki hafta içinde beşinci çaylağımıza da kavuşmuş olduk. Ada çapında bir rekordu.

BÖLÜM 47

CHARLEY

37. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Ben on yaşındayken annemler bizi Jacksonville üstünde uçacak Blue Angels'ı izlemeye götürmüştü. Gösterinin başında altı uçak havalandı, sonra ayrıldılar ve bir boşluk oluşturdular. Babam bana bu manevranın, rutin alıştırma uçuşundan hemen sonra uçağı düşüp ölen Blue Angel pilotunun şerefine yapıldığını anlatmıştı. Kayıp adam dizilişi demişti.

Talla'nın cenazesinden sonra suya indiğimizde ve sıralanmada bir boşluk oluştuğunda aklıma bu geldi. Öğle yemeğine oturduğumuzda ve Rives'in yanındaki boşluğu görünce de bunu düşündüm. Talla'nın varlığı hep çok etkiliydi, yokluğu da o kadar hissediliyordu. Kayıp adamımızdı.

Sadece kayıp değildi, diye kendi kendime hatırlattım. *Gitti; sonsuza dek.* Ada'nın en rekabetçi mücadelecisi ölmüştü.

Zaman hiç bu kadar kırılgan gelmemişti bana.

Dakikalar dışında kaybedecek bir şeyimiz olmadığından karaladığım haritaları alıp Rives'i bulmaya gittim. Dikkatini dağıtacak bir şey iyi gelir, diye düşündüm.

Rives, Jason ve Thad'in yanındaydı. Oğlanlar siyah ar-

mut minder şeklindeki kayalara yayılmıştı, Natalie ve Sabine ile ilk kahvaltımızı ettiğimiz yere, yaş odun mızraklarını yonttuğumuz yere. *Mükemmel*, diye düşündüm. Tam da görmek istediğim üçlüydü.

"Peki millet, beyninize ihtiyacım var. Özellikle de senin, Rives, çünkü temiz gözle bakacaksın."

"Emrine amadeyim," dedi Rives. Gülmedi ama en azından cevap vermişti.

Karaladığım kâğıtları açıp güzelce serdim.

"Rives, muhtemelen bunu tanırsın," Çıkmazdaki Adam'ı işaret ettim, "ama bunu gördüğünden şüpheliyim." En yeni izini çıkardığım çizimi gösterdim, çizimi ikili parçalara bölen çizgilerle ayrılmış bir çıkmazdı. "Güneydeki lav akıntısının yakınında bulduk. Thad buna 'hedef tahtası' diyor."

"Atış hedefine benziyor gerçekten," yorumunu yaptı Rives, kâğıdı inceleyerek.

"Ama bence değiller," dedim çabucak. "Thad bana bir keresinde bu kayalara kazınmış çizimlerin, hepimizin çıkmazda mahsur kalmış fareler olduğumuzu anlattığını söylemişti. Bence kısmen haklı."

"Fare miyiz?" diye sordu Jason merakla.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Fare değiliz. Ama bence bu çıkmaz, adayı temsil ediyor. Sadece bence hedef tahtasında, çizgiler adayla ilgili, insanla değil. Sanki ada dört parçaya ayrılmış gibi." Durdum. "Bence dördüncü bir çizim de var, sadece tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Thad.

"Çünkü Çıkmazdaki Adam batıda duruyor, onun kız kardeşi doğuda, Hedef Tahtası güneyde. Demek ki kuzeyde de onu takip eden bir çizim olmalı. Yalnızca bulmamız lazım."

"Tekrar ediyorum, neden?"

Thad'e cevap veremeden Ahmad'in sesi arkamda gürledi. "Dördüncü çizim *var*. Bir hafta boyunca yanında kamp kurdum. Dökülen taşların altında kalıp tamamen gömülmüştü neredeyse bulduğumda."

"Neye benziyordu?" diye sordum.

"Hedef Tahtası'na," diye işaret etti Ahmad. "Sadece onun en altında ve en üstünde sayılar var ve adam çıkmazın dışında, ortasında değil."

"Sayıları hatırlıyor musun? Çizimi çizebilir misin?"

"Denerim."

Ahmad'e sonuncu boş sayfamı ve bir parça kömür uzattım. Bir daire çizdi, daireyi bölen iki çizgi ve çizgilerin dışında, sağ en alt köşeye yakın bir çöp adam. Çıkmazın en tepesinde, dairenin hemen dışına 12 sayısını koydu, ardından dikey çizginin ucunu ikili bir oka çevirdi, ok da 12'yi gösteriyordu. Çizimin altına, belirgin vuruşlarla '3-2-1-4' yazdı.

"Üç, iki, bir, dört," diye dışından okudu Thad. "Sanki geriye sayım gibi? Üç, iki, bir, bom? Üç, iki, bir, ölüm? Neden dört?"

"Dört çeyrek, dört mevsim," diye öne sürdü Rives. "Belki de geriye sayım bir yılı temsil ediyor. Buradan ayrılmak için dört mevsimin var, yoksa sayın tükeniyor."

"Ok da on ikiyi gösteriyor," diye vurguladım. "Öğlen vakti, diye tahmin ediyorum. Adanın en önemli saati."

"Neye bakıyorsunuz öyle?" diye sordu Macy. Dex'le birlikte Ahmad'in yanında bitmişti.

"Ada çıkmazlarına," dedi Thad.

Macy omzumun üstünden şöyle bir bakış attı. "Gelişigüzel çıkmaz değil bunlar yalnız. Labirentler."

"Ha labirent, ha çıkmaz. Aynı şey," dedi Thad.

"Ah, yo." Macy anlayışlı bir edayla başını iki yana çevirdi. "Çok farklı şeyler. Çıkmazlar kıvrılır, döner ve çıkmaz sokaklara sapar. Labirentlerinse bir düzeni vardır. Tek giriş ve tek çıkışlıdır."

"Tıpkı Nil gibi," dedim. Rives de kafa sallıyordu.

"Fakat bir labirent bundan ibaret değildir," dedi Macy. "Amcam geçen sene Teksas'ta bir labirentte yürüdü. Çok meşhur olanları da vardır, Minotaur efsanesindeki gibi ama kiliselerin içinde de bir sürü labirent bulunur çünkü bunlarda yürümek spiritüel bir yolculuktur. İçeri giriş ve içinden çıkış yürüyüşü. Bazıları Tanrı'ya yaklaşmak için der, kimileri kendini bulma yolculuğu der. Her iki şekilde de, kişiseldir."

"Yani burada olmak spiritüel bir yolculuk mu?" Thad tek kaşını kıvırdı. "Buraya kendimizi bulmaya mı geldik?" Sesi alaycıydı.

Macy, Thad'in negatifliğine aldırış etmedi. "Ona cevap veremem, kimse veremez." Kibar bir tonla konuşuyordu. "Benim gördüğüm şekliyle, noktaları birleştirmek size kalmış." Thad homurdanırken Macy karalama çizimleri gösterdi. "Nereden geldi bunlar?"

Çabucak açıkladım. "Macy, bir keresinde bana hepimizin buraya gelmemizin bir nedeni olduğuna inandığını söylemiştin. Sence o neden bu labirentlerle mi bağlantılı?" Thad'in sorusuna benzer, bir bakımdan da ayrı olduğunu fark ettim.

Macy yavaşça cevapladı. "Belki. Ben buraya bir sebep için geldiğime, *hepimizin* bir sebep için geldiğimize inanıyorum. Ancak," kafasını kaldırıp baktı, "hepimizin buraya aynı sebepten geldiğinden emin değilim. Bilmem anlatabildim mi?"

"Çok iyi anlattın," dedim, beynimde ufak bir kavrayış filizlendi, tutamayacağım kadar gelip geçiciydi.

"Hayır." Thad sert bir sesle lafımızı kesti. "Bir kapı bizi attığı için buradayız, basit ve açık. Ayrıca giriş ve çıkışın tek yolu olduğunu zaten biliyoruz: Bir kapı. Öğle vakti yakala ve kurtuldun. Bunlar bize sadece bunu anlatıyor, başka hiçbir şeyi değil." Parmağıyla çizimlere bastırdı.

"Olabilir," diye kabul etti Macy. "Ama olmayabilir de."

Rives, Ahmad'in karalama çizimine vurdu. "Peki sayıların olayı ne?"

"Tiktak," diye mırıldandı Thad, kollarını göğsünde bağlayıp.

"Çizgilere gönderme yapıyorlar bence," dedi Macy ağır ağır. "Dört işareti. Çizgiler labirenti dört eşit parçaya bölüyor ve araları eşit mesafeyle boşluk bırakılmış dört rakam var, dört de en sonuncu." Ahmad'in çizimindeki ilk sayıyı takip etti. "Üç her zaman üçlemeyi temsil eder. İlahi bir rakamdır ve buradaki sıralamada ilk gelmiş, öncelik ona verilmiş. İki rakamının neyi temsil ettiğinden emin değilim ama bir biz olabiliriz. Birey. Kız ya da oğlan labirentin içine girmek zorunda, çünkü bu çizimde, figür girişin yakınında, sanki girmeye hazır." Parmağıyla gösterdi ve evet, Ahmad'in çizimindeki adam çıkmazın hemen dışında, sağ alt köşede duruyordu; girişin tam önünde değildi, biraz üstündeydi. Konumu tuhaftı, yine de içimden bir ses manidardı dedi. Ayrıca kuşkusuz, çok önemliydi.

Ahmad'in çizimine uzun uzun baktım, çıkmazın *dışındaki* adama. Sonra taşlar yerine oturdu.

"Tabii ya!" diye bağırdım. "İşte gözden kaçırdığım buydu! Kapı dalgasının başlangıç noktası! Her zaman sağ alttaki çeyrek dairede başlıyor, doğu tarafında. Daha önce nasıl görmediğime inanamıyorum!" Girişe işaret ettim, başından beri varsaydığım giriş noktası sadece sembolikti. Fakat bu çizimlerdeki her şeyin bir önemi vardı; şimdi her zamankinden daha aşikârdı.

"Ve rakamlar," diye devam ettim, hızlı konuşarak. "Belki de bir dizi halinde gelen kapılarla ilintili? Bir üçlü, sonra ikili, sonra tekli ve arada bir dörtlü kapı? Tahmin yürütüyorum şu anda ama bu rakamlar kapıları temsil ediyor, biliyorum işte."

Rives düşünceli görünüyordu. "Dörtlüler o kadar nadir çıkıyor ki, dört rakamının dörtlü kapıyı temsil ettiğine inanamıyorum."

"Dört çoğunlukla dengeyi temsil eder," dedi Macy. "Dört mevsim, dört element, dört yön, kalbin dört odacığı. Ayrıca dört, çoğunlukla yerküreyi temsil eder, ilahinin dengesini. Bu iki çapraz çizgi," konuşurken de eliyle gösteriyordu, "dört işareti yapıyor, burada dört ise dizinin sonuncu sayısı, birden sonra geliyor ve böylece tıpkı güneş gibi, grubun en kuvvetli üyesi oluyor."

"Hedefmiş gibi. Sanki nihai güzergâh." Jillian'ın sesi yeni uyanmış gibi çıkmıştı.

Herkes karalama çizimlere bakıyordu.

"Bence zırva," dedi Thad, ağır sessizliği bölerek. "Bence üç, iki, bir geri sayımı temsil ediyor, eve dönene kadar saatin tiktakları. *Bizim* Dünyamız'a, bizim boyutumuza."

"Olabilir," dedim Macy gibi konuşarak. "Ama bence fazlası var. Ayrıca bence bu çizimler kapılarla ilgili kesin bir başlangıç noktası veriyor bize." Sağ alttaki çeyrek daireye dokundum. "Ondan sonra kapılar kuzeye doğru ilerliyor, tıpkı ikili okun işaret ettiği üzere. Bu çizimler, kapıların zamanını daha iyi yakalamamıza yardım edebilir."

Bir saat süren bir sonraki tartışmaysa kapılar, zamanlama ve dörtlülere odaklanmıştı. Ahmad bir ekiple kuzey kıyısına gidip çizimini kesinleştirmeyi teklif etti, Thad sayesinde herkes bu çizime 'Gerisayım' diyordu artık.

Talla unutulmamıştı, fakat labirentler kesinlikle dikkatimizi dağıtan bir bulguydu. Thad, Jason'ı etrafı kolaçan

etmeye, çevreye havadan bakmaya götürdü. Köy'den ve labirentlerden kaçtığını çakmak için roket bilimcisi olmak zorunda değildim.

Yatana kadar çizimlerden bir daha söz etmedi.

"Yine yaptın," dedi. "Köy'e umut verdin ya da en azından ölüm dışında düşünülecek bir konu açtın."

"Sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Şansımızı daha iyi kullanmamızı sağlayacağımız bir şey, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Durdu. "Ancak Nat'e bir zamanlar söylediğin gibi, insan ne ararsa onu bulur. Yedi yirmi dört o çıkmazlara bakıp görmek istediklerimizi görebiliriz; semboller ve karma ve kozmik saçmalık vesaire. Fakat bence harita ve tablolarına odaklanırsak, daha iyi olur. Bizi bu kavadan kurtaracak, daha kesin bir şeylere. O çıkmazlar değil onlar. Buradan başka hiçbir yere götürmezler bizi."

Elimi uzatıp kaşının üstündeki yara izini takip ettim. "Duydum. Fakat elimde değil, bu labirentlerin anlamlı bir şeyleri temsil ettiğini ve ne olduğunu çözmemiz gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Belki de bize bir kapı yakalamamızı sağlamak, senin de Ahmad'e dediğin gibi, kapıların eve gidiş bileti olduğunu söylemek için buradalar. Hatta belki bize nasıl yakalayacağımızı gösteren bir düzene sahipler. Fakat belki de, hani olur ya belki de, labirentler daha fazlasını öne sürüyordur. Sadece mühim bir ayrıntıyı kaçırmak istemiyorum."

"Kaçırmana izin vermem," diye fısıldadı. Sonra elimi ağzına götürüp bütün parmaklarımı teker teker öptü. Nazikçe ve son derece dikkatimi dağıtarak.

"Ha unutmadan," diye mırıldandı, "şafakla birlikte yola çıkıyoruz. Jillian destek kuvvet olmaya gönüllü oldu. Jason da." Biraz daha öpücük.

Arama. Destek. Jillian ve Jason. Thad'in sözleri nihayet kafama dank etti: Bu gece son baş başa gecemizdi.

Thad burnuma hafifçe vurdu. "Dünyadan Charley'ye. Ne düşünüyorsun böyle daldın? Yarı çıplak vücudumu mu?"

Kahkaha attım, gerçi kısmen haklıydı. "Sadece düşünüyordum öyle."

"Neyi?"

Seni. Bizi. Birlikte son gecemizi.

Öpüşüp oynaşmıştık ama daha öteye gitmemiştik. Talla'nın ölümü ne kadar az vaktimizin olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu ve hayatımda hiç her anın kıymetini bilmeye bu kadar odaklanmamıştım. Belki de bu gece *büyük* geceydi.

"Charley?" Thad çenemi kaldırıp gözlerimin içini inceledi. "Şu anda aklından neler geçiyor?"

"Bizi düşünüyordum ve acaba bu gece büyük gece mi, diye merak ettim." Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Büyük gece mi?" Thad afalladı.

"*Büyük* gece ya. Hani biz, anlarsın ya..." Utanıp sıkılmaktan cümlemi tamamlayamadım.

Thad iç geçirdi. "Charley, keşke. Ne kadar çok istediğimi tahmin edemezsin. Ama yapamayız."

Çabucak başından savışı içime oturdu. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü. Yapamayız işte."

"Bana 'yapamayız işte'den daha iyi bir sebep vermelisin. Anne babalar gibi konuştun."

"Tamam. Çünkü sonu iyi olmayacak. Çünkü burada korunamıyoruz. Çünkü adada hâlâ on ayın var." Thad'in dümdüz sesi, işkence çeker gibiydi adeta. "Ya hamile kalırsan? Ya doğum esnasında sana bir şey olursa? Doktorumuz yok, hastanemiz yok. Sana yardım etmek için burada

olmayacağım; orası garanti. Ayrıca diyelim ki bebeği burada doğurdun, unutma ki kapıdan sadece bir kişi geçebiliyor. Bir. Ya sen ya bebek, ikiniz birden değil."

Bu düşüncenin dehşeti kafama dank etti.

"Peki ya hamileysen?" Thad henüz bitirmemişti. "İkiniz birden kapıdan geçebilir misiniz?" Elini saçlarında gezdirdi, tam o anda bu kâbus senaryolarını daha önce, muhtemelen birden fazla kez düşündüğünü anladım. "Bilmiyorum. Diyelim ki ikiniz de geçtiniz ve bebeği sizin orada doğurdun? O zaman ne olacak? Ya ben kurtulamamışsam? Şimdi sen bekâr annesin? On yedi yaşında. Bunu sana yapamam..."

"Yeter!" dedim, zor çıkan sesimle. "Karanlık Yanın konuşuyor. Kurtulacaksın."

"Sadece yapamayız diyorum." Yine dümdüz bir tonlamayla cevap verdi.

"Tamam. Yapamayız." Ses tonum onunla aynıydı.

Başımı göğsüne koyup uzandım, kalp atışlarını dinledim. "Böyle konuşma," dedim nihayet. "Sanki buradan çıkamayacakmışsın gibi. Aklından bile geçirme."

"Bak, başaracağıma inanıyorum," dedi Thad, fakat yalan tınısı içimi acıttı. "Ama herkes çıkamıyor işte. Olmama ihtimali var. Hesaba katmak zorundayım o yüzden. Planlamalıyım, hı?"

"Hayır." Sabrımın taşmasıyla öfkem karışıp aniden çıkışmama sebep oldu. "En kötüyü planlamak değil bu; pes etmek. On sekiz yaş fazla abartılıyor dediğimde bana engel olmuştun. Pes ediyorum diye ödü patlayan *sendin*. O yüzden sakın şimdi karşımda pes edeyim deme, Thaddeus Blake. Altmış iki günün ve en az o kadar şansın varken." Tartışması için meydan okudum, fakat susmayı seçti, ki bu daha kötüydü.

"Yarın Arama'ya çıkıyoruz," dedim, mantığı görmesine kafayı takarak. "Adanın haritasını ve kapıların tablolarını çıkarmayı bitireceğiz. Çıkmazları kullanacağız, kendi düzenlerimizi takip edeceğiz ve bir kapı görürsek, kıçını yırtarak koşup yakalamaya çalışsacaksın, duydun mu?"

"Duydum," diye güldü Thad. "Seni seviyorum, Charley."

"Ben seni daha çok seviyorum." Sonra onu öptüm, beni hiç öpmediği kadar şiddetli bir öpücüktü. Çünkü Thad yarın gitmiş olabilirdi, biliyordum ve altmış iki gün sonra kesinlikle gidecekti.

Labirentlere ihtiyacım yoktu bunu bilmek için.

BÖLÜM 48

THAD

311. GÜN, ŞAFAK SÖKERKEN

Charley uyuyordu. Hâlâ karanlık olduğu göz önüne alınırsa, şaşırmadım.

Nöbet sırası bendeydi. Kayaya sırtımı dayayıp elimde bıçağımla oturdum. Şu ana dek yağmacı ya da büyük kediden eser yoktu bu Arama'da, bu da iyiydi.

Sadece bir kapı çıkmıştı, o da kötüydü.

Yedi gündür yoldaydık. Yedi öğlen vaktidir, bir çıkış kapısı görmüştük. Tekliydi, yakalanamayacak kadar uzaktaydı. Eşit derecede şaşırtıcı olansa, kapıyı tespit eden Miya'ydı. Artık Köy'deki resmen en küçük fertti ve Talla'nın ölümünün ardından Jason'a kancayı takmıştı, dibinden ayrılmıyordu, dolayısıyla ekibimize fazladan biri eklenmişti. Fakat yardımcı olmuyordu.

Hâlâ buradaydım.

Ve elli dört günüm kalmıştı.

Charley'nin bir hafta önce sarfettiği sözler beynimde yankılanıyordu. *Sakın şimdi karşımda pes edeyim deme, Thaddeus Blake... altmış iki günün ve en az o kadar şansın varken...*

Ama yanılıyordu. Şansımı ortalamaya vurursak, haftada bir kapı tespit edersem ballıydım. Sekiz haftadan az bir

zamanım kalmışken, belki de sekiz fırsatım olacaktı. Taş çatlasın on iki. Karanlık Yan değildi konuşan; Nil gerçekliğiydi.

Bugün öğle vaktine altı saat vardı.

Tik-tak.

BÖLÜM 49

CHARLEY

64. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Uyandığımda yalnızdım.

Yanımdaki yatak soğuktu ve dehşet içinde bir an, Thad gitti zannettim. Bir başka verimsiz Arama'nın ardından, neredeyse iki haftadan sonra dün gece dönmüştük.

"Selam." Thad'in sesi kapının eşiğinden geldi. "Seni uyandırmak istemedim. Dalgalar kabarmış. Gelmek ister misin?" Doğan güneş gözlerine bir gölge düşürmüştü ve hiç hoşuma gitmedi bu. "Israr yok," diyordu Thad. "Biraz daha uyumak istersen, söylemen yeter."

"Hayır." Yerimden fırladım. "Kalktım bile."

Kulübemizin dışında, yerde iki sörf tahtası duruyordu. Dex ateşin yanında bir mızrak yontuyordu, Duvar'a arkası dönüktü. Gerçi artık iki Duvar vardı, bu da hem garipti hem de doğru bir şeydi.

Sergio adanın haritasını tahtaya kazıyordu, tam İsim Duvarı'nın yanına. Bitince Ana Harita kalıcı olacaktı, kâğıt haritalar çözündükten ve onları yapanlar gittikten çok sonra da kalacaktı.

Benim gibi, Thad gibi.

Duvar'ın yanından geçerken Thad'in boşluğu yaralı bir parmak gibi bekliyordu. Diğer boş alanlar, daha fazla mana taşıyordu. Jillian. Rives. Jason. Macy. Hepsinin doldurulmayı bekleyen boş alanları vardı, tanıdığım ve değer verdiğim gerçek insanlara aittiler.

Bart'ın alanı da boştu ve tahminimce öyle kalabilirdi. Ya bir kapı yakaladığı ya da başını belaya soktuğunda hemfikirdik. Kimse hayatta kalmıştır diye fazla umutlanmıyordu ve kimsenin pek umrunda da değildi.

Yeni bir isim vardı, Naomi. Aksanı bana Sabine'inkini hatırlatıyordu, sadece daha sadeydi. Altı gündür buradaydı.

Ben altmış dört.

Thad ise 330.

Günün bu kadar erken saati delirmemeye çalışarak tanyerine odaklandım. Doğan güneş suya değerken günün vaadi çok yeni, çok hamdı ve bana ümit verdi.

Rüzgârı arkamıza alıp kanaldan süzüldük. Tahtamı kaldırdım, tam da o kusursuz anda Natalie'nin sözleri aklıma geldi. *Burada zaman kanatlanıp uçuyor, insanın hazır olmadığı hızda uçuyor.*

Natalie haklıydı. Son birkaç hafta da kanat takıp uçmuştu, sayamayacak kadar hızlıydı; yine de saymıştık. Yirmi altı gün, yirmi altı öğlen. On dört gün boyunca hiç kapı görmeden. Üç içeri açılan kapı oldu: Birisinden geyik geldi, diğerinden bir tavuk. Bir başkası açıldı ve içinden hiçbir şey çıkmadı. Dışarı açılan beş kapı. İki tekli, ikisi de yakalanamayacak hızda ilerleyip gitti. İki ikili kapı. Birisi yakındı, o kadar yakındı ki Thad ısıyı hissetti, fakat o yetişemeden kapandı, neredeyse Çıkmazdaki Kadın çiziminin üstündeydi, ki zaten bu çizimi de karalayarak kâğıda geçirip koleksiyonuma katmıştım. Diğer ikili o kadar uzaktaydı ki, belki de biz iyimser düşündüğümüzden görmüştük.

İki gün önce bir üçlü görmüştük ve belirleyeceğimiz kadar yakın, fakat yakalanamayacak kadar uzaktı. O öğlen, en kötüsüydü. Üç şansı birden kaçırmak müthiş bir kayıptı, çünkü üçlüler enderdi. Thad'in dörtlüden neden şüphe ettiğini anlıyordum.

Bense tablolarımdan şüphe ediyordum. Kapı dalgası, adanın alt sağ çeyreğinde başlamıştı; buna inanıyordum. Mantıklı geliyordu düşününce. Tablolara ve labirentlere uygundu. Fakat ondan sonra kapılar belirgin bir düzen olmaksızın açılıp sönüyordu. Daha önce kavradığım gibi, hiçbir zaman aynı noktada ya da aynı boylamda iki kere üst üste çıkmıyorlardı. Fakat oradan oraya zıplıyorlardı ve bir tane bile göremeden günler geçiyordu. Bir eksiklik vardı.

Hayır, *ben* bir şey kaçırıyordum. Hepimiz öyle.

Şimdi Çıkmazdaki Kadın'ı kendi gözümle gördüğümden bu kazınmış resimlerin, yalnızca kapıların başlangıcını değil, daha fazlasını, daha derin, daha kişisel bir şeyleri anlattığına ikna olmuştum. Her insanın buradan ayrılmadan önce kafasında çözmesi gereken bir şey. Bu kısmı Thad'in yanında dile getirmedim. Labirent konusunda zihni kapalıydı.

Ufku inceleyerek yanımda suyun üstünde süzüldü. Gözlerimle profilinin resmini çizdim, yüz hatlarını hafızama kazıdım.

"Seni kesinlikle tamamıyla seviyorum," dedim.

"Ben de seni kesinlikle tamamıyla seviyorum." Thad gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Nereden çıktı bu?"

"Sonradan pişman olmamak için," dedim.

"Pişman olmamak için," diye onayladı. Mavi gözleri ışıl ışıldı. Sonra işaret etti. "Hadi git, Georgia'lı Charley. Dalgayı kaçıracaksın."

Hareket etmedim.

"Dalganı sürmek istemiyor musun?" Tembel gülüşünde bir meydan okuma gizliydi.

Hayır, ben başka bir şey istiyorum.

"Sormam gereken bir şey var."

BÖLÜM 50

THAD

330. GÜN, SABAH

Bir süreliğine okyanus sadece Charley ve bana kalmıştı, sonra küçük dalgalar bize eşlik etti. Rives ve Jason denize indi; Miya da. Heesham'ın aksine, Miya tüy gibi hafifti. Ayağa kalkmayı başarabilirse, tahtanın onunla suda yüzeceğini biliyordum. Başarmıştı.

Dalgalar taze ve köpük köpüktü, adrenalin dolu birkaç dakika boyunca günleri unuttum.

Otuz beş günüm kalmıştı.

Bugün Köy'de uyanmak çok zordu. Tam anlamıyla bomboktu diyemem ama yakındı. Risk yüksekti ve biliyordum; iç Ada saatim beni uyandırmıştı. O tiktak, o aciliyet. Bir kapı yakalasam iyi olur, hem de hemen hissi. Charley'nin tabloları sağlamdı ve belki şansımı yükseltirlerdi. Çoktan yükseltmişlerdi zaten. Fakat günün sonunda iş, Nil Adası'na ve oyunu nasıl oynamak istediğine bağlıydı.

Bu sabah Duvar'm yanından geçerken yorgun alanım suratıma avaz avaz bağırdı. İki çarpının arasında dimdik durarak tıpkı Kevin gibi bana da bir artı konması için yalvardım. *Uğraşıyorum,* diye düşündüm. Tanrım, çabalıyordum.

Nil'in iki gün önce yolladığı üçlü oyun en son zalim şakasıydı. Üç kapı, üç koşu. Daha önce hiç ısıyı hissedecek kadar yaklaşmamıştım.

O anıyı kenara ittirip gözlerimi kırpıştırarak kafamı boşalttım ve Charley'yi aradım. Ellerini kürek yapmış suya açılıyordu. Tahtasını sular yalıyordu, her gün hayalini kurduğum şekilde tenini okşuyordu.

Charley'nin bir saat önce söylediği sözler, yüzüme atılan bir buz parçası gibi geri geldi aklıma.

Thad, Arama'ya çıkmadan önce konuştuğumuz konu. Senden bir şey istemiştim ve hayır demiştin. Hatırlıyor musun?

Öylece oturmuştum, kanım donuyordu, kusmamak için kendimi tutuyordum.

Hatırlıyorum, demiştim. Sanki unutabilirmişim gibi.

Sürekli aklımdaydı, hoş, Charley'nin haberi yoktu bundan. Gün içinde düşünüyordum, Charley bir gülümseyip kalp atışlarımı hızlandırınca ve vücuduma ağrılar saplanınca. Geceleri düşünüyordum, Charley'nin yanında uzanmak tam bir işkence haline geldiğinde. Onunla olmak nasıl bir histir diye düşünüyordum, hayatımda tecrübe ettiğim her şeyden daha iyi olacağını biliyordum, çünkü Charley ile olacaktı. İşte tam da Charley olması yüzünden, yaşanmayacağını biliyordum. Yaşanamazdı, burada olmazdı, ona daha önce sıraladığım tüm sebeplerden ötürü olmazdı.

Yeniden düşünmeni istiyorum, demişti, altın rengi gözleri kararlı bir bakışla.

Neden? diye sormuştum, neden beni sınadığını merak ederek, sanki o riskleri bir milyon kere tartmamışım ve her zaman hayır cevabının acımasızlığında son bulmamışım gibi. *Neden o riski alalım?*

Çünkü hiçbir pişmanlık duymak istemiyorum, cevabını vermişti. *İlkim olmanı istiyorum.*

Ağzım açık kalarak yüzüne bakmıştım, mutlu sonumuzun gerçekleşmeyeceğine ne zaman karar verdiğini merak ediyordum.

Yani ikimizin birden adadan kurtulacağımızı düşünmüyorsun. Sesim dümdüz çıkmıştı.

HAYIR! demişti. Şoka uğramıştı, bu da beni şaşırtmıştı. *Sadece, istiyorum.* Bakışlarını kaçırdı. *Boş ver. Unut söylediklerimi.*

Charley, bana bak. Yalvarmamak için uğraşmıştım.

Kafasını çevirmişti ve gözlerinin içindeki çaresizlik beni öldürmüştü.

Seni seviyorum, demiştim. *Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok. Sana istediğini vermeyi çok isterdim; Tanrım, bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin ama yapamayız.* Dudakları aralanmıştı, bir şey demek üzere gibiydi, sonra ağzını kapattı.

Charley; yavaşlamıştım, bakışlarımızı kenetlemiştik, *eğer ikimize gerçekten inanıyorsan, kurtulacağımıza inanıyorsan, beklememiz hiç önemli değil.*

Dudakları aralık ama tek kelime etmeden yüzüme bakıp durmuştu ve o feci soğuk korkum geri dönmüştü. Parmak boğumlarım yatağın kenarını sıkıyordu.

Sakın pes edeyim deme, Charley, diye düşünmüştüm. *Ben zaten pamuk ipliğiyle bağlıyım umutlarıma. Kurtulmamızı o kadar çok istiyorum ki, geceleri uyumuyorum. Uyuduğum zaman da rüyalarımda kapının sıcaklığını hissediyorum, yalnızca birimizi alabileceğini biliyorum. Rüyamda seni görüyorum, kapıları, seninle bu plastik cennet dışında bir yerde olduğumu görüyorum ve bazen bir günü atlatmak için tek dayanağım bu oluyor.*

Sakın pes edeyim deme.

Çünkü eğer şimdi ikimizden ümidi keserse, ben ikimize yetecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

Charley? Boş bir ifadeyle sormuştum.

Haklısın, demişti zoraki bir gülüşle. *Beklememiz hiç önemli değil.*

Yalancı, diye düşünmüştüm, altın rengi gözlerinin titreştiğini izleyip. Fakat söylemedim. İçimden bir ses onun da benim kadar korktuğunu, eğer korkularımızı gün ışığına çıkarırsak çaresizce istediğimiz o masal sonunun unufak dağılacağını söyledi. Sanki Nil bunlarla beslenecek, onları gerçek kılacaktı.

Dolayısıyla hiçbir şey söylemedim. Charley de söylemedi.

Yine de hâlâ bile, buz gibiydim.

"Hey Thad!" diye bağırdı Charley, beni şimdiki ana çekerek. "Gördün mü? Tam dalga gelirken dönme hareketini denedim ve düşmedim!"

Charley'nin kutlamasını izlerken neredeyse kopacaktım. Göğsümdeki ağrı öylesine şiddetliydi ki, içim o kadar şişmişti ki, nefes alamıyordum. Zorla soluk alarak Charley'nin en yeni zaferine odaklandım, ki tamamen Charley ile ilgiliydi ve Nil Adası'yla alakası yoktu.

"Şeytanın bacağını kırdım, Charley. Yeteneğin olduğunu biliyordum." Tam yanımda suda ilerlerken şöyle düşündüm, *Lütfen bu gece uyumama izin verin. Sonsuza dek değil, bir geceliğine. Gerçekten ihtiyacım var, uykum sonsuza dek kaçmadan.*

İlk kez köpükler karmış gibi davrandım. Yarış yapmayı o kadar çok özlüyordum ki, içim yara gibi sızlıyordu, sadece benim görebildiğim bir yara. Charley'ye sörf yapmayı öğretmiştim; snowboard yapmayı da öğretecektim. Benim usulümce snowboard, buzda uçmaca. Mutlu sonumuzun bir parçasıydı ve son zamanlarda ne kadar uzanırsam uzanayım, bir türlü erişemiyordum oraya.

Fakat Charley'yi karın üstünde görmeyi her şeyden çok isteyerek; çünkü o hayal ikimizin de kazandığını, sınırsız

bir geleceğimiz olduğunu kanıtlardı, gözlerimi kapattım ve daldım.

Okyanustan çıktığımızda tükenmiştim ama aklım başımdaydı. Bunu kazançtan saydım.

Heesham ve Rives kumun üstünde voleybol ağını kuruyordu, sürekli sorular soran bir izleyici kitlesine sahiptiler. Plajda bir cocker spaniel koşuyor, dalgalara havlıyordu. Nil köpek yavrusu ne zaman geldi, diye merak ettim. Evcil hayvanlar Duvar'a adını yazdıramıyordu.

"Charley'yi alıyorum!" diye bağırdı Heesham bizi görünce.

"Çok geç." Gülümsedim. "Çoktan kapıldı."

"Ahmad'i alıyorum!" dedi Jillian. Çocuk kıza havadan çaktı ve uzun kollarıyla iddialı bir yarışmacıya benzedi.

Yeni takımlar, yeni bir gün ama sonuç aynıydı: Charley durdurulamazdı. Charley final sayısını karşıya gönderdi, Ahmad ve Jillian arasındaki çizgiyi yardı. İkisi de dalıp kaçırdılar. Sonra Charley bana döndü. "Pişmanlık yok." Göz kırptı.

"Pişmanlık yok," dedim, sonra alnını öptüm.

Charley, Jillian ile kahkahalar atarken seyircileri gözlerimle taradım. Farklı görünüyordu. Tanıdık yüzler gitmişti. Tanımadığım yeni yüzler vardı. Daha büyük, daha sert başka yüzler de.

Birdenbire kendimi bayat ve tarihi geçmiş hissettim, tıpkı yamaçlarda kayan o kart adamlar gibi. Yavaş ve düzgünce hâlâ karı deşiyorlardı, fakat o parlak günleri, daha genç birileri tarafından çalınmıştı. Daha çok zamanı olan birileri.

"İyi misin?" diye sordu Charley, kolumu dürtükleyip. "Biraz daldın gittin sanki."

"Evet." Gülümsedim. "Yoruldum."

Bana sertçe baktı, sanki saçma cevabımın iç yüzünü gö-

rüyordu ama yüzüme vurmamaya karar verdi. *Sağ ol Charley, kendin olduğun için sağ ol.* Onu tekrar öptüm. *Pişmanlık yok.*

"Hadi yemek yiyelim," diye seslendi Jillian, el sallayarak.

"Takımları yeniden kuralım," diye ekledi Rives, bana bir bakış fırlatıp Charley'ye göz kırparak. "Hey, Charley. Bir oyunluk bana acır mısın? Ve hazır bunu düşünürken, Lider olarak bir sağ kola ihtiyacım var. Haritaların ve tablolarınla iyi uyarsın. Var mısın?"

Ricası beni kalbimden vurdu. *Talla,* diye düşündüm. Rives'in sağ kolu Talla'ydı. Rives onun yerine kimseyi koymamıştı ve Charley mükemmel olurdu. O sert tavrıyla, adadaki marifetleriyle ve herkese umut veren, bomba haritalarıyla. Fakat her nedense hayır demesini istedim. Kendinden daha fazla taviz vermesini istemedim.

Tabii ki, evet, dedi.

"Şeref duyarım," dedi, ağırbaşlı görünerek. Ardından Rives'in kolunu sıktı. "Ben de onu özlüyorum. En son koştuğumuzda Talla beni yer bezi yapmıştı. Ona hâlâ bir koşu borçluyum."

Rives başını salladı. Bir dakika konuşamadı. "Sağ ol," dedi.

Diğerlerine yetişip birlikte oturduk. Ahmad grubun yıldızıydı. Komik bir herifti, kabul etmek zorundaydım. Otururken bile stand-up komedyen gibiydi; o kadar uzundu işte. Nil Köyü'nde birkaç hafta geçirdikten sonra kilo bile almıştı.

Fakat en büyük değişimi Dex geçiriyordu. Bronz tenliydi, hafif kaslıydı, dövmeleri hınzır görünüyordu ve o boş bakışları kaybolmuştu. Hatta insana benzemişti, kulakları hariç. Artık o deliklerden, ucundan bıçak gibi köpekbalığı dişi sarkan ip halkalar geçirmişti.

Jillian ayağa kalktı, gözlerini siper edip denize doğru baktı. "Millet, şunu görüyor musunuz? Suda bir şey var."

"Hiçbir şey Nil'de karaya vurmaz," diye mırıldandı Charley, kısaca gözlerini kısıp denize baktı ve bakışlarını bana kaydırdı. "Buradaki ilk günümde sen söylemiştin bana."

"Bu bir ilk," dedim.

Jillian haklıydı. Bir şey *sahiden* suda yüzüyordu. Buraya ait olmayan bir şey.

Bir ceset.

BÖLÜM 51

CHARLEY

64. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

"Bart," dedi Rives. "Ya da Bart'tan geriye kalanlar."

Bart hayranı olmamama rağmen; ayrıca, Miguel bozgunundan sonra böyle birini bulmak zorsa da, onu bu şekilde görmek berbat bir duyguydu: Bembeyaz ve şişmiş, tek eli yok. Acaba nasıl suda son buldu, burada kıyıya vurdu ve onu ne öldürdü, diye merak ettim. Diğerlerine eklenecek bir başka Ada gizemiydi.

Çocuklar Bart'ın cesedini plaja sürükledi. Kan yoktu, bu da garipti. Jillian yanımda dikildi, sanki kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturmuştu. Çok şükür benim aldığım tek koku okyanustu.

"Bart'ı son gördüğümde Talla ile konuşuyordu." Jillian durdu. "Garip."

"Çok garip hem de," diye onayladım.

Bart ölmüştü; Talla ölmüştü. Bir de zavallı Miguel vardı, kaderi bilinmiyordu. Heesham'ın Arama ekibi lanetli bir düğümdü ve içlerinden hâlâ ayakta olan Heesham'dı. Cesedin üstüne dikildi, boyutu Bart'ın bedenine kocaman bir gölge düşürdü.

"Kim bilir bu kez neden kaçtı," dedi Heesham kaşlarını çatarak.

"Ne?" dedi Rives sivrilerek.

"Sırtındaki çizikleri gördün mü? Bir şey onu dilimlemiş, dostum. Pençeleri olan bir şey. Bart kenara çekilmiş yakalandığında."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Dex.

"Şimdi onu gömeceğiz," dedi Thad. "Johan Arama'ya gittiği için, Macy de aynı şekilde, töreni ben yöneteceğim, tabii bu şerefe nail olmak isteyen başkası yoksa." Etrafına bakındı. Kimse gönüllü olmadı. Bart'ın eski oda arkadaşı Sy bile. Sessizlik her şeyi anlattı.

"O zaman anlaştık," dedi Thad. "Töreni ben hallediyorum."

Şimdi Sy konuştu. "Aa, belki de onu denize geri yollamalıyız." Artık herkesin dikkatini topladığı için Sy sanki olmamış bir kırmızı meyve yutmuş da, boğulmamak için zor duruyormuş gibi görünüyordu. "Anlarsınız ya, okyanus gömme töreni gibi."

"Yani balıklara yem edelim?" diye sordu Rives, hafiften gülümseyerek. "Köpekbalığı yemi olsun?"

"Hayır." Thad, Sy'a garip bir bakış fırlattı. Rives, Lider olabilirdi ama Thad hâlâ yönetimi elinde tutuyordu. "Onu gömeceğiz. Bart'ın bize yaptıkları, cesedine saygı göstermememizi haklı çıkarmaz."

"Sadece Talla'nın yanına değil." Rives kaskatı konuştu. Tartışmaya son nokta konmuştu.

Bart çok az kişinin katıldığı bir törenle, Köy sınırları dışında bir yerde toprağa verildi. Mezarına bir haç, Duvar'daki ismine de bir çarpı konuldu.

Daha sonra fark ettim Bart'ın tam öğle saati ortaya çıktığını. Eğer bir kapı açıldıysa, buralarda değildi. Ya da öy-

leyse bile hepimiz suya bakmakla meşguldük ve göremeyiştik.

Thad'in otuz dört şansı kalmıştı.

"Charley!"

Jillian'ın sesi beni düşüncelerimden ve Duvar'ın yanından çekti. Sy, Bart'ın çarpısını kazıdığından beri oradan ayrılmamıştım.

"Selam." Jillian'a döndüm. "Hayırdır?"

"İyi misin? Bir saattir filan olduğun yerden kıpırdamadın."

"Jillian," Geveledim, sorumu düzgünce ifade etmeye, Ramia kaçığı gibi konuşmamaya çalıştım. "Thad labirentlerin tek anlam ifade ettiğinden emin: Adaya giriş ve çıkışın tek yolu olduğunu; bir kapı ve bir kapı yakalamak, labirentte yolunu bulmak gibi. Fakat ben labirentlerin daha kişisel bir anlama geldiğini düşünmeden edemiyorum. Buraya bir sebepten ötürü geldiğimizi, çözmenin bize kaldığını."

Nefes aldım, en son çılgın teorimi test etmeye hazırlandım. "Bazen bir set içinde kaç kapı açıldığının anahtarı bir labirentin kişisel yolculuğuna bağlı diye düşünüyorum, yani sanki her birimiz içimizde bir anahtar taşıyoruz." Buraya indikten birkaç dakika sonra dörtlü kapı gördüğümden bahsetmedim; ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne dersin?"

Jillian uzun bir süre bekledi yanıt vermeden önce.

"Bence hepimiz arayış içindeyiz," dedi yavaşça. "Burada olmak hepimizi değiştirdi; yani, nasıl değiştirmez? Ama," iç çekti, "burada olmamızın arkasında derin bir neden var mı? Ve bunu keşfetmek eve dönmemizi kolaylaştırıyor mu? Kusura bakma ama bence uzak. Bizim orada, insanlar hep ortadan kayboluyor ve hiç bulunamıyor. Dikkat

çeken asıl toplu halde kaybolanlar, gemiler ya da uçaklar ya da Bermuda Şeytan Üçgeni ya da yok olan aileler. Bence Nil Adası gibi korkunç şeyler, belli bir amacı olmaksızın var oluyor." Özür diler gibi çıkan sesi kararlı bir tona döndü. "Talla burada herkesten çok çalışıyordu ve kurtulamadı. Aynısı Li için geçerli. Peki onlar ne öğrendi?" Başını iki yana salladı. "Kusura bakma, arkadaşım ama Thad'le aynı fikirdeyim. Her birimiz görünmez bir fırtınaya kapıldığımız için buradayız. Yanlış zamanda, yanlış yerde olmaktan. Şimdi geri dönüş yolculuğuna ulaşmak için tek yapmamız gereken bir kapı yakalamak."

Jillian'a uzun uzun baktım, sözlerini anlamaya çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Dönen başımı iki yana salladım. "Çok doğru bir şey söyledin. Jillian, sen bir dahisin!" Çabucak ona sarıldım, ardından ok gibi kulübeme fırladım ve dört çizimimi de topladım. Kullandığım kâğıt inceydi, aydinger kâğıdı gibiydi. Karaladığım dört şekli de kulübenin dışında dikkatlice yere serdim ve uzun uzun baktım. Çok geçmeden etrafıma toplananlar oldu. Jillian, Rives, Thad, Dex, Jason, Macy ve Ahmad omzumun üstünden eğilmiş bakıyordu.

"Tamam, başlıyoruz. Bir kapı açıldı mı, boylamlar boyunca kuzeye doğru yuvarlandığını biliyoruz ve hiçbir zaman aynı noktada; ya da aynı enlemde, iki gün üst üste belirmiyorlar. Ayrıca kapı dizisinin burada başladığını da biliyoruz. Eminim bu Birinci Çeyrek." Sağ alttaki çeyreği, Ahmad'in bulduğu çizimde çıkmazın dışında duran adamı, Thad'in 'gerisayım' dediği şekli gösterdim. "Bana mantıklı gelen tek şey bu. Fakat adadan geçen bir kapı dalgası ,diye düşünüyordum ve bence burada yanılmıştım."

Yavaşça hareket ederek karaladığım şekillerin her birini diğerinin üstüne koydum, on iki sayısını en üstte sabit

tutup oradan kerteriz aldım. Çıkmazdaki Adam en alttaydı; Gerisayım en üstte. Diğer iki karalama da aradaydı. Bütün on iki sayıları dikkatlice üst üste bindirilmişti. Bir adım geri gittim, karalamalara dikkatlice baktım ve tıpkı uzun incelemeden sonra bir resim gözünüzün önünde belirir gibi tam da aradığımı buldum: Çıkmazların arasındaki düz çizgiler birbirine karıştı, dairesel kenarlar meydana çıktı. Tam ortaya doğru dönen, *her* çıkmazın ortasına doğru sarmal olan dönen çizgiler. Çizimler ayrı ayrı birer labirentti; bir aradaysa bir rehberdi.

Tam arkamda Rives nefesini tuttu.

"Bu bir dalga değil," dedim, gözlerim hâlâ çizimleri inceleyerek, "daha çok bir fırtına; görünmez bir hortum. Ya da kasırga. Adanın etrafında dönüyor, labirentin dairesel patikasını takip ediyor, buradan başlayarak," tekrar en alt çemberi işaret ettim; "Birinci Çeyrek'ten sola ilerliyor, saat yönünde sırayla her bir çeyreğe vuruyor, en fazla dört kez." Kafamı kaldırıp baktım. "İşte kaçırdığım nokta buydu; dairesel izlek. Görmek içinse dört karalama desene bir arada ihtiyacım vardı." Düşüncelerim belirirken dışımdan konuşuyordum. "İlk önce açılan kapıları nadiren görüyoruz, çünkü güneydoğu köşesinin büyük bölümü volkanlar tarafından bloke edilmiş durumda; çoğunlukla fırtınayı İkinci Çeyrek'te yakalıyoruz, güneybatı köşede. Bence düzene uymayan, başıboş kapılar da bir fırtınanın dış parçaları, enlemsel olarak biraz dışta ama hâlâ aynı çemberin içinde." Durdum. "Siz ne dersiniz?"

Dex konuştu ilk. "Manyak zekice."

"Bence çok sıkı bir sağ kolsun," dedi Rives sırıtarak. "Burada olmana seviniyorum, gerçi burada olmana üzülüyorum." Sessiz duran Thad'e, sonra bana baktı. "Eee, yarın İkinci Çeyrek'e gidecek misin?"

"Adadaki tur rehberime danışmam gerek," dedim, "ama size haber veririm. Duyduğuma göre fırtına yaklaşıyormuş." Yavaşça parmaklarımı birleştirdim; elimde değildi.

Lütfen teorim doğru çıksın.

BÖLÜM 52

CHARLEY

84. GÜN, GECE

Fırtına teorimi patlatmamdan sonraki gün, yükseklerin yolunu tuttuk. Öğle vakti bir kapı açıldı, şahane bir tekliydi. Güneydeki siyah arazide hızlı ve şiddetli çaktı, Thad yakalamak için dua bile edemezdi ama oradaydı işte. Sonra da gitmişti.

Ve böylece kovalamaca başladı.

Kapıları kovaladık, öğle vakitlerini kovaladık ve biz daha hızlı koştukça, zaman da daha hızlı aktı. Dakikalar elekten kayan kumlar gibi azaldı, bir anda çok sayıda gidiyordu ve durdurulamayacak kadar hızlıydılar. Ne zaman bir anı yakalamak için uzansam, elimden kayıyordu.

331. Gün, 332'ye döndü; 332 uçup 333 oldu. Gün doğumu, gün batımı; 334, 335.

Üç yüz kırk.

Üç yüz elli.

Her şafak bir öncekinden erken söktü; her öğlen vakti diğerinden daha hızlı geldi. *Durun!* diye bağırmak istedim. Fakat saati durduramazdık, sadece onu yenmeyi umabilirdik. Zaman bir tek öğlen vaktinin geçtiğini ve Thad'in hâlâ burada olduğunu kavradığımız anda yavaşlıyordu. O an

sonsuza dek sürüyordu, ta ki pişmanlık, suçluluk ve endişe dalgası gelip üstüne yıkılana kadar. Ardından zaman yine hıphızlı akıyordu, sanki baskıdan dakikalar daha süratliydi.

Gevşemeye çalışarak okyanusa odaklandım. Çoğunlukla dalgalar ateşi söndüren şifaydı, huzurlu ve ritmikti. Ama bu gece değil.

Kuzey kıyısında kamp kurmuştuk, geceler asap bozucuydu, Köy'ün yakınmdayken geçen gecelerden daha korkutucuydu. Doğudaki bulutlar yıldızları engellerken siyahlık geceye doyuyordu, gökyüzünü, hatta denizi yutuyordu. Şu anda görülmez okyanus kayalara durmadan vuruyordu, sinirli ve sabırsızdı.

Denizi kafamdan atıp tablolarıma döndüm, en son notlarımı içimden tekrar ettim. Fırtına teorisini kullandığımızdan beri kapı görmemiz kesinlikle artmıştı. Yine de yeterli değildi. Yeterli olmadığını biliyordum, çünkü Thad hâlâ buradaydı.

Çoktan gitmiş olmalıydı.

Onun yerine yarıma uzandı, tek kolunu belime attı, gözleri kapalıydı ve çenesi gevşekti. Uyku her zaman üstüne çöken o yoğunluğu hafifletmişti. Sayısız dakika boyunca uyumasını izledim, anları yavaşlamaya zorladım, kafayı yememeye çalıştım.

Haftalar önce bana meydan okumuştu. *Eğer ikimize gerçekten inanıyorsan, kurtulacağımıza inanıyorsan, beklememiz hiç önemli değil.*

Bir daha sevişme konusunu gündeme getirmedim; o da getirmedi. Fakat sözlerini çok düşündüm, Thad'in bildiğinden daha sık, çünkü sadece fiziksel olmaktan çok daha öteye gidiyorlardı. Sevişmek için bekle, hayal kurmak için bekle. Plan yapmak için bekle. Gelecekten bahsetmek için bekle, çünkü son zamanlarda çok canım yanıyordu.

Çoktan gitmiş olmalıydı.

Bu fikir yine sinsice girdi beynime, ısrarcı ve rahatsız ediciydi.

Ne kaçırıyorsun, Charley? Kapı bulmak bir şeydi; o kapıyı yakalamak bambaşka bir şey.

"Her şeyi doğru yapıyoruz, değil mi?" diye fısıldadım. Sessizlik bana cevap verdi, kayalara vuran dalgalar korku gibi yıkılarak o sessizliği böldü.

Değil mi?

BÖLÜM 53

THAD

351. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Charley tahta bir bıçak kullanarak bir mangonun kabuğunu birkaç seferde soyuverdi.

"Tekrar söylesene," dedi, parmaklarından akan suları yalayarak. "Bir şeyi ezberlemenin en iyi yolu, uyumadan önce ve uyanır uyanmaz okumaktır derler."

Tekrar etmeme gerek yoktu; adresi kazınmıştı beynime. Ama onun duymaya ihtiyacı vardı.

"Charley Crowder. Laurel Dağı Yolu, 18 Numara, Roswell, Georgia."

"Tekrar."

Kahkaha attım ve adresini tekrar ettim. "Şimdi sen."

Charley adresimi söyledi ve bana bir dilim mango verdi. "Kapı yakalar yakalamaz seni arayacağım." İkimiz de cep telefonlarımızın çoktan gittiğinin farkındaydık. Kayıptı ya da iptal edilmişti ya da her ikisi de. Fakat çocukları kaybolunca aileler hayatına devam etmezdi. "Söz." Sırıttı. "Kanada'yı görmeyi hep çok istemişimdir. Duvarımdaki haritada Vancouver'ı işaretlemiştim. Sadece evine gelmek için bir nokta üstünden atlatmam gerekiyor."

"Harita demişken, kendininkini çantana koydun mu?" diye sordum.

"Tam buradalar." Heybesine dokundu hafifçe.

"Hadi toplanıp yola düşelim."

Charley gülümsedi. "Kapıların da önümüze düşmesi için dua edelim."

İçim daraldı. Charley umuttan duaya geçmişti, gayet sıradan cevabının arkasındaki çaresizliği belli etti.

Çantamı yere atıp onu kollarıma aldım. "Düşecekler," diye fısıldadım.

"Başaracağım."

"Biliyorum." Şiddetlenmişti sesi. "Başarmak zorundasın."

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Charley'yi bırakmak istemedim ama bugün öğlenden önce dört saatimiz kalmıştı ve çayırlığa kadarki yürüyüş aşağı yukarı iki saat sürecekti. Lav arazisini geçecek, hedef tahtasını geçecektik, tam da 351 gün önce uyandığım çayırın aynısıydı. Charley'nin tablolarına göre, bu enlemde bir kapı açılacaktı ve çayırlık geniş mi genişti, fırtına yoluna göre açılan çeyrekteki açık bir kaynak alandı. Tek eksi yanı, çimenler uzun olduğundan ot sınırından yukarı yükselene kadar kapıyı göremiyorduk. Fakat bir gördük mü, çayırlıkta koşma alanı çok rahattı. Her ne kadar Charley ile aynı hisleri paylaşmasam da, bu çayırlık benim için biçilmiş kaftandı sanki. Bir dağdan alınmış, başka bir dağın dibine atılmıştım ve bana göre, eğer Nil adası beni bırakmak istiyorsa, buraya kapı yollaması duruma çok uygundu. Tırmanmama asla iznim olmayan, dorukları karlı bir dağın gölgesinde.

"Hadi." Alnından yavaşça öptüm, çünkü hâlâ öpebilirdim. "Hadi yürüyelim."

Doğa yürüyüşümüze devam ederken sıska Miya, Nil kadar sessizdi. Yerde süzüldü, çıt çıkarmadan gidiyordu

ve nadiren konuşuyordu, sadece Jason'la. Fakat kıza gülümsemesinden anladığım kadarıyla Jason için sakıncası yoktu.

Adaya indiğimden beri bu çayırlığa yalnızca iki kere geri dönmüştüm, hedef tahtasını keşfettikten sonraki uykusuz gece de dahil olmak üzere. Vaktimi Köy'de ya da Charley'nin en yüksek ihtimalleri taşıyor diye tasvir ettiği yayın içinde geçirmiştim. Fakat o yayın dışında çayır hazırdı. Bugün Nil'in nasıl oynamak istediğini görecektik.

Doğa yürüyüşü tahminimizden uzun sürdü. Çayıra yaklaşırken diken üstündeydim ve Jason endişeli görünüyordu. Güneşten anladığım kadarıyla, öğle vakti yakındı. Charley kendi adına azimli duruyordu.

Çayır açık bir hedef gibi önümüzde uzuyordu. Uzun otlar rüzgârda dalgalanıyordu; sola doğru ağaçlar bitmişti, sağ taraftaysa Nil Dağı yükseliyordu. Fakat geri kalan her yer ovaydı.

"Çayır çizgisine dikkat et," dedi Jason. Gözleri çok meşguldü.

"Bakın!" diye bağırdı Charley işaret edip.

Şaşırdığım bir saniye, Jason'ı yeteneğiyle yendi zannettim, ancak sonra iki atı işaret ettiğini anladım. Aynı tempoyla koşan atların kahverengi tüyleri parıl parıldı, tırnakları çimenleri çiğniyordu. Sesleri sıkıcı bir ekoydu; onlardan fazlasıyla uzaktık. Garip bir sıradanlık içinde, manzara çok huzurluydu.

Miya sertçe lafa girdi. "Çimenlerde bir şey hareket ediyor. Orada."

Parmağını takip edince otuz metre ileride yer, atlara doğru dalga dalga titreşti, tıpkı yüzeyin altında bir köpekbalığı hareket ettiği zamanki halka halka titreşimler gibiydi.

"Oraya gitmemiz lazım." Charley çayırın diğer tarafını işaret etti. "Uzak uca."

Bir adım attı ve onu durdurmak için elimi uzattım. "Hayır. Alanda bir şey var."

Charley omuz silkti. "Muhtemelen atların peşinden giden sırtlandır. Hadi. Kenarda kalabiliriz."

Charley kalın çimenlere doğru koştu. Öne atlayıp dirseğini yakaladım; aynı zamanda koskocaman bir kaplan havaya fırladı, çimenlerin tepesini teğet geçti. Atlardan birinin boynuna saldırdı, temiz bir av hamlesiyle hayvanı yere devirdi. Atın nalları çimenlerin üstünde havaya kalkıp gözden kayboldu. İkinci at hiç yavaşlamadan çekip gitti.

"Sanırım kaplan hâlâ burada," dedi Jason.

"Öyle mi dersin?" dedim. Çayıra dönersek, kaplan büyük bir iştahla öğle yemeğine yumuldu, çizgileri bulanıklaştı hareketten.

Kafamı çevirip başka yere baktım. "Tamam, B planı. Öğle yemeğiyle meşgul, aç bir kedinin etrafında yürüyüşe çıkmayacağız. Yemeğini çalacağımızı sanabilir ve biz de ona akşam yemeği olmak istemeyiz. Hadi gidelim." Yürümeye başladığımda Charley beni durdurdu.

"Hayır," dedi. "*Orada* olmalıyız." Uzak ucu işaret etti. "Biliyorum." Sesinde geri adım atmayacağım diyen azimli bir ton vardı.

"Charley, yapamayız." Ses tonum onunkine eşti.

"Evet, yapabiliriz," dedi, güven dolu bir sesle. "Çayırın kenarından seğirtebiliriz. Kaplana yakın olmayacağız. Hadi gidelim. Şimdi!" Son sözü bir asker gibiydi.

Tam bir gıcık gibi davranmadan *Saçmalama*, demenin bir yolunu arayarak Charley'ye dümdüz baktım.

"Gitmek zorundayız!" diye çıkıştı.

"Hayır, değiliz." Jason ifadesizce lafa girdi. "Bakın."

"Ne?" diye sordu Charley.

"Uzak uçta, kuzeye doğru yuvarlanıyor." Jason işaret etti. "Üstelik de son sürat. Eminim tekli."

Açık alanda uzağa doğru gözlerimi kıstım, hiçbir şey görmedim. Ardından hızla ilerleyen o şeffaf hava dalgalanmasını gördüm. Jason haklıydı.

"Çok geç kaldık." Charley'nin sesi tüyler ürperticiydi ve suratıma bakınca midem bulandı. Yüzünde son iki haftadır her öğlen geçtiğinde gördüğüm aynı ifade vardı. Rahatlama, ardından suçluluk, kaygı ve korkuyla karışık duygular; gözlerinin içinde döndü, altın rengini boğdular ve bu yüzden Nil Adası'ndan nefret ettim.

Öğle vakti cidden iğrençti artık.

BÖLÜM 54

CHARLEY

85. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Natalie bir keresinde Ada'da şans diye bir şey yoktur demişti.

Yanılıyordu.

Şans kişiseldir; herkes kendi şansını yaratır. Bazen iyidir, bazen kötü ama senindir ve nereye gidersen git peşinden gelir, Nil Adası'nda bile. Şans değişebilir de, çünkü büyükannemin üstüne basa basa vurguladığı gibi şans, bir düşünce yapısıydı.

İhtimalse, öte yandan, farklıydı. İhtimal bir yazı tura atmaktı, ihtimal olma olasılığıydı. Tablolarım Thad'in ihtimallerini arttırmıştı ama şansını değiştirmemişti.

Sebebini anlayamıyordum.

Çayırdan ayrılırken şans ve ihtimale, labirentler ve kişisel yolculuklara, ada çıkmazlarına ve kazınmış resimlere ve şu ebedi soruya kafa yoruyordum: *Neden buradayız?*

Fakat en çok da en rahatsız edici soruya kafa yoruyordum: *Thad neden hâlâ buradaydı?*

***

Ertesi sabah, Thad'den erken uyandım, nadir yaşanan bir olaydı.

Miya ateşin yanında tek başına oturuyor, bir şort dikiyordu, uyuşmuş parmakları incecik ipi kolay bir ritimle oynatıyordu, omuzları gevşekti. Duruşundaki değişim beni şaşırttı. Artık top gibi olmuş, yaralı kuş değildi. Nil Adası'nın en kırılgan ruhu, en güçlülerden biri tarafından kurtarılmıştı ve şimdi artık Miya, Talla'nın içselleştirdiği özgüvenini hatırlatan sessiz bir kuvvet yayıyordu. Miya buradan kaçtıktan sonra onu nasıl bir gelecek bekliyordu diye merak ettim. Kapı tespit etme yeteneği Jason'ınkine taş çıkarırdı ve içimden bir ses kurtulacağını söylüyordu. Talla'nın cesareti, Miya'nın geleceğini güvenceye almıştı ama bedeli çok büyüktü. Acaba Talla'nın akıbeti Miya'ya musallat mı oluyordu, yoksa ona ilham mı veriyordu, diye merak ettim. Asla sormayacağım bir soruydu.

Miya'nın arkasında Rives, Duvar'ın yakınında meditasyon yapar gibi oturuyordu ama gözleri açıktı. Son zamanlarda Thad gibi Duvar'a kafayı takmıştı, fakat Thad oyulmuş isimlerin üstünde elini gezdirirken Rives yalnızca karşıdan bakıyordu ve hiçbir zaman iki kere aynı yerde değildi.

"Yeni bir şey buldun mu?" diye takıldım, yanına yürüyüp.

"Aslında, evet." Rives ayağa kalktı, sabahın bu erken saatine göre fazlasıyla gülüyordu. "Pekâlâ, sen Duvar'a bakınca ne görüyorsun?"

"Şaşırtmacalı bir soru mu bu?" diye sordum, anında sinir olarak. Şimdi hiç oyun sırası değildi, özellikle de Thad'in on üç günü kalmışken. "Adlar görüyorum."

"Aynen öyle. İki tarafı da sayarsan, binlerce isim. Ki ben saydım." Rives volta atmaya başladı. "Bizim tarafımızda kapıların her gün bir kere açıldığını biliyoruz, öğlen vakti.

Dolayısıyla eğer kapıların, bizim orada da günde bir kere açıldığını varsayarsak, demek ki her sene üç yüz altmış beş kişinin buraya inme imkânı ortaya çıkıyor. Fakat bildiğimiz kadarıyla bazı kapılardan kimse çıkmıyor, diğerleri karşılarına her ne çıkarsa alıyor; maymun ya da çita, veya bir insan. O yüzden tahminimce hafta başına bir insan getiriliyor. Senede aşağı yukarı elli kişi. Şimdi matematiksel olarak hesaplar ve geriye doğru sayarsak, bu Duvar demek ki yaklaşık 1859 yılında yapılmış. Rives bana tek kaşını kaldırdı.

"Tamam," dedim, sabırsızlıkla savaşarak. "Demek ki eski."

Rives başını iki yana salladı. "1859 yılında ne olduğunu biliyor musun?"

Hayır dememe fırsat bırakmadan devam etti, "Tarihteki en büyük güneş patlaması. O büyük patlama Dünya'ya bir yığın çöp yolladı, kaydedilmiş en büyük jeomanyetik fırtınaya sebep oldu. Bilimadamları buna Büyük Güneş Fırtınası diyor; biliyorum, çünkü geçen sene okulda okuduk. Büyük patlamadan sonra bir sürü saçma sapan olay olmuş. Telgraflar alev almış; bazıları fişi çekildikten sonra yazmaya devam etmiş. Garip olaylar. Ayrıca şunun altını çizelim," Rives durakladı, etkiyi arttırmak istediği belliydi, "olayı gözlemleyen İngiliz astronomlara göre müthiş ışın patlaması tam da öğlen saati meydana gelmiş."

Rives daha az dramatik bir edayla anlatmayı sürdürdü. "Elbette her yerde öğlen saati değilmiş, fakat ışın patlamasını gören tek insanlar; sadece iki kişiymiş, Charley! İkisi de öğlen vakti görmüş. Ne kadar çılgınca, hı? Birbiriyle alakası bile olmayan iki biliminsanı, aynı zaman diliminde iki farklı gözlemevinde çalışıyor ve ikisi de ışın patlamasını öğlen saati kaydediyor. O halde nasıl ki burada farklı çeyrekler var, dünya üstünde de farklı zaman dilimleri var ve kapı fırtınası bir yerden başlamak zorunda, değil mi?"

Yüzü canlanmıştı, durdu. "Macy'ye neden buradayız, diye sormuştun, hatırladığım kadarıyla. Eh, bence o müthiş güneş fırtınası nedeniyle buradayız. Belki o zaman bir şey oldu, kozmik bir şey bu mekânı yarattı ya da buraya açılan kapıyı yırttı. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz ama alakası olması muhtemel. Ayrıca bana bu fikri veren de senin fırtına teorindi." Rives ağzı kulaklarına vararak tepkimi bekledi.

Çığlık atmak istedim.

Belki de o yüzden ada buradaydı, ama biz bu yüzden burada değildik. Farklı soru, farklı cevaptı ve Rives'in cevabı önemli değildi, çünkü Thad'e yardımı dokunmuyordu. Dex'e haftalar önce söylediğim gibi, tek önemli olan hayatta kalmak ve kurtulmaktı ve Thad için zaman tükeniyordu.

"Şahane bir fikir," dedim, çıkışmamak için kendime hakim olup, "ama senin de bir zamanlar dediğin gibi, eve gitmemize yardım etmiyor."

Rives'in yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum. Ama burayı daha az korkunç yapıyor, en azından benim için." Yaklaşıp eskiden Natalie'ye yaptığı gibi bir kolunu omzuma attı. "İnancını yitirme, kızım," diye fısıldadı. "Thad başaracak."

Mecbur, diye düşündüm dudağımı ısırıp. *İkimiz için.*

BÖLÜM 55

THAD

355. GÜN, NEREDEYSE ÖĞLEN

Bugün benim günümdü.

Hissetmiştim; uyandığımda, mekân olarak Çiçek Tarlası'nı seçtiğimizde ve bir saniye önce Charley elimi sıktığında. Bugün bana *doğru* geldi. Ya da belki de sadece ben doğru olmasını istiyordum. İstek, gereksinim, hepsi bir çaresizlik yumağına karışmıştı ve beni öylesine sıkıp boğuyordu ki, aradaki farkı hissedemiyordum.

Charley'nin sesi beni zihnimdeki kara delikten dışarı çıkardı.

"Araziyi tara," dedi, gözleri meşgul halde. "Ben kuzey kenara bakıyorum."

Tik-tak. Saniyeler geçti, ardından dakikalar. Öğlenin kaydığını hissediyordum ki, Charley bağırdı.

"Orada!" diye parmakla gösterdi.

Metrelerce ötede dalgalanan hava duvarı, yükselirken adımı fısıldadı. *Gel, Thad. Koş.*

"Koş!" diye bağırdı Charley, elimden çekerek.

Harekete geçtim, Charley yanımdaydı, elimi sımsıkı tutuyordu. Açılan kapı gösterişliydi, dışa doğru çıkan kusursuzlukla göz kırpıyordu. Anında her şey netleşti;

bulutsuz Nil seması kadar çıtır çıtır ve berraktı, ve tam o anda anladım: Kazanamazdım. Çünkü kapıyı yakalasam bile, kaybediyordum.

Charley'yi kaybediyordum.

Sadece koş, dedim kendi kendime. Charley'nin ayakları benden önde gidiyordu.

Kapı hızla yuvarlandı, Çiçek Tarlası'nın kuzey kenarını sıyırdı. Tekliydi, son sürat gidiyordu. Üç metre ötede hava karın üstünden seken güneş ışığı gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Charley'ye baktım, kapının yakıcılığını hissetmeden paramparça olacağımdan emindim. "Seni seviyorum."

"Benim de seni sevdiğim gibi." Sırıttı. "Pişmanlık yok. Diğer tarafta görüşürüz!" Sonra beni bıraktı.

Geniş görüş açımda Charley, kapının kapsama alanından çıktı.

Kapıdan sıcaklık yayılıyordu, sonuna kadar açılmış bir fırına yaklaşmak gibiydi ve kendimi içeri atmak üzereydim. Yanmaya kendimi hazırlarken hastalıklı görünüşlü, turuncu bir kedi tarladan yukarı fırladı, ayak bileğime sürtündü ve kapının içine atıldı.

Kedi titreşip görünmez olurken Charley çığlık attı; durmak için savaştım, kapı beni çarpıp öldürmesin diye kaçmak için kollarımı iki yanımda kanat gibi çırptım. Burnumdan birkaç milim ötede kapı duyabileceğim bir tıslamayla çat diye kapanıp göçtü.

Gitmişti. Kedi de öyle.

Bense hâlâ buradaydım.

"Eh, çok yazık oldu," dedim. Nefes alışımı düzenlemek için savaşırken ellerimi kalçalarıma koydum. Kol kaslarım titriyordu ve engel olamıyordum.

Charley kollarını bana sardı. "Kapıya değmiş olsaydın..." Başını iki yana sallayıp bana sımsıkı sarıldı.

Başımı onunkine yasladım. "Ama değmedim."

Uzunca bir süre öylece kaldık orada. Kim kimi tutuyordu, hiçbir fikrim yoktu ve önemli de değildi. Birlikteydik. Ben hâlâ hayattaydım.

"Hay aksi," diye mırıldandı Charley, neredeyse nefes alışı normale dönmüştü. "O kapı senindi. *Tam oradaydık.* Manyak kedinin teki senden çaldı ve bu arada az kalsın seni öldürüyordu. Buranın kedileri ne böyle?"

"Ada yavru kedilerle oynamayı ne kadar sever bilirsin. Açılan kapılar kedi tırmığı gibi. Çok garip."

"Çok berbat." Elimi bırakıp bir kayanın üstüne oturdu Charley. Yüzünde yarı şoke olmuş, yarı öfkeli bir ifade gizliydi. "Bu kadar yaklaşmışken bu kadar sıradan bir şeyin, hele hele ahı gitmiş vahı kalmış gibi görünen bir şeyin kapını çalması."

"Bir ayağı çukurda bir kediyi kurtarmaya çalışan Nil Adası gibisi yoktur." Olaya içerlemiş gibi konuşmuştum. Kendimi gülümsemeye zorlayarak Charley'nin yanına oturup elini avucumun içine aldım.

"Hayır," dedi Charley. "Nil değildi o, tesadüfi bir olaydı. Kediler resmen joker gibi."

İşte o zaman anladım Charley'nin Ada'yı çözemediğini. Belki Nil, Charley'nin iyilik kalkanındaki zayıf noktayı bulamamıştı; belki de Charley'de öyle bir kalkan yoktu. Nil, Charley'nin beyninde değildi; ya da en azından henüz değildi ve umarım hiçbir zaman da içine işlemezdi.

Çünkü ben akıllanmıştım.

Burası Nil'in oyun bahçesiydi, Nil izlerdi, kahkahalarla güler ve her son şansa seslenirdi. O kedinin de tıpkı bizim gibi koşmaya hazır olduğunu biliyordu. Nil canı istediği yerde kapı açıyordu, oyunu heyecanlandırmak için kapıların yerini değiştiriyordu, yeni yarışmacılar getiriyor ve eğlencesine çeşni olması için yeni zorluklar ekliyordu. Şu anda Nil bizimle fazlasıyla eğlendiğinden beni bırakmaya

niyetli değildi: Umut edişimizi, mücadelemizi izliyordu. Bugünün kapısı, tam da Ada tarafından hesaplanmış bir hamleydi. *Gel bakalım kedicik*, diye dil dökmüştü, o ada parmağını cadı gibi kıvırarak ve belayı davet ederek. *Koş da seni salıvereyim. Ama sen Thad, sen kalıyorsun.*

Ramia'yı düşünüp titredim.

Beni izleyen Charley kaşlarını çattı.

"Belki de haklısın," dedim, yanıldığını ona söylemeye gönülsüzdüm. Nil Adası'na en ufak bir avantaj vermeyi reddettim, özellikle Charley konusunda. Charley'nin elinin sıcaklığı beni dik tutan bir güçtü, gerçek olanın ve önemli olanın ne olduğunu hatırlatıyordu bana.

Charley ellerimize baktı. "Nefret ediyorum bundan. Yani seni bir gün daha yanımda göreceğim için çok mutluyum ama o kedi seni söğüşledi." Dümdüz ve ifadesizdi sesi. "Hazırdım. Veda etmeye hazırdım, istemiyordum ama hazırdım ve fırsatın elinden çekildi."

"Biliyorum." Başparmağımı avucunun içine sürttüm. "Biliyorum."

Bir süre yan yana oturduk, el ele tutuşarak hiç konuşmadan durduk.

"*Bugün Aslında Dündü* diye eski bir film vardır, izlemiş miydin?" diye sordu Charley.

Hayır anlamında kafamı salladım.

"Bir adam var, sürekli aynı günü yaşayıp duruyor. Burada öğle saati benim için öyle. Habire vedalaşıp duruyoruz. Sonra öğle saati geçiyor, sen hâlâ buradasın, harika tabii ama aynı zamanda da kötü. Ayrıca bizim durumumuz aptal filmden daha beter, çünkü biz uyandığımızda bir gün daha geçmiş oluyor, aynı gün olmuyor, bir başka gün bitmiş oluyor."

Avucumda tuttuğum Charley'nin eline baktım. "Benim için öğle saati tam dağın tepesine çıktığım an gibi, başlan-

gıç çizgisinin gerisindeyim ve düdük çalmak üzere. Kafamda pistin üstünden geçiyorum. Hazırım; kafamı boşaltmışım; tam o sırada birisi yarışı iptal ediyor. Hiçbir uyarı yapmadan şöyle diyiveriyorlar, 'Bugün yapmıyoruz. Yarın gelin.' Sonra tekrar tam teşekküllü hazırlanıyorum, uçmaya, *gitmeye* hazırım." Güçlükle yutkundum. "Veda etmeye hazırım."

Charley başını salladı, ardından kahkaha attı ama kof bir ses çıktı. "Şu kelime: *Veda.* Anlıyorum. Çünkü kapı yakaladığın zaman güzel olacak. Güzelden de öte, şahane olacak. Fakat yine de bir veda olacak." Charley duraksadı. "En çılgınca olan öğle saati geçtiğinde bir hediye verilmiş gibi oluyor. Birlikte bir yirmi üç saat daha, garanti, kimse elimizden alamaz." Suçluluk dolu bir ifadeyle bana baktı. "Sana bunu söylememeliyim farkındayım; günah çıkarır gibi hissediyorum ve Katolik bile değilim oysaki ama hoşça kal diyeceğimiz andan ödüm patlıyor."

Benimkinin yanında az kalır, diye düşündüm. Charley onu geride bırakmaktan ne kadar ödümün patladığından bihaberdi. Belki onun adadaki tur rehberi olarak başlamış olabilirdim, ancak bir yerlerde onun koruması, Nil'in karanlık yanına karşı kalkanı olmuştum. Bu yüzden bensiz, çok kolay incinebileceğinden korkuyordum. Fakat benim seçimim değildi bu; Nil'indi. Kedi de bunun en acımasız örneğiydi.

"Ben de," dedim elini sıkıp. "Ama geçici. Her şey yoluna girecek. Çok vaktimiz var, unuttun mu?"

Charley'nin suratına bir çaresizlik çöktü ve yüreğime kurşun oturdu. Beyni hızlı çalışıyordu, hesaplamayı yapmıştı.

Yarın öğle vaktine yirmi dört saatten az var.

BÖLÜM 56

CHARLEY

89. GÜN, GECE

Bugün Thad'e yalan söyledim.

Tamam, belki yalan denemezdi ama ona karşı yüzde yüz dürüst de değildim.

Öğle vakti geçtiğinde ve Thad hâlâ buradaysa suçluluk duymam konusunda yalan söylememiştim, çünkü *hakikaten* de bir hediye verilmiş gibi hissediyordum, tamamen bencil bir hediye. Ancak bugün farklıydı. Bugün öğle saati geçtiğinde Thad'in varlığı bana bir hediye gibi gelmedi, *yanlıştı*. Thad'le paylaşmadığım gerçek buydu.

Üstünde düşündükçe bugünün sonucu iyice hata gibi görünmeye başladı gözüme; kaderi değişmişti. Bugün *Thad'in* günüydü, *Thad'in* kapısını getirmişti; çok yaklaşmıştık. Ama o geri zekâlı kedi çaldı ve Thad'in yalnızca on günü kalmıştı.

Ne kadar dehşetle beklesem de, Thad'e ne kadar çabuk veda edersem, o kadar iyiydi.

Yine de bir şey kaçırdığımız hissini yok edemiyordum. *Thad'in* bir şey kaçırdığı hissini; o sapmaya sebep olan bir şey.

Hepimiz bir sebepten buradayız, demişti Macy. *Ama aynı sebepten değil.*

Thad'in uyurken göz kapaklarının kırpışmasını izledim. *Niçin burada olduğunu biliyor musun? Çözebildin mi?*

Nefes alışı düzenliydi, tıpkı Thad'in kendisi gibi ve bunda tuhaf bir güven verici his gizliydi. *Belki de biliyor,* diye düşündüm. Ama eğer bilmiyorsa, Thad umarım sebebi irdeler, hem de hemen, diye dua ettim. Çünkü eğer Thad haklıysa ve bugün kapıyı kaçırması tesadüfi bir olay değilse, o zaman şansını döndürmek için tamı tamına on günü vardı.

Benim tablolarımın hiçbir faydası dokunmazdı.

BÖLÜM 57

THAD

356. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

İsim Duvarı gözüme farklı görünüyordu artık.

Tanımadığım yüzlere ait yeni adlar. Benim olmayan eller tarafından, burada olmadığım günlerde doldurulan boşluklar. Quan'ın yanına artı konmuştu. Dengeyi sağlaması bakımından doğruydu. Heesham'ın yanında da taze bir artı vardı, bu da iyiyden de öteydi. Elia'ya çarpı atılmıştı, çok üzüldüm. Sergio'ya da. Acaba neden diye merak ettim. Çok vakti vardı. Bir zamanlar.

Bir boşluksa tamamen aynı görünüyordu: Benimki. Ne çarpı ne artı. Etrafımı saran çarpılar uğursuz görünüyordu, sanki benim yanıma da bir çarpı konması için işbirliği yapıyorlardı, sanki Ada o çarpık XOX oyununu kazanmak için can atıyordu.

Hayır, diye düşündüm, adımın yanındaki boşluğa ters ters bakarak. *Kazanamayacaksın.* Bir yanım adımın yanına hemen şimdi bir artı kazıma isteği duyuyordu manyakça ama bu hiçbir şey kanıtlamazdı. Bana kapı getirmezdi. Yaşayacağımı garanti etmezdi.

Derken gözlerim Ramia'nın adına takıldı. Yükselen güneş çarpısının üstüne vuruyor, alevlendiriyordu ve yanıl-

samanın yok olması için gözlerimi kırpıştırdım. Ramia'nın çarpısına bakakaldım, gözlerimi alamıyordum.

"Hadi gel." Charley'nin sesi beni Duvar karşısındaki transımdan uyandırdı. Nazikçe beni başka tarafa çekti. "Herkes hazır."

Tam arkasında Jason bana başparmaklarını kaldırarak hazır olduklarını işaret etti. Miya çocuğun yanındaydı. Rives, yeni sağ kolu Dex ile konuşuyordu.

Charley ile el ele tutuşarak gruba doğru yürüdüm.

Dex elini öne uzattı. Göğsünü ve kollarını uzun kollu bir gömlek gibi dövme kaplıyordu, koyu renk ve kabile üyesi gibiydi. Öne uzattığı kolunun üstünde alevler saçan, devasa bir haç yer alıyordu.

"Bol şans dilerim," dedi. "Hızlı koş."

Tokalaşırken yanan haçına gözlerimi diktim. "Öyle yapacağım," dedim. Ateş ve korkuyla kaplanmış halde, yanan kapılar ve alevli haçlar ve Ramia'nın tahminlerinin cehennemsi doğası içimi yerken beynim patlamak üzereydi.

Dex'in sıkı tutuşuyla kendime geldim. "Ciddiyim, dostum. Tabana kuvvet. Eve bir şekilde dön. Kendin için, hepimiz için." Elimi bırakıp Charley'ye baktı. "Dikkatli ol, Charley," dedi Dex. "Erkeğini koru, kendi arkanı da kolla. Oralar biraz vahşi, biliyorsun."

"Biliyorum." Charley gülümsedi. "Görüşürüz Dex. Gözün açık olsun ve birbirinize iyi bakın."

Harika bir Lider olurdu, diye kafama dank etti, Nil Adası bundan önce onu çalmazsa tabii. Tıpkı Talla gibi. Ya da Sergio. Kafamdaki yangın fırtınası büyüdü.

Jillian kolumu sıktı. "Başaracaksın, Thad. Sana inanıyorum."

"Teşekkürler." *Ama iş bende bitmiyor.* Benim oyunum değil, benim seçimim değil. Kaderim bana ait değildi ve bundan nefret ediyordum.

Öylesine gerilmiştim ki, bir ip gibi kopabilirdim. Kırılır, sonra unufak dağılırdım, bir milyon kemik parçası halinde, sonsuza dek öyle kalabilirdim ama Nil'in tam da istediği buydu, biliyordum ve reddettim.

Kafayı yemeyeceğim.

Yine de bir yanım, azıcık da olsa deliriyor muyum, diye merak ediyordu. Ada beynimin içine ediyordu, neredeyse bir yıldır yaptığı gibi ve dün biraz daha kanırtmıştı bıçağı, yeni bir sinire dokunmuştu. Çiçek Tarlası'nda, bir dakikalığına, kaçabileceğimi düşünmeme izin vermişti. Hatta kurtulduğuma inanmıştım, son anda Nil yarı ölü bir kedi kullanarak zaferimi elimden alıvermişti. Gecenin yarısı boyunca gözüme uyku girmeden acaba Ada önümüzdeki on gün boyunca benimle böyle oynayacak, sonunda da kendi zaferini ilan mı edecek, diye merak etmiştim.

Charley kazmmış resimler konusunda yanılıyordu, en azından çizgileri hakkında. Hedef tahtası göğsümdeydi, ölüm merkezi ve kendimi hiç bu kadar av olarak hissetmemiştim. Sonuçta Nil Adası bizi buraya getirmişti. Hepimiz Nil'in oyunu, eğlencesiydik. Bu kadar basitti.

Aletlerimizi çantalara yüklerken Duvar'a son bir bakış attım. Boş alanlar bana nanik yapıyordu, sanki son bir tarihe aç mezar taşları gibiydiler.

Başaracaksın, demişti Jillian.

O boşluklara bakınca hepimizin kurtulmasını umut ettim. Fakat hepimizin başaramayacağını biliyordum. Duvar her şeyi ifade ediyordu.

Ayrıca, Ada bu lanet kedilerle doluydu.

BÖLÜM 58

CHARLEY

90. GÜN, KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA

Sessiz ve dingin bir geceydi. Thad yanımda uzanıyordu ve umarım uyuyordur, diye dua ettim. Köy'e geri dönmek zorunda kalmayalım, diye dua ettim.

Thad'i o uyuz Duvar'dan zor çekip almıştım. Ayakta dikiliyor, kazınmış isimlerin üstünde elini gezdiriyordu, yalnızca bu kez çarpıların üstünden geçiyordu. Aklından neler geçtiğini ona sormak istemedim. Çoktan bildiğimden korkuyordum.

Köy'den ayrıldıktan sonra öğle vaktine doğru rap rap yürüyerek kuzeyin yolunu tuttuk. İzledik ve bekledik. Sonra bugünkü öğle vakti geldi ve kapısız geçip gitti, adeta elimizde patlayan bir konfeti gibiydi.

Günün geri kalanına tuhaf bir gölge düşmüştü.

Kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik, kapılardan önde gitmeye çalıştık. Thad'in zamanı azalıyordu ve ölümüne korkuyordum. *Ölümden* korkuyordum; Thad'in ölümünden. Eğer o ölürse, ikimizin de hayatını bitirirdi.

Dokuz günü kalmıştı.

Son nasıl bu kadar hızlı geldi? Beynim bu tempoya, zamanın korkunç derecede hızlı akmasına ayak uyduramıyordu. Zamanın yavaşlamasını istedikçe, o daha da süratleniyordu.

Artık bütün adanın haritasını çıkarmıştık. Dağları atlıyorduk, çünkü hiçbirimizin üstünde tırmanmaya yetecek sağlamlıkta giysi yoktu ve ayrıca zaten, ne anlamı vardı? Çeyrek daireleri rehber edinip kapı zamanlaması tablosu çıkarmıştık ve her bir kaynak bölgeyi saptamıştık. Yemek kaynaklarını da öyle, bu da Thad'in fikriydi. Mango bahçeleri, guava koruları, balıklı göller ve karides yakalanacak yerler; her biri ayrı bir yiyecek haritasında belirlenmişti; gelecek ziyaretçilere, amaç eve dönmeye yetecek kadar hayatta kalma şansı vermekti, hani olur da birisi bir çaylağa nerede yiyecek bulacaklarını hatırlatmayı unutursa diye. Köy'e dönersek, Ana Harita hemen hemen tamamlanmıştı. Dex, Sergio'nun kaldığı yerden devam ediyor, Sergio'nun mirasını yaşatmaya özen gösteriyordu.

Zavallı Sergio, diye düşündüm. Nil, denizanası çarpmasına uygun bir mekân değildi. Jillian çocuğun birkaç dakika içinde hayatını kaybettiğini söylemişti. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar ölümcül olması ne acayipti.

Öte yandan, öğle vakti bizi her gün bir parça öldürüyordu.

Thad ile vedalaşıp duruyorduk, sürekli ve bir gün söylemeyi unutacağım, o gün de adadan ayrıldığı gün olacak, diye ödüm patlıyordu. Ama iyi olurdu bu.

Çünkü o zaman elveda olurdu.

Uykuya dalarken yarın Thad'in şanslı günü olması için dua ettim.

BÖLÜM 59

THAD

363. GÜN, GECENİN ORTASI

Son yedi gün o kadar hızlı geçti ki, bir sis bulutu gibi karıştılar. Usta bir kart dağıtıcının elinde uçan kartlar gibi geçtiler, kartın kenarını göremeden son sürat desteye karıştılar, sonsuza dek yok oldular; Ada'daki son günlerimdi. Sadece kenarları yakaladım, zamanı yavaşlatamadım, yavaşlatmak istediğimden de emin değildim.

Kartları dağıtan Nil'di ve ben, oynamaktan helak olmuştum artık. Oyuna fazladan eğlence katarcasına uykusuzluk çekiyordum. Gözlerimi yerinden çıkaracağım, beni delirten, şiddetli uykusuzluk.

Uyumak istedim ama yapamadım. Ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşündükçe de, uykuya dalmam zorlaştı. İnsan evde saati izlerken şöyle düşünür ya, *Şimdi uyursam, beş saatlik uykumu alacağım. Şimdi uyursam, dört saatlik uykumu alacağım.*

Ada'da saat yoktu ama tamı tamına ne kadar vaktim kaldığını biliyordum.

İki gün.

İki öğlen.

İki şans.

Peki ya bu şansları batırırsam? Basit. Çıkış vakti.

Lütfen uyumama izin verin, diye yalvardım.

İki gün. Gece yarısı esintisi içinde Nil kıkırdadı. *İki gün sonra doya doya uyursun.*

Ada'yı kafamdan atmak için yanıp tutuşarak Charley'ye odaklandım. Dünyamda güzel olan her şeye. Bana doğru kıvrıldı, her şeyden çok uğrunda yaşamak istediğim tek şeydi o. Yine de sonu düşünmeden edemiyordum. *Benim* sonumu. Bir çığ gibi iniyordu ya da belki de ben ona doğru ok gibi gidiyordum.

Eski bir anım, sürate dayalı bir anım yüzeye çıktı. Yedi yaşındaydım. Kayak yapmayı çok seviyordum, ne kadar hızlı o kadar iyiydi. Kayaklarımı dağdan aşağıya doğru dümdüz çevirmiştim, tek hedefim en alta mümkün olduğunca hızlı inmekti. Temkinli olmayışımdan sabrı taşan babam bana bir snowboard almıştı. Yan yan gitmek zorunda kalırsam, yavaşlamak mecburiyetinde kalırım zannetmişti. İşte o zaman keşfetmiştim snowboard ve yarışları.

Şimdiyse ölüme doğru son sürat kayıyordum.

Nil kurbanlarının resimleri gözlerimin önünden geçti, zalim bir montaj döndü zihnimde. Li. Talla. Bart. Daha eski resimler. Thomas ve Sara. Uta.

Ramia.

Liderlik edeceksin, diye fısıldamıştı keskin bakışlarla, parmakları o korkunç kemiği okşayarak. *Ama asla ayrılmayacaksın.*

Sen nereden bileceksin, diye düşündüm sinirli bir iç sesle. *Ada'ya kalmış, sana değil.*

Hassiktir, artık ölü bir insanla sohbet ediyordum; içimden.

İyice sinirlerimi bozup daha çok kafayı yememeye çalışarak kendime Ramia'nın çatlağın teki olduğunu söyledim, bir nevi adasal bozukluktu. Kendi ölümünü ve birkaç

kişinin ölümünü önceden tahmin etmişse ne olmuştu? Benim kaderim Nil'in elindeydi.

Yaşam ya da Ölüm. Bir Numaralı Kapı ya da İki Numaralı Kapı.

Hiç kimseye anlatmamıştım; kısmen umurumda olmadığı için, kısmen de labirent ateşini körüklemek istemediğimden, ancak benim için, Ahmad'in çizimindeki iki rakamı bence seçimi temsil ediyordu. Yaşam ya da ölüm. İki seçenek ve son tercih. Yalnızca Ada'nın tercihi. Çünkü kapılar her zaman onun nimetiydi.

Burada insanlar ölüyor, orası tartışılmaz bir gerçek. Ancak Nil Adası ölümü seçiyorsa, nasılı belirsizdi; bu da bir Nil sürpriziydi. *Yok olup gidecek miyim? Ya da bir bez bebek gibi cansız yere mi düşeceğim? Canım acıyacak mı? Cehennemde gibi yanacak mıyım? Yoksa şahane bir sürüş mü olacak?*

Zihnimdeki fare yarışını sonlandıramıyordum.

Charley en az bir saattir uyuyordu. Başından beri onu izliyordum, omzunun kıvrımını, çenesinin sertliğini, dudak çıkıntısını. Ada'nın zalimliği mutlaktı. Bana iyi hayattan tattırmıştı, sırf elimden kapmak için.

Charley'siz bir dünya hayal edemiyordum. Karsız bir dünyadan daha beterdi.

Bir noktada resmen uyuyakalmışım, çünkü Charley'nin ballı sesi beni uyandırdı.

"Thad," diye fısıldadı, adımı iki hece şeklinde uzatarak, "uyanık mısın?" Charley yanımda yatıyordu, bir elini başının altına yaslamıştı, siyah saçları yağmur gibi omuzlarına dökülüyordu.

Parlak şafak ışığında gözlerimi kırpıştırdım. "Evet." Gülümsemeye çalıştım ama esneme çıktı ağzımdan.

"Affedersin," dedi suçluluk duyarak. "Hareket ettiğini görünce sandım ki..."

"Sorun değil. Beni uyandırmana sevindim."

Odaklanıp bakınca Charley'nin cin gibi uyanık olduğunu fark ettim. Gözleri açılmıştı ve kaygılıydı.

"Ne zamandır ayaktasın?" diye sordum.

"Bir süredir," dedi gülerek. Fakat gülümseyişi yerleşmeden soldu. "Bu sabah uyandığımda yanımda olmayacaksın diye korktum. Kevin'ın Natalie'yi terk ettiği gibi çekip gitmeyeceğine bana söz ver." Charley durdu, gözleri çakmak çakmaktı. "Söz ver, kaçmayacaksın."

Başımla onayladım.

İtiraf etmedim ama aklımdan *geçmişti.* Charley'yi terk etmek değil ama Kevin'ın, Nat'i terk etmeyi seçmesi. Nihayet anlıyordum. Hâlâ aynı fikirde değildim ama artık anlıyordum. Kevin'ın tercihi, benim tercihim değildi. Nil Adası bizi koparana kadar Charley'yi terk etmeyi reddediyordum. Ayrıca, ben Charley'nin tablolarına sahiptim, Kevin böyle bir şans elde edemedi hiç.

Charley bana kaşlarını çatıyordu.

Uzanıp bir tutam saçı kulağının arkasına soktum. "Sana söz veriyorum. Seni bırakmayacağım."

Charley kafasını salladı, ardmdan saçını kalm bir şekilde burdu. Bu hareketiyle gergin olduğunu anladım. "Thad, düşünüyordum da. Çizimler ve labirentler. Biliyorum, Macy'nin bahsettiği kişisel yolculuk açısı tam bir zırva sana göre ama..." Durdu, bakışlarını benden kaçırdı. "Belki sen de düşündün, belki çözdün. Ama çözmediysen, bir düşünmeni isterim. Gerçekten düşünmeni. Neden burada *olduğunu.* Çünkü Macy'ye katılıyorum, bence hepimiz bir sebepten buraya geliyoruz ama sebep herkes için değişiyor."

Yanlış, diye düşündüm. *Buraya tam da aynı sebepten geliyoruz: Ada yeni yarışmacılara gereksinim duydu. Nokta.* "Peki sen neden buradasın?" Sesimdeki duygusuzluğu duyunca yüzümü buruşturdum.

"Seninle tanışmak için." İkna olduğu açıktı.

"O zaman ben de senin için buradayım," dedim.

Gözlerimin içine derin derin bakıp inceledi, deşiyordu sanki, gerçeği arıyordu. *Beni tanıyorsun*, diye düşündüm, göğsümde aynı sızıyı duyarak. *Şimdiye kadar tanıyan herkesten daha iyi.* Ama söylemedim. Sessiz kalıp beni süzmesini izledim.

Charley gülümsedi, karın boşluğuma yumruk atan kederli bir gülüştü ama. "Güney Plaja ulaşacaksak, yola çıkmalıyız," dedi yavaşça. Ayaklanmaya başladı hemen.

"Hadi toplanıp yola düşelim." Sözler otomatik bir cevap gibi dökülüverdi ağzımdan. *İyi bir gün geçir. Bol şans. Güç sizinle olsun.* Laf ola beri gele.

Rives siyah bir kaya parçasına yaslanarak uyuyan birine göre garip bir şekilde rahat görünerek gerindi. Oturarak uyumak herkesin harcı değildir ama Rives bana bir zamanlar her an her yerde uyuyabildiğini söylemişti. Çok şanslı.

Onları izledim: Miya, Jason'a gözlerini açıyordu, Jason, Charley'ye kuru meyve veriyordu, Charley, Rives'e gülüyordu; Rives, Charley'nin tablolarını okuyordu. Ben gittikten sonra birbirlerine bakarlardı ve bu bilgi içime huzur verdi. Charley yalnız kalmayacaktı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Güney Plajı'na ulaştık. Kuzeyde kapı kovaladıktan sonra artık dönmüş, İkinci Çeyrek'te kovalıyorduk. Kapı fırtınası yakında buradan geçmek zorundaydı; tabii eğer kaçırmadıysak. Bugün öğle vakti olana kadar öğrenemeyecektik.

Kendimi aşırı heyecan ve gerginlik içinde hissediyordum, öğle saati yaklaşırken her zaman olduğu gibi. Son zamanlarda öğlenin verdiği o enerji her zamankinden kötüydü, çünkü artık mide bulantısı araya karışıyordu, beni oyundan atıyordu. Nil'in oyunlarından.

Gözlerini dört aç, diye teşvik etti Kevin'ın hayaleti. Gözlerim öylesine açıktı ki neredeyse kırpmıyordum.

Jason ve Rives ağaçlığın başladığı noktayı kolluyor, asker gibi volta atıyordu. Miya, Jason'ın yakınlarında takılıyordu. Kartal gözü gibi görüyordu ve şahane bir Tespitçi yetişiyordu. Elbette Charley de yanımda yürüyordu. Elini avucuma sıkıca sokmuştu, çenesini kaldırmıştı, Nil'den ona meydan okumasını istiyordu.

Tanrım, seni seviyorum, diye düşündüm, suratını izleyerek. Elini sıktım ve tam bana döndüğü anda Jason'ın çığlığı havayı yardı. "Kapı! Saat on bir yönünde!" Anında kafamı çevirip bakınca kömür karası kumların üstünde dalgalanan bir gölge gördüm. Taş çatlasın elli metre ilerideydi.

İşte buydu.

Birisi bir silah ateşlemiş gibi hep birlikte kapıya doğru kıçımızı yırtıyorduk, sanki ucunda ölüm varmış gibi koşuyorduk, ki benim durumumda evet, vardı. Kumlar döküldü, hava yükseldi ve kaderin tatlı bir cilvesi sonucu kapı, bize doğru ilerlemeye başladı.

"Tamamdır, Thad!" diye bağırdı Rives. "KOŞ!"

Jason, Miya ve Rives geride durdu. Charley'nin elini bırakmamakta ısrar ettim. Parmaklarım parmaklarını sıkarak onu yakınımda tuttum.

"Seni seviyorum," dedim boğazım büğümlenerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi sırıtarak, ancak gözleri titreşiyordu, yakalamak için geberdiğim kapı havası gibi.

Lütfen ağlama, diye düşündüm, koşmak için savaş veriyordum. *Çünkü kesinlikle kaybederim.*

Ağlamadı. "Çok az kaldı," dedi. Gözleri artık kapıdaydı. Tutuşunu gevşetti, beni bekleyen hissi duyar gibi oldum: Acı.

Fakat kapının vereceği acı, Charley'den ayrılmanın acısına kıyaslanınca devede kulaktı.

Kapı bize doğru hıphızlı yuvarlandı. Bu olmalıydı işte; roket gibi uçuyordu. Hava parıldadı, gökkuşağı ve ışık yansıttı, bir milyon renk prizması, her biri beni parçalamak için deliriyordu, yaklaşan bir kapının bu kadar parıltılı ve çalkantılı olduğunu hiç görmemiştim ya da belki de şimdiden yanmayı hissediyordum, yanadönerliği gözümü kamaştırıyordu. Varlığımın her bir zerresi acıyor, beynim Charley'yi bırak diye avaz avaz bağırıyordu. Kapıya metreler kala, Charley'yi döndürdüm.

Parıltı sönükleşti.

Jason tam arkamdan seslendi, "Thad, bir gariplik var! Kapı bulanıklaşıyor."

"Görüyorum!" Öylesine sert fren yaptım ki, siyah kumları savurdum. Kapının suratına püskürdü ve pus gibi dağıldı. Sonra kapı yeniden belirdi.

Siyah kum. Siyah sis. Havada bir siyahlık.

"Geri çekilin!" diye bağırdım, yumuşak kumda geri kaçarak ve sendeleyerek. Koşmaya başlayıp Charley'yi yakaladım ve onu uzaklaştırdım. "İçeri açılan kapı!"

İki kapı; bir giriş, bir çıkış, aynı yerde parlıyordu, daha önce hiç görmediğim, hatta mümkün olduğunu düşünmediğim bir olaydı. Ve benim kapımın önü kapalıydı.

Son sürat fırlayıp uzaklaşırken arkama dönüp baktım ve adaya açılan kapının tamamen kapkara parladığını gördüm. Tam solunda, dışa açılan kapının dış kenarı titreşiyordu. Bir an için üst üste binen iki daire net bir şekilde belirginleşti: Birisi gece gibi siyah, diğeri yanardönerli bir sihir kristali gibiydi. Siyah olan aynalı kömür gibi parladı ve korkumu doğru çıkardı: İçeri açılan bu kapıdan birisi geliyordu.

İnsan, eşya ya da hayvan.

Bir nefes alımı sonra koskocaman kahverengi bir tüy yumağı havadan yere düştü.

Hayvan.

Benim kapım hareket etmeye devam etti, hayvanı birkaç santimle ıskaladı, hâlâ bize doğru yuvarlanıyordu. Hayvan siyah kumsalda hareketsizce yatıyordu.

"Geri dönmek zorundasın!" diye seslendi Charley. "Başarabilirsin!"

Elini hızla çekip Rives'e doğru koştu. "Koş!"

"Charley," diye başladım. Hayvan kımıldandı, başını kaldırıp dişlerini gösterdi. Cevabım yanlıştı: Bir şeydi bu.

"KOŞ!" diye çığlık attı Charley.

Topuğumun üstünde döndüm, gerisin geri kapıya doğru atıldım, Nil'in hastalıklı bir otur-kalk oyununu oynadığımı hissettim. *Nil diyor ki kapıyı yakala. Nil diyor ki kaç. Geri dönüp koş.*

Hayvan yalpalayarak ayaklandı, sarhoş bir yatılı okul öğrencisi gibi sallandı ve homurdandı. Devasa bir boz ayıydı ve tam ona doğru koşuyordum. Kapı iki metreden yakın el sallıyordu; ayıysa üç metre ötedeydi. Tam Ada tarzı bir *Madde-22*'ydi.

Ah, ama başında Nil diyor ki demedim...

Dışa açılan kapı göçtü, minicik titreşen bir siyah noktacık halini aldı.

Geriye yalnızca ben, Charley, Jason, Miya ve çok sinirli bir ayı kalmıştı.

Nil diyor ki kaç.

"Kaçın!" diye bağırdım arkamı dönüp. Beş adım sonra Charley ile yine el eleydik ve onu çekiyordum, koşuyordum, sımsıkı tutuyordum; parmaklarını nasıl kırmamıştım, hayret edilecek bir durumdu.

Ayı kükredi, tamamen dikkatini çekmiştik.

Grupça uçar adımlarla tünellerin üstünden atlayarak geçtik, her bir adımla arayı açıyorduk. Biz Ada'yı tanıyorduk ama ayı bilmiyordu. Aynı zamanda kumda yürümek-

te güçlük çekiyordu ya da belki de kapı yolculuğu sonrası allak bullaktı.

Rives başı çekerek ağaçlığa ulaştık. Ayı takip ediyor, ağaçları sinek gibi geri itiyordu, sabrı taştığından kükrüyor ve genelde peşimizde olduğunu anlamamıza yetecek kadar gürültü patırtı yapıyordu. Koşarak ve kestirmeden ağaçların arasında mekik dokuduk, lav arazisine doğru giderek ayıdan uzaklaştık.

Sonunda somurtuk boz ayıdan kurtulmuştuk. Saatler boyunca başka kükreme duymadıktan sonra bir nebze güvende hissettim. Kamp kurduk, sonra Jason'ı kenara çektim.

"Hâlâ mızrağın var mı?"

Başıyla onayladı.

"Tamam. Miya'yı alıp Köy'e geri dön. Onlara ayıdan bahset. Herkes Ada'nın yeni oyuncağından haberdar olsun. Planörleri kontrol et sonra. Yukarı çıkmadan önce güçlendirildiklerinden emin ol, tamam mı? Her seferinde kontrol edin. Ama ayıyı unutma."

Jason suratıma baktı. Ona ne dediğimi çok iyi biliyordu. Erkekler veda etmekte çok kötüydü.

"Bilmeleri gerek," dedim, omzunu tutup.

"Emin misin?" diye sordu, duygusallaşarak yüzünü yamultup.

"Eminim."

Öylece dikildi, sonra yerde olmayan bir deniz kabuğuna tekme attı. "İğrenç bir durum."

"Ada öyle," diye onayladım. "Ama Nil Adası olmasaydı, sana hiçbir zaman havadan yere inmesini öğretme şansım olmayacaktı."

Jason kafa salladı. "Evet. Yaptın, dostum yaptın. Hey," yüzüme baktı, "eve dönünce seni bulacağım. Bana snowboard kaymayı öğretebilirsin ve ben, ben," Jason kekeledi, "sana bir traktör filan kullandırtırım."

Sırıttım. "Eğlenceli olacak gibi. Hayatımda hiç Jason Deere makinesi kullanmadım."

"Kidde," dedi çabucak. Neredeyse hiddetle. "İki *d* ile yazılıyor ve *e* ile bitiyor. Soyadım bu."

Jason'a daha önce hiç soyadını sormadığımı fark ettim. O her zaman Omaha'lı Jason'dı.

"Blake. Thad Blake. Whistler, British Columbia. Vancouver yakınlarında."

Başıyla onayladı ve omzunu şöyle bir sıkıp bıraktım. "Hayatımda tanıdığım en iyi Tespitçi'sin. Kurtulacaksın."

"Sen de," dedi. Hâlâ hiddetle konuşuyordu, sadece sanki şimdi çaresizlik içindeydi.

"Hey," dedim tam döndüğü sırada. "Boz ayıyı unutma."

"Unutmam," dedi Jason sessizce.

"Biliyorum," dedim, aynı anda hem üzgün hem boş hem de siniri bozuk hissederek. "Sağ ol."

Jason yürüyüp gitti, belinden mızrağını çıkardı. Miya'ya bir şeyler söyledi, kız da bana döndü. Hafifçe eğildi, ardından hoşça kal dercesine tek elini kaldırdı. Sonra Jason kızın elini tuttu ve birlikte ağaçların arasında gözden kayboldular.

Ben de el sallamayı unuttuğumu fark ettim. Belki düşünceli düşünceli başımı oynatmıştım ama şu anda o kadar zihnime gömülmüştüm ki, hiçbir hareketimden emin değildim, özellikle de sıradan görgü kuralları konusunda.

Rives çıra topluyordu. Charley on metre ileride oturuyordu, duyamayacağı kadar uzakta yiyeceklerimizi paketlerden çıkarıyordu. Azıcık kalıntılar kalması duruma uygundu. Bir gün daha üç kişiye yetecek kadar yiyecek yoktu; iki kişiye zor yeterdi hatta. Ancak bu Arama yarın sona eriyordu ve son nasıl yaşanırsa yaşansın, yarının sonunda bu ekipten bir boğaz eksilmiş olacaktı.

Benimki.

"Rives." Kısık sesle konuştum.

Kafasını kaldırıp baktı. "Efendim abi?"

"Dinle." Durdum, yutkundum, söylemek zorunda olduğum şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "Jason ve Miya'yı geri gönderdim."

Rives kararlı bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. "Beni de defetmek istiyorsun."

"Hayır." Başımı iki yana salladım, ardından Charley'ye baktım. Kırmızı meyve dilimliyordu, saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyor, yüzünü kapatıyordu. Tekrar Rives'e baktım.

"Kalmanı istiyorum. Ama senden bir ricam olacak. Aslında iki."

BÖLÜM 60

CHARLEY

98. GÜN, GECE

Lütfen pes etme. Lütfen pes etme. Lütfen pes etme.

Çünkü çoktan pes etmiş olduğundan korkuyordum.

Bir saniye kafayı yiyordum, sonra öfkeden kuduruyordum, ardından umutsuzluğa kapılıp pişman oluyordum. Mütedamiyen süren bir çaresizlik döngüsüydü ve tam ortada, tek başıma kalmıştım; çünkü her ne kadar Thad'in yanında kıvrılıp yatsam da, o çok uzaklardaydı. Artık aramızda bir sır duruyordu ve bundan nefret ediyordum.

Aklım, Rives ile arasında geçen, kulak misafiri olduğum o konuşmaya döndü tekrar. Thad sesini alçak tutmuştu ama annem hep Süperman gibi işitme duyum olduğundan yakınırdı ve şaka yapmıyordu. Yüzlerini göremesem de, her bir kelimelerini duymuştum.

Senden bir ricam olacak. Aslında iki, demişti Thad.

Rives hiç tereddüt etmedi. *Ne olursa. Söylemen yeter.*

Tamam. Thad durmuştu. *Yarın bizimle kalmanı ama biraz geride durmanı istiyorum. Bize yer ver ama yanımızda takıl, olur mu?*

Sorun değil, diye cevap vermişti Rives. *Ben senin sağ kolunum.* Hafifçe gülümsemişti. *İkincisi ne?*

Eğer ben, Thad bu noktada kekelemişti, *eğer yarın umduğum gibi olmazsa, Charley'ye kol kanat germeni istiyorum. Beni onun gömmesini istemiyorum.* HAYIR! Ayağa fırlayıp onu sarsmak, çığlıklar atmak istemiştim, SAKIN PES ETME! Fakat o kayaya mıhlanmıştım, kırmızı meyvenin suyu bıçağımdan kan gibi akmıştı, *ben gittikten sonra birisinin ona göz kulak olacağını bilmek istiyorum.*

Rives sesini alçaltmıştı, duymak için özel çaba sarfetmiştim. *Yapacağımı biliyorsun. Ama iyi dinle, dostum. Seni gömmeyeceğiz. Başaracaksın.*

Ona göz kulak olacağına bana söz ver, Rives. Thad sert bir sesle konuşuyordu. *Sözüne ihtiyacım var.*

Söz, demişti Rives, neredeyse istemeyerek. *Dediğim gibi, ben senin sağ kolunum. Arkanı kollarım.*

Benimkini değil. Charley'ninkini. Lütfen söz ver Charley'nin arkasını kollayacağına.

Söz veriyorum. Rives teslim olmuş gibiydi. *Charley'nin arkasını kollayacağım.*

Thad, Rives ile konuşmasından bana hiç bahsetmedi, ben de konuyu açmadım. 13. Günden beri, bana bir yılda sürenin dolduğunu söylemeyi ertelemesinden beri aramızdaki ilk sırdı. Bu sır çok daha kötüydü. Çünkü artık sadece sözlerini duymakla kalmıyor ama aynı zamanda sesini de duyuyordum; acı içindeydi, daha kötüsü mağluptu.

Beni gömmesini istemiyorum.

Ayrıca bildiğimi bilmiyor, diye düşündüm, midem bulanarak. Mesafeyi arttıran bir başka sır.

Thad'in koyu renk kirpikleri kırpıştı, Ada'nın derin sularının mavisi olduğunu bildiğim gözlerini benden sakladı. Ya uyuyor ya da çok iyi numara yapıyordu. Suratını inceledim, bütün hatlarını ezberledim ve bu acı-tatlı anda içim sızlayarak Nil Adası'na minnettar oldum. Yoksa en

şahane Kanadalı çocukla, ulusal takıma girecek kadar iyi snowboard yapan çocukla başka nerede tanışma fırsatını elde edecektim? Bazen Thad'i onu kimse görmüyor zannederken dağa uzun uzun bakarken yakalardım.

Şu anda gözleri kapalı ve hareketsizdi. Dudakları hafifçe aralıktı, çenesi gevşekti ve o anda tam da on yedi yaşında göründü.

Uyuyor, diye düşündüm rahatlayarak. Yorgunken hızlı koşmak daha zordu ve kafadan kontak Nil Adası'nın yarın onu iyi koşturacağını tahmin ediyordum.

Buraya bir sebepten geldiğimize ve benim Thad'le tanışmak için geldiğime inanıyordum. Belki o da buraya benimle tanışmak için gelmişti, belki de öyle değildi. Belki çoktan niçin buraya geldiğini çözmüştü de benimle paylaşmak istemiyordu, saklamayı seçtiği bir sır daha olabilirdi. Ama Thad'in niçin burada olduğunu *benim* bilmem önemli değildi; önemli olan *Thad'in* bilmesiydi.

Peki bilmek yeterli mi? Kaygılı zihnim fısıldadı.

Talla ve Li'yi düşündüm, Sergio ve Rory'yi. Nil'in labirentinde sonsuza dek kalacak insanları. Niçin burada olduklarını kavramışlar mıydı? Ayrıca kavramaları ya da bunun eksikliği kaderlerini değiştirmiş miydi? Belki bilmek yeterli değildi ama bilmemek, idam cezası olabilirdi.

Belki de buradan ayrılmak bazılarının kaderinde yok.

Düşününce nefesim kesildi. Panik içimi sararken inkâr edilemez tek gerçeğe tutundum: Manyak Nil bize birbirimizi vermişti ve elimizdeki tek gelecek burayla kısıtlı değildi. Thad kurtulacaktı, mecburdu.

Bir öğleni kalmıştı.

Lütfen pes etme.

Karanlığın örtüsü altında ve sırlarla sarınmış vaziyette Thad'in yanında uzandım, son bir kapı açılması için dua

ettim. Göz kapaklarım da yüreğim gibi ağırlaşırken uyandığımda yanımda olması için dua ettim.

Çünkü her ne kadar beni terk etmeyeceğine söz vermişse de, sanki terk etmiş gibiydi.

BÖLÜM 61

THAD

364. GÜN, GECE

Yarın öleceğim.

Bu düşüncenin arkasından içimi bir sakinlik hissi kapladı. Her bir dakika hızla ilerledi, kaçınılmaz sona doğru geri saydılar: Ölüme.

Duvar'daki yazı duruyordu.

Acaba ölümün kaçınılmazlığı sakinliği tetikliyor muydu? diye merak ettim. Acaba bir silahın namlusuna bakan herkes, tam o anda huzur mu deneyimliyordu? Yoksa o gerçeküstü sakinlik, insanın kaderini kabul etmesinden mi kaynaklanıyordu? En sonunda kontrol etme gücüm olmayan bir şeyi idare etme çabasından vazgeçmiştim. Kaderim benim ellerimde değildi ve pes etmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Charley tam yanıma sokulmuş, bedenime cuk oturmuştu, sanki benim doğal bir uzantımdı. Profilini izledim, hafızama kazıdım. Gözleri kapalıydı, kirpikleri kara, bir eli yanağının altında, diğeri hafifçe göğsümde duruyordu.

Nihayet uyuduğunu anlamıştım. Bir süre uyuma numarası yaptı; ikimiz de yaptık. Sözcükler çok acı veriyordu. Defalarca hoşça kal demiştik ve artık şu noktada, diye-

cek bir şey kalmamıştı. Gerçeklik berbattı, aynen böyleydi. Gerçek çirkindi. Tıpkı Nil Adası gibi.

Bir öğlenim kaldı.

Bir şans.

Zarlar son kez atılacak.

Son Ada oyunuydu. 365 gün boyunca şansımızı kullandık, öğlene doğru yarıştık, açık havada durduk, şimşeğin çakmasını umduk. Bazıları ballıydı, Natalie ve Kevin gibi. Diğerleri zarları tekrar tekrar attı ama hiç kazanamadı, Ramia ve Li gibi. Bazıları da, tıpkı Rory gibi, oynamaya bile fırsat bulamadı.

Sonra bir de bugün yaşandı. İçeri açılan kapı bir ayı bombası düşürmüştü, benim zarlarımın ve oyunu değiştirme fırsatımın içine ederek. Ânı değiştirip fırsatımı yıktı.

Belki de son şansımı.

Kesinlikle en iyi şansımı.

Kaderimiz şansa kalmıştı ama masayı çeviren Ada'ydı. Charley'nin tablolarıyla beraber bile kâğıt destesi Nil'in lehineydi. Onun gösterisi, onun kuralları geçerliydi. Bir kapı. Bir kişi. Bir öğlen. Bir yıl.

Tıpkı Birinci Gün'den beri bildiğim üzere, kurallar rezaletti.

Ancak ilk kez, nihayet anlamıştım. Bugünkü mesaj çok açıktı ve bağırıyordu.

Charley'yi kendime doğru tuttum, yarın varımı yoğumu ortaya sereceğimi biliyordum. Öne çıkacaktım ve her şeyimi masaya serip son bir kez öğle vakti zarlarını atacaktım. Ve bu kez, hazır olacaktım. Koşmaya hazır, ölmeye hazır. Ada hangi kartları dağıtırsa dağıtsın, kendimce yüzleşip dayanmaya hazırdım. Şu anda tek umudum kazanma şansıydı.

Nefesine odaklan, zihnine odaklan. Bu kez; ilk kez, bizim koçun nefes alma taktiği işe yarıyordu. Zihnim boştu.

Çünkü bu kez Charley'nin nefes alışına odaklanıyordum, kendiminkine değil.

Nefes al.

BÖLÜM 62

CHARLEY

99. GÜN, SABAH

Gözlerimi açtım, kısarak baktım. Ağaçların tepelerinden ışık süzülüyordu. Thad yan tarafına dönmüş, bana bakıyordu.

"Günaydın uykucu." Gülümsedi.

"Uyuduğuma inanamıyorum." Surat astığım için kendime çok kızdım.

"Boz ayıdan kaçmca böyle olur." Thad daha çok güldü.

"Ama seninle olan vaktimi kaçırdım! Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü seni uyurken seyretmeyi seviyorum. Çok güzelsin Charley." Thad paramparça bir sesle konuştu. Gözleri yüzümde dolaştı, bitkinlikle, üzüntüyle, mağlubiyetle ağırlaşmıştı bakışları. Hali beni korkuttu. Uyumamıştı. Yeterince uyumamıştı, belki de hiç.

"Uyumamışsın," dedim. "Uykunu alman lazımdı." Dudağımı ısırdım, ağlamayacaktım.

Thad ise yalnızca gülümsedi. Tek parmağıyla kaşlarımın, elmacık kemiklerimin, çenemin üstünden geçti. Gözlerimi kapattım, parmağının köprücük kemiğime doğru indiğini hissettim. En tatlı okşamaydı bu, yine de canımı

acıtıyordu, öylesine derinde bir ağrıya dokunuyordu ki kırılıp dökülecegimi sandım.

Parmağı daha aşağılara indi, beni titretti.

"Rives nerede?" diye sordum, yalnız olmadığımızı anımsayarak.

"Bizi rahat bırakıyor."

Dünkü saklı konuşmaları bir anda aklıma geldi. Tekrar dudağımı ısırdım, hem de daha sertçe.

"Son saatlerimi seninle geçirmek istiyorum," diye fısıldadı Thad. "Sadece seninle."

"Son saatlerin değil," diye düzelttim. "*Buradaki* son saatlerin."

"Doğru."

Yüzüne dümdüz baktım. "Sakın pes edeyim deme," diye horozlandım, bakışlarımı ona kenetleyerek.

"Asla pes etmem." Mavi gözleri o kadar açıktı ki, içim acıdı. "Asla."

"Benim için değil," diye düzelttim. "Kendin için. Kendinden ümidi kesmeyeceksin."

"Charley." Duyguları, titreşen bir kapıda dönen yanardöner renkler gibi geçti yüzünden, aynı anda bir sürü duygu okunamayacak kadar hızlı hareket etti. "Sadece gerçekçi davranıyorum."

Ayı, diye düşündüm. Dün her şeyi değiştirmişti; biliyordum. *Beni gömmesini istemiyorum*, demişti Thad.

"Hayır," diye çıkıştım. "Yapma. Sakın pes etme."

"Aklımdan bile geçirmem." Öne eğilip ısırdığım altdudağımı öptü. "Eee," dedi, tek kaşını kaldırıp hınzırca gülerek, "bu sabah nasıl vakit geçireceğimize dair bir fikrim var. Senin daha önce sorup benim hayır dediğim bir şey."

"Oynaşmak mı istiyorsun?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak. "Ama..." Aniden fikrini değiştirmesine anlam veremedim.

Sonra tekrar fikrini değiştirdi.

"Kusura bakma," dedi. "Haklısın. Yapamayız. Bencillik. Sadece..." Aniden durdu. "hiçbir şey demesem daha iyiydi. Bugün beyin ağız arası bir filtre yok." Yamukça sırıttı, fakat gözlerinde gölgeler kaldı, maviliği koyulttu. Okuyamadığım ama okumak istediğim bir şeydi.

Yavaşça elimi uzatıp yara izini, kaşının üstündeki minik dağı takip ettim. "Aklından ne geçiyor söyle," dedim yumuşakça. "Lütfen."

Thad gözlerini kapattı. "Charley." Sesi çatladı. "Dün söylediklerini düşünüyorum. Niçin burada olduğum konusunda."

Havada bir kükreme duyduk, rahatımızı kaçıracak kadar yakındı. Thad'in gözleri yuvalarından fırladı ve etrafımızı taradı.

"Deli boz ayı," dedim, derin bir nefes alıp.

"Hı hı," diyerek ayaklandı Thad. "Hadi toplanıp yuvarlanalım." Bu kez resmen konuşma nihayete ermişti.

Sadece başımı salladım. Umut etmek yetmezdi ve kapı için olan dualarımı çoktan bitirmiştim.

Toplanacak fazla eşya yoktu. Geriye kalan tek yiyeceğimiz biraz kuru meyveydi. Konuşmaya devam etmek istiyordum ama üstüne gitmeyecektim, hele hele bugün.

Karasal alana doğru hızla yürürken Rives gölgemiz gibiydi. Sessizce takip ediyor, gerilerden geldiği için sanki Thad ve ben baş başaymışız gibi hissediyorduk, fakat Rives bizi gözden hiç kaybetmedi, biz de onu. Sormadan anladım, Thad dönüş yolunda birisinin bana eşlik etmesini istiyordu.

Çoktan planladığımı onunla paylaşmadım. Thad'in belinde taşıdığı on beş santimlik bıçağını alacaktım. Yanında götürmeyecekti. Aynı zamanda kolyesini de alıp

benimkinin yanına takacaktım. Zaten yayını almıştım, ateş yakarken kullandığı yay çubuğu yani. Nasıl çalıştığını biliyordum, ellerim acıyana ve çıralar kızarana kadar sürtecektim, ayrıca hindistancevizi kabuklarını çıra yapıp yakmayı biliyordum, ne kadar kuru olursa o kadar iyiydi. Thad'den çok şey öğrenmiştim, sıra bana gelene dek hayatta kalmamı sağlayacak yeteneklerim vardı artık. Ayrıca Rives'le birlikte geri dönecek, farklı bir rota çizecek ve haritamı kullanarak boz ayıdan uzak duracaktım. Sırlarım bunlardı, Thad'le paylaşmadığım planlarımdı.

Onun sırları, benim sırlarım. Ada sırları. Aramızda görünmez bir körfez yaratıyorlardı ve bundan nefret ediyordum.

"Geldik sayılır," dedi Thad. Bir saattir ettiği ilk laftı; sesi zorla çıkıyordu sanki.

Ayaklarımız siyah kayalara değdi. Sağ tarafımızda kırmızılar parlıyordu. Dün gece en yeni lav arazisine, Nil'deki ilk günümde bulduklarıma gitmeye karar vermiştik. İki farklı akıntı, iki farklı zaman. Biri kırmızı, biri siyah, İkinci ve Üçüncü Çeyrek'e yayılıyorlardı. Dünkü kapıdan kerteriz alarak kuzeye doğru ilerlemiş, bugünkü pozisyonumuzu belirlemiştik.

İki arazinin kesiştiği yerde durdu.

"Kırmızı mı, siyah mı?" diye sordum. Thad'in tercihiydi ve vakti gelmişti.

"Siyaha oynuyorum," dedi, dudaklarından bir tebessüm geçerek. "Hadi ufak bir Rus ruleti. Nil tarzı."

"Hiç komik değil," dedim. "Oyun değil bu."

Thad çenesini sıktı. "Doğru."

"Başaracaksın. Mecbursun. Sakın ha pes edeyim deme." Sesim iki oktav düştü, gözlerim yanıyordu. "Sakın. Pes. Edeyim. Deme. Tamam mı?"

Thad gülümsedi, gözlerinde mavi alevler yanıyordu, ardından beni öptü. Hiddetli ama nazik bir öpücüktü, öylesine saklanmamış duygularla doluydu ki oracıkta hüngür hüngür ağlayacaktım. Ama yapmadım. Kapı yakalamamız lazımdı.

"Hareket etmeliyiz," dedim geri çekilip. "Kapı güneyden gelecek, o yüzden kırmızıya yakın duralım." Tabloları kafamda gözden geçirip işaret ettim.

Dünkü kapı şimdi bulunduğumuz yerin güneybatısında açılmıştı ama enlemsel açıdan düşünürsek oldukça yakındı. Kapılar iki gün üst üste yakın yerde çakabiliyordu; benim dörtlüm ve Kevin'ın açılan kapısı bunu gösteriyordu. Siyah Koy'daki çift de aynı şekilde. O kapıları düşündükçe aklıma bir şey geldi. Feci bir şey.

Thad'in koluna yapıştım.

"Thad, geri dönmeliyiz! Plaja dönmeliyiz! Kevin'in kapısıyla benim dörtlüm nasıl bir gün arayla gelmişti, hatırlıyor musun? İki kapı da kırmızı alandaydı. Jason'ın Siyah Koy'da kaçırdığı kapı *tam da aynı plajda* gördüğümden bir gün sonra çıkmıştı. Ya kapılar bir gün arayla açılınca aynı boylamda çıkıyorlarsa? Aynı çeyrekte? Belki de iki rakamı bunu temsil ediyordu! Eğer haklıysam, bugünkü kapı tekrar Güney Plaj'da çıkacak, burada değil! Fazla vaktimiz yok. Hemen-"

"Dur." Thad bir parmağını dudaklarımın üstüne koydu. "Dur," diye fısıldadı. "Dün gece bunun üstünden geçtik. Uzun uzun düşündük taşındık, zaman ayırdık. Dünkü kapının kuzeyinde bir enlem seçtik, fırtına ekseninde sıradaki çeyreği seçtik. En muhtemel iki kaynak alanı seçtik. En açık ve en zamanı gelmiş iki alanı. Burası onlar." Başparmağını yanağıma sürtüp bana baktı, bakışları güven, sevgi ve onu Thad yapan her şeyle doluydu. "Planımıza sadık kalalım."

"Haklısın," dedim, sarsılmıştım. "Ben sadece; yok, haklısın. Planımıza sadık kalalım." *Ama bu bir oyun değil.*

Hiçbir zaman oyun olmadı.

Thad elini öne uzattı ve birlikte siyahlık denizine girdik. Thad güvence vermesine rağmen, bir yanım dönüp koşmak, bizi uçurup plaja geri götürmek istedi. Fakat Thad'in elini tutarak yürümeye devam ettim.

Kömür zemin asfalt kadar karaydı, benim için bir milyon kilometre ötede görünen o Target otoparkı kadar siyahtı. Farklı bir dünya, farklı bir ben.

Bir hareket var mı, diye yeri taradık. Nefes almıyordum adeta, öğlen *şimdiydi.*

Derken kumlar havalandı.

Yirmi metre ötede, siyah zemin dalgalandı. Ardından siyahlık yükselip indi, dalgalı bir ışıltı bıraktı, yukarılara esnedi ve hayatla dolup ışıdı.

"Saat üç yönünde kapı," diye bağırdım. "Koş!"

Thad donakalmıştı. Bana bakıyordu, kapıya değil.

"Git!" diye çığlık attım, onu silkeleyerek. "Koşsana!"

"Benimle birlikte koş, Charley." Thad elini uzattı. "Son bir defa. Lütfen." Sesi titredi.

Elini tutup koştum; onu kıpırdatacak ne olsa yapardım. Siyah zeminin üstünden havalandık, adımlarımız birdi, son kez birlikte koşuyorduk. Kapı üç metre ötede titriyor, kuzeye doğru kayıyordu.

Çok geçmeden gökyüzünü, yeri, bizi yansıtan, pırıltılı ışık prizmalarını görecek kadar yakındık. Yansımanın içinde şekli bozuk iki siluettik ve tam o anda anladım.

Thad yaşayacaktı.

Tüm kusursuz sözlerim beynimde hapis kaldı, vedam o ânın içinde kayboldu. Tek önemli olan *Thad yaşayacaktı.* Elini sıktım ve bir adım geri attım.

"Charley, ben-" Thad'in yüzü işkence içindeydi ve elini kaldırmasıyla kapı çöktü. Uzun, iğrenç bir saniye boyunca Thad'in omzunun birkaç santim üstünde bir delik kaldı. Ardından o siyah nokta da göz kırpar gibi tamamen kayboldu.

Thad'in kapısı gitmişti. Rüzgâr geri dönmüştü.

Oysaki Thad hâlâ buradaydı.

Dehşetle nefesimi tuttum, tam o saniye düşüp ölmesini bekler gibiydim. Fakat Thad orada öylece durdu, donakalmıştı ve gayet hayattaydı. Karşılıklı şoka uğrayarak gözlerimiz kenetlendi.

Ardından hava gevşedi.

Dalgalanmayı görmeden önce sezdim durgunluğu. Thad'in arkasında bir kapı tembel tembel gökyüzüne yükseliyordu, taş çatlasın üç metre ötedeydi. İkinci bir şanstı; son şans ve bu kez, Thad'in kaçışı garantiydi. Kapı bize doğru sürüklendi; Thad'in koşmasına bile gerek yoktu. Kaderinde vardı, tıpkı ikimiz gibi. Thad'in şansı nihayet dönmüştü ve Ada bize adamakıllı bir veda etme fırsatı veriyordu.

Thad'in kollarına attım kendimi, muazzam bir huzur hissi her yanımı kaplamıştı. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Thad tek kelime bile etmeden bana sarıldı.

"Zebraya selamını söylerim," diye fısıldadım omzunun üstüne. Sonra geri çekildim, hâlâ ellerini tutuyordum. "Burton'a da bakarım. Hadi git."

Kapı bir metre ötede havada duruyordu.

"Charley." Thad'in sesi çatladı. Yutkunup başını iki yana salladı.

"Her şey yolunda," dedim. "Zamanım var. Seni bulacağım. Seni seviyorum, Thaddeus Blake. Git artık."

Gözlerindeki duygular o kadar yoğunlaşmıştı ki, kenarlarından akıyordu.

"Git," diye fısıldadım, yeni bir telaşa kapılarak. Kapı artık birkaç adım uzakta duruyordu, o kadar yakındı ki yansımamız tek vücuttu. "Zamanın geldi. Diğer tarafta görüşürüz." Beni bekleyen kaybı düşününce göğsüm daraldı ama bu acı iyi geldi. "Seni seviyorum." Sonra gülümsedim, çünkü yolun sonuydu bu.

Vedalaşıyorduk.

Kapının öndeki kenarı Thad'in yüzüne gökkuşakları vuruyordu, gözleri hiç bu kadar parlak mavi görünmemişti. "Ben de seni seviyorum." Tıkanmıştı. "Her şeyden çok."

Ardından Thad akıl almaz bir şey yaptı.

Öne atladı, kollarımdan tuttuğu gibi beni arka üstü kapının içine fırlattı. Yamularak düştüm, dengemi sağlayıp çıkmaya çalıştım, şimdiden kavurucu sıcağı hissediyordum.

"*Hayır!*" Çığlık gırtlağımdan çıktı ama sıcaktan boğuldum. Kaynayan hava görünmez bir tortu gibi çevremi kapladı, beni derine çekip hapsetti.

Cehennem ateşinde cayır cayır yanıyordum.

Karanlık gözlerime indi. Nil Adası titreşip bulanıklaştı, sonra küçülmeye başladı, bir kaleydeskopun ters tarafından bakıyordum sanki. En son net görüntü Thad'di, yana kayarken yamuldu, bakışlarımız birdi.

"Seni bulacağım, Charley!" diye bağırdı, cızırtılı ve azalan bir sesle. "Söz veriyorum! Seni-"

Bir tabut kapağı gibi üstüme kapandı zifiri karanlık. Sıcaklık yok oldu ve siyahlık buza dönüştü, ruhuma işlemeye, beni paramparça etmeye çalışıyordu.

Sonra hiçbir şey kalmadı.

Ne ışık. Ne hava.

Ne Thad.

BÖLÜM 63

THAD

365. GÜN, ÖĞLEN

Charley gitmişti.

Onu kaybetmiştim, yine de ben kazanmıştım.

"Seni yendim!" diye bağırdım Ada'ya. Mükemmel bir koşuyu tamamlamışım gibi heyecanım doruktaydı. Sadece sıcağı yalayan Charley, kapıyı yakalayan Charley. Yaşayacak olan Charley'ydi ve sevincim buydu. Kaderimi kucaklamıştım ben: Charley'yi sonuna kadar korumuş, en yüce bodyguard hareketini yapmıştım. Zarı atmıştım ve ben kazanmıştım.

Ben, Ada değil.

Kahkahalar atarak Nil gökyüzüne bir yumruk savurdum. Kahkahaam bitmek bilmez siyah taşların üstünde yankılandı, Nil de bana kahkaha attı.

İşte o zaman kafama dank etti. *Ölmüş olmalıydım.*

Şu âna dek hiç kimseyle son gününü geçirmemiştim. Bir kapı gelip geçiyor; ya da belki de hiç gelmiyor ve sonra iki büklüm yere yığılıyorsunuz zannetmiştim. Nalları dikerek. Bitiyordunuz.

Ama ben hâlâ ayaktaydım. Midem bulanarak birdenbire nasıl olacağını anladım: Gece yarısını beklemek zorundaydım, Charley'siz acı çekecektim. Öldüğüm günün

alacakaranlığını bir başıma sırtlanmak zorundaydım, her dakika kaybettiğim ve asla sahip olamayacağım şeyi iğne batırır gibi hatırlatacaktı.

"Neden?" diye haykırdım, sinir olmuştum, bozulmuştum, Charley'nin kurtuluşu sevincimi korumaya çalıştım. Uzaklardan Rives'in bana seslendiğini duydum ama cevap veremeyecek kadar Ada nefretine bürünmüştüm. Yüzümü Nil göğüne çevirdim, yumruklarımla Nil'in havasını boğdum. "NEDEN?" diye bağırdım. "Söyle!"

Boz ayı kükredi, yer sallandı, derken anladım. *Çünkü burası Nil Adası ve o zalim. Çünkü benimle oyunu henüz bitmedi.*

Sonra Nil fısıldadı, *KOŞ.*

BÖLÜM 64

CHARLEY

1. GÜN, ZAMAN BİLİNMİYOR

Derim karıncalanıyordu. Yok, yanıyordu. Yok, *donuyordu.*

Kontrol edilemez bir şekilde tir tir titreyerek uyandım. Soğuktan, acıdan, iğrenç bir acı kayıptan. Kapıyla beraber yanımda gelen tek şey buydu.

Gözlerimi açtığımda parkalar ve gözlükler takmış bir grup çocuk üstüme eğilmişti; başlarında kasklar, yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı. Ne zalim bir kader oyunudur ki, etrafımdaki arazi muhteşem, kutup beyazıydı. Bense çırılçıplak halde, alev gibi yanan incecik beyaz tozun üstünde yatıyordum.

Thad'in karının üstünde uzanıyordum.

Thad! Vücudumdaki her bir hücre ona seslendi ama cevap yoktu, yalnızca silinen yankılar duyuldu. *Seni bulacağım, Charley! Söz veriyorum!*

Ama bulamazsın, diye feryat etti kalbim. *Çünkü senin kapını ben aldım, kaçma şansını aldım. Şimdiyse sen hapis kaldın, sonsuza dek Nil'e mahkumsun.*

Erkekler hızlı hızlı konuşuyor, anlamak için hiç çaba göstermediğim yabancı bir dilde mırıldanıyorlardı. Bana ne olduğu umrumda değildi. Paramparçaydım, dağılmıştım ve eksiktim. Bir daha eski halime dönmemin bir yolu

yoktu, çünkü Thad'e ait olan parçam gitmişti, kapıdan geçtiğim sırada benden vahşice koparılmıştı.

Gözlerimi kapadım, adamların yürüyüp gitmesini diledim. *Gidin,* diye sessizce bağırdım. *Beni burada bırakın, Thad'in karının üstünde. Burada o olmalıydı, ben değil.*

Sadece... gidin.

Ama gitmediler.

Eller beni tutup kaldırdı ve nazikçe kollarımı sıcacık, yumuşak bir kumaşa soktular. Fermuar çekme sesi duydum ve göğsüme sıcaklık yayıldı. Ayaklarıma nemli çoraplar geçirildi, bacaklarımdan yukarı çıkan pantolonlar takip etti. Eller beni kırılabilirmişim gibi tutuyordu.

Oysaki çoktan kırıldığımı bilmiyorlardı.

BÖLÜM 65

CHARLEY

4. GÜN, ÖĞLENE DOĞRU

Burası meğer Fransa'ymış. Hatta Mont Blanc. 'Yanlışlıkla' pistten çıkıp bakir karın üstünde kayan bir grup usta kayakçı tarafından geçilmesi yasak bir bölgede bulunmuştum.

Herkes bana yaşadığım için şanslı olduğumu söyleyip duruyordu.

Yanlış, diye düşünüyordum. Şanslı olsaydım, Thad burada olurdu, ben değil. Şanslı olsaydım, Ada'da olurdum, bir kapı yakalayıp Thad'i yeniden görme şansına sahip olurdum. Şanslı olsaydım, ölüme terk edilirdim. Daha nazik olurdu böylesi.

Fakat onun yerine Fransa'da bir hastaneye yatırılmıştım.

Şu âna dek üç kelime konuşmuştum: Amerikan. Charley Crowder. Geri kalan zaman boyunca, doktorların varlığını fark ettiğimde başımı ya olumlu ya olumsuz anlamda sallamıştım. Gözlerimi kapalı tutuyordum, ya zihnimdeki resimlere tutunuyor ya da onlardan kaçıyordum. Elimde kalan sadece onlardı.

Annem, babam ve Em odaya telaşla girdiğinde bana hemşireler kadar yabancı göründüler. Beni gördükleri saniye kelimeleri gözyaşlarıyla beraber sel olup aktı.

Annem. "Charley! Aman Yarabbi, gerçekten sensin! Zavallı bebeğim, neler çektin tahmin bile edemiyorum." *Hayır, edemezsin zaten.*

Babam. "Of be, seni kaybettik sandık." *Ben de.*

Em. "Charley, seni çok özledim. Arayıp seni bulduklarını söyledikleri zaman hayatımın en güzel günüydü." *Benim hayatımınsa en kötü günlerinden biri.*

Yatağımın başına üşüşüp her biri kendi hikâyesini anlattı. Kaçırıldığımı zannetmişlerdi. Kıyafetlerim Target otoparkında bulunmuştu; babamın Volvo'su Atlanta'da şehir merkezinde bir yerden çıkmıştı, soyulmuş ve hasar içindeydi. Çantam cüzdanım hiç bulunamamıştı. Bütün ailemin beni ölü bulmayı bekledikleri açıktı; Fransa'da bir dağ kenarında capcanlı değil. Kimse oraya nasıl vardığımı anlayamıyordu ama sanki önemsemiyorlardı. Hayatta olduğum için havalara uçuyorlardı.

Biraz daha geveleme. Biraz daha soru. Biraz daha. Daha. Daha. Çok fazla. Çok erken.

Gözlerimi kapadım, ailemi dışarıda bıraktım. Gerçeği anlatamazdım, bana kimse inanmazdı. O yüzden de en iyi ikinci seçeneği seçtim.

Hafızamı kaybettiğimi iddia ettim.

BÖLÜM 66

CHARLEY

10. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Odama girmek gerçeküstü bir deneyimdi. Başka bir zamandan, başka bir kızın hayatından kalma bir zaman kapsülü gibiydi.

Em'in yatağı tam da hatırladığım haliyle, düzgünce yapılmış ve bomboş duruyordu. Şükran Günü tatilinden önce bir hafta daha okul vardı, o yüzden Em üniversiteye gitmişti, şehir dışındaydı, tıpkı evden ayrıldığım günkü gibi. Benim yatağım da toplanmıştı, Em'inki kadar kusursuz değildi ama yine de toplanmıştı. Yorganın üstünde iPod'um yastığımın yanındaydı, tam da yüzden fazla sabah önce oraya düşürdüğüm şekildeydi. Okuduğum kitap yatağımın başucunda, ayracım sayfaların arasında bekliyordu.

Hiçbir şey değişmemişti; ben hariç.

Çantamı yere attım, bilgisayarımı açtım.

Google çubuğuna 'Thad Blake, snowboardcu' yazdım. Bir yığın kayıtlı haber çıktı, hepsi de Kanada Ulusal Snowboard Takımı'na seçildiği duyurulduktan birkaç gün sonra kaybolan, umut vaat eden Kanadalı bir snowboardcudan bahsediyordu. Birinde Thad'in çok net bir fotoğrafı

konmuştu. Hatırladığımdan daha kısa aynı sarı saçlar, aynı safir gözler, aynı tembel gülüş.

Elimi uzatıp Thad'in yanağına dokundum. Düz ve cansızdı, iki boyutlu ve soğuktu tahmin ettiğim üzere.

Thad bana gülümserken sonunda haberi okudum. Sonra bir diğerini. Hepsini yaladım yuttum. Haber değişse de teori aynıydı: Dağ yamacında, usta kayış alanında kaybolmuştu. Cesedi hiç bulunamamıştı. *Hıh,* diye düşündüm. Haberin biri intihar spekülasyonu yapıyordu, kız arkadaşıyla ayrılışının yıkıcı etkisinden dem vuruyordu ama arkadaşları ve ailesi bu fikre karşıydı.

"Thad asla intihar etmezdi," demişti annesi. "Yaşamayı, bu dünyadaki herkesten daha çok seviyor."

Belki bu dünyada, diye düşündüm, içimdeki boşlukla savaşarak. Fakat Thad bu dünyada değildi ve bir yıldan uzun süredir yoktu. Ölü gibi yaşadığınız Nil Adası'ndaydı. Thad bir yandan yaşama şansını feda etmişken, intihar demek doğru olmazdı. *İntihar* yanlış bir sözcüktü. Bencilceydi. Thad'in yaptığı hareketse bencilliğin *tam tersiydi.* Ancak her iki şekilde de sonuç aynıydı: Ölmüştü. Benim uğruma.

Thad ekrandan bana gülümsedi, o aylak, bilmiş tebessümünü çaktı. *Seni seviyorum, Georgia'lı Charley.*

Ben de seni seviyorum. Her şeyimle, her yanımla. Seni seviyorum.

Keşke vedam böyle olsaydı, dedim ama sonuçta vedamız, güzel dışında her şeydi. Thad'in resmine uzun uzun baktım, onunla olmak için içim acıdı. Hızlı bir şekilde görüntüsü kaybolup yerini aptal ekran koruyucum aldı, hem de hiç resim kalmamış gibi tropikal bir ada manzarasıydı. Fareyi oynatıp Thad'i ekrana geri getirdim.

Keşke bu kadar kolay olsaydı her şey.

Gülümseyişini kaybetmek istemeyerek fotoğrafını bastım ve bir gözyaşı damlası dökülüp Thad'in yüzünü bulanıklaştırınca bir daha çıkardım. Sonra elimde Thad'le yatağa kıvrıldım.

Yanaklarım tuzlu, dudaklarım tuzlu... bir çeşit Nil tadı, elimde kalan bir buydu. Gözyaşlarım yastığımı ıslattı ama kıpırdamadım. Orada öylece uzandım, kayıp ve acının içinde boğuldum, keşke Em burada olsaydı dedim ve olmadığı için de derin bir oh çektim.

İşte o gece yalnız kalmaktan daha beter şeyler olduğunu nihayet anladım.

BÖLÜM 67

CHARLEY

19. GÜN, KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA

Ne haber gelmişti, ne arama. Tam bir Thad sessizliğiyle geçen on dokuz gün. Hâlâ sayıyordum; duramıyordum ve dün gece rüyamda Duvar'ı gördüm. Bu kez Thad'in isminin yanındaki boşluk dolmuştu; bir çarpı işaretiyle. Ve bıçak benim elimdeydi.

Kapısını çalmıştım. Beni itmişti ama hırsız bendim.

Gözlerimi ovuşturup Firefox'u küçülttüm. İnternet tarayıcımın sembolü bile benimle alay ediyordu sanki. Sıcakkanlı bir tilki, bir kapı kadar ateşli, Ada kadar kaçamak, dönen bir küre. Tilkinin gözlerinin üstü örtülüydü, hiçbir şey ele vermiyordu.

Son dört saati haber sitelerini tarayarak geçirmiştim. Artık Atlanta gazetesiyle işim olmuyordu. Kanada gazetelerinden başladım, sonra uluslararası medyaya açıldım, Thad hakkında bir haber aradım. Ancak ayrıntılı aramalarım, daha önce bin defa okuduğum makalelere çıkıyordu ve genel aramalarımdan da bir şey çıkmıyordu. Kayıp bir Kanadalı'nın bir yerde bulunduğuna dair bir haber yoktu, tuhaf bir yerde beliren çıplak bir oğlan yazmıyordu. Bulduğum tek sıradışı haber İngiltere'nin *Daily Mail*'inin

dünkü sayısında yer alan 'Helsinki'yi Birbirine Katan Gergedan'dı, Helsinki sokaklarında başıboş gezen, ender bulunan siyah bir gergedan türünün yakalandığını anlatıyordu. Yerel hayvanat bahçeleri sorumluluk almıyordu, bütün hayvanlarının yerinde olduğunu iddia ediyorlardı ve olay, egzotik hayvan ticaretiyle ilgili bir soruşturma başlatılmasını isteyen ulusal bir çağrıyı tetiklemişti. "İnsanlar spor olsun diye arka bahçelerinde gergedan barındırmamalı," diye tartışıyordu Finlandiyalı bir adam, karambolde fırını hasar görmüştü. "Sırada ne var, kaplanlar mı?"

Olabilir, diye düşündüm. *Ama ben hâlâ çıplak birini umuyorum. Bir seksenden uzun, sarışın, masmavi gözlü ve kendini düşünmeyen fedakâr birini.*

Alevli tilkiye baktım, hangi açıyı gözden kaçırdığımı merak ettim. Derken bir fikir kafamda çaktı. Yeni bir pencere açıp *Nil* kelimesini yazdım.

Bir yığın sonuç belirdi. Çoğu online sözlüklere ve ansiklopedilere girmiş tanımlardı, arkasmdan açıklanamaz bir sebeple Nil adını kullanan işyerlerine ait siteler vardı. Ancak bir sonuç gözüme takıldı: *Nil Kâbusları* adlı kişisel bir blog sayfası. Yirmili yaşlarının sonunda, Güney Afrikalı bir adamın yazdığı blog Ada'da geçirdiği tüyler ürpertici on bir ayı en ince detayına kadar anlatıyordu. Ada'da hayatta kalanlara ait özel bir grupta, çeşitli kayıp insan sitesinde ve hatta birkaç çatlak solucan deliği teorisyeninin sayfasında bağlantılar paylaşmıştı. Yorumlar gayet kırıcıydı. Kimileri adamın akli sağlığını sorguluyordu, kimileri terapiye gitmesini öneriyordu, çoğunluksa Nil'e gitmek için ayrıntıları öğrenmek için yalvarıyordu. Amnezi kararımı doğrulayan bir bilgi uçurumuydu. Deli olmaktansa, unutmuş olmayı yeğlerim. Thad ise hâlâ kayıptı.

Arayacak bir şeyim kalmadığından Mac'imi kapatıp yatağa gittim.

Her şey bana Thad'in öldüğünü söylese bile, kabul etmekte ayak diretiyordum. Çünkü Ada'nın her şeyi geçiciyiz diye bağırsa da, Thad ve benim hep kalıcı olacağımızı hissetmiştim. Belki de Thad günlerini yanlış hesaplamıştı ya da bir şekilde Nil Adası ona bağışıklık bahşetmiş, saati tükenmeden fazladan zaman vermişti, diye düşünüp duruyordum. Thad'in bir gün kapıyı çalacağını, gözlerinin içi gülerek sırıtacağını, *bu* dünyada kanlı canlı karşımda duracağını umuyordum. Ancak geçen her günle beraber umutlarım azalıyor, küçüldükçe küçülüyordu, tıpkı sonsuza dek kaybolmadan önce siyah bir noktacığa dönüşüp çöken bir kapı gibi.

Kapının yumuşacık tıklatılmasıyla düşüncelerim bölündü.

"Charley?" Em'in sesi. Kapı gıcırdayarak aralandı. "Birisi seni arıyor."

Aniden irkildim. "Kimmiş?"

"Bir kız," dedi, aynen o şekilde cılız umutlarım suya düştü. Bir anda, acı vererek. Geri dönülmez bir biçimde.

"Gazeteci olmadığına yemin ediyor," diyordu Em. "Bir de onu tanıdığına." Em durdu. "Adı Natalie."

BÖLÜM 68

CHARLEY

35. GÜN, ALACAKARANLIK

Son on beş gündür bir nörolog, bir psikiyatr ve şiddetli travma kurbanları konusunda uzman bir psikologla görüştüm. Gazetelerde benim hakkımdaki haberi okuyunca bizim evi aramış bizzat. Anlaşılan orta sınıf bir Amerikan ailesinin on yedi yaşındaki kızı, voleybol bursu almak üzereyken ve daha önce akli dengesizlik yaptığı kaydedilmeyen bir kişinin aylar boyu ortadan kaybolması, sonra da yabancı bir ülkede çıplak bulunması sıradan bir olay değilmiş.

Haberlere daha fazla dikkatimi vermeliyim cidden.

Ama bu sefer umutlanacağım demektir, artık kaldıramıyordum. Firefox ile randevularımı bırakmıştım, hiç bulamayacağım bir haberi okumak için siteleri arayıp taramıyordum. Aynı zamanda başka terapiste gitmeyi de reddediyordum. Hepsi aynı sonuca varıyordu: Başıma gelen her neyse o kadar travmatikmiş ki, bir savunma mekanizması olarak beynim o olayla ilgili tüm anıları silmiş.

Oysaki ben hatırlıyordum. Ayrıca anılar ne kadar acı verici olursa olsun, unutmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Tek gösterdiğim çaba, koşuya çıkmaktı. Odamdan, hatta yatağımdan çıkıyor olmam annemleri sevindiriyordu.

Hatıralara dalarak saatlerce koşuyordum. *Yanımda koşan Thad, eli elimde sımsıkı... Boynuma çiçekten bir kolye takan Thad, safir gözleri alev alev... Thad'in dudakları dudaklarımda, sıcak ve tatlı, aç ve istek dolu.* Her bir anıyı teker teker süzdüm, neşesi ve acısından keyif çıkardım. Fiziksel yorgunluğun ağırlığı beynime çökene kadar koşuyordum. Bu sabah yirmi üç kilometre koşmuştum ve geri dönmemin tek sebebi çiseleyen yağmurun sağnağa dönüşmesiydi. Yağmura tutulmanın ne demek olduğunu unutmuşum.

Ardından kendimi cesur hissederek markete giderken Em'in peşine takıldım. Kasaya yürürken bir duvar dolusu, karıncalı siyah beyaz fotokopi resim dikkatimi çekti, çoğu yeniyetmelerdi. Yüzlerin sihrine kapılıp panoya yürüdüm ve fotoğrafları inceledim. Bazıları kızdı, bazıları oğlan, hepsi de gülüyordu, hepsinin kaybolma tarihi siyah mürekkeple yazılmıştı. Hepsi kayıptı. Belki Nil Adası'ndaydılar; belki Nil'den beter bir akıbete uğramışlardı. Bir noktada ağlamaya başladım. Em beni kolumdan tutup çekmek ve eve sürüklemek zorunda kaldı.

İki saat önceydi bu.

Artık ağlamayarak penceremin önünde oturmuş, yağmuru seyrediyordum.

Gümüş damlalar pencereyi lekeliyordu, her biri cama saldıran göz kamaştırıcı prizmalardı. Parlayıp düşmelerini izledim, sanki bütün damlalar bir arada koşarsa bir kapı açabilirlerdi; beni Ada'ya geri götüren, titreşen bir kapı. Ancak her damla teker teker camdan aşağı aktı, gözden kayboldu, sonsuza dek gitti. Tıpkı Nil gibi.

Hiç kimse tarafından bölünmediğim kusursuz bir an boyunca yağmura gözlerimi diktim, Thad diye içim yanıyordu, geri dönüp onu bulma şansım olsun diye sızlıyordum. Ancak Dünya denen koca samanlıkta bir kapı

bulabilsem bile, fark etmezdi. Thad orada olmayacaktı ve onsuz Nil bir hiçti. Benim dünyam buradaydı. Gümüş ve griyle ve yağmurla dolu bir dünyaydı.

Aniden ve ödümü patlatarak gök gürledi. Deprem sesi gibiydi. Birisi hızlıca kapımı iki kere tıklatırken şimşek çaktı. Odamın kapısı açıldı, babam aralıktan başını içeri uzattı. "Selam tatlım. Girebilir miyiz?"

"Tabii."

Babam başucuma bir bardak koydu, annem de yatağımın ayak ucuna oturdu. "Sana bir gazoz getirdim. Tıpkı sevdiğin gibi kırık buzlu."

"Teşekkürler." Bir şekilde gülümsedim.

"Güldüğünü görmek çok güzel, canım." Yatağımın kenarına oturdu, aynı annem kadar kederli görünüyordu. "Charley, tatlım, başına gelenlerden sonra nasıl hayatta kaldığını hayal edemiyorum. Ama güçlüsün. Hep öyleydin. Bunu da atlatacaksın, hayatım. Söz."

Söz vermek hiçbir anlam ifade etmez, diye düşündüm. *Şimdiki âna dair bir istektir, geleceğin gerçeği değildir.*

Babam konuşmayı sürdürdü.

"Annenle ben arkandayız, yüzde yüz on. Okulla konuştuk, bütün notlarının iyi olması sonucu üniversiteye girişte önceliklisin. İstersen önümüzdeki sömestr izin yapabilirsin. Erken mezun olabilir ya da genel lise diploması alabilirsin. Seyahat edebilir ya da etmeyebilirsin. Sen ne istiyorsan."

Ben Thad'i istiyorum.

Bacağımı sıvazladı. "Bir düşün hayatım. Ne yapmak istediğini düşün. Mümkün kılabiliyorsak, yaparız."

"Bize bugün haber vermek zorunda değilsin," diye teselli etti annem. "Ağırdan al," dedi, en son danışmanın beylik lafını tekrarlayarak. "Acelemiz yok. Vaktin bol."

Vaktin bol.

Annemin talihsiz kelime seçimi ancak birkaç sözün yapabileceği şekilde beni can evimden vurdu ve acı, beni eyleme itti. Derin bir nefes aldım, tatlı Thad'imin bana gülümsediğini hayal ederek annemlere baktım.

"İstediğim bir şey var," dedim, gözlerim dolmadan konuşabildiğim için kendimle gurur duyarak. *Pişmanlık yok.* Thad'in sesi zihnimde yankılanırken planımı açıkladım.

Beş dakika sonra annem az önce bütün vücuduma dövme yaptırmak istiyorum demişim gibi baktı bana.

"Washington Üniversitesi," diye tekrar etti annem. "Washington Üniversitesi'nde voleybol oynamak istiyorsun. Seattle'da."

"Seattle." Başımı salladım. "UW. Huskies'in yurdu."

Annem pencereme doğru baktı ve gözle görünür derecede yüzü aydınlandı. "Canım," dedi, hadi mantıklı olalım ben senin için en iyisini bilirim sesini takınarak. "Etraflıca düşünelim. Seattle hep yağmurludur. Yağmurlu değilse de, bulutludur. İnsanlar güneşi görmediği için delirir." Kazanan bir tartışma tezi sunduğundan emin halde bana sırıttı. "Bir düşün, Charley. Sen güneşi *seversin.*"

Suratına dümdüz baktım.

"Charley?" Annem kaşlarını çattı. "Bir düşünelim kızım."

"Ben düşündüm," dedim yumuşacık bir ses tonuyla *Güneş yok, titreşim yok. Numara yapmak yok.*

Annem, babama yalvarır gibi bir bakış fırlattı.

Babam boğazını temizledi. "Şey, hayatım, Seattle çok uzak. Hani bildiğimiz UGA planına ne oldu? Harika bir üniversite şehri, cumartesileri futbol oynanır. Yine Em'le aynı odayı paylaşabilirsin. Ve balım," şimdi sırıtıyordu, "biliyorsun ki Bulldog ülkesinde güneş her zaman parlar."

"Kesinlike öyle, baba." *Geçen ay Atina'nın batısında bir kız ortadan kayboldu. Tek buldukları giysileriydi.* Babamı canımdan çok seviyorum ama aklıma koymuştum. "Seattle," dedim nazikçe. Sesimde en ufak bir tereddüt yoktu. "Ben Seattle'a gitmek istiyorum."

"Seattle!" Annem neredeyse çaresizce inleyerek ciyakladı. "Resmen Kanada yahu!"

Aynen öyle.

Babam bana göz kırptı, *seni seviyorum,* diye dudaklarını oynattı, ardından hâlâ itiraz eden annemi nazikçe odadan dışarı çıkardı. Koridor boyunca tükürür gibi söylenmesini duyuyordum. "Seattle! Bebeğim *Seattle'da* yaşayacak."

Babamın ardından birkaç saniye sonra Em kapıdan girdi, üstüne tam oturan soluk bir kot ve üniversiteli özgüveni taşıyordu.

"Bil bakalım kim geri döndü?" diye sordu, yüzünde güller açarak.

Bir dakika için Em beni kastediyor zannettim. Derken Jen odaya girdi. Siyah saçları asimetrik bir küt model kesilmişti; İtalyan stili fışkırıyordu.

"Charley!" Jen uzun zamandır kaybettiği bir arkadaşını bulmuş gibi sarıldı bana, ki öyleydim. Ağlamaya başladı, beni daha da sıktı.

Arka planda annemin iniltileri çılgın bir viyaklamaya dönüşüp ânın büyüsünü bozdu.

"Vay anasını," dedi Jen, gözlerini silip. "Annen sahiden kafayı yedi."

"Dört bin beş yüz kilometre *uzun* bir mesafe," dedim.

"Toparlanır," dedi Em. "Sadece alışma süresine ihtiyacı var. Mesele şu ki," şimdiyse onun sesi çatlıyordu, "sana daha yeni kavuştuk."

Duygularım kabardı ama ağlamadım. Çünkü kendimi geri dönmüş gibi hissetmiyordum. İsimsiz bir mekânda

hapis kalmıştım adeta, Nil ile burası arasında kısılmıştım ve kendimi nasıl kurtaracağımı henüz çözememiştim.

Jen elimi sıktı ve tıpkı eski zamanlardaki gibi, üçümüz benim yatağıma oturduk. Em diğer elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Charley." Hassas bir sesle konuşmuştu. "Herhangi bir şey hatırladın mı? Hatırlamadıysan boş ver. Sadece, çok uzun süre yoktun..."

Em anlamak için bakışlarıyla yalvarıyordu. Gözlerimi kaçırdım, Jen'in yüzünde de aynı ifadenin yansıdığını biliyordum: merak, endişe, korku, umut. En çok içimi acıtan da onların umuduydu, çünkü onu kaybetmek son ve yıkıcı olurdu.

Kendimi toparlamak için bir nefes aldım.

"Bir çocuk vardı," dedim sessizce. "Beni kurtardı." Durdum, içimdeki boşlukla savaştım. "Adı Thad'di."

Günlerdir ilk kez adını dışımdan söylüyordum.

"Eee?" diye sordu Jen. "Sonra ne oldu?"

Başka sözcük çıkmıyordu; o yalnız arada kalmış mekânda sıkıştılar. Belki günün birinde Em ve Jen'e bütün hikyeyi anlatırdım ama şimdi değil, henüz değil. Kendim iyice sindirmeden olmaz. Şu anda bu dünyanm verdiği ve Nil'in esirgediği tek şeyi istiyordum; zaman.

Mantıksızdı biliyordum ama hikâyemi anlatmaya hazır olmayışımın bir nedeni, henüz tamamen yazıldığını itiraf edemeyişimdi. Yani son; *Thad'in* sonu, finaldi. Kalbim bunu kabul etmeye hiç yanaşmıyordu.

Jen'in umut dolu yüzünü izleyerek yavaşça başımı iki yana salladım. *Henüz değil,* diye düşündüm. *Henüz değil.*

BÖLÜM 69

CHARLEY

51. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Annemin arka farları puslu yağmurun içinde gözden kaybolunca rahat bir oh çekerek cumba penceresine çuval gibi yığıldım.

Nihayet yalnızdım.

Yalnız olmak demek, hatırlama özgürlüğüydü ve yalnız olmak demek, numara yapmak zorunda değilim demekti. İyiymiş numarası, hatırlamıyormuşum numarası yapmayı kesebilirdim. Bütünmüşüm numarası yapmayı kesebilirdim. Çünkü elli bir gün sonra bile, kalbim hâlâ Thad diye yalvarıyordu. Yas tutmak ve iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı; yalnızca mesafenin verebileceği türden bir zaman.

Washington Üniversitesi'nde voleybol kariyerinin peşinden koşma kararımın arkasında yatan en büyük neden buydu, Ada bana ne kadar yabancıysa, bu okul da annemlere o kadar yabancıydı. *Eğer bir köpek olacaksan, Husky olma, Dawg ol,* diye tartışmıştı babam. Ancak ben kararımı vermiştim ve kazanmıştım. Aynı zamanda cross-country koşu takımına katılmayı da düşünüyordum, çünkü koşmak, yaşadığımı hissettiren tek etkinlikti, o yüzden çok

koşuyordum ve bayağı ilerlemiştim. Fakat Seattle'da ne yaparsam yapayım, numara yapmak zorunda olmayacaktım. Ayrıca o gitmiş olsa da, kendimi Thad'e yakın hissedecektim.

Bugün gri, soğuk ve ıslak bir ocak günüydü. Fırtına yoktu, sadece tatlı tatlı çiseleyen gümüşi bir yağış vardı.

Damlaların inişini izledim, penceremin dışındaki renksizlikten tuhaf bir teselli buldum. Ayrıca yalnız kaldığım zaman hep yaptığım gibi, Thad'i düşündüm, ikimizi hatırladım.

Birlikte geçirdiğimiz son anları kafamda yeniden yaşarken öfkem şahlandı; içimi dağlıyordu, acı veriyordu, sonra o his geldiği gibi çabuk söndü. Son zamanlarda içimdeki uyuşmuşluğun yerine öfke ateşleniyor, koşarken bana yakıt oluyordu. Nil Adası'na, kadere ya da belki de her ikisine de çok sinirliydim. Kader Thad ve beni bir araya getirmişti, sırf tekrar koparmak için ya da belki de Nil'in işiydi bu; biri nerede bitip diğeri nerede başlıyor bilmiyordum. Sebebini de anlamıyordum. *Neden ruh ikizimi tanımama izin verdin de, onu elimden aldın? Ada'daki amacım sırf çizimlerin gizemini çözmek, kaybedilen bilgiyi yeniden keşfetmek miydi? Eğer öyleyse, oradaki işim bitmemişken neden beni önce aldın?*

Kapıların açılış düzenini çözdüğümden emin sayılırdım ve fırtına teorimi Köy'deki herkesle paylaştığıma seviniyordum. Fakat sayıları hiçbir zaman tam olarak çözememiştim.

Belki de bilmek bana kısmet değildi, diye düşündüm başımı serin cama yaslayarak. *Belki de sayıların gizemini başkası çözecekti.* Tıpkı Sabine'in ölü yapraklarla ilgili bilgisini paylaşması ama kimseye ölü yaprak çayı demlemeyi öğretmeden adadan ayrılması gibi.

Belki de Nil'e, Thad'le tanışma amacıyla gitmemiştim.

Vücudumdaki her bir hücre tam aksi, diye çığlık atıyordu. Çığlık ciyaklamaya dönüştü ve o anda, Thad'e sinirlendim. Kapısını çalmıştım ama beni itmişti; hareketi fedakâr ötesiydi ama pes ettiğini gösteriyordu. Benden, bizden ümidini kesmişti. Aynı zamanda yaptığı hareket o kadar son derece Thad'di ki, ona olan öfkem uzun sürmüyordu, çünkü Thad'e kendi olduğu için kızamazdım. Bazen bu sinsi hareketin yaklaştığını çakmadığım için kendime kızıyordum.

Sakın ha pes edeyim deme, demiştim. *Asla,* diye söz vermişti, gözlerinde masmavi alevler yanarak.

Onu tam anlamıyla yanlış okumuştum.

Başımı cama hafifçe vurdum, sonra boş verdim. Öyle miydi, böyle miydi oyununu oynamaktan vazgeçtim. Geçmişi değiştirmezdi keşkeler. Ancak geçmiş mazi olsa da, geleceğe şekil veriyordu.

Thad'i o kadar çok özlüyordum ki, canım acıyordu.

Alışkanlık gereği çıplak boynuma dokundum. Thad'in tüm hediyeleri anılarda kalmıştı; kolye, çiçek çelengi, öpücükleri. Biri hariç: Ben. En son hediyesi hayattı. *Benim* hayatım. Kenara atmak, Thad'in hediyesini küçümsemek olurdu, asla yapmazdım, çünkü her ne kadar kimse bilmeyecek olsa da, *ben* bilecektim. Asla da unutmayacaktım.

Babam haklıydı. Güçlüydüm; sağ çıkacaktım. Thad'e borçluydum bunu ve kendime borçluydum.

Tek başıma başarmak zorundaydım.

Koşuya mı çıksam, diye düşündüm ama oturup yağmuru seyretmek, haftalardır ilk kez bana birisinin iyi misin, diye sormayacağını bilmek beni tatmin etti.

Telefon çaldı ve kıpırdamadım. Acaba Natalie miydi, diye merak ettim. Haberleri görüp telefonumu bulmuştu. Olanları anlatınca benimle birlikte ağlamış, Thad'in kararı karşısında ağzı açık kalmıştı. Ne hissettiğimi tek bilen

oydu ve yine de bilmiyordu. Çünkü onun Kevin'ı vardı, benimse sadece anılarım; diğer herkesin unuttuğumu sandığı anılar. Natalie ile konuşmayı seviyordum ama aynı zamanda nefret de ediyordum.

Telefon sustu. Yağmur yağmaya devam etti. Yağmurluk giymiş birisi gözüme takıldı, ardından kapı çaldı, kulak tırmalayıcı ve burnunu sokan bir komşu gibiydi.

Hayatımdaki tatsız diğer her şey gibi, duymazdan geldim.

Alnımı cama yaslayıp yağmuru seyrettim.

BÖLÜM 70

THAD

365. GÜN, ÖĞLEN

Yer, ayaklarımın altında sarsıldı.

"Thad!" Sarsıntı arasmda Rives'in sesi boğuk duyuldu. "Solunda!"

Döndüm, ayıyı görmeyi umarak tam yirmi metre ötede yükselen kapıyı görüp şok oldum.

KOŞ. Nil kıkırdadı. *Nil diyor ki KOŞ.*

Koştum.

Ben hariç her şey sallandı. Hava yuvarlandı, yer bulanıklaştı. Ayaklarım sarsıntı içindeki kayanın üstünde yer değiştirdi, ancak gözlerim kapıya kenetlenmişti. Son şansıma. Damarlarım adrenalinle kaynıyordu ve ölüm ense kökümdeydi; üst bacak kaslarım yanıyordu, daha da yansınlar diye zorladım; yakalamak için can attığım kapı gibi yansınlar istiyordum, çünkü bu demekti ki hâlâ savaşıyordum.

KOŞ.

Gürültü kulakları sağır ediyordu, büyük bir deprem adayı sallarken düşen bir çığ gibi gürledi. Kapı on metre ötede ışıldadı ama yakalama aralığı kapanıyordu, hissettim.

Öğle vakti geçiyordu, tıpkı benim gibi yok oluyordu.

KOŞ!

Kocaman bir yarık dört metre ileride siyah zemini ikiye ayırdı. Kapı hareket bile etmeden diğer tarafta havada duruyordu.

Gel bana, diye yalvardım.

Kapı yaklaştı, çatlağa doğru süzüldü. Saniyeler beynimde tıkır tıkır atıyor, geriye sayıyordu. *Üç... iki... bir...*

Kendim için koştum; Charley için koştum; çatlaktan uzağa, tembel kapıya doğru koştum, bu kez şansım benden yana olsun, diye dua ettim. Nefes almadan koştum, zaman tükenmişti.

Koştum; ve zıpladım. Çünkü artık kapı o boşluğun tam ortasında, havada duruyordu: Düşmek kesinlikle ölmek demekti ama zaten ölüydüm ben.

Bir an için hiçbir şey sallanmadı.

Hiçbir şey titreşmedi.

Zaman durdu, hava huzurla beni sardı. Uçuyor ve süzülüyordu, geriye hiçbir şeyim kalmamıştı. Sonra düşüyordum ve sıcaklık çarpınca kahkaha attım.

Sonra da bayıldım.

BÖLÜM 71

THAD

51. GÜN, SABAH

Kapının ziline basarken içim şişip patlayacağım zannettim, ruhunu şeytana kaptırmış bir adam gibi o kapıya atladığım saniyeden beri bu an için yanıp tutuşuyordum. Pakistan'da çırılçıplak uyanmıştım, nihayet eve dönebilmiş ve elimde kalan son bilgiyle Charley'nin izini sürmüştüm.

Ellerim titriyordu, dolayısıyla sırt çantamı yere koydum. Yağmurun arkasında ayak sesleri duymak için kulak kabarttım.

Cevap yoktu.

Yüreğime bir ağırlık oturdu, acaba ev numarasını karıştırıp batırdım mı, diye merak ettim ama öyle olmadığını biliyordum. Belki de Charley evde değildi. Kapıya yaklaşıp seslendim, "Charley?"

İki uzun saniye geçti, arkasından kapı ardına kadar açıldı. Charley eşikte duruyordu, siyah saçları yüzüne gözüne dağılmıştı. Kot ve tişörtüyle her zamanki gibi uzun, ince ve şahane görünüyordu ama gözlerinin içi boştu, merhabamı içimde patlattı.

"Thad?" Charley'nin beti benzi attı.

"Beni özledin mi?" dedim, sırıtarak.

Charley hareket etmedi. "Sen ölmüştün. Kapını çaldım." Altdudağı kızarmıştı, sanki haftalardır ısırıyordu.

"Hayır. O senin kapındı." Charley gözlerini kısarken güldüm. "Benimki ondan sonra açıldı. Nil üçlü sundu." *Çünkü nihayet en çok istediğim şeyden vazgeçmiştim; senden.* Boğazım kurudu. "İşte buradayım."

"Başın *çok* büyük dertte," dedi Charley, boynuma atlayarak. Tam da hayatımın anlamı andı: Charley kollarımdaydı, bu dünyadaydık ve bir an için hakikat, Ada kadar gerçekdışıydı. "Neden bu kadar geç kaldın?" Sesi titriyordu.

"Kurabiye getirmek için uğradım," diye fısıldadım kulağına. "Çikolata parçalı. Kusura bakma ev yapımı değiller."

"Sen öldün zannettim," dedi, köprücük kemiğime yumruk atarak. "Seni kaybettim sandım. Sandım ki..." Yumruğunu benimkine bastırıp sustu, kalp kırıklığı sesinden belliydi.

"Üzgünüm," dedim, kibarca yumruğunu elimle sararak. "Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Elli bir gün," diye mırıldandı Charley omzuma. Ama geri çekilmedi. "Elli bir gün, Bay Blake. Nasıl e-posta atıldığını mı unuttun? Ya da telefon kullanmayı?"

"Kaldığım yer biraz uygarlıktan uzaktı. İnternet yoktu ve konaklama hizmetleri çok kötüydü."

"Şahane." Kollarımda kaskatı kesildi Charley. "Elli bir gün geçti ve tek diyebileceğin konaklama hizmeti kötüydü mü?"

"Doğru. Çırılçıplak, Pakistan'da uyandım ve hoş geldin diye beni baş köşeye oturtmadılar." Nil'den de karanlık günlerin anısı canlandı kafamda ve titredim. "Ayrıca dün aradım ama baban beni gazeteci zannetti. Suratıma kapattı."

"Özür dilerim," diyip gevşedim. "Bu günlerde biraz fazla korumacı."

"Onu suçlamıyorum." Charley'yi kendime çektim, Ada bana bu ânı verdiği için hâlâ ağzım açıktı. "Başım hâlâ dertte mi?" diye fısıldadım.

"Hem de nasıl!" Tek elini kaldırıp yanağıma dokundu. Hassasça, sonra keşfederek. "Hayatta olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Charley. "*Burada* olduğuna."

"Hey," çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Söz verdim, unuttun mu?"

"Unutmadım." Charley gülümsedi, gözleri Nil güneşinden de parlaktı. "Her şeyi hatırlıyorum."

"Seni seviyorum, adı *e-y* ile biten Charley." Dudaklarımı ona doğru indirip bir güzel öptüm, çünkü bir dakika bile kaybetmeye niyetim yoktu. Ada bana bunu öğretmişti. Ama Ada geçmişteydi; Charley ise şimdide.

"Bugün hangi gün biliyor musun?" diye sordu, kollarını boynuma dolayarak.

Tarihi bulmaya çalıştım, Nil dejavu hissine direndim. "Beş Ocak?"

Charley kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Bugün Birinci Gün," dedi. "*Bizim* Birinci Gün'ümüz."

İşte bununla beraber kayboldu adanın gölgesi; tik-tak durdu. Tek hissettiğim, hiçbir sınır olmayan tatlı bir gelecekti.

"Birinci Gün," diye onayladım, Charley'yi kendime çekip. "Sonsuz günlerin ilki."

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Ada'yı dünyaya getiren şu insanlara kocaman teşekkürler:

Harika editörüm Kate Farrell'a, *Ada*'ya âşık olduğu, tam yerinde saptamaları ve görüşleri, tatlılığı ve bana güven verdiği için. Ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. *Ada*'yı Kate'in zeki gözü ve rehber eli olmadan hayal edemiyorum. Ömür boyu kurabiyeleri benden.

Nezaketleri ve bitmek bilmez şevklerinden dolayı tüm Macmillan ekibine, şahane kitap kapağım ve Macmillan/Henry Holt firmasının sahne arkasında *Ada*'yı mümkün olan en iyi hale sokmak için harcadığı tüm emekler için. Sonsuza dek minnettarım.

Benimle gündelik akışıma katlanan ve çalışmalarından dolayı tüm sarılmaları hak eden okuma editörüm Ana Deboo'ya.

Sayılamayacak kadar çok açıdan her şeyi bir araya getirmeme yardım eden Samantha Mendel'a.

Rock-yıldızı temsilcim Jennifer Unter'a bana bir şans verdiği için, yayınlanma hayalimi gerçeğe dönüştürdüğü, yüreklendirmesi ve rehberliği ve gelmiş geçmiş en iyi temsilci-ponpon kız olduğu için. Jennifer, gerçekten şahanenin göbek adısın.

Başlarda vaktini ve bilgilerini benimle paylaşan ve bana "Bir kitap daha yaz," tavsiyesini veren, son derece yetenekli bir yazar olan Charles Martin'e. Yazdım ve o kitap *Ada*'ydı. Teşekkürler, Charles. İyi ki senin tavsiyeni dinlemişim, minnettarım.

Eleştirmen ortaklarım ve yazar dostlarıma: *Ada*'yı ilk okuyan ve birinci günden beri destekleyen Jessie Harrell'a; beynimi paylaşan ve *Ada*'yı hemen hemen benim kadar çok okumuş olan Tonya Kuper'a; *Ada*'yı ihtiyacı olduğu gibi dürtmekten çekinmeyen kibar Natalie Whipple'a; Thad'i daha gerçek kılan ve bana Crispy Crunches veren Jay C. Spencer'a; hikâyeyi seven ve domuzcuk için savaşan Laura Stanford'a; iç görüşleriyle beni hayrete düşüren ve gözümden kaçanları gören Lindsay Currie'ye; ve benim kadar hızlı okuyan, zeki Becky Wallace'a. *Ada* her birinizi bana kazandırdığı için minnettarım.

Arkadaşlarım ve ponpon kızlarım: Birinci romanımın (feci) ilk nüshalarını okuyan ve sonrasında başka el yazmalarını okumaya devam eden Kelly Anderson, Leigh Smith ve Christy Gillam; ikinci nüshalarımı okuyup umutlarımı ateşleyen Phaedra Avret, Gina Donahoo, Mary Claire Miller, Julie Cofran, Avery Williams, Kat Miller ve Marchie Surface'a; hiç şüphe duymayan ve en az benim kadar heyecanlanan Amy Grant ve Sims Wachholz'a; Allison, Lindsey, Virginia, Cathleen, Susannah B, Margaret, Heather, Susannah D, Mary, Natalie, Kasie, Erin, Nicole, Kim, Rebecca H., Michele, Debbie K, Annie, Rebecca C, Meg, Darden ve yazar beynim yüzünden unuttuğum o tatlı arkadaşıma; bana verdiğiniz tüm teşvik edici sözleri yüreğimde saklıyorum. Hepinizi seviyorum.

2014 ilk roman trenine benimle birlikte binen YA Valentines'a. Bu çılgın trende sizin yanınızda yer almaktan onur duyuyorum.

Genç okurlarım Mary Caroline Gillam ve Porter Grant'e teşekkürler, siz süpersiniz.

Twitter'daki yazar arkadaşlarıma, NIL kabilesi üyelerine, kitap blogger'larına ve tüm okurlarıma inanılmaz hevesleri ve destekleri için teşekkürler. *Ada*'nın meydana gelmesine yardım ettiniz.

Bana daima inanan kız kardeşim Kristin Sziarto'ya. Seni seviyorum, Ki.

Bana ilk Anne McCaffrey romanımı veren babama. Seni özlüyorum, baba.

Olağanüstü aileme: Annem, Penny, Bev, Beepsy, Johnny, Jim, Büyükannem, Mark, Jill, Kerri, Blake, Ryan, Baz ve Max'e beni sevdikleri için teşekkürler. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Oğullarım Caden, Christian, Davis ve Cooper'a, beni Charley ve Thad ile paylaştıkları, her günümü maceraya dönüştürdükleri için. Her birinizi tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Ve ilk görüşte aşkım, en yakın dostum, sağ kolum Stephen'a, yazdığım her şeyi okuduğu ve en büyük hayranım olduğu için. Astronomi'ye ilgi duyduğuma çok seviniyorum. Her zaman.

"TAMAM, İŞTE DURUM ŞU. Buraya ergenlik yıllarındayken, on üç on dokuz yaş arası bir yerde geliyorsun. Bir yılın var. Ya bir kapı yakalarsın ya da..." Durdu, safir gözleri alevler içindeydi, kendisi tutuşacak zannettim.

"Ya da?" diye bastırdım.

"Ölürsün."

"Ada'yı bitirdiğimde tırnaklarım yenmiş, sinirlerim gerilmişti ve kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nefesinizi kesecek kadar heyecan verici."

—KASIE WEST, *Dönüm Noktası* romanının yazarı

"Elinizden bırakamayacağınız, sayfaları ardı ardına çevireceğiniz bir hikâye!"

—MARY E. PEARSON, *Hayata Uyanmak* romanının yazarı

"Gerilim dolu, güçlü bir çıkış romanı. Ada'nın sinematografik anlatımı ve tehlikelerle dolu doğası, Lost dizisi hayranlarına yepyeni bir bölüm gibi gelecek."

—PUBLISHERS WEEKLY

"On numara!"

—VOYA *(Starred review)*

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

YABANCI

25 TL